

Josip Pečarić:
PROF.EMERIT. DR. SC. ŽELJKO HORVATIĆ

JOSIP PEČARIĆ

**PROF. EMERIT. DR. SC.
ŽELJKO HORVATIĆ**

ZAGREB, 2026.

KAZALO

UVOD	9
NAPUSTIO NAS JE JOŠ JEDAN HRVATSKI VELIKAN PROF. DR.SC. ŽELJKO HORVATIĆ	21
ŽELJKO HORVATIĆ, ISTINA O HAAŠKOM SUDU I O SUVREMENOM MEĐUNARODNOM KAZNENOM PRAVOSUĐU	27
DEL PONTINO POSTUPANJE SUPROTIVO JE MANDATU VIJEĆA SIGURNOSTI UN-A	43
HORVATIĆ U MOJIM KNJIGAMA	58
ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.	58
SUD U HAAGU KAO LOKOMOTIVA K ZAPADNOM BALKANU	58
PREDSTAVLJANJE UDRUGE «JEDINO HRVATSKA» U ĐAKOVU	69
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	72
JE LI SUD U HAAGU SRAMOTNI ILI ZLOČINAČKI?	72
TKO SU PODLI KURVINI SINOVI?	80
OPTUŽBA ZA ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT – NASTAVAK AGRESIJE NA HRVATSKU	97
HRVATSKA ŽRTVA I HAAŠKI TRIBUNAL	116
PREDSTAVLJANJA KNJIGE ZA HRVATSKE VREDNOTE U OSIJEKU	133
J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.	138
JOSIPOVIĆ PREDSTAVLJA MESIĆEV HAAŠKI	

KONTINUITET	138
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	144
IPAK BANDIĆ!	144
OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI	157
RASIZAM SUDA U HAAGU / 15 GODINA PONAVLJANJA ISTOGA: JE LI BILO UZALUD? ZAGREB, 2011.	169
RASIZAM	169
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	171.
INTELEKTUALNA PROSTITUCIJA	171
HAAŠKI SUD PREUZIMA ULOGU SRPSKOG MITA O JASENOVCU	175
HAAŠKI SUD JE ZLOČIN PROTIV ČOVJEČNOSTI	188
„JUČER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE PO HEROJIMA...”	197
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	218
"SUD" U HAAGU I RASISTIČKA PODJELA NARODA	218
ŽELI LI JOSIPOVIĆ DOISTA SVU SREĆU GENERALU GOTOVINI?	224
TRIBINA "ŠTO POSLIJE HAAŠKIH PRESUDA BOSANSKOHERCEGOVAČKIM HRVATIMA?"	231
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.	237
JE LI JURICA PAVIČIĆ DOISTA „JEDVA PISMENA BUDALETINA“?	237
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017.	246
PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR, IV.	246
"SUD"U HAAGU I RASISTIČKA PODJELA NARODA	250
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	256
ĐURO VIDMAROVIĆ: UDAR NA CIJELI HRVATSKI NAROD, U TO NEKA NITKO NEMA SUMNJE	256
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.	259

E. S. YAMBRUSIC O PRESUDI ŠESTORCI: DIJABOLIČNA ULOGA TRIBUNALA: SMRTONOSNI UDARAC HAAŠKOM SUDU	259
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB. 2018.	262
DVA PREDSEDNIKA RH I PITANJE RATNOG ZLOČINA	262
AKADEMIK PEČARIĆ O HAŠKOM SUDU I ZLOČINIMA PROTIV MIRA: EVO ŠTO JE GOVORIO JOŠ 2002.	271
SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU, ZAGREB, 2020.	285
GOVOR BRANIMIRA LUKŠIĆA	285
ĐURO VIDMAROVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	292
MR. SC. ĐURO VIDMAROVIĆ: UDAR NA CIJELI HRVATSKI NAROD, U TO NEKA NITKO NEMA SUMNJE	292
DOPISIVANJE S LILI BENČIK, DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	295
IZNENAĐENJE	295
ZAHVALA ZNANSTVENIKU PROF. DR. SC. IVU JOSIPOVIĆU	299
IX. BOJNA "RAFAEL VITEZ BOBAN", ZAGREB, 2022.	305
GAZDE KAŽU: SLAVA UKRAJINI - MOŽE, ZA DOM SPREMNI - NE MOŽE	305
NOVAK SRZIĆ VS. STANKOVIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	309
TRI PISMA HRT-U IZ 2009.	309
MOJA ANKICA, ZAGREB, 2023.	321
“O ŽRTVAMA U RATU I U MIRU”	321
LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP ŠIMUNIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	327
FAH IDIOT TJEDNA S PRAVNOG FAKULTETA	327
THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	338
MOJI PRIJATELJI STANKO I MARKO	338
TOMISLAV TOMAŠEVIĆ / NAJOGAVNIJI MEĐU NAJOGAVNIJIMA 2., DRAGOVOLJAC.COM., 2026.	361
RUGLO OD PRAVNE ZNANOSTI	361

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	371
---	------------

UVOD

U razgovoru na podcastu *Željka Markić & narod.hr* govorio sam o HRVATSKOM KRIVOSUĐU a u svezi s nevjerojatnim presudama hrvatskih sudova u vezi s tužbom Iva Goldsteina u kojoj je on tvrdio da su tvrdnje koje sam ja citirao moje tvrdnje. Zapravo sudcima ništa nije značilo to što smo mi pokazali da se radi o tvrdnjama hrvatskog povjesničara pok. prof. Vladimira Mrkocija pa presude pokazuju da ti sudci meni oduzimaju pravo da sam odlučim kojemu ću povjesničaru vjerovati i cirirati ih. To je pravo svakoga, a u mom slučaju je još zanimljivije jer sam na poziv Hrvatskog instituta za povijest objavio knjigu:

J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 1998.

Ako znamo da je niz povjesničara ukazivalo na neistine u radovima Iva Goldsteina, a po najpoznatijem izmišljanju drobilkice u Jasenovcu danas je poznat kao IVO DROBILICA, konstatirao sam datakvi pravnici ili nisu inteligentni ili nisu poštteni. Spomenuo sam i da se u mom Kotoru znalo govoriti da oni neinteligentniji idu studirati pravo. Ali i da ima itekako izuzetnih pravnika. Spomenuo sam i svoje prijatelje danas pokujne prof. dr. Željka Horvatića, koji je bio Predsjednik Hrvatske akademije pravnih znanosti i dr. Milana Vukovića koji je bio

Predsjednik Vrhovnog suda RH i član Ustavnog suda RH i o njemu sam napisao knjigu:

J. Pečarić, Dr. Milan Vuković, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vukovic.pdf>

Intervju možete pogledati na:

<https://www.youtube.com/watch?v=bBBmbFF5kc>

YOUTUBE.COM

Željka Markić & Narod.hr #143 - Josip Pečarić

6,390 views Premiered Mar 10, 2026, 61 Comments

Na portalu narod.hr objavljen je i tekst o razgovoru:

ZNANSTVENIK I PUBLICIST

JOSIP PEČARIĆ U PODCASTU 'ŽELJKA MARKIĆ & NAROD.HR':
KAKO PREPOZNATI TKO NIJE ZA HRVATSKU

11. ožujka 2026.

U novom podcastu “Željka Markić & Narod.hr” gost je bio akademik Josip Pečarić. U razgovoru sa Željkom Markić, ovaj najplodniji hrvatskih znanstvenik i publicist s objavljenih preko 100 knjiga u kojima progovara o najbitnijim društvenim problemima u RH, govorio je o Boki Kotorskoj u kojoj je rođen, studiju i životu u Beogradu tijekom kojeg je postao svjestan velikosrpskog fašizma, Marku Perkoviću Thompsonu, Jasenovcu...

Podsjećamo, podcast “Željka Markić & Narod.hr” novi je podcast nakon dosadašnjeg formata “55 minuta sa Željkom Markić”.

Pečarić: U Beogradu su me opstruirali jer sam Hrvat

Na početku podcasta Markić je objasnila da je Pečarić, usprkos tome što je svjetski priznati matematičar, u javnosti još poznatiji po svojem društvenom angažmanu u važnim pitanjima za RH.

Nakon što je za laike pojasnio što je to matematička nejednakost i koja je njezina primjena, Pečarić je govorio o Boki Kotorskoj u kojoj je rođen i studiju matematike u Beogradu, a spomenuo je i kako je njegov otac 1950.-ih godina bio u zatvoru.

“Kad sam magistrirao pokušao sam se vratiti u Boku Kotorsku. Bio je raspisan natječaj, javili smo se nas trojica, dva moja srednjoškolska profesora i ja. Bio sam prvi na listi, ali se ispostavilo da mi fali tri mjeseca radnog staža”, rekao je Pečarić.

1987. Pečarić je stigao u Zagreb, a akademik je rekao i da je u Beogradu bio opstruiran na razne način zbog toga što je Hrvat.

Pečarić: Imamo problem s desnicom i medijima

Pečarić, iako matematičar, iznimno je angažiran u društvenim pitanjima Hrvatske koja nisu na vrijeme razjašnjena.

“To je nešto što se zove memoricid koji je napravljen nad Hrvatima posebno u Boki Kotorskoj. Bio sam šokiran kad sam došao u Zagreb kad sam shvatio da oni mnogo manje od onih u Beogradu znaju da postojimo mi Hrvati u Boki Kotorskoj.”

Na taj je način Pečarić shvatio da mora ljudima rasvjetljavati pojedinosti o Boki Kotorskoj, ali i o drugim temama koje su bile zanemarene poput Jasenovca.

Voditeljicu Markić zanimalo je što Pečarić misli koji su glavni problemi Hrvatske trenutno.

“Imamo problem s desnicom. Osnovni problem je samo jedan – svatko od njih voli biti šef. Svi su za zajedništvo pod uvjetom da oni budu glavni. To vam je 25 godina od promjene vlasti u RH uvijek ista priča”, naglasio je Pečarić.

Akademik Pečarić je naveo i problem s medijima koji, po njegovom mišljenju, nameću narativ da “ne možemo ništa sami, da nismo samostalni, da smo slučajna država”...

Pečarić: Ovako ćete prepoznati one koji nisu za Hrvatsku

Pečarić je autor niza knjiga o djelovanju Marka Perkovića Thompsona i napadima na njega.

“Čim je došla promjena vlasti 2000. godine krenuli su napadi. Don Anđelko Kačunko je još 2002. napisao da je nastupila “thompsonofobija”... Moj prvi članak koji govori o napadima na Thompsona je bio kada su rukometaši postali svjetski prvaci 2003. godine. Onda im je, ako se sjećate, zabranjeno da im Thompson pjeva na dočeku”, kazao je Pečarić.

Pečarić je tih godina bio i organizator više peticija za zaštitu lika i djela Marka Perkovića Thompsona.

“Predlagali su mi nešto drugo, ali ja sam odlučio da treba spašavati Thompsona, da je to najbitnije”, rekao je Pečarić te nastavio:

“Ja kažem da je Thompson više učinio kako bi mladima u RH razvio domoljublje nego cijelo hrvatsko školstvo, uključujući i mene samog.”

Pečarić angažiran i oko Jasenovca

Osim oko Thompsona, Pečarić je iznimno angažiran i oko teme Jasenovca zbog čega je ušao i u javnu polemiku s Ivom Goldsteinom.

“Kako ćete prepoznati tko nije za Hrvatsku državu? Oni koji prihvaćaju laži o Stepincu, laži o Jasenovcu i laži o pozdravu “Za dom spremni”, rekao je Pečarić.

Akademik Pečarić govorio je i o stvaranju RH, članstvu u HDZ-u, Franji Tuđmanu, Žarku Puhovskom, medijima, planovima za budućnosti...

Cijeli podcast pogledajte ovdje:

https://www.youtube.com/watch?v=_bBBmbFF5kc

<https://narod.hr/hrvatska/josip-pecaric-u-podcastu-zeljka-markic-narod-hr-kako-prepoznati-tko-nije-za-hrvatsku>

G. Mirko Crljern je objavio dva slikovna komentara koja se odnose na dio mog komentara o Thompsonu:

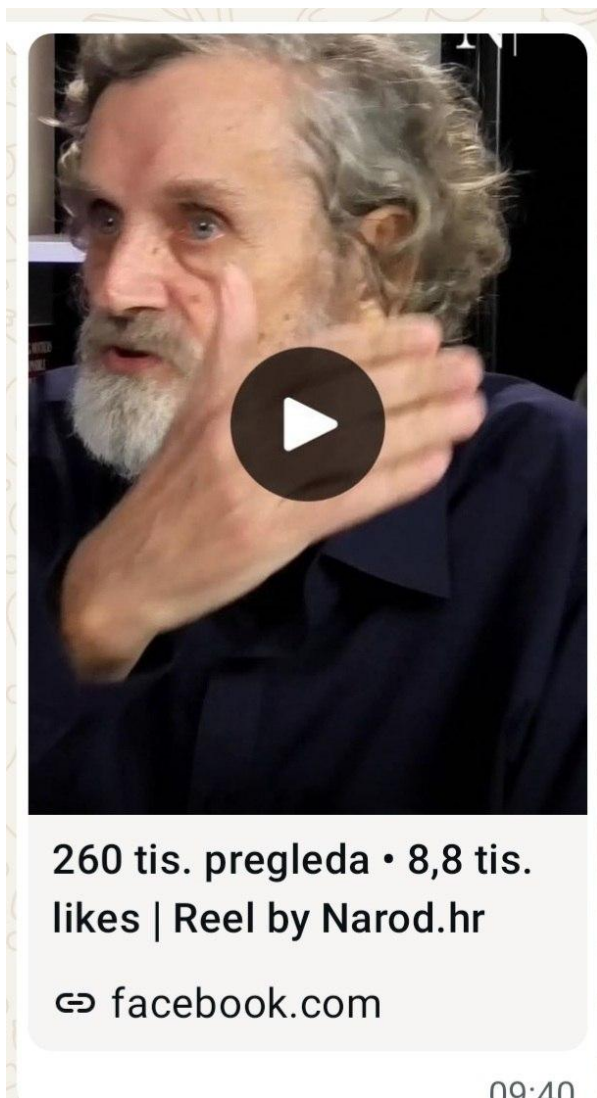
Poštovani Akademike s posebnom ljubavlju naš narod je pratio vaš medijski nastup na potkastu Željka Markić & Narod.hr. i gotovo smo svi uživali u tome a najzanimljivija je vaša pohvala M.P.T. da kako je on više doprinuo domoljubnoj svijesti na našu mladost nego cijelo školstvo. Pošto se slaže gotovo sva publika s tim ne vidim razloga da ne biste pokrenuli akciju da mu se dodijeli svečani doktorat od naših institucija hvala vam unaprijed na **POZDRAV** vašoj odluci. **AKADEMIK**

Mirko Crljen

Josip Pečarić

Taj dio je posebno objavilo i sam portal narod.hr prvo na svom facebooki a potom i na samom poirtalu:

Zapravo na Facebooku narod.hr dani su slijedeći podatci:
6,6 tis. Lajkova, 568 komentara, 1,2 tis. Dijeljenja, 264. tis. prikaza

Napisao sam knjige ili ih zajedno napisao s drugim hrvatskim pravnicima, a i moj brat je bio sudac županijskog suda:

J. Pečarić, Željko Olujić, Zagreb, 2022. str. 362.

J. Pečarić, Zvonimir Hodak, dragovoljac.com, 2022.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/HODAK.pdf>

Z. Hodak, J. Pečarić, Država i 'terorist' / Marko Francisković, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/franciskovic.pdf>

J. Pečarić, Zvonimir Hodak, Thompson i ZDS, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/hodakthompson.pdf>

J. Pečarića, Z. Hodak, Smiješni 'istoričar' i Thompson / Prof. dr. sc. Hrvoje Klasić, dragovoljac.com., 2025.: dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/hrvojeklasic.pdf>

J. Pečarić, Z. Hodak, Goldsteini protiv Thompsona, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/goldthompson.pdf>

J. Pečarić i Z. Hodak, Dr. sc. Ivica Granić, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/granic.pdf>

J. Pečarić i Z. Hodak, Smiješni 'istoričar' i Jasenovac / Prof. dr. sc. Hrvoje Klasić, 2. dio“ dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/klasic2.pdf>

J. Pečarić, Hodak i Slobini zečevi, dragovoljac.com., 2026.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/hodak.pdf>

J. Pečarić, Davorin Karačić, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/karacic.pdf>

J. Pečarić, Đildo i Tea u knjigama mlađeg brata, Zagreb, 2023., str. 392.

Bio sam i podpredsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta HNES). Predložio me je Predsjednik HNES-a prof. emer. dr. sc. Zvonimir Šeparović koji je u dva navrata bio ministar pa i pravosuđa. I o njemu sam napisao knjigu:

J. Pečarić, Prof. dr. sc. Zvonimir Šeparović, Zagreb, 2020., str. 336.

Profesora Horvatić upoznao sam 2007. godine. Naime, stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU predstavili su svoj projekt o „zločinačkom pothvatu“. S dr. Milanom Vukovićem, koji je već tada vodio znanstveno-stručni skup Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?», otišao sam čuti što su naši pravnici uradili na tom projektu koji im je financirala hrvatska država. Dr. Vuković je bio nezadovoljan onim što je čuo te je napustio to predstavljanje. Ostao sam s namjerom da izrazim svoje nezadovoljstvo činjenicom da se nitko od njih nije osvrnuo na činjenicu da Sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije“ služi samo za obranu agresije i agresora. To sam u diskusiji i učinio. Srećom prije mene je dobio riječ profesor Željko Horvatić. Između ostalog upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka.

Na kraju predstavljanja rekao mi je: “Nas dvojica se u potpunosti slažemo”. Upozorio sam dr. Vukovića na tu njegovu sjajnu diskusiju i profesor Horvatić je sudjelovao na slijedećem znanstveno-stručnom skupu Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?». u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine. Poslije tog skupa HINA je izvijestila, a prenijele su i neke dnevne novine, slijedeće:

Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko Horvatić izjavio je danas kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zlorabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe.

Doista se pokazalo i u mom slučaju i u nizu sličnih da je žalosno u što se pretvorilo hrvatsko pravosuđe. U razgovoru s dr. Željkom Markić sam rekao da je sada na Ustavnom sudu RH moja tužba za povrijeđu mojih ljudskih prava i rekao sam da poslije iskustva sa sudovima u

Zagrebu i Slavonskom Brodu (gdje su čak u presudi lažno proglasili Iva Drobilicu akademikom) i Vrhovnog Suda ne vjerujem ni Ustavnom sude RH i da očekujem da ću ići i na Europskin sud.

Zapravo to je i moja obaveza prema svim sjajnim pravnicima u RH, a posebno prema spomenutima uključujući i prof. Horvatića.

To je i moja obaveza prema HAZU jer je intervju zbog kojega sam kažnjen objavljen i 2012. kada sam zaustavio izbor Iva Drobilice u HAZU, a tekst prof. Mrkocija 2002. na 2003. godinu.

Goldsteinu nisu smetale tvrdnje prof. Mrkocija tada već tek kada sam ih ponovo objavio i to u knjizi o Puhovskom.

I tek sada je sudcima bilo uvjerljivo svjedočenje njegove supruge i kćerke koja je već u medijima nazvana Princeza Tesa Goldstein Drobilica. Evo njegovog svjedočenja iz prvostupanjske presude:

Svjedokinja Tesa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Ali kadfa spominjem moju Akademiju moram naglasiti posebno objasniti koliko je velika glupost tih sudaca.

Naime, kaznjavaju me za intervju iz 2012. Objavljen u povodu mog zaustavljanja izbora Iva Goldsteina za akademika, tj. Mog odgovora na pitanj poznatog hrvatskog kolumniste Davora Dijanovića:

Prije izborne skupštine ironično ste izrazili zadovoljstvo što će u HAZU napokon ući povjesničar (dr. Ivo Goldstein) koji je postao slavan dokazujući genocidnost hrvatskoga naroda. Gdje je dr. Goldstein iznio tezu o genocidnosti hrvatskog naroda?

U odgovoru odmah ukazujem na moje pismo-rugalicu koje sam poslao Predsjedniku i Predsjedništvu Akademije:

„Zapravo, kada sam razmišljao o Goldsteinovom 'egzaktnom dokazu o genocidnosti hrvatskog naroda' i o glupavom primjeru koji trebam uzeti iz neke njegove knjige, koja je trebala biti osnova za njegov izbor...“

Dakle sada sudovi u RH smatraju da su u znanost iznad Akademije. Koliko treba biti glup i misliti tako nešto?

Ova knjiga sadrži tekstove iz mojih knjiga u kojima se spominje prof. dr. sc. Željko Horvatić.

Akademik Josip Pečarić

NAPUSTIO NAS JE JOŠ JEDAN HRVATSKI VELIKAN PROF. DR. SC. ŽELJKO HORVATIĆ

21. 04. 2016.

Umirovljeni sveučilišni profesor prava i predsjednik Akademije pravnih znanosti Željko Horvatić preminuo je u ponedjeljak u Zagrebu. Horvatić je rođen 6. kolovoza 1934. u Sisku. Osnovnu i srednju školu polazio je u Zagrebu. Diplomirao je na Pravnom fakultetu u Zagrebu 1956. magistrirao 1962. i doktorirao 1977. Pravosudni ispit je položio 1958.

Obnašao je najviše akademske dužnosti. Šest godina je bio sudac i predsjednik suda (Kotarski sud Delnice), a deset godina savjetnik i inspektor u pravosudnoj upravi.

Više od četvrt stoljeća neprekidno je bio nastavnik kaznenog prava, međunarodnog kaznenog prava i kriminologije, isprva na Pravnom fakultetu u Rijeci i zatim u Zagrebu. Na oba fakulteta bio je i dekan. Obnašao je dužnost prorektora Sveučilišta u Rijeci. Gotovo dva desetljeća predavao je na Policijskoj akademiji u Zagrebu.

Predavao je na pravnim fakultetima i radio na institutima u SAD-u, Italiji, Austriji, Njemačkoj, Poljskoj, Nizozemskoj, Sloveniji itd.

Bio je dugogodišnji predstojnik poslijediplomskog studija iz kaznenopravnih znanosti na Pravnom fakultetu u Zagrebu, a predavao je i na poslijediplomskim studijima na Medicinskom fakultetu u Zagrebu.

Aktivno je sudjelovao na brojnim međunarodnim stručnim i znanstvenim kolokvijima i kongresima Međunarodnog udruženja za kazneno pravo (AIDP), Kongresima UN za prevenciju kriminala i postupanje s počiniteljima kaznenih djela, Međunarodnog kriminološkog udruženja, Međunarodnog udruženja za društvenu obranu te Međunarodnog udruženja za psihijatriju i pravo.

Jedan je od utemeljitelja i u više mandata član uprave i predsjednik Hrvatskog udruženja za krivično pravo, kasnije i sada, Hrvatskog

udruženja za kaznene znanosti i praksu s aktivnim sudjelovanjem na gotovo svim savjetovanjima tih udruženja.

Bio je i član Izvršnog odbora Savjeta za mir i prava čovjeka HAZU, predsjednik Društva sveučilišnih nastavnika i ostalih znanstvenika u Zagrebu, član više odbora Hrvatskog sabora te Nacionalnog vijeća Hrvatskog sabora za praćenje Nacionalnog programa za borbu protiv korupcije, predsjednik Komisije za ratne zločine hrvatske Vlade, državni savjetnik u Ministarstvu pravosuđa uprave i lokalne samouprave te predsjednik Komisije za izradu Kaznenog zakona iz 1997.

Bio je voditelj hrvatskog izaslanstva u Europskom odboru za probleme kriminala Vijeća Europe (CDPC) i član Ureda tog odbora i voditelj izaslanstva Republike Hrvatske u Skupini zemalja za borbu protiv korupcije Vijeća Europe (GRECO).

Objavio je desetak knjiga i stotinjak stručnih i znanstvenih radova iz kaznenog prava, međunarodnog kaznenog prava, politike suzbijanja kriminala i kriminologije.

Godišnju državnu nagradu za znanost dobio je 2003. a Državnu nagradu za životno djelo u znanosti 2006.

Za zasluge u znanosti odlikovan je redom Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića 1996. a zagrebačko Sveučilište 2005. mu je dodijelilo počasno zvanje profesora emeritusa tog Sveučilišta.

<http://net.hr/danas/hrvatska/odlazak-uglednog-strucnjaka-umro-predsjednik-akademije-pravnih-znanosti-zeljko-horvatic/>

Profesora Horvatić upoznao sam 2007. godine. Naime, stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU predstavili su svoj projekt o „zločinačkom pothvatu“. S dr. Milanom Vukovićem, koji je već tada vodio znanstveno-stručni skup Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?», otišao sam čuti što su naši pravници uradili na tom projektu koji im je financirala hrvatska država. Dr. Vuković je bio nezadovoljan onim što je čuo te je napustio to predstavljanje. Ostao sam s namjerom da izrazim svoje nezadovoljstvo činjenicom da se nitko od njih nije osvrnuo na činjenicu da Sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o „zločinačkom

pothvatu zločinačke organizacije“ služi samo za obranu agresije i agresora. To sam u diskusiji i učinio. Srećom prije mene je dobio riječ profesor Željko Horvatić. Između ostalog upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka.

Na kraju predstavljanja rekao mi je: “Nas dvojica se u potpunosti slažemo”. Upozorio sam dr. Vukovića na tu njegovu sjajnu diskusiju i profesor Horvatić je sudjelovao na slijedećem znanstveno-stručnom skupu Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?». u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine. Poslije tog skupa HINA je izvijestila, a prenijele su i neke dnevne novine, slijedeće:

«Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko Horvatić izjavio je danas kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zloporabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe.

Govoreći na današnjem, trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?", koji je u Zagrebu okupio poznate pravne stručnjake, povjesničare, akademike i neke članove hrvatske Vlade iz vremena srpske agresije na Hrvatsku, profesor emeritus Željko Horvatić istaknuo je kako je glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, jer kontinuirano, kako je istaknuo, nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva. Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti.

Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s

najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zloporabom međunarodnog kaznenog pravosuđa. "Ako ta zloporaba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda

MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća".

Poznato je kakvu je burnu reakciju izazvao tada prof. Horvatić. S prof. Horvatićem sam se često susretao u Vukovarskoj. Bili smo susjedi. I prilikom tih susreta i na drugim mjestima znao mi je zahvaliti što ga često spominjem u svojim tekstovima. A kako i ne bih. Pa zamislimo samo da su kao on nastupali oni koji su to trebali – ostali profesori s Pravnog fakulteta.

Zato podnaslov teksta velikog hrvatskog književnika Hrvoja Hitreca doista sve kaže:

Čovjek koji je spašavao čast hrvatskog pravništva, međunarodnog pravosuđa i hrvatske države

Ono što je izazvalo „skandal“ jest Horvatićev zahtjev, citiram: “Zbog svega toga, Vijeće sigurnosti UN ne bi trebalo dozvoliti najavljeni odlazak glavne tužiteljice MKSJ Carle del Ponte s te dužnosti bez utvrđenja njene odgovornosti za nestručnost i zlouporabu svojih ovlaštenja i trajno narušenje povjerenja država članica UN i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe.“ Govor je dovršio rečenicom: „Ako ta zlouporaba makar i djelomično uspije, ako takve „istine“ budu temelj presuda MKSJ, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnoga prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju u Haagu bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću XXI. stoljeća.“

Tako je govorio dr. Horvatić, tako govori čovjek koji spašava ne samo čast hrvatskoga pravništva, ne samo čast međunarodnoga pravosuđa, nego i čast hrvatske države – čast koju je politička „elita“ izdajnički iznevjerila.

Što se potom događalo, poznato je. U prvoj presudi hrvatskim generalima taj je „sramotni dio povijesti“ pokazao zloćudno lice, a u konačnoj, oslobađajućoj presudi sam je Bog poslao Merona da u zadnji čas ispravi blasfemiju.

Dr. Željka Horvatića zadnji put sam vidio i s njim razgovarao prošloga tjedna, nakon njegova nastupa na tribini Hrvatskoga slova. Tema je bila sudbina i mogući ishod žalbenoga postupka za šestoricu Hrvata iz Herceg Bosne. I u tu se temu dr. Horvatić uključio isto tako odlučno kao svojedobno u slučaju generala iz Hrvatske. Inteligentan, jezgrovit, lucidan, Horvatić ni po čemu nije pokazivao znake da će napustiti ovaj svijet, borben do zadnje sekunde života. Rođen 1934., odrastao u dugim godinama jugoslavenskog, komunističkog totalitarizma, u spomenutom govoru održanom 2007. tiskanom u Zborniku reče još riječi koje posebno u ovom trenutku novoga terora nad istinom treba zauvijek pamtiti:

„Na ovom mjestu ne mogu ne upozoriti na usporedbu koja se nameće u pogledu tumačenja povijesti na štetu istine i pravde. Uzoriti kardinal Bozanić u propovijedi na Bleiburgu 13.5. 2007. podsjetio nas je kako se neopravdano stavlja znak jednakosti između antifašizma i komunizma, između opravdanih težnja borbe za slobodu i bezbožne ideologije boljševičkih i velikosrpskih planova. Zar se jednako tako, ali ne olako, nego smišljeno i s opakom namjerom prekrajanja povijesnih istina o hrvatskoj državi i hrvatskom narodu u posljednjem desetljeću XX. stoljeća ne stavlja znak jednakosti između obrambenog, oslobodilačkog i po međunarodnom pravu dozvoljenog opravdanog djelovanja hrvatskih redarstvenih i oružanih snaga u Domovinskom ratu protiv velikosrpskog agresora i pobunjenika - i izmišljenog „udruženog zločinačkog pothvata hrvatskoga državnog vrha“.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/23597-h-hitrec-u-sjecanje-na-profesora-zeljka-horvatica.html>

Da, Haagu je još ostao proces protiv Hrvata iz Herceg-Bosne da ostvari ono zašto su ga svjetski moćnici i osnovali – optužiti Hrvatsku kao agresora, a Srbiju od takovih optužbi osloboditi. Posljednji javni nastup

prof. Horvatića bio je na tribini Hrvatskoga slova. Tema je bila sudbina i mogući ishod žalbenoga postupka za šestoricu Hrvata iz Herceg Bosne. Zato u prilogu dajem jedan moj tekst o general Praljku i komentar tog teksta koji mi je tom prigodom poslao prof. Horvatić. Izražavam sućut obitelj prof. dr. Željka Horvatića.

Akademik Josip Pečarić

J. Pečarić, Dnevnik u znaku „Za Dom spremni“, Zagreb, 2017.

DR. SC. ŽELJKO HORVATIĆ

**ISTINA O HAAŠKOM SUDU I O
SUVREMENOM MEĐUNARODNOM
KAZNENOM PRAVOSUĐU**

12. lipnja 2007.

1. O naslovu ovog izlaganja

"Istina" koju stavljam u navodnike nije istina. Radi se, dakle o neistini, laži, nečemu što je izmišljeno, što se u stvarnosti nije dogodilo, što ne odgovara činjenicama, što se ne može dokazati da je tako kako se tvrdi...itd. Uporabivši takvu riječ pod navodnicima u naslovu za sadržaje optužnica pred ad hoc kaznenim Tribunalom za bivšu Jugoslaviju u Den Haagu (The International Criminal Tribunal for the Prosecution of Persons Responsible for Serious Violations of International Humanitarian Law Committed in the Territory of the Former Yugoslavia since 1991., skraćeno: ICTY u našem tekstu MKSJ), osnovanog Rezolucijom Vijeća sigurnosti UN br. 827. od 25.V.1993.) nisam se dvoumio. Isprva sam još dodao: "i presudama tog tribunala" što bi značilo da se te neistine odnose i na te presude. Ipak, zbog toga što, još uvijek postoji mali tračak nade da će se u presudama koje slijede, možda, ipak utvrditi istina i da se one ne će temeljiti na "istinama" iz optužbi, taj sam dodatak u konačnoj verziji naslova izostavio. Teško je vjerovati da će se ova moja korektura biti opravdana, ali treba biti strpljiv i tek nakon presuda šestorici i trojici uz sve ostale imenovane i neimenovane članove "zajedničkih zločinačkih pothvata" u tim postupcima, donijeti konačnu ocjenu o odnosu tog suda prema i stini.

Što se samog Tribunala tiče valja, već na početku ove rasprave, ponovno podsjetiti na spor o njegovoj legitimnosti koji može biti od značenja za konačnu prosudbu njegovog djelovanja i sadržaj presuda koje donosi. Već u prvom predmetu pred MKSJ (Tužitelj protiv Tadića)

došlo je do osporavanja legitimiteta Suda i ovlasti da Vijeće sigurnosti UN, koje prema Povelji UN nema sudbene ovlasti, kreira svoje pomoćno tijelo koje takve ovlasti ima. Sam Sud, kao i najveći dio stručne javnosti nije prihvatio argumentaciju kojom se osporava legitimitet MKSJ. Specifičnost MKSJ je to da je riječ o ad hoc sudu, nastalom izvan klasičnog koncepta suverenosti država, primjenom normi Povelje UN koje se mogu smatrati jus cogens normama međunarodnog prava, suprotno od kasnije uspostavljenog stalnog Međunarodnog kaznenog suda koji je konsenzualne naravi i koji je nastao usvajanjem odgovarajuće međunarodne konvencije. Glavnina pravnih i političkih prigovora radu MKSJ temelji se na navedenim specifičnostima nastanka suda. Prema Statutu, stvarna nadležnost MKSJ odnosi se na teška kršenja Ženevskih konvencija o zaštiti žrtava rata iz 1949. (cl. 2.), kršenja zakona i običaja ratovanja (cl. 3.), genocid (cl. 4.) i zločine protiv čovječnosti (cl. 5.). Statut nije predvidio nadležnost za zločine protiv mira, što zbog činjenice da u međunarodnom pravu nije riješeno pitanje agresije, što zbog političkih okolnosti u kojima se nije željelo neke od zaraćenih strana odvratiti od mirovnih pregovora ili suradnje sa Sudom. Teritorijalna nadležnost MKSJ je područje bivše SFRJ, a vremensko razdoblje od 1. siječnja 1991. g.. Vremenska nadležnost Suda, za razliku od MKS za Ruandu, nije vremenski ograničena, što govori u prilog tezi kako su tvorci MKSJ očekivali nastavak i širenje sukoba. Takva se procjena (Kosovo, Makedonija) pokazala ispravnom. MKSJ je istodobno nadležan s nacionalnim sudovima (paralelna nadležnost), ali ima prioritet pred njima, što znači da u svakom trenutku od njih može preuzeti vođenje postupka i da, ako je MKSJ započeo postupak, nacionalni sudovi to ne mogu učiniti. Iznimno, MKSJ može i ponoviti postupak pravomoćno dovršen pred nacionalnim sudom ako je taj postupak bio vođen bez da je kazneno djelo bilo kvalificirano kao ratni zločin, ili da postupanje nacionalnog suda nije bilo nepristrano i neovisno, ako je bilo usmjereno na zaštitu okrivljenika ili ako postupak nije bio propisno vođen. (O tome I. Josipović u Rječniku kaznenog prava, Zgb. 2002. gl. ur. Ž. Horvatić)

2. O onome što je već rečeno i napisanog "istini" u Haaškim optužbama

O djelovanju Međunarodnog kaznenog pravosuđa u postupcima pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju i utvrđivanju istine teško je reći nešto novoga posebno nakon Okruglog stola APZH i PFZ 14. 06. 2005.g. u Zagrebu pod naslovom "Kaznenopravna analiza optužbe pred Tribunalom u Haagu protiv visokih dužnosnika i vojnih zapovjednika RH za "zajednički zločinački pothvat" u akciji "Oluja" i izlaganja na 2.stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8.12.2006. u organizaciji HKV. (Materijali s oba skupa su tiskani i dostupni za komentiranje i citiranje). Stoga je svrha ovoga priloga ograničena na:

a) jasno očitovanje o mojoj potpunoj suglasnosti s tezama i tvrdnjama koje su u tim prilikama već iznesene, te

b) upozorenja na nove događaje u djelovanju optužbe, obrane i raspravnih vijeća u postupcima pred tim Tribunalom.

Tako sam primjerice potpuno suglasan s tvrdnjom koja glasi: "Analizirajući i interpretirajući optužnicu protiv generala Gotovine (te generala Čermaka i Markača), nalazeći da su u suprotnosti s međunarodnim pravom i rezolucijama Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda, da negira Ustav Republike Hrvatske, teritorijalni ustroj RH i ovlasti civilnog i vojnoga vodstva, da je maliciozna, hipertrofirana i pravno depasirana..." (H. Hitrec, Uvod publ. HKV o skupu Zgb 8.12.2006.).

Također sam potpuno suglasan sa stajalištem iz odluke Ustavnog suda RH od 12.11.2002. u odnosu na ustavnopravni položaj akcija Hrvatske vojske poduzetih tijekom Domovinskog rata pa dakle i onih tijekom VRA "Oluja" koje su predmetom optužnica pred Tribunalom u Haagu s posebnim upozorenjem na ovaj dio te odluke: "Djelovanje oružanih snaga RH poduzeto s ciljem oslobađanja dijelova okupiranog područja RH uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprječavanje uništenja imovine, uzrokovano oružanim (vojnim i paravojnim, parapolicijskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojbi poduzimanih s okupiranih područja bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga RH da zaštite suverenitet i

nezavisnost RH i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobađanju okupiranih područja RH (upravo u VRA "Oluja" dod. Ž.H.) oružane snage RH djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom.... One su na ta područja istodobno uvodile nacionalni (ustavnopravni), a time i međunarodnopravni poredak kao njegov dio, sa svim pravima i obvezama i odgovornostima koje su za njih proizlazili iz Ustava i zakona RH i iz međunarodnopravnih akata koje je RH prihvatila i ratificirala."

U cijelosti prihvaćam i stajalište M. Vukovića koji komentirajući ovu odluku Ustavnog suda RH ne isključuje mogućnost, ako bi određeni pojedinac u tijeku (ili nakon, dod. Ž.H) takvog djelovanja prekršio norme Ustava RH i mjerodavnih nacionalnih zakona i/ili norme međunarodnog prava da se njegovo ponašanjem smatra kažnjivim, ali da odluka Ustavnoga suda RH isključuje svaku mogućnost kolektivne kaznene odgovornosti /krivnje/ vodstva i svih čimbenika državne vlasti RH što se upravo optužnicama o ZZP nastoji dokazati.(M. Vuković, "Političko nasilje nad Hrvatskom" publ. HKV o skupu Zgb 8.12.2006. str 31.)

Valja se također potpuno složiti s tvrdnjom da se "u optužbama za"udruženi zločinački pothvat" "pojavljuje čitav niz smišljenih, lažnih i neuravnoteženih kombinacija, čitav sustav skrivenih misli i hipotetičkih pretpostavki o fleksibilnom pojmu "zapovjedne odgovornosti". Po ovjerovljenom principu politički montiranoga monstre-procesa, tu se imputira čitav niz neutemeljenih optužaba, potencijalnih pretpostavki, difamantnih podvala, samovoljnih zaključaka, preliminarne predumišljaja, ishitrenih podrazumijevan ja itd. da bi se zamaglila spoznaja pravne istine i iskonstruirala Optužnica" Osobno mi je po odabiru izričaja posebno blizak i ovaj tekst: "Haaška tužiteljica Carla Del Ponte se samouvjereno prijeti, da će se povijest hrvatskoga Domovinskog oslobodilačkog rata pisati u Haagu. Gospođa Carla Del Ponte bi ipak trebala znati da se valovi povijesti kreću po zakonima potpuno neovisnim od tih haaških tužiteljskih jednostranih i samovoljnih karakterizacija, paradoksalnih konstrukcija i

protuhrvatskih tendencioznih kvalifikacija, od kojih se nijedna ne podudara s objektivnom stvarnošću." (N. Mihanović, "Paradoksi i apsurdi Haaške optužnice" publ. HKV o skupu Zgb 8.12.2006. str 103.) Kada sam na spomenutom Okruglom stolu u Zagrebu govorio o svojim razočaranjima u međunarodno kazneno pravosuđe upravo zbog djelovanja MKSJ rekao sam između ostalog i ovo: "....spreman sam dokazati da je djelovanje tog suda zapravo nanijelo veliku štetu zamisli međunarodnog kaznenog pravosuđa i značajno reduciralo očekivano povjerenje u njegovo djelovanje i učinak. Onako kako je to pravosuđe zamišljeno, da mora predstavljati optimum pravednosti čovječanstva koje nije opterećeno nacionalnim interesima pojedinih država i bilo čijim političkim interesima, da je u pravom smislu riječi i optimalno supranacionalno pravo i pravosuđe čovječanstva do sada se nažalost nije ostvarilo. Šteta koju je nanio Haaški tribunal u svojim postupcima je, skoro bih rekao, veća je od mogućnosti da se ona vremenom ispravi. " Istom prilikom sam se složio s tvrdnjom prof. Damaške da je MKSJ pod utjecajem političkih presija i upitao se: "Pa zbog čega mi onda znanstveno raspravljamo o kaznenopravnoj analizi zajedničkog zločinačkog pothvata, kad interpretacija tog zajedničkog zločinačkog pothvata ne će ovisiti toliko o pravnim temeljima nego na momentalnim zahtjevima koji pred Haaški sud postavlja njegova tužiteljica. (Okrugli stol APZH i PFZ, Zgb, 2005. str. 27.)

3. O istini u djelovanju međunarodnog kaznenog pravosuđa

Pojam kazneno pravosuđe (engl. Criminal justice system), upotrebljava se za zajedništvo svih sudova i državnih odvjetništava koji djeluju u primjeni kaznenog prava (uži pojam), i za sva tijela državne i sudbene vlasti te odvjetništvo koji djeluju povodom nekog kaznenopravnog slučaja, i sve propise koji se odnose na djelovanje policije, istražnog suca prvostupanjskih i drugostupanjskih kaznenih ili prekršajnih sudova, službe zaštitnog nadzora kod uvjetne osude i penitencijarnih ustanova ili socijalnih i psihijatrijskih ustanova za primjenu sigurnosnih ili drugih mjera i odgojnih ustanova za maloljetne počinitelje kaznenih djela ili drugih kažnjivih ponašanja (širi pojam).

U djelovanju kaznenog pravosuđa postoje načela i pravila koji su, može se reći, tekovine civilizacije i valja ih smatrati stabilnim standardima postupanja u kaznenim predmetima u nadležnosti tijela nacionalnih kaznenog pravosuđa suvremenih država, ali i u postupanju svih tijela tzv. supranacionalnog, međunarodnog kaznenog pravosuđa (Samo na tri važna načela upozoravam, koja i bez posebnog opisa po svojim nazivima upućuju na njihov sadržaj. To su načelo zakonitosti, načelo presumpcije nevinosti optužene osobe i načelo odgovornosti za počinjeno djelo na temelju psihičkog odnosa osobe koja svojim činjenjem ili nečinjenjem ostvaruje opis kaznenog djela to jest na temelju njezine krivnje).

Posve pojednostavljeni scenarij primjenom tih standarda može se ovako opisati: U stvarnosti svakodnevnog života nešto se "dogodi", dođe do neke promjene koja je rezultat ljudskog djelovanja, i to djelovanje i/ili posljedica tog djelovanja podudaraju se s opisom nekog kaznenog djela u zakonu neke države ili izvorima međunarodnog kaznenog prava. Kada se to "dogodi" djelovanje kaznenog pravosuđa ima obvezu i cilj utvrditi da li taj događaj doista ima smatrati kaznenim djelom, tko je počinitelj, da li je ta osoba kriva za počinjeno djelo i da li su ispunjene sve ostale pretpostavke iz zakona (respektive standarda) da bi se prema toj osobi mogla primijeniti neka kaznenopravna sankcija. U postupku koji se vodi povodom sumnje da je počinjeno neko kazneno djelo, nakon prikupljanja određenih informacija o događaju oblikuju se dokazi na temelju kojih optužba kao stranka u postupku pred sudom tvrdi da je upravo određena osoba počinila ono za što se optužuje i da je kriva zbog toga što je počinila. Optužena osoba u svojoj obrani može u cijelosti ili djelomično priznati da je istinito ono što optužba tvrdi o postojanju kaznenog djela i njezinoj krivnji ali se isto tako može suprotstaviti tvrdnjama optužbe sa tvrdnjom da one ne odgovaraju i s t i n i t j. onome što se uistinu dogodilo. Na temelju dokaza optužbe i obrane sud nastoji utvrditi istinu i na temelju svoje spoznaje o toj istini donijeti osuđujuću ili oslobađajuću presudu . Ovaj gotovo laički simplificirani prikaz scenarija smatram neophodnim za tezu koju nastojim dokazati, naime da je konačni cilj djelovanja kaznenog

pravosuđa utvrditi istinu o onome što se doista dogodilo. To je uvjet da bi se tako utvrđena istina mogla eventualno smatrati temeljem i razlogom za osuđujuću presudu i primjenu kaznenopravnih sankcija prema nekoj osobi. Pri tom treba upozoriti da optužba i obrana mogu tvrditi da je istina ono što zapravo nije istina, ali je sud obavezan tu istinu u realno najvećoj mogućoj mjeri spoznati i samo na takvoj spoznaji sa nedvojbenim uvjerenjem o opravdanosti takve spoznaje o onome što se doista dogodilo temeljiti svoju odluku o tome da li počinjeno kazneno djelo i da li je upravo optužena osoba kriva za to djelo.

Sve sam to smatrao potrebnim i ovom prilikom reći jer se, po meni, upravo u pogledu istine o onome što se doista dogodilo i tko je za ono što se nije dogodilo ili što se dogodilo optužen, i naposljetku da li je za ono zašto je neka osoba optužena i kriva u dosadašnjem djelovanju međunarodnog kaznenog pravosuđa u kaznenim predmetima pred MKSJ uočavaju teška kršenja standarda kao garancija za utvrđivanje istine, koji su i/ili bi morali biti primijenjeni kada već ne u optužbama, onda svakako u presudama tog ad hoc Tribunala.

Što se tiče, posebno, načela presumcije nevinosti, čini se da je u postupanju MKSJ ono doista zanemareno i da se teret dokaza prebacuje na optuženike. Opravdano je, stoga pitanje: "Kako dokazivati i svjedočiti istinu. Hrvatski branitelji i svi poštteni hrvatski domoljubi morati će dokazivati što se zapravo događalo u hrvatskom osloboditeljskom Domovinskom ratu te otklanjati optužbe o udruženom zločinačkom pothvatu." (D.Vidak, "Amputirana istina" u Hrvatskom slovu od 16. 02. 2007.)

S tim u svezi treba još upozoriti i na nastojanje Haaškog tužiteljstva da Republiku Hrvatsku diskreditira kao podnositelja prijedloga da se pred raspravnim vijećima pojavi kao "amicus curiae", radi pomoći sudu u utvrđivanju istine o pravnim i činjeničnim sadržajima koji su obuhvaćeni optužbama. To bi se nastojanje, zbog ukupnosti djelovanja tog Tužiteljstva, moglo smatrati očekivanim, ali bezrezervno prihvaćanje tvrdnje o pristranosti RH od strane prvostupanijskih i drugostupanijskim vijeća Haaškog Tribunala smatram potpuno neprihvatljivim. To između ostalog i zbog toga, jer je Republika

Hrvatska: a) među prvim državama nasljednicama bivše SFRJ, još 1996. godine, donijela Ustavni zakon o suradnji sa MKSJ i na temelju njega te kasnijih provedbenih propisa, u potpunosti implementirala pravo tog suda; b) do sada ostvarila punu sudsku suradnju s MKSJ prema cl. 29. njegovog Statuta uključujući i predaju brojnih osoba bez obzira na stvarne i pravne poteškoće koje su u tom cilju morale biti otklonjene te je odlučna tu suradnju nastaviti; c) do sada ostvarila punu suradnju s istražiteljima i tužiteljima Tužiteljstva, uključujući i pripremanje optužbe u predmetu Ademi & Norac koji je 2005. godine ustupljen odlukom Tribunala u nadležnost hrvatskog kaznenog pravosuđa; d) da relevantne političke deklaracije Hrvatskog sabora kao najvišeg tijela državne vlasti u potpunosti podupiru suradnju sa MKSJi predstavljaju volju da se utvrdi istina o tragičnim događajima iz rata na području bivše SFRJ a ne «napore da se reinterpreтира historija ili izopače činjenice koje su poznati svim razboritim promatračima)) i konačno e) da su do sada pravni stručnjaci iz RH nekoliko puta uspješno nastupali pred MKSJ kao prijatelji Suda. Stoga suci Tribunala nisu trebali prihvatiti tvrdnje Glavne tužiteljice da zahtjev Vlade RH od 18. 09. 2006. da joj se dozvoli status prijatelja suda u dva kaznena predmeta pred MKSJ ima puki politički cilj. Naprotiv, nakon što je to Tužiteljstvo u pravnim konstrukcijama optužnica da je veći broj dužnosnika u najvišim hrvatskim vladinim tijelima, od kojih su neki kasnije umrli, u vrijeme počinjenja kaznenih djela optuženih bio upleten u kriminalnu aktivnost, cilj zahtjeva Vlade RH je bio da se Sudu pomogne u utvrđivanju istine o činjenicama na kojima će utemeljiti svoje presude. Time se ostvaruju ciljevi Suda, određeni rezolucijama Vijeća sigurnosti UN. Kada naime, za najviše državne dužnosnike, spomenute u optužnicama, ne postoji postupovna mogućnost da na suđenju osporavaju stigmatizirajuće implikacije iz optužnica, razlozi postupovne pravičnosti traže da se o svim spornim pitanjima Sudu ponude i pribave sve relevantne informacije, pa i kroz primjenu institucije prijatelja Suda.

Osporavanje toga prava Vladi RH, bez pravnih argumenata, ne doprinosi vjerodostojnosti i ugledu Suda, jer omogućava percepciju

javnosti da raspravno vijeće odlučuje onako kako to zamisli, predvidi i njima predloži Glavna tužiteljica.

Na ovom mjestu ne mogu ne upozoriti na usporedbu koja se nameće u pogledu tumačenja povijesti na štetu istine i pravde. Uzoriti Kardinal Bozanić u propovijedi u Bleiburgu 13. 05.2007. podjetio nas je kako se neopravdano "olako stavlja znak jednakosti između antifašizma i komunizma, između opravdanih težnja borbe za slobodu i bezbožne ideologije boljševičkih i velikosrpskih planova." (cit prema HINA 13.05.2007.) Zar se jednako tako, ali ne samo olako, već smišljeno i s opakom namjerom prekrajanja povijesnih istina o hrvatskoj državi i hrvatskom narodu u posljednjem desetljeću XX. stoljeća ne stavlja znak jednakosti između obrambenog, oslobodilačkog i po međunarodnom pravu dozvoljenog i opravdanog djelovanja hrvatskih redarstvenih i oružanih snaga u domovinskom ratu protiv velikosrpskog agresora i pobunjenika i izmišljenog "udruženog zločinačkog pothvata" hrvatskog državnog vrha radi ostvarenja hrvatskih nacionalističkih težnji prema srpskom stanovništvu na području Republike Hrvatske itd. Takvom izjednačavanju (jednom i drugom) treba odlučno se odlučno suprotstavljati i konačno stati na kraj političkim i pravnim sredstvima.

4. O najnovijim promjenama haaških optužnica kojima se one još više udaljavaju od istine

Nakon prigovora obrane o neprihvatljivom uopćavanju i pravno neprimjerenom optuživanju brojnih neimenovanih osoba iz najviših i drugih dijelova vlasti i vojne strukture Republike Hrvatske u razdoblju na koje se odnose optužbe te odluke raspravnog vijeća u predmetu opt. Čermaka, Gotovine i Markača da su ti prigovori opravdani, bilo bi razumno da je Tužiteljstvo odustalo od svojih namjera o masovnom optuživanju svih za sve kako to odgovara njihovim pravno neutemeljenim ciljevima. Naprotiv, Tužiteljstvo, ne odustajući od neimenovanih naknadno imenuje neke čime pokušava dokazati svoju "istinu" kao istinu.

Izmijenjenom optužbom protiv trojice (Čermak, Gotovina, Markač) od 17. svibnja 2007. optužuju se za ZZP poimenično navedeni predsjednik

hrvatske države, ministar obrane RH i dva generala, svi pokojni, a u isprva "tajnom dijelu" te optužnice još i sedam osoba iz najvišeg vodstva RH u vrijeme

"Oluje" koji su navodno sudjelovali u na neistini utemeljenoj i pravno neprihvatljivoj konstrukciji ZZZ. Kada se još te osobe uključe u optužnicu, jasno je da se radi ne samo o nasumce odabranima, već i o daljnjoj dogradnji pravne nakarade u međunarodnom kaznenom pravu, koja ne respektira elementarne standarde suvremenog civiliziranog kaznenog postupka. Tako 1.15 Aneksa A dopunjene optužnice od 17. svibnja 2007 glasi; "Mnoge osobe sudjelovale su sa Ante GOTOVINOM, Ivanom ČERMAKOM i Mladenom MARKAČOM u tom zajedničkom zločinačkom pothvatu. Te osobe su: Franjo TUĐMAN (pokojni), Predsjednik Republike Hrvatske; Gojko ŠUŠAK (pokojni), Ministar obrane Republike Hrvatske; Janko BOBETKO (pokojni), Zapovjednik Glavnog stožera HV do 17. srpnja 1995. kada je umirovljen; Zvonimir ČERVENKO (pokojni), Zapovjednik Glavnog stožera HV (imenovan 17. srpnja 1995.) /Upozoravam na od ranije nepromijenjenu formulaciju "mnoge osobe" ali i istovjetnost pisanja velikim slovima prezimena trojice optuženika i ostale četvorice. Time Tužiteljstvo nesumnjivo i formalno izjednačava položaj svih sedmero kao optuženih. Spomenute osobe kao članovi "udruženog (zajedničkog) zločinačkog pothvata" osim trojice (Čermak, Gotovina, Markač), iako im se imputiraju najteži zločini protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ne mogu biti optuženici u formalnom smislu, ne samo zato što se protiv umrlih osoba u civiliziranom kaznenom postupku ne može podignuti ni održati optužnica, već i zbog toga, jer se ne predlažu konkretni dokazi o njihovom djelovanju i krivnji i oni nemaju nikakve mogućnosti obrane protiv takve optužbe pred Tribunalom. (Nota bene, uz Miloševića dok je još bio živ, prema izjavama iz tužiteljstva, (A. Hoare) Glavna tužiteljica odbila je optuženje tada i još sada živih Jovića, Koštica, Kadijevića, Adžića i dr. kao članova ZPP.) Nije li to jasan dokaz da ona ne želi da raspravno vijeće utvrdi istinu o zločinačkom djelovanju velikosrpskog agresora i jugoslavenske armije protiv Republike Hrvatske uz istovremeno nastojanje da se

obrambenom djelovanju redarstvenih i oružanih snaga napadnute i dijelom okupirane međunarodno priznate države imputira etničko čišćenje srpskog pučanstva, što bi zapravo trebao biti genocid. To je tim više jasno kada se u prepravljenoj optužnici i nadalje kao oni "drugi" koji su "bili iskorišteni ili surađivali ("who were used by or corporated") s članovima zajedničkog zločinačkog pothvata smatraju i faktično optužuju "razni časnici, službenici i članovi hrvatske vlasti i političkih struktura na svim razinama (uključujući one na lokalnoj vlasti i organizaciji), razni vođe i članovi HDZ; razni časnici i pripadnici HV, specijalne policije, civilne policije, vojne policije i drugih sigurnosnih i/ili obavještajnih službi Republike Hrvatske i ostale poznate i nepoznate osobe" (Toč. 16. Anex A opt. od 17.05.2007.)

Više je nego očito da se ovakvim postupanjem Tužiteljstvo sve više udaljava od pravnog imperativa o određenosti optužbe, o nastojanju da se u kaznenom postupku utvrdi istina i nedvojbeno ne odustaje od namjere da Tribunal presudom o krivnji za sudjelovanje u "zajedničkom zločinačkom pothvatu" svih struktura hrvatske državne vlasti, oružanih snaga, policije, političke stranke HDZ i svakog poznatog i nepoznatog (znanog i neznanog) državljana RH ili pripadnika hrvatskog naroda, oblikuje svoju političku i povijesnu istinu" o događajima nakon raspada bivše Jugoslavije.

O dosadašnjem djelovanju Glavne tužiteljice Carle Del Ponte i njenog Tužiteljstva za koje opravdano tvrdim da je u suprotnosti s pravima i obvezama koje to tijelo ima po Statutu MKSJ i kao stranka u postupku pred tim sudom postoje brojni dokazi. Od njih posebno valja upozoriti na izjavu G. A. Nikiforova koji je kao ovlašteni predstavnik Tužiteljstva 11. 09. 2006. g. inter alia izjavio da se je Hrvatska traženjem statusa prijatelja suda "svrstala u obranu zločina". Dva tjedna iza toga, 29. 09. 2006. Glavna tužiteljica pred MKSJ gospođa Carle del Ponte održala je na Međunarodnom seminaru u organizaciji Finske kao predsjedateljice EU i Amnestv Internationala u Helsinkiju govor pod naslovom «Building a Culture of Accountability - Action against Impunity in the External Relations of the European Union - The achievements and challenges of the ICTY», U svojem izlaganju, koji se nije odnosilo

samo na njenu djelatnost i djelatnost Tužiteljstva već na djelatnost cjelokupnog MKSJ ona, ne prvi puta, namjerno poistovjećuje djelovanje Tužiteljstva i raspravnih vijeća kao zajedničko djelovanje Tribunala za bivšu Jugoslaviju. Pri tom sve što je u suprotnosti s njenim osobnim tvrdnjama i tvrdnjama optužbe kao stranke u postupku namjerno prikazuje kao suprotstavljanje Tribunalu kao instituciji međunarodnog kaznenog pravosuđa. Tako nakon tvrdnje o postojanju "Anti-Hague propaganda" nastavlja , opet neovlašteno u ime suda : Mi smo pod konstantnim napadima ili pokušajima da se umanje naponi Tribunala. Činjenice iz optužnica i dokazi predloženi u sudnicama se osporavaju, optužbe o predrasudama i politizaciji pomiješane sa skandaloznim lažima i manipulacijama se nastavljaju - sve u namjeri da se zaslijepi ljude i zaštiti ono što se predstavlja kao nacionalni interes i "povijesna istina". Tako ona o onima i onome što se usuđuju protiviti tvrdnjama optužbe kao stranke u postupku "u sudnicama" No sada slijedi i njen izravni napad na Republiku Hrvatsku, članicu UN i jednu od država utemeljiteljice ad hoc Tribunala i njenog mandata kao tužiteljice pred tim sudom da je upravo Republika Hrvatska primjer prethodno opisanih pokušaja manipulacija skandaloznim lažima i to samo zato jer se u najboljoj namjeri pomoći sudu koristila mogućnostima iz pravila 74. postupanja i dokazivanja pred MKSJ: "Mi smo suočeni sa situacijom da Vlade i Parlamenti svojim političkom deklaracijama pokušavaju mijenjati ili reinterpreterirati povijest i izobličiti činjenice dobro poznate svim razumnim promatračima. Tako naprimjer sada hrvatska vlada pokušava sebe pozvati kao prijatelja suda u predmetima pred MKSJ da bi osporila tvrdnje iz optužnica potvrđenih po sucima MKSJ sa ciljem da objasni stvarne "povijesne i političke okolnosti".

Ono što posebno zabrinjava i ujedno navedenu osobu diskvalificira kao Tužiteljicu je pozivanje na činjenice "koje su dobro poznate svim razumnim promatračima". To su za nju izvori istine a ne dokazi na kojima se imaju temeljiti presude MKSJ. Tko su ti "razumni promatrači" i što je to njima "dobro poznato" može se pretpostavljati, ali Tužiteljicu treba ponovno upozoriti da se u postupku pred sudom

izvode dokazi pa između ostalih i svjedocima koji su nešto vidjeli i/ili čuli a "razumni promatrači" neka pišu svoje memoare ili političke pamflete, interpretirajući svoja viđenja istine kako njima odgovara.

U svakom slučaju, ova njena izjava i ranija izjava njenog glasnogovornika ne odgovaraju duhu odredbe cl. 16.st.2. Statuta MKSJ koja traži da "Tužiteljstvo bude objektivno i nezavisno tijelo." Ta objektivnost i nezavisnost mora biti ne samo prividna nego i stvarna. Stvarnost te objektivnosti međutim, ne narušava samo "traženje ili primanje instrukcija od neke države", nego i netočno iznošenje u javnosti da pojedine države ne ispunjavaju svoje obveze prema MKSJ ili da ih pokušavaju izbjeći prikrivanjem istine. Osim toga, tu objektivnost narušava i svako javno nastupanje Tužiteljstva koje opravdava ili ide u cilju prekoračenja njegovih nadležnosti i funkcija, propisanih u cl. 18. st.1. i 2. Statuta MKSJ.

U svezi s tom tvrdnjom valja još jednom upozoriti na postupak Glavne tužiteljice, koja je prema otkriću New York Timesa svojom nagodbom u Beogradu 2003.g. protivno postojećim dokazima o istini, optužnice svojevoljno reducirala na samo jednog od više počinitelja zločina iz nadležnosti MKSJ. Zbog toga jer je takvo postupanje protivno mandatu Vijeća sigurnosti UN, ali i zbog drugih pravno neprihvatljivih postupaka (općenite, činjenično i pravno neodržive optužnice, koje stalnim prepravljajima produljuju postupke na neprihvatljivo nerazumno vrijeme itd.) Glavna tužiteljica MKSJ je odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, jer kontinuirano nanosi štetu zamisli o njegovom djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva.

Zbog svega toga, Vijeće sigurnosti UN ne bi trebalo dozvoliti najavljeni odlazak Glavne tužiteljice MKSJ gospođe Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđenja njene odgovornosti za nestručnost i zlouporabu svojih ovlaštenja i trajno narušenje povjerenja država članica UN i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe.

5. Još nekoliko pravnih argumenata o neodrživosti konstrukcije ZZP u Haaškim optužnicama

Kada ne bi postojale dokazane tendencije da se pod svaku cijenu i bez obzira na istinu, djelovanjem MKSJ pravno oblikuje povijesna "istina" i kada se ne bi nazirala istina o suvremenom međunarodnom kaznenom pravosuđu u praksi tog ad hoc Tribunala koja pod utjecajem jednostranih političkih interesa nije dobra ni za sadašnjost ni budućnost tog pravosuđa, u obzir bi došli objektivni pravni argumenti koji pravnu konstrukciju ZZP-a čine pravno neprihvatljivom. Šašavim lapidarno podsjećam na argumente o neodrživosti te konstrukcije u međunarodnom kaznenom pravu i optužnicama pred MKSJ.

Prije svega "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optuženicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti. Zajednički zločinački poduhvat u suprotnosti je i s načelom krivnje kao jednim od temeljnih načela suvremenog kaznenog prava. Opasnim proširenjem elementa krivnje (*mens rea expansiori*) zajednički zločinački poduhvat se sasvim približio krivnji zbog udruživanja (*guilt by associatiori*) koja nije propisana u Statutu MKSJ. Izvođenje zaključaka o postojanju optuženikove namjere iz objektivnih okolnosti upitno je s aspekta načela presumpcije nevinosti koja je, između ostalog, propisana cl. 21/37 Statuta.. Sudska praksa MKSJ u vezi sadržaja teorije ZZP i odredba Statuta u kojoj je ta teorija navodno „implicitno“ sadržana nije jedinstvena niti konzistentna što je u neskladu s načelom pravne sigurnosti i načelom pravednosti.. Ekstenzivnom primjenom teorije ZZP na čitave političke i vojne strukture države ostale „znane i neznanе osobe“ nije zadovoljen uvjet preciznosti optuživanja. Široko koncipirane optužnice po osnovi teorije ZZP u kojima je sadržano „kolektivno“ optuživanje ne samo osoba protiv kojih se vodi postupak već i čitavih državnih i vojnih struktura te „znanih i nezvanih osoba“ ugrožavaju ostvarivanje svrhe osnivanja i djelovanja MKSJ. Teorijskim konceptom proširenog ZZP u praksu MKSJ uvedena je tzv. statusna krivnja koja zapravo nema veze s osobnom kaznenom odgovornošću počinjenjem iz članka 7(1) Statuta

MKSJ. Osobna kaznena odgovornost postoji ako je optuženik, između ostalog, počinio kazneno djelo iz nadležnosti tribunala i to aktivnom radnjom (komisivni) delikt ili propuštanjem koje se po sadržaju i značenju može izjednačiti s takvom radnjom (klauzula jednake vrijednosti kod omisivnog delikta). Okolnost da je neka osoba obnašala određenu funkciju ili da je pripadala određenoj organizaciji ili skupini (formalni i/ili neformalni kriterij) ne može implicirati odgovornost po osnovi članka 7(1) Statuta. To bi značilo odgovornost zbog udruživanja (guilt by associatori) koja nije sadržana u Statutu niti eksplicitno niti implicitno. Kroz praksu Tribunala istaknuto je da je svrha „postupka pred MKSJ dati pouzdane činjenične zaključke čime se pridonosi pomirenju i ponovnoj uspostavi mirnog suživota među ljudima”. Dvojbeno je u kojoj mjeri načela tzv. tranzicijske pravednosti naglašene u osnovnim pravnim dokumentima ad hoc međunarodnih kaznenih tribunala mogu biti ostvarena ako pretežiti dio opće i stručne javnosti u državama na koje se odnosi jurisdikcija tih sudova konstrukciju ZZP smatra pravno neutemeljenom, moralno neprihvatljivom i grubo nepravednom? To nisu pitanja koja MKSJ ima pravo ignorirati. To su činjenice koje, posebno iz motrišta građana Republike Hrvatske koja je vodila pravedan obrambeni rat, u značajnoj mjeri utječu na kredibilitet ne samo tužiteljstva već i suda (koji je dosad uglavnom bio benevolentan u odnosu na tako ekstenzivno koncipirane optužnice) i dovode u pitanje njegovu konačnu povijesnu evaluaciju. Ekstenzivna primjena teorije ZZP imati će negativne posljedice u procesu afirmacije međunarodnog kaznenog prava i sudovanja. Stručnjaci međunarodnog kaznenog prava opravdano smatraju da je uvođenje teorije ZZP u praksu Tribunala dovelo do obezvrjeđujućih presuda koje su dovele u pitanje didaktični značaj njegovih odluka kao i njegovu povijesnu ostavštinu. Preširoka koncepcija odgovornosti političkih lidera po osnovi teorije ZZP u perspektivi bi mogla rezultirati nespremnošću država na suradnju sa stalnim Međunarodnim kaznenim sudom i dovesti u pitanje njegovu jurisdikciju utemeljenu na načelu komplementarnosti. Osim toga, neke od najutjecajnijih država u svijetu (SAD) još uvijek nisu stranke globalnog sporazuma, a za očekivati je

da će na njihovu vjerojatnu buduću distanciranost utjecati i nekritička primjena oblika vikarijske (izvedene) kaznene odgovornosti političkih lidera i vojnih zapovjednika od strane MKSJ. (Opširna analiza o tim argumentima iz još neobjavljene znanstvene studije APZH o ZZP)

6. Zaključak o "istini" u Haaškim optužnicama i istini o međunarodnom kaznenom pravosuđu

Na temelju svega rečenog zaključaka o tezi postavljenoj u naslovu ovoga rada moglo bi biti nekoliko. Od njih ograničavam se samo na, po meni, dva najvažnija:

1. Valja se u cijelosti složiti s mišljenjem da bi bilo žalosno kada bi raspravna vijeća Tribunala prihvatila izopačenu i krivotvorenu povijest iz sramotnih optužnica, što bi imalo za posljedicu dezagregaciju pravne logike i moralne supstance te povredu savjesti europskih naroda i europsku civilizacijsku i moralnu sramotu. (N. Mihanović, "Paradoksi i apsurdi Haaške optužnice" publ. HKV o skupu Zgb 8.12.2006. str 113.)
2. Postupanje Glavne tužiteljice i Tužiteljstva, koje je opisano u ovom prikazu, iako nije u suglasju s pravnim načelima, očito je u suglasju s najavljenim ostvarenjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići zlouporabom međunarodnog kaznenog pravosuđa. Ako ta zlouporaba makar i djelomično uspije, i ako takve "istine" budu temelj presuda MKSJ, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju u Haagu biti će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću XXI stoljeća.

dr. sc. Željko Horvatić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/tribine/haaki-sud/959-dr-sc-eljko-horvati-istina-o-haakom-sudu-i-o-suvremenom-meunarodnom-kaznenom-pravosu.html>

DEL PONTINO POSTUPANJE SUPROTIVO JE MANDATU VIJEĆA SIGURNOSTI UN-A

11. srpnja 2007.

Izlaganje dr. sc. Željka Horvatića, profesora emeritusa Sveučilišta u Zagrebu i predsjednika Akademije pravnih znanosti Hrvatske, na trećem stručnom skupu o djelovanju haaškog Tribunala, koje smo već objavili na portalu, podiglo je dosta prašine i na samome Sudu. Podsjećamo kako je dr. sc. Željko Horvatić, argumentirano analizirajući rad ICTY-a, ustvrdio brojne nepravilnosti u djelovanju tog Suda koje su dovele do "činjenično i pravno potpuno neprihvatljive" optužnice o 'zajedničkom zločinačkom pothvatu', time otvoreno aludirajući kako se zapravo radi o političkom, a ne pravičnom Sudu. Stoga i ne čudi reakcija Carle del Ponte kojom ona traži između ostaloga i očitovanje premijera Sanadera smatrajući kako je "neprihvatljivo da se to događa u zemlji kandidatkinji i sada bi izravno s vladom trebalo vidjeti kako to riješiti". U razgovoru za Hrvatsko slovo, koji ovdje donosimo, dr. sc. Željko Horvatić još jednom naglašava sve navedeno te odgovara Carli del Ponte: "... vrijeme je da prestanete sebe smatrati osobom koja će dozvoljavati ili ne raspravu o nekom pravnom pitanju i da se vratite u realnost i razumne okvire rasprave o svim sadržajima suvremenog kaznenog prava." (zdk)

Del Pontino postupanje suprotivo je mandatu Vijeća sigurnosti UN-a Hrvatsko slovo je 2006. u hrvatskoj javnosti problematiziralo pitanje haaškog zajedničkog zločinačkog pothvata i njegovih nesagledivih posljedica za budućnost Hrvatske, ali i međunarodnog kaznenog prava. Taj je problem prepoznalo Hrvatsko kulturno vijeće. Dr. Milan Vuković ispred HKV-a do sad je organizirao tri skupa na tu temu. Na posljednjem, održanom u Zagrebu u lipnju ove godine, izlagao je prof. emeritus dr. sc. Željko Horvatić. I skup i izlaganje dr. Horvatića,

izazvali su reakcije u Europi, kao i kod Glavne tužiteljice MKSJ. Bio je to dobar povod za razgovor...

Gospodine Horvatiću, MKSJ je prema Statutu mjerodavan suditi kršenju Ženevskih konvencija, zakona i običaja ratovanja, te za genocid i zločin protiv čovječnosti. U Statutu ne postoji "zajednički zločinački pothvat". Nije li njegovo uvođenje u optužnicu zapravo prvi korak kojim bi se Hrvatsku osudilo za jedan ili više krimena utvrđenih Statutom, recimo za genocid? Podsjećam da je u velikosrpskoj politici, koja nije doživjela međunarodnu osudu, i danas prevladavajući stav kako je Hrvatska počinila genocid prema Srbima iz Hrvatske? Možemo li u tom pogledu govoriti o stanovitoj uskladbi stavova Tužiteljstva i neporaženog velikosrpstva?

Kada ne bi postojale dokazane tendencije da se djelovanjem MKSJ pod svaku cijenu i bez obzira na pravu istinu o obrani Republike Hrvatske od velikosrpske agresije i oružane pobune s protuustavnim odcjepljenjem dijela njenog teritorija, pravno oblikuje drukčija povijesna "istina" i kada se ne bi već u dosadašnjoj judikaturi tog ad hoc Tribunala mogli prepoznati utjecaji jednostranih političkih interesa, u obzir bi došli provjereni i pouzdani znanstveni argumenti koji konstrukciju ZZP-a u optužnicama protiv generala Čermaka, Gotovine i Markača tijekom VRA "Oluja" čine činjenično i pravno potpuno neprihvatljivom.

Prije svega konstrukcija "zajednički zločinački pothvat" nije bila dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optuženicima stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti. No, ta konstrukcija i druge pravne neprihvatljive "kreacije" moguće su u djelovanju takvog ad hoc tužiteljstva i ad hoc Tribunala. To, kada i ne bi bilo političkih utjecaja i razloga za takvo "oblikovanje suvremenog međunarodnog kaznenog prava", omogućava nespreatna kombinacija kontinentalnog i anglosaksonskog pravnog sustava u kaznenom pravu i postupku koji se primjenjuje u MKSJ i drugi nedostaci u djelovanju tog Tribunala. O tim nedostacima i problemima već postoji obimna znanstvena i stručna

literatura. I aktualni predsjednik MKSJ F. Pocar je nedavno (na Konferenciji o međunarodnom kaznenom pravosuđu u Torinu od 14. do 18. svibnja ove godine), o tome rekao: "U radu MKSJ ima nedostatke zbog toga jer je osnovan vrlo kratkom Rezolucijom Vijeća sigurnosti kojom nisu određeni elementi zločina, niti mnoga proceduralna pitanja, već je sve to ostavljeno na odlučivanje sucima". Naravno, da takva situacija ne isključuje mogućnost o kojoj vi govorite. Kad je već riječ o pravnoj konstrukciji "zajedničkog zločinačkog pothvata" koju nalazimo i u nepravomoćnoj presudi protiv Milana Martića, moglo bi se smatrati da je u tom predmetu radi uključenja Miloševića, Kadijevića, Adžića i dr. takva pravna konstrukcija dobro odabrana. No, ona je u tom slučaju protiv tih i ostalih osoba spomenutih u toj presudi bila samo instrument kojim se izbjeglo njihovo izravno optuživanje. Protiv njih naime postoje nesumnjivi dokazi da su oni morali biti ne samo spomenuti kao članovi ZZP-a već izravno optuženi i osuđeni kao poticatelji i supočinitelji svih zločina za koje je osuđen Martić. To bi se i dogodilo da, prema otkriću New York Timesa i drugim izvorima, Glavna tužiteljica nije svojom nagodbom u Beogradu 2003. protivno postojećim dokazima o i s t i n i , svojevoljno reducirala optužnice na samo jednog od više počinitelja zločina iz nadležnosti MKSJ.

U svom predavanju tvrdite kako se "u kaznenim predmetima pred MKSJ uočavaju teška kršenja standarda, kao garancija za utvrđivanje istine". Je li dosadašnja praksa MKSJ u prvi plan stavila istinu? Ako nije, čime je nadomješta i po kojim se kriterijima podižu optužnice? Osim nepridržavanja načela zakonitosti u pogledu ZZP-a brojni dijelovi sadržaja optužnica pred MKSJ u suprotnosti su s načelom krivnje kao jednim od temeljnih načela suvremenog kaznenog prava. Opasnim proširenjem elementa krivnje (*mens rea expansion*) na primjer zajednički zločinački pothvat se sasvim približio krivnji zbog udruživanja (*guilt by association*) koja nije propisana u Statutu MKSJ. Izvođenje zaključaka o postojanju optuženikove namjere iz objektivnih okolnosti upitno je s aspekta načela presumpcije nevinosti, kao jednim

od temeljnih načela suvremenog civiliziranog kaznenog prava i postupka a koja je, među ostalim, propisana čl. 21/3/ Statuta. Sudska praksa MKSJ u vezi sadržaja teorije ZZP i odredba Statuta u kojoj je ta teorija navodno "implicitno" sadržana nije jedinstvena niti konzistentna što je u neskladu s načelom pravne sigurnosti i načelom pravednosti. Ekstenzivnom primjenom teorije ZZP na čitave političke i vojne strukture države, ostale "znane i neznane osobe", nije zadovoljen uvijek preciznosti optuživanja. Široko koncipirane optužnice po osnovi teorije ZZP u kojima je sadržano "kolektivno" optuživanje ne samo osoba protiv kojih se vodi postupak, već i čitavih državnih i vojnih struktura te "znanih i neznanih osoba", ugrožavaju ostvarivanje svrhe osnivanja i djelovanja MKSJ.

Je li uopće pri MKSJ moguće utvrditi istinu, kad MKSJ nije utemeljen da bi sudio zločinu protiv mira, koji je objektivno početak i uzrok svih daljnjih događaja? Nije li "zajednički zločinački pothvat" u osnovi u optužnicu ugrađen zbog činjenice da je hrvatski narod odlučio zauvijek raskinuti s Jugoslavijom?

O "istini" u optužbama pred Tribunalom za bivšu Jugoslaviju u Haagu i istini o suvremenom međunarodnom kaznenom pravosuđu opširno sam govorio na skupu HKV 8. lipnja. U tom izlaganju postoje dijelovi koji opravdavaju vaše pitanje i sumnju. Što se samog Tribunala tiče valja podsjetiti na spor o njegovoj legitimnosti koji može biti od značenja za konačnu prosudbu njegovog djelovanja i sadržaj presuda koje donosi, pa i istine u njihovim sadržajima. Već u prvom predmetu pred MKSJ (Tužitelj protiv Tadića) došlo je do osporavanja legitimiteta Suda i ovlasti da Vijeće sigurnosti UN, koje prema Povelji UN nema sudbene ovlasti, kreira svoje pomoćno tijelo koje takve ovlasti ima. Sam Sud, kao i dio stručne javnosti nije prihvatio argumentaciju kojom se osporava legitimitet MKSJ. Specifičnost MKSJ je to da je riječ o ad hoc sudu, nastalom izvan klasičnog koncepta suverenosti država, primjenom normi Povelje UN, što je bitno različito od kasnije uspostavljenog stalnog Međunarodnog kaznenog suda koji je nastao usvajanjem odgovarajuće međunarodne konvencije (Rimski sporazum). Pravni i politički prigovori radu MKSJ temelje se na

navedenim posebnostima njegovog nastanka. Osim toga, Statut MKSJ nije predvidio nadležnost za zločine protiv mira, što zbog činjenice da u međunarodnom pravu nije riješeno pitanje agresije, što zbog političkih okolnosti u kojima se nije željelo neke od zaraćenih strana odvratiti od mirovnih pregovora ili suradnje sa Sudom. Ako se dakle, stvarna nadležnost tog suda ne odnosi na zločin agresije, u ovom slučaju Jugoslavije na suverenu državu Republiku Hrvatsku, kakvu istinu o tim događajima možemo očekivati u odlukama tog suda?

Politički vrh Hrvatske već godinama tvrdi da optuženi Hrvati pred MKSJ trebaju "dokazati nevinost". Nije li teret dokazivanja krivnje oduvijek bio na strani tužitelja? Kad je posrijedi međunarodno kazneno pravo, vrijedi li i u njemu presumpcija nevinosti, ili je MKSJ uveo neke nove standarde za "prostor bivše Jugoslavije"?

U djelovanju kaznenog pravosuđa postoje načela i pravila koji su, može se reći, tekovine civilizacije i valja ih smatrati stabilnim standardima postupanja u kaznenim predmetima u nadležnosti tijela nacionalnih kaznenih pravosuđa suvremenih država, ali i u postupanju svih tijela tzv. supranacionalnog, međunarodnog kaznenog pravosuđa (Samo na tri važna načela upozoravam, koja i bez posebnog opisa po svojim nazivima upućuju na njihov sadržaj. To su načelo zakonitosti, načelo presumpcije nevinosti optužene osobe i načelo odgovornosti za počinjeno djelo na temelju psihičkog odnosa osobe koja svojim činjenjem ili nečinjenjem ostvaruje opis kaznenog djela to jest na temelju njezine krivnje).

Kada netko u Hrvatskoj, pa bio to, kako vi kažete "politički vrh", kaže da će optuženi Hrvati pred Haaškim tribunalom dokazati svoju nevinost, uvjeren sam da oni prvenstveno žele reći da su ti optuženici nevini, odnosno da nisu počinili one zločine koji im se stavljaju na teret i da za njih nisu krivi. Što se iz takvih izjava može shvatiti da će "optuženici dokazati svoju nevinost", naravno da pravno nije utemeljeno. Njima tužiteljstvo treba dokazati krivnju i dok se to pravomoćnom presudom ne utvrdi kao istina, vrijedi načelo presumpcije nevinosti. To je "abeceda" svakog suvremenog

nacionalnog kaznenog prava i postupka i naravno međunarodnog kaznenog prava i pravosuđa. No, percepcija da Hrvati moraju dokazivati svoju nevinost nije sasvim bezrazložna. Što se tiče, posebno, načela presumpcije nevinosti, čini se da je u postupanju MKSJ ono doista zanemareno i da se teret dokaza prebacuje na optuženike. Opravdano je, stoga pitanje D. Vidak u vašem listu od 16. veljače ove godine u članku "Amputirana istina": "Kako dokazivati i svjedočiti istinu. Hrvatski branitelji i svi poštteni hrvatski domoljubi morati će dokazivati što se zapravo događalo u hrvatskom osloboditeljskom Domovinskom ratu te otklanjati optužbe o udruženom zločinačkom pothvatu."

No, glavni razlog za sumnju o dosljednoj primjeni načela presumpcije nevinosti za optužene Hrvate je stalno, sada već osmogodišnje insistiranje Glavne tužiteljice da su njene tvrdnje iz optužnica a priori istinite, i njene izjave kojima se sve više udaljava izvan granica svoje nadležnosti kao stranke u postupku, uz uporno poistovjećivanje njene uloge sa zadacima suđenja Tribunala Haagu, očigledno doprinosi utisku da su optuženi Hrvati doista u nepovoljnom procesnopравnom položaju. Samo primjera radi u dokaz onoga što tvrdim: Glavna tužiteljica pred MKSJ gospođa Carle del Ponte održala je 29. rujna 2006. na Međunarodnom seminaru u organizaciji Finske kao predsjedateljice EU i Amnesty Internationala u Helsinkiju govor pod naslovom «Building a Culture of Accountability – Action against Impunity in the External Relations of the European Union – The achievements and challenges of the ICTY». U svojem izlaganju, koje se nije odnosilo samo na njenu djelatnost i djelatnost Tužiteljstva, već na djelatnost cjelokupnog MKSJ ona, ne prvi put, namjerno poistovjećuje djelovanje Tužiteljstva i raspravnih vijeća kao zajedničko djelovanje Tribunala za bivšu Jugoslaviju. Pri tom sve što je u suprotnosti s njenim osobnim tvrdnjama i tvrdnjama optužbe kao stranke u postupku namjerno prikazuje kao suprotstavljanje Tribunalu, kao instituciji međunarodnog kaznenog pravosuđa. Tako nakon tvrdnje o postojanju "Anti-Hague propagande" nastavlja, opet neovlašteno u ime Suda: Mi smo pod konstatnim napadima i pokušajima da se umanje napori Tribunala.

Činjenice iz optužnica i dokazi predloženi u sudnicama se osporavaju, optužbe o predrasudama i politizaciji pomiješane sa škandaloznim lažima i manipulacijama se nastavljaju - sve u namjeri da se zaslijepe ljudi i zaštititi ono što se predstavlja kao nacionalni interes i "povijesna istina". Tako ona o onima i onome što se usuđuju protiviti tvrdnjama optužbe kao stranke u postupku "u sudnicama". Tko bi se onda mogao smatrati nevinim kada ga ona jednom optuži?

Vladi RH osporeno je pravo na status prijatelja suda. Ne znači li to da će MKSJ ostati prikraćen i za istinu koju Hrvatska sad ne može podastrijeti pred Sudom, ali i za pravičnost postupka? Znamo kome šteti takva praksa, ali kome ona odgovara?

Vlada Republike Hrvatske odlučila je 2006. koristiti mogućnost iz Pravila 74 o postupku i dokazivanju pred MKSJ i predložila raspravnim vijećima u predmetima protiv optuženih Čermaka, Gotovine i Markača te Prlića i dr., više eksperata pravne i drugih struka koje bi Raspravno vijeće, u slučaju pozitivne odluke o prijedlogu, moglo saslušati u funkciji amici curiae, (prijatelja suda) radi pomoći sudu u utvrđivanju istine o pravnim i činjeničnim sadržajima koji su obuhvaćeni optužbama, bilo u svojstvu predstavnika Vlade RH, bilo u individualnom svojstvu.

Še sigurnosti UN ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak (eljice MKSJ gospođe Carle Del Ponte s te dužnosti bez utv odgovornosti za nestručnost i zlouporabu svojih ovlaš o narušeno povjerenje država članica UN i svjetske javi narodno kazneno pravo i pravosuđe kao ga nacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog menog čovječanstva

Haaško tužiteljstvo je ne samo u podnescima kojima se tome protivilo već i u izjavama za javnost nastojalo Republiku Hrvatsku diskreditirati kao mogućeg prijatelja suda. Valja se samo sjetiti izjave A. Nikiforova, koji je kao ovlaštenu predstavnik Tužiteljstva 11. rujna 2006. inter alia izjavio da se je Hrvatska traženjem statusa prijatelja suda "svrstala u obranu zločina".

A Glavna tužiteljica pak u već spomenutom predavanju u Helsinkiju, upravo povodom prijedloga RH za prijatelja suda izravno je napala našu državu, članicu UN i jednu od država utemeljiteljica ad hoc Tribunala i njenog mandata kao tužiteljice pred tim sudom, da je upravo Republika Hrvatska primjer pokušaja manipulacija škandaloznim lažima i to samo zato jer se u najboljoj namjeri pomoći sudu koristila mogućnostima iz pravila 74. postupanja i dokazivanja pred MKSJ. Ona se usuđuje tom prilikom reći "Mi smo suočeni sa situacijom da Vlade i Parlamenti svojim političkom deklaracijama pokušavaju mijenjati ili reinterpretirati povijest i izobličiti činjenice dobro poznate svim razumnim promatračima. Tako na primjer sada hrvatska vlada pokušava sebe pozvati kao prijatelja suda u predmetima pred MKSJ da bi osporila tvrdnje iz optužnica potvrđenih po sucima MKSJ sa ciljem da objasni stvarne "povijesne i političke okolnosti."

Ono što posebno zabrinjava i ujedno navedenu osobu diskvalificira kao Tužiteljicu je pozivanje na činjenice "koje su dobro poznate svim razumnim promatračima". To su za nju izvori i s t i n e, a ne dokazi na kojima se imaju temeljiti presude MKSJ. Tko su ti "razumni promatrači" i što je to njima "dobro poznato", može se pretpostavljati, ali Tužiteljicu treba ponovno upozoriti da se u postupku pred sudom izvode dokazi pa između ostalih i s v j e d o c i m a koji su nešto vidjeli i/ili čuli, a "razumni promatrači" neka pišu svoje memoare ili političke pamflete, interpretirajući svoja viđenja istine kako njima odgovara. Vlada RH je na ove izjavu oštro protestirala pismom predsjedniku MKSJ.

Prihvaćena je, međutim, tvrdnja o pristranosti Republike Hrvatske?

Nastojanje da se Republici Hrvatskoj ne dopusti pomoć sudu u utvrđivanju istine, zbog ukupnosti djelovanja tog Tužiteljstva moglo se očekivati, ali bezrezervno prihvaćanje tvrdnje o pristranosti RH u odlukama prvostupanjskih i drugostupanjskih vijeća Haaškog Tribunala valja smatrati potpuno neprihvatljivim.

To između ostalog i zbog toga, jer je Republika Hrvatska: a) među prvim državama nasljednicama bivše SFRJ, još 1996. godine, donijela

Ustavni zakon o suradnji sa MKSJ i na temelju njega te kasnijih provedbenih propisa, u potpunosti implementirala pravo tog suda; b) do sada ostvarila punu sudsku suradnju s MKSJ prema čl. 29. njegovog Statuta uključujući i predaju brojnih osoba bez obzira na stvarne i pravne poteškoće koje su u tom cilju morale biti otklonjene te je odlučna tu suradnju nastaviti; c) do sada ostvarila punu suradnju s istražiteljima i tužiteljima Tužiteljstva, uključujući i pripremanje optužbe u predmetu Ademi & Norac koji je 2005. ustupljen odlukom Tribunala u nadležnost hrvatskog kaznenog pravosuđa; d) da relevantne političke deklaracije Hrvatskog sabora kao najvišeg tijela državne vlasti u potpunosti podupiru suradnju sa MKSJ i predstavljaju volju da se utvrdi istina o tragičnim događajima iz rata na području bivše SFRJ a ne «napore da se reinterpreтира historija ili izopače činjenice koje su poznati svim razboritim promatračima», i konačno e) da su do sada pravni stručnjaci iz RH nekoliko puta uspješno nastupali pred MKSJ kao prijatelji Suda. Stoga suci Tribunala nisu trebali prihvatiti tvrdnje Glavne tužiteljice da zahtjev Vlade RH od 18. rujna 2006. da joj se dopusti status prijatelja suda u dva kaznena predmeta pred MKSJ ima puki politički cilj. Naprotiv, nakon što je to Tužiteljstvo u pravnim konstrukcijama optužnica da je veći broj dužnosnika u najvišim hrvatskim vladinim tijelima, od kojih su neki kasnije umrli, u vrijeme počinjenja kaznenih djela optuženih bio upleten u kriminalnu aktivnost, cilj zahtjeva Vlade RH je bio da se Sudu pomogne u utvrđivanju istine o činjenicama na kojima će utemeljiti svoje presude. Time se ostvaruju ciljevi Suda, određeni rezolucijama Vijeća sigurnosti UN. Kada naime, za najviše državne dužnosnike, spomenute u optužnicama, ne postoji postupovna mogućnost da na suđenju osporavaju stigmatizirajuće implikacije iz optužnica, razlozi postupovne pravičnosti traže da se o svim spornim pitanjima Sudu ponude i pribave sve relevantne informacije, pa i kroz primjenu institucije prijatelja Suda.

Osporavanje toga prava Vladi RH, bez pravnih argumenata, ne doprinosi vjerodostojnosti i ugledu Suda, jer omogućava percepciju javnosti da raspravno vijeće odlučuje onako kako to zamisli, predvidi i njima predloži Glavna tužiteljica.

Mislim da zainteresirana javnost u Hrvatskoj prepoznaje selektivan pristup aktualne Glavne haaške tužiteljice. Otvorena pitanja, čini se, potrebno je internacionalizirati. Tko bi i gdje, međutim, trebao pokrenuti "reviziju" rada Tužiteljstva. Hrvatska? Ili neka članica Vijeća sigurnosti? Imamo li mi u svijetu dovoljno jakog prijatelja koji bi na relevantnom mjestu stavio na dnevni red sva otvorena pitanja vezana uz MKSJ?

O tome sam već u više navrata rekao svoje mišljenje koje sada sasvim ukratko ponavljam: Njene izjave i izjava njenog glasnogovornika ne odgovaraju duhu odredbe čl. 16. st. 2. Statuta MKSJ koja traži da "Tužiteljstvo bude objektivno i nezavisno tijelo." Ta objektivnost i nezavisnost mora biti ne samo prividna nego i stvarna. Stvarnost te objektivnosti međutim, ne narušava samo "traženje ili primanje instrukcija od neke države", nego i netočno iznošenje u javnosti da pojedine države ne ispunjavaju svoje obveze prema MKSJ, ili da ih pokušavaju izbjeći prikrivanjem istine.

Osim toga, tu objektivnost narušava i svako javno nastupanje Tužiteljstva koje opravdava ili ide u cilju prekoračenja njegovih nadležnosti i funkcija, propisanih u čl. 18. st.1. i 2. Statuta MKSJ. Zbog njenog svojevoljnog reduciranja optužnica na samo neke (Milošević) i zbog drugih pravno neprihvatljivih postupaka (općenite, činjenično i pravno neodržive optužnice, koje stalnim prepravljanjima produljuju postupke na neprihvatljivo nerazumno vrijeme, itd.), njeno je postupanje protivno mandatu Vijeća sigurnosti UN.

Zbog svega toga, Vijeće sigurnosti UN ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak Glavne tužiteljice MKSJ gospođe Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđenja njene odgovornosti za nestručnost i zlouporabu svojih ovlaštenja i trajno narušenje povjerenja država članica UN i svjetske javnosti u međunarodno kazнено pravo i pravosuđe kao garancije supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva. Zbog toga svaka članica UN, a posebno Vijeća sigurnosti, dužna je i ovlaštena pokrenuti to pitanje. Hoće li to netko i kada učiniti ne ovisi o ovdje iznesenim argumentima i njihovoj

vjerodostojnosti, već o aktualnim političkim interesima o ocjeni njenog rada i rada MKSJ.

Jedna od vaših polazišnih teza jest da bi međunarodno kazneno pravosuđe moralo biti slobodno od političkih implikacija i političkih interesa. Dosadašnja tri skupa HKV-a o ovoj temi, kao i Okrugli stol Akademije pravnih znanosti Hrvatske (2005.), čini mi se da su dali poražavajuće dokaze o tomu da je u radu Suda, prvenstveno Tužiteljstva, prepoznatljiv trag političkih interpretacija i interesa. Kuda ide međunarodno kazneno pravo ako njime upravljaju prikriveni interesi?

Da, da, to pitanje Quo vadis međunarodno kazneno pravo i meni je stalno na pameti. Znači, kada netko stalno isto o nečemu govori kao ja, onda počinje i nastavlja sam sebe citirati. Od toga nisam ni ja imun, pa podsjećam na moju izjavu sa Okruglog stola Akademije pravnih znanosti i Pravnog fakulteta u Zagrebu 14. lipnja 2005. kada sam, kao jedan od u svjetskoj literaturi spomenutih sudionika u stvaranju suvremenog međunarodnog kaznenog prava, govorio o svojim razočaranjima u to pravo i međunarodno kazneno pravosuđe upravo zbog djelovanja MKSJ.

Rekao među ostalim i ovo: "....spreman sam dokazati da je djelovanje tog suda zapravo nanijelo veliku štetu zamisli međunarodnog kaznenog pravosuđa i značajno reduciralo očekivano povjerenje u njegovo djelovanje i učinak. Onako kako je to pravosuđe zamišljeno, da mora predstavljati optimum pravednosti čovječanstva koje nije opterećeno nacionalnim interesima pojedinih država i bilo čijim političkim interesima, da je u pravom smislu riječi i optimalno supranacionalno pravo i pravosuđe čovječanstva do sad se nažalost nije ostvarilo. Šteta koju je nanio Haaški tribunal u svojim postupcima je, skoro bih rekao, veća je od mogućnosti da se ona vremenom ispravi."

Tome treba dodati i ono što sam rekao na skupu HKV 8. lipnja o. g. Tada sam se u cijelosti složio sa stajalištem N. Mihanovića sa skupa 8. prosinca 2006., naime, da bi bilo žalosno kada bi raspravna vijeća Tribunala prihvatila izopačenu i krivotvorenu povijest iz sramotnih

optužnica, što bi imalo za posljedicu dezagregaciju pravne logike i moralne supstance te povredu savjesti europskih naroda i europsku civilizacijsku i moralnu sramotu. Još sam rekao i da sadržaji optužnica protiv trojice hrvatskih generala i protiv šestorice optuženika u predmetu Prlić i dr. (za ZZP u podjeli BiH), iako nije u suglasju s pravnim načelima, očito je u suglasju s najavljenim ostvarenjem uloge i ciljeva Glavne tužiteljice o političkoj i povijesnoj "istini", koje nastoje postići zlouporabom međunarodnog kaznenog pravosuđa. Ako ta zlouporaba makar i djelomično uspije, i ako takve "istine" budu temelj presuda MKSJ, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju u Haagu biti će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću XXI stoljeća.

Prije nekoliko dana gospođa Carla del Ponte je izjavila da je napisala pismo premijeru Sanaderu o neprihvatljivosti kritike haaškog suda na skupu hrvatskih profesora prava. Pri tom je navela da se sastala "s tim profesorom" ne navodeći o kome je riječ. "Jutarnji list" od 27. lipnja, dakle, slijedeći dan nakon njene izjave, smatra da se radi o Vama profesore Horvatiću s obzirom na vaše kritike iznesene na skupu HKV 8. lipnja 2007. koje taj list djelomično i prenosi. Što nam možete o tome reći?

Prije svega, doista ne znam na kojeg ona to profesora prava misli. Premijer dr. Sanader me o tom pismu nije obavijestio, pa ne znam o kojem se skupu hrvatskih pravnika radi i o kojem profesoru prava.

Postoji mogućnost da se u njenom pismu premijeru i izjavi možda radi o istupanju ovih dana predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva, također prof. prava Z. Šeparovića, koji je izjavio da je tu gospođu prijavio za zajednički zločinački pothvat protiv Hrvatske. Ako se radi o njemu i toj izjavi, i ako ona smatra da je to nedopustivo, na prof. Šeparoviću je da se o njenom stajalištu očituje, a ne ja.

Ako se pak radi o meni, ja ostajem kod svojih izjava o njoj kao Glavnoj tužiteljici. Štoviše sada mi se čini da je ponovno učinila nešto što je zanimljivo za komentar o njenom ponašanju i predodžbi o njoj

(sve)moći. Citiram što to ona kaže iz HINE: "Taj profesor je bio kod mene u posjetu i čini se posve razumnim. On nas je napao zbog udruženog zločinačkog pothvata koji je jedan od elemenata naše optužbe. Ja sam napisala pismo premijeru i sada čekam reakciju. Mislim da je neprihvatljivo da se to događa u zemlji kandidatkinji i sada bi izravno s vladom trebalo vidjeti kako to riješiti".

Ako se radi o stručnoj i znanstvenoj kritici pravne konstrukcije ZZP u njenim optužnicama, zar ona doista misli da je takva rasprava neprihvatljiva u zemlji kandidatkinji za članstvo u EU odnosno možda i bilo gdje drugdje da, ili uopće ne, budući da ona stvara novo međunarodno kazneno pravo i tko se usuđuje to kritizirati.... Što se tiče profesora koji joj se "činio razumnim", ako se to odnosi na mene, jer sam se doista sastao s njom u Haagu (nikako u Sheratonu u Zagrebu), mogu reći samo još ovo: Ako se profesor prava njoj činio razumnim, argumentum a contrario kada se "usuđuje" raspravljati o zajedničkom zločinačkom pothvatu, on je po njoj, postao nerazuman. Ma dajte, mlađa kolegice, vrijeme je da prestanete sebe smatrati osobom koja će dozvoljavati ili ne raspravu o nekom pravnom pitanju i da se vratite u realnost i razumne okvire rasprave o svim sadržajima suvremenog kaznenog prava.

Javnost je upoznata da je Državno odvjetništvo uputilo Vrhovnom sudu zahtjev ili zamolbu da ukine godinu dana pravomoćnu presudu, kojom je Predrag Matvejević pravomoćno osuđen za klevetu, a na koju se ovaj nije ni žalio. O čemu se tu zapravo radi? Nije li sudbena vlast neovisna? Nisam upoznat sa sadržajem podneska o kojem me pitate, ali mi je dobro poznat slučaj optuženja i presude (Pešorda – Matvejević) za kazneno djelo klevete. Prema mojem znanju kaznenog prava, sud je ispravno postupio kada je P. Matvejevića proglasio krivim i izrekao mu kaznenopravnu sankciju za to kazneno djelo. Ono što sam tada javno osudio bila je reakcija osuđene osobe na tu presudu. On je izričito odbio izjaviti žalbu protiv prvostupanjske presude, koja je zbog toga, koliko mi je poznato postala pravomoćna. P. Matvejević je tada i kasnije svojim izjavama o sudbenoj vlasti u Republici Hrvatskoj neutemeljeno,

ali s meni prepoznatljivom nakanom, nastojao diskreditirati ne samo tu vlast već hrvatsku državu u kojoj, po njemu, postoje takvi zakoni i sudovi koji njemu po takvim zakonima sude (da ne bi bilo zabune o mojoj uporabi riječi diskreditirati ona se po lat. tumači: uzeti kome dobar glas, ozloglasiti koga i osporiti nekome autoritet...).

ni razlog za sumnju o dosljednoj primjeni načela presudnosti za optužene Hrvate je stalno, sada već osmogodišnje tiranje Glavne tužiteljice da su njene tvrdnje iz optužnica lažne, i njene izjave kojima se sve više udaljava izvan granica vlasti

Što se neovisnosti sudbene vlasti u Republici Hrvatskoj tiče upozorio bih na opći problem sadržaja nezavisnosti, slobode, suverenosti i sl. Nema apsolutne nezavisnosti, slobode, suverenosti itd. Kada se radi o sudskoj nezavisnosti, ili bolje rečeno o nezavisnosti sudbene vlasti u bilo kojoj državi, pa i u Hrvatskoj, postoje brojni sociološki, psihološki i drugi čimbenici koji u konkretnoj situaciji čovjeka, ljudskog bića u obavljanju dužnosti suca čini samo ograničeno nezavisnim. No vi u svojem pitanju ne mislite na te okolnosti. Vi vjerojatno mislite na (ne)ovisnost sudbene vlasti o političkim utjecajima. Na temelju brojnih primjera koji su mi poznati, mogu s punom znanstvenom odgovornošću smatrati da je sudbena vlast kao ustavna kategorija i u svojem ukupnom djelovanju u Republici Hrvatskoj neovisna u suglasju s njenom ustavnom pozicijom u državnoj vlasti. To ne znači da se u nekom konkretnom slučaju ne bi mogao dogoditi pokušaj (uspio ili neuspio) utjecaja na nekog suca ili sutkinju. To onda treba dokazati te neodložno i beskompromisno sankcionirati prema postojećim zakonima.

Ž

Nenad Piskač

Hrvatsko slovo

<http://www.hkv.hr/vijesti/razgovori/1043-del-pontino-postupanje-suprotivo-je-mandatu-vijea-sigurnosti-un-a.html>

HORVATIĆ U MOJIM KNJIGAMA

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.

SUD U HAAGU KAO LOKOMOTIVA K ZAPADNOM BALKANU

1. TAJ I TAKAV SVIJET

Pišući o Ocu hrvatske akademiku Franju Tuđmanu akademik Dubravko Jelčić u «Hrvatskom listu» od 7. prosinca 2006. kaže:

«A zašto je demokratski Zapad, u kome su Hrvati desetljećima gledali bastion slobode i od kojega su očekivali pomoć i u vlastitim nastojanjima da postanu slobodni, zašto je, Tuđman bi rekao 'taj i takav Zapad', svim silama nastojao održati tu kulturološki i politički neprirodnu tvorevinu koja se i u prvoj (kraljevskoj) i u drugoj (komunističkoj) varijanti mogla održati samo nasiljem nad nesrpskim narodima, ponajprije nad Hrvatima, a i to samo do prvog potresa koji ju je i sada, kao i pedeset godina prije toga, srušio kao kulu od karata, to valja istražiti podobno, strpljivo, objektivno, sine ira et studio. Tek kad se to istraži, znat ćemo zašto su najviše mrzili Tuđmana baš oni koji su mu po logici stvari morali biti najskloniji, a znat ćemo i u čemu je

njegova povijesna veličina i zašto ga danas Hrvati iz godine u godinu, iz dana u dan sve više poštuju.»

Dakle, događa se upravo ono što je predsjedniku Tuđmanu svojevremeno napisao Henry Kissinger:

«G. Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju vaših zasluga za vaš narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali, vjerujte, učinit će. Vi ćete biti velik čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.»

Riječima akademika Jelčića možemo dodati još samo da ćemo takvim istraživanjem doznati i zašto nas i danas ponovno pokušavaju vratiti u neku novu sličnu tvorevinu. I doista, da pitanje dano u naslovu ovog izlaganja nije neumjesno odgovorio nam je nitko drugi nego Tuđman. Naime, on nas je često upozoravao kako moramo voditi računa da živimo u tom i takvom svijetu. Znajući to tražio je, a Hrvatski državni sabor je u Ustav ugradio članak o zabrani balkanskih integracija. Dakle, očekivao je ovakav razvoj događaja i pokušao ga je spriječiti! I današnji okrugli stol samo je potvrda Tuđmanove veličine. Naime, mi danas raspravljamo o nadolazećoj opasnosti vraćanja Hrvatske na Balkan, a Tuđman je sve to predvidio prije deset godina! A sjetimo se samo kako su bila na nož dočekanata njegova upozorenja. U stvari čini mi se da to samo potvrđuje jedno pravilo kojega bi se morali držati hrvatski intelektualci: Ako misle da neki Tuđmanov potez nije bio odgovarajući, najbolje bi bilo umjesto napada na nj, sačekati izvjesno vrijeme. Vjerojatno će kasnije shvatiti što je Tuđman želio reći ili zbog čega je nešto učinio!

Ovih dana smo doživjeli – nažalost – stravičnu potvrdu Tuđmanovih riječi o svijetu u kojemu živimo, mada vjerojatno ni on sam nije mogao pretpostaviti koliko je bio u pravu, tj. da je taj svijet spreman pokazati svoje lice koje je mnogo gore od onoga što mi možemo i pretpostaviti. Naime, svjedoci smo dodjeljivanja ordena nizozemskim vojnicima koji su bili nazočni genocidu u Srebrenici. Dobili su ordene zato što nisu učinili ništa. Dobili su ordene zato što nisu spriječili genocid u Srebrenici, a u Haagu je u zatvoru čovjek koji je najzaslužniji što se još

veći genocid nije odigrao u Bihaću. Dapače, sudi mu se upravo zato što je taj genocid spriječio – general Ante Gotovina! Prije nekoliko godina ordene su dobili i kanadski vojnici. Oni su se navodno borili protiv hrvatskih vojnika koji su zapravo vraćali okupirana područja svoje države.

2. ULOGA SUDA U HAAGU

I dok Nizozemci dobivaju ordene zbog sudjelovanja u genocidu, hrvatski generali su na sudu zato što su genocid ponekad i spriječili. Najveća potraga je bila upravo za generalom Gotovinom zato što je «Olujom» spriječio još veći genocid od onog u Srebrenici – spriječio je genocid u Bihaću i tako onemogućio da puno vojnika zapadnih zemalja dobiju ordene zbog sudjelovanja u takvom genocidu.

Hoće li narod uopće reagirati na to što su hrvatski političari uradili zajedno sa Sudom u Haagu kada su optužili sve one koji su vodili veličanstvene akcije oslobađanja hrvatskih okupiranih područja – zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije? Tako se Sud u Haagu i pokazao kao lokomotiva koja će nas odvesti u Zapadni Balkan. Drznuli smo se stvoriti vlastitu državu protiv volje svjetskih moćnika, i oni rade sve da je obnove u još goroj varijanti od one prethodne. To doista jest zločin: udruženi zločinački pothvat Suda u Haagu i svjetskih moćnika. A u tome su i mnogi iz hrvatskih vlasti. Napomenut ću da je 8. prosinca 2006. u Zagrebu održan drugi i ponovo vrlo uspješan stručno-znanstveni skup pod naslovom «Haaški sud – 'Zajednički zločinački pothvat' – Što je to?». Za pola godine bit će održan i treći. I tako će se održavati sve dok se ne skine ta formulacija koja pokazuje da Sud u Haagu ima ulogu i da rehabilitira sve one svjetske moćnike koji su izravno i neizravno sudjelovali u velikosrpskom zločinu.

Ono što me posebno veseli s drugog stručno-znanstvenog skupa «Haaški sud – 'Zajednički zločinački pothvat' – Što je to?» jest to što je više govornika govorilo o tome da Sud u Haagu uopće ne uvažava «zločin protiv mira» tj. zločin agresije.

Evo jednog izvatka iz komentara koji sam dao prilikom sudjelovanja na prvom takvom skupu:

«U Statutu Suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Backer u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 15 dana da slomi Hrvatsku. Je li zato bila odmah konstruirana i priča o građanskom ratu iako se ne radi o nikakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah predviđena uloga političkog suda po kome će svi biti jednako odgovorni. Naime, poznato je kako je Vijeće sigurnosti UN-a osnovalo Sud u Haagu ne da sudi zbog ratnog zločina već da bude poluga uspostavljanja mira na tom području. Zato su neki vjerojatno i nezlonamjerno izostavili „zločin protiv mira” u Statutu tog suda. Međutim, državama podupirateljima velikosrpske agresije sigurno nije odgovaralo da taj sug sudi agresorima, dakle njihovoj saveznicu – Srbiji. S tim u svezi istaknimo još jedanput kako je admiral Davor Domazet – Lošo, na predstavljanu svoje knjige Hrvatska i veliko ratište, ukazao na činjenicu da su neki svjetski moćnici željeli s padom Bihaća u srpske ruke proglasiti srpsku pobjedu u ratu. Bez zločina protiv mira, tj. zločina agresije bez najvažnijeg zločina u Statutu Suda u Haagu, uloga Suda je lako mogla biti izkrivljena i okrenuti se u svoju suprotnost. Umjesto da sudi za ratne zločine Sud sudi onima koji su se borili za svoju slobodu, sudi državi koja nije po volji svjetskih moćnika, pretvara se u instituciju u kojoj se zbog svega toga stvara lažna povijest s kraja dvadesetog stoljeća, povijest koja bi trebala na taj način uljepšati ulogu i svjetskih moćnika, a samim tim i ulogu samog Suda u Haagu.”

Da ironija bude veća Sud u Haagu to svoje izvrtnje uloge agresora i napadnutog vrši po napatku svog suradnika Srbina Save Štrpca koji bi i sam trebao odgovarati za zločine u Hrvatskoj. Mnogima postaje sve više jasno da je to upravo i služilo za rehabilitaciju Srbije za agresiju koja im je bila dozvoljena (Backer) i u kojoj su izravno i neizravno sudjelovali svjetski moćnici. A Sava Štrbac, čovjek koji je sudjelovao u agresiji na Hrvatsku i imao značajnu ulogu u njoj itekako je važan faktor Suda u Haagu, kao njegov suradnik, u optuživanju Hrvatske. U stvari, tu ima i simbolike: Hrvatski vojnici su u ratu pobijedili agresora – i JNA i paravojsne formacije i one svjetske moćnike koji su izravno i

neizravno sudjelovali u toj agresiji. Danas optužnice sastavljaju zajedno Savo Štrbac ispred poraženih velikosrpskih snaga i Sud u Haagu ispred poraženih svjetskih moćnika (dapače – kako je rečeno na na drugom stručno-znanstvenom skupu «Haaški sud – 'Zajednički zločinački pothvat' – Što je to?» – u tome izravno sudjeluju obavještajci Velikih kao članovi ekspertnih timova koji sastavljaju optužnice)! Tako Ankica Luetić i Zoran Mimica na istom skupu navode slijedeće:

«U članku 'Domovinski rat', u tiskovini 'Fokus' od 17. rujna 2004. Sava Štrbac nadalje navodi i obrazlaže svoj zločinački plan, usmjeren na rušenje ustavnog poretka Republike Hrvatske kada tvrdi (prijevod sa srpskog): '...a u točki 39. potvrđeno je da je u pet napada na RSK, teritorij zaštićen od Ujedinjenih naroda, Hrvatska, kao članica UN-a, izvršila pet agresija na UN. To otvara ogromne mogućnosti! Jer ako se u Haagu dokaže krivnja zapovjednika najznačajnijih hrvatskih vojnih operacija, na čemu mi radimo, onda će ti zapovjednici zvanično sloviti za ratne zločince, a akcije koje su vodili bit će zvanično zločinačke akcije. Rat koji čine zločinačke akcije nije 'domovinski' i obrambeni, već zločinački i agresorski. Samim time država koja je nastala na zločinu ne može nastaviti postojati, već se njeno ustrojstvo mora redefinirati. To je prilika za nas Srbe da se legitimnim i legalnim sredstvima izborimo za pravo državnosti Republike Srpske Krajine'»

Dakle, iako postoje ozbiljni hrvatski odvjetnici koji brane nepostojanje «zločina protiv mira» u Statutu Suda, mada i priznaju da je takav zločin očit jedino u agresiji na RH, razvidno je da zločin agresije itekako postoji kada je Hrvatska u pitanju i on se može iščitati iz svih optužnica protiv hrvatskih generala, da bi im se sudilo po izmišljenim optužnicama, a protivno Izvješću Ustavnog suda RH iz 2002. godine u kome npr. piše: Oslobođajući područja Republike Hrvatske – na kojima je ustrojena protuustavna tvorevina bez demokratskog legitimiteta međunarodnopravnog subjektiviteta – oružane snage Republike Hrvatske suzbijale su oružanu pobunu i otklanjale posljedice izvanjske oružane agresije. One su na ta područja istodobno uvodila nacionalni (ustavnopravni), a time i međunarodnopravni poredak kao njegov dio, sa svim pravima, obvezama i odgovornostima koje su za njih proizlazile

iz Ustava i zakona Republike Hrvatske i iz međunarodnopravnih akata koje je Republika Hrvatska prihvatila i ratificirala.

Međutim, nedavno je u HAZU održana javna rasprava na kojoj je govoreno i o tzv. «zajedničkom zločinačkom pothvatu» u međunarodnom kaznenom pravu. To hrvatski mediji uopće nisu zabilježili. Kao da su znali da je pokazano kako sud u Haagu i s pravne strane jest – blago rečeno - nevjerodostojan sud. Tom prilikom je predsjednik Hrvatske akademije pravnih znanosti profesor emeritus dr. sc. Željko Horvatić ustvrdio da se stidi današnjeg međunarodnog prava u kome nema mjesta za zločin agresije. Rekao je također da se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Hrvatskog domovinskog rata. Dapače, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Dodao bih kako nešto slično vrijedi i za sve one u Hrvatskoj koji su u tome pomagali tom sramotnom sudu.

To ne znači da će Sud u Haagu postupiti u skladu s pravom. Uostalom da se u tako nešto ne možemo nadati pokazali su kada su osudili hrvatske novinare, a Domagoja Margetića i zatvorili, samo zato što su pisali istinu ili onu koju su već objavili suradnici samog suda (Josip Jović), ili ono sa čega je sam Sud skinuo oznaku tajnost (Domagoj Margetić) ili zato što su okrivljeni istinom branili ili sebe ili svoju domovinu od laži glavne haaške tužiteljice (Markica Rebić i Ivica Marijačić). A da ne spominjemo lažno optužene i osuđene hrvatske junake.

Da je to tako ponajbolje potvrđuje upravo tekst osuđenog Ivica Marijačića („Hrvatski list”, 15. ožujka 2007.):

„Jedan od odvjetnika generala Gotovine, profesor međunarodnoga prava na sveučilištu u Torontu u Kanadi, Payam Akhavan, rekao je voditelju ‘Brisanog prostora’ Goranu Miliću da optužnica protiv generala Gotovine nije ni trebala biti podignuta, zatim da će ovaj odvjetnički tim učiniti sve da se general vrati u Hrvatsku slobodan. Ne može netko biti optužen za deportaciju civila ako su ti civili prije napustili taj teritorij i ako je general Gotovina oslobađao, a ne okupirao teritorij. Takva optužnica u potpunosti je suprotnosti s međunarodnim

ratnim pravom, tvrdi ovaj profesor iranskoga podrijetla. Isto je nedavno ustvrdio i u sudnici Haaškoga suda kada se razgovaralo o odvetničkom prigovoru na optužnicu. Zastupnica optužbe, zamjenica Carle Del Ponte, inače studentica prof. Akhavana, tvrdila je da je Oluja bila zakonita, ali da se bez obzira što su srpski civili prije akcije napustili taj prostor, može počiniti ratni zločin samom namjerom prevelikoga topništva. To bi bilo zaista preširoko shvaćanje kršenja međunarodnoga ratnoga prava, uzvratilo je njezin prof. Akhavan i posramio zastupnicu optužbe koja je pocrvenjela. Što će biti, odlučit će, naravno, sud. Završavajući intervju s prof. Akhavanom, voditelj Goran Milić rekao je da se tako o generalu Gotovini u Hrvatskoj ne smije govoriti. Nažalost, u pravu je. Hrvatska ima navodno velike pravne stručnjake, no ni jedan nije govorio ovako kao kanadski profesor: jednostavno, uvjerljivo i istinito. Naši pravni stručnjaci intelektualistički su se priključili općoj kampanji protiv generala Ante Gotovine što su ju nemoralno vodili političari i novinari, umjesto da su sa svojih pozicija prisiljavali hrvatsku podaničku vlast da se na vrijeme pravnim putem bori za svoga generala, za istinu i protiv takve optužnice. Jednostavno, dobrim su dijelom najobičnije prodane duše.”

Naravno, ove Marijačićeve riječi se sigurno ne mogu odnositi na prof. Horvatića.

«Večernji list» od 23. ožujka 2007. javlja o «panici u haaškom tužiteljstvu» Naime, «iz Banskih dvora medijima potvrđuju da je Sanaderova vlada obranama trojice u Haagu optuženih generala ustupila važan dokument iz kolovoza 1995. Tadašnja Vlada pismeno proglašava da je 'Oluja' dovršena 7. kolovoza te nalaže demobilizaciju 70.000 vojnika. Dokument otežava glavnu tezu optužbe – da je počinjen zločinački pothvat. Teško je, naime dokazati zločinački zahvat koji traje tri dana, uz razoružanje i slanje 'izvršitelja' kućama». Da, doista će biti interesantno kako će Sud u Haagu uspjeti «dokazati» ono što im je zadaća zadana od svjetskih moćnika – da je oslobođanje okupiranih područja, zapravo, zločinački pothvat!

3. STVARAO JE DRŽAVU S LJUDIMA S KOJIMA NI KAVU NE BI POPIO

To je taj i takav svijet kojem bez pogovora teže i hrvatske vlasti i oporba. Za taj cilj spremni su žrtvovati i posljednjeg hrvatskog generala koji je zaslužan za stvaranje države. Zar ih predsjednik Tuđman nije sjajno opisao kroz tvrdnju kako je stvarao državu s ljudima s kojima ni kavu ne bi popio

Ne čudi zato što ih je toliko razbjesnilo oslobađanje generala Glavaša. Pa Glavaš je itekako bio spreman dati svoj život na početku Domovinskog rata kada je organizirao obranu Osijeka i spriječio uspostavu zacrtane granice Virovitica-Karlovac-Karlobag. Glavaš je i danas svima pokazao da je spreman dati svoj život za dostojanstvo, i svoje i branitelja i svog naroda. Bili su sigurni da su ga ubili i zato su toliko bijesni. Naslovna stranica «Večernjeg lista» od 5. 12. 2006. donosi navodnu poruku Stjepana Mesića biskupima i akademikima potpisnicima «Apela»: «Želite kaos, a ne pravnu državu». Odmah ispod naslova nalazi se i njegova izjava: «Svatko osumnjičen, pa i Glavaš, dužan je pojaviti se na sudu.» Biskupi i akademici su tražili da se Glavašu omogući obrana sa slobode. Bilo je očito da će on ustrajati u svom štrajku i da se mnogi u Hrvatskoj već vesele času njegove smrti. Ali, ako spojimo gornje dvije tvrdnje ispada da mi želimo kaos, a ne pravnu državu, jer nismo dopustili da Glavaš umre, tako da bi se mogao pojaviti pred sudom. Nešto tako glupo ne bih očekivao ni od djeteta, a kamoli od predsjednika jedne države, pa makar to bio i Stjepan Mesić. Zato sam čekao demantije iz njegova Ureda, ali – nema ih. Izgleda da je doista Mesić vjerovao da se Glavaš može i mrtav pojaviti na sudu. Dakle, očito se - kroz suđenje Glavašu - radi o onoj najnovijoj kriminalizaciji Domovinskog rata jer Osijek je zaustavio napredovanje agresora u Slavoniji. Slično je s Lorom, Gospićem, Medačkim džepom, Maslenicom, Olujom...

Dakle, to je taj i takav svijet kojemu teže i Mesić i Sanader i Račan i... Ili im je samo priča koja treba svima zamagliti oči tako da ne vide da jurimo k Zapadnom Balkanu. Zar upravo Mesić nije i bio glavni organizator skupa 2000. godine u Zagrebu. Prvog skupa koji bi trebao

omogućiti stvaranje UDB-e tj. Udruženih država Balkana, kako je tu buduću tvorevinu nazvao dr. Zdravko Tomac odnosno Treće Jugoslavije kako je nazivaju mnogi. A poslije tog skupa zaredali su se mnogi sastanci koji to trebaju omogućiti. Čak zapadni diplomati otvoreno najavljuju da će Beograd biti glavni grad takve tvorevine. Istina, možda bi ulogu Josipa Broza trebala pripasti nekome iz Hrvatske. Zato ne čudi što se Mesić i Sanader i drugi jako trude da se nipošto ne zamjere činovnicima iz svjetskih metropola, a u Hrvatskom saboru zastupnici se nadmeću u dokazivanju tko je prvi shvatio da treba bez pogovora slušati svjetske moćnike odnosno tko im bolje služi.

Jasno nam je da je Tuđman znajući kakvih ima ljudi među onima s kojima je stvarao državu i inzistirao da se u Ustav ugradi članak o zabrani balkanskih integracija.

Račan nije ispunio dva očekivanja svjetskih moćnika:

1. Nije uhapsio generala Gotovinu; i
2. Nije promijenio taj članak Ustava.

To i nije mogao napraviti jer je državotvorni dio hrvatskog naroda bio jedinstven protiv toga. On je morao započeti taj proces kroz tzv. detuđmanizaciju, odnosno rashvaćivanje Hrvatske. Potom su svjetski moćnici morali ići na detuđmanizaciju HDZ-a. Da je to uloga Sanadera i njegova HDZ-a najavio sam riječima izrečenim mnogo prije izbora na kojima je pobijedio i došao na vlast: «Kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu!»

Što sam mislio pod time jasno je i iz glavnog postignuća današnje stranke koju je stvorio dr. Tuđman: omogućili su – hapšenje Gotovine. Ostaje još promjena Ustava i brisanje Tuđmanova članka o zabrani balkanskih udruživanja. Međutim, može li se očekivati da to uopće treba učiniti kada su i dosadašnje radnje protuustavne i nikom ništa. Ako se ipak bude išlo na promjenu tog članka Ustava, zar to koalicija HDZ-SDP-HNS ne može lako napraviti. Pa zar nisu pokazali kako dobro funkcioniraju baš na slučaju generala i saborskog zastupnika Branimira Glavaša?

Ipak najvjerojatnije će se to uradilo na zaobilazan način – preko potpisivanja novog Srednjoeuropskog sporazuma o slobodnoj trgovini

(CEFTA), kao i Vijeća za regionalnu suradnju. Milovan Šibl piše u «Hrvatskom listu» od 22. ožujka 2007.: «Ministri vanjskih poslova Treće Jugoslavije ovih dana su u Zagrebu, u nazočnosti činovnika Europske unije, usvojili dvije odluke iz kojih se vide namjere tvorca nove stare tvorevine. Prva odluka govori o postupku za imenovanje glavnoga tajnika tzv. Vijeća za regionalnu suradnju, a druga propisuje postupak za određivanje mjesta gdje će stolovati tajnik i tajništvo spomenute tvorevine. Sve u svemu, za nepuna dva mjeseca, početkom svibnja, naći ćemo se povezani u regiji koju, da se ne zavaravamo, valja nazvati Trećom Jugoslavijom. To područje, južno od Slovenije, a sjeverno od Grčke, bit će naše okruženje, siromašno okruženje, jer četiri i pol milijuna stanovnika Hrvatske ostvaruje polovicu bruto društvenoga proizvoda te zajednice, jednako kao preostalih dvadeset i tri milijuna stanovnika (...) Sastanak ministara vanjskih poslova regije uglavnom je zatajen građanima, kao što je zatajena i tzv. regionalna suradnja u posljednjih šest godina i svi ugovori koje je Hrvatska u tom razdoblju potpisala (...) Da bi se donekle umirilo hrvatske građane, predviđa se da prvi glavni tajnik bude Hidajet Bišćević, a sjedište tajništva da bude Sarajevo, premda je u konkurenciji i Beograd koji je predložio Vuk Drašković.»

Cilj svjetskih moćnika, kada su omogućili i sudjelovali u velikosrpskoj genocidnoj agresiji na Hrvatsku, bio je da u ratu ostvare ono što danas ostvaruju u miru – očuvanje Jugoslavije, pa ma kako je nazivali. Najgore je to što u tome imaju potporu svih parlamentarnih stranaka u Hrvatskom saboru. To komentira i Šibl u istom tekstu: «Sve parlamentarne stranke prihvaćaju politički uvjet Europske unije – stvaranje Treće Jugoslavije. U odnosu na neovisnu i suverenu državu kakva je izborna u ratu, to je protuustavan, izdajnički čin. Nitko u Saboru uopće ne postavlja pitanje kakav je to politički uvjet, nitko se ne pita kako to da niti jedna država dosad, u pedeset godina Europske unije, nije imala sličan uvjet. Pritom je pravi apsurd da se Hrvatska tjera u zajednicu iz koje se je teškim ratom oslobodila. Osim toga, prema procjenama stručnjaka, izravne i neizravne štete koje su Srbija i Crna Gora nanijele Hrvatskoj iznose preko tristo milijarda dolara.»

4. ŠTO NAM JE ČINITI?

Odgovor na ovo pitanje i nije jednostavan. Sadržan je u prihvaćanju onoga što je o nama rekao Papa Ivan Pavao II. Proglasio nas je 'narodom nade', za svoj stoti posjet izabrao je Hrvatsku i prva poruka – ona u Dubrovniku – bila mu je o vrijednosti slobode. Slično su o nama govorili i drugi, kao npr. francuski vojni biskup. A to se sigurno ne može postići bespogovornom poslušnošću. Čini mi se da sam bio na dobrom tragu kada sam još 2002. godine tvrdio da naš stav treba biti: MI HOĆEMO U EU ALI POD JEDNIM UVJETOM: DA NAM SE ISPRIČAJU ZA SUDJELOVANJE U VELIKOSRPSKOJ AGRESIJI NA NAŠU ZEMLJU!

Da smo to stalno i uporno ponavljali ne bi im ni na pamet palo da nas mogu utjerati u nekakvu UDB-u. Sud u Haagu bi im bio besmislen jer stalnim ponavljanjem takvog zahtjeva oni ne bi mogli, prema naputku kineskog filozofa i pisac Sun Tsu-a «iskoristili rad najnižih i najodvratnijih ljudi». Takav stav pokazao bi im da ne želimo biti s onima koji su spremni davati ordene za dopuštanje ili sudjelovanje u genocidu, a kad ne želimo biti s takvima, još manje im može uspjeti utjeravanje u UDB-u. Konačno, a kada bi se ispričali, pokazali bi da su spremni promijeniti se na bolje, tj. da je «narod nade» uspio ostvariti naum Svetog Oca!

PREDSTAVLJANJE UDRUGE «JEDINO HRVATSKA» U ĐAKOVU

Veliko mi je zadovoljstvo što vas danas mogu pozdraviti na skupu udruge «Jedino Hrvatska» u vašem gradu. Očito je se mnogi pribojavaju, što je vidljivo iz grubih napada koji su uslijedili odmah po njenom osnivanju. Ali i iz onih razložnijih tvrdnji kakve su npr. one da Udruga «nema nikakve šanse ni političke perspektive» pri čemu se navode dva razloga. Prvi je što se «nismo uspjeli prilagoditi pri prelasku iz ratnog u mirnodopsko razdoblje», a drugi da «većina hrvatskog naroda ne prihvaća naše izolacionističke stavove».

I doista je to tako. U Tuđmanovo vrijeme je hrvatski narod imao deset najponosnijih godina u svojoj novijoj povijesti. Današnja Hrvatska je Hrvatska bez ponosa i dostojanstva. A mi se doista ne možemo pomiriti s gaženjem po ponosu i dostojanstvu hrvatskog naroda. A još manje možemo sudjelovati u tome! Da, doista se nismo «prilagodili»!

Sigurno ima puno istine i u tvrdnjama da mnogima koji su glasovali za vlasti od 2000-e do danas nije jednostavno priznati da su svoje glasove davali ljudima koji su svjedočili u Haagu protiv svog naroda, slali tom sramotnom sudištu na tisuće tajnih dokumenata čak i protivno odluci samoga Suda da se od RH ne može tražiti ni na stotine takvih dokumenata. A, ponekad su ih prethodno i falsificirali samo zato da bi mogli optuživati lijepu našu.

Da, mnogima nije jednostavno priznati da su svoje glasove na izborima davali ljudima koji su uhićivali i sudili ili su poslali na strani sud najveće junake Hrvatskog domovinskog rata. Da bi im se sudilo po izmišljenim optužnicama, a protivno Izvješću Ustavnog suda RH iz 2002. godine u kome npr. piše: Oslobađajući područja Republike Hrvatske – na kojima je ustrojena protuustavna tvorevina bez demokratskog legitimiteta međunarodnopravnog subjektiviteta – oružane snage Republike Hrvatske suzbijale su oružanu pobunu i otklanjale posljedice izvanjske oružane agresije. One su na ta područja istodobno uvodila nacionalni (ustavnopravni), a time i

međunarodnopravni poredak kao njegov dio, sa svim pravima, obvezama i odgovornostima koje su za njih proizlazile iz Ustava i zakona Republike Hrvatske i iz međunarodnopravnih akata koje je Republika Hrvatska prihvatila i ratificirala.

Mi smo svjesni toga da mnogi od tih kojima nije jednostavno priznati da su glasovali za takve ljude i neće glasovati za nas. Ali to ne znači da mi i dalje nećemo govoriti istinu. Kada bi smo se ponašali drugačije onda bi besmisleno bilo i samo naše postojanje. Moramo govoriti istinu i kada to nije profitabilno. Moramo govoriti što je kršenje Ustava i što je veleizdaja, pogotovu onda kada se to odnosi na one koji su na vlasti.

Danas je već mnogima u Hrvatskoj jasno ono što mi stalno ponavljamo: Suđenjima hrvatskih generala želi se prekrojiti povijest i prikazati Hrvatsku kao državu stvorenu na zločinu. A kao takva RH ne treba ni postojati. Ovih dana smo mogli vidjeti jedan takav «bal krivotvoritelja u srcu Hrvatske», kako je u «Hrvatskom listu» nazvan skup «Utvrđivanje istine o ratnim zločinima i sukobima» u Zagrebu. Danas kada su Carli del Ponte svjetski moćnici jasno stavili do znanja da im više ne treba jer je ostvarila ono što je i bio njihov cilj – lažno optužiti hrvatske junake, u Zagrebu joj slave rođendan. Vjerovali ili ne! A istog je dana u HAZU održana javna rasprava na kojoj je govoreno i o tzv. «zajedničkom zločinačkom pothvatu» u međunarodnom kaznenom pravu. To hrvatski mediji uopće nisu zabilježili. Kao da su znali da je na kome je pokazano kako sud u Haagu i s pravne strane jest – blago rečeno - nevjerodostojan sud . To prilikom je predsjednik Hrvatske akademije pravnih znanosti profesor emeritus dr. sc. Željko Horvatić ustvrdio da se stidi današnjeg međunarodnog prava u kome nema mjesta za zločin agresije. Rekao je također da se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Hrvatskog domovinskog rata. Dapače, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka.

Dodao bih kako nešto slično vrijedi i za sve one u Hrvatskoj koji su u tome pomagali tom sramotnom sudu. Koliko god se trudili da oni budu ti koji će «utvrđivati istinu», njih će povijest hrvatskog naroda pamtili

kao najgore izdajnike. Ili, kako kaže kineski filozof i publicist Sun Tsu pamtit će ih kao «najniže i najodvratnije ljude».

A zar te riječi prof. Horvatića i ne opravdavaju upravo ono što mi radimo? Da, na izborima su izabrani i Stjepan Mesić i Ivo Sanader, ali njihovi postupci jesu i protuustavni i veleizdajnički. Mi se nismo mogli «prilagoditi» takvoj protuustavnoj i veleizdajničkoj politici. I nećemo! A jesmo li mi doista izolacionisti? To smo valjda zato što ne želimo ući u Europsku uniju kakva je sada. Poznato je da je Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman bio za ulazak u EU. Ali on je uvijek tvrdio da ta zajednica jedino može postojati kao zajednica ravnopravnih naroda. A to EU danas nije.

Dapače, Tuđman nije mogao ni zamisliti da će u njoj nizozemske vojnike nagrađivati zbog «zasluga» u Srebrenici.

Da će u njoj hrvatski obrambeni i oslobodilački rat biti proglašen «zajedničkim zločinačkim pothvatom».

Da će se suditi hrvatskim generalima u Haagu koji su branili svoju domovinu, a ne zločincima koji su provodili velikosrpski osvajački rat! Da će u svemu tome svoj veliki doprinos dati i hrvatske vlasti od 2000- e godine do danas.

Doista, jesmo li izolacionisti ako kažemo da ne treba uopće ni razmišljati o ulasku u EU dok nam se ne ispričaju zbog izravnog i neizravnog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku?

Jesmo li izolacionisti ako kažemo da je normalno da mi ti koji trebaju postavljati uvjete jer smo učinili ili bili spremni učiniti ono najsvetije – žrtvovati svoj život za SLOBODU svoga naroda! A oni i ne znaju što je to! Da znaju ne bi im to bio «zajednički zločinački pothvat»!

Zato je za hrvatsku državu itekako značajno što postoji «Jedino Hrvatska» i nadam se da će se sve druge stranke i pojedinci koji čvrsto stoje na liniji Tuđmanove ponosne Hrvatske – zajedno s nama – ponovo dovesti u Hrvatsku i ponos i dostojanstvo. Pokušat će nas onemogućiti na razne načine ali ne smijemo pokleknuti. Sudbina Hrvatske je u našim rukama!

«Hrvatska i Zapadni Balkan», Slavonski Brod, 9. prosinca 2006.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

JE LI SUD U HAAGU SRAMOTNI ILI ZLOČINAČKI?

Nedavno je Sud u Haagu donio prvostupanjske presude vukovarskim krvnicima, što je u Hrvatskoj dočekano sa zaprepaštenjem. Evo kako ponašanje hrvatskih medija s pravom opisuje kolumnist «Hrvatskog lista» Damir Pešorda (11. listopada 2007.):

«Haag izrekao 'pravorijek' u slučaju 'vukovarske trojke'. Naslovnice naših novina licemjerno vrište: Sramota! Pjeni se HTV, 'konsternirana' je čak i Stojedinica. Kad ne bi bilo neprilično prema obiteljima stradalih u Vukovaru, čovjek bi se do suza mogao smijati toj hinjenoj konsterniranosti, tom ljigavom moraliziranju, toj bijedi hrvatskih medija.»

Slično je i s hrvatskim političarima. Najviše čujemo lažnog svjedoka protiv svoje države u Haagu, da ne spominjemo nezakonito slanje dokumenata, pa i krivotvorenih, ili provoditelja akcijskog plana kojim su hapšeni i general Gotovina (po onom «locirati, identificirati, uhititi, transferirati») i «nepodobni» hrvatski novinari. Nešto slično rekao je kardinal Josip Bozanić: «U nepravednoj presudi sudjelovali su i oni koji nisu učinili ono što su trebali da hrvatska istina ne bude dovedena u pitanje». Dodao bih, kamo sreće da se radi samo o tome što nisu učinili! Međutim, ima nešto dobro u svemu tome. Pokazali su da znaju kako bi se trebali ponašati, a nisu. Jesu li samo priglupe ili su se prodali?

Ili smo im mi pokazali kako se treba ponašati? Mislim na znanstveno stručne skupove Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?». posebice na treći skup, dakle onaj održan u Zagrebu 8. lipnja

2007. godine. Naime, poslije tog skupa HINA je izvijestila, a prenijele su i neke dnevne novine, slijedeće:

«Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko Horvatić izjavio je danas kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zlorabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe.

Govoreći na današnjem, trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?", koji je u Zagrebu okupio poznate pravne stručnjake, povjesničare, akademike i neke članove hrvatske Vlade iz vremena srpske agresije na Hrvatsku, profesor emeritus Željko Horvatić istaknuo je kako je glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, jer kontinuirano, kako je istaknuo, nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva.

Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti.

Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zlorabom međunarodnog kaznenog pravosuđa.

"Ako ta zloraba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća" _smatra Horvatić

Akademik Josip Pečarić optužnicu za "zajednički zločinački pothvat" smatra nastavkom agresije na Hrvatsku. "Radi se o zločinačkom

pothvatu Carle Del Ponte te krugova u inozemstvu i zemlji koji se s time slažu", rekao je

Voditelj skupa, bivši predsjednik Vrhovnog suda i umirovljeni sudac Ustavnog suda Hrvatske Milan Vuković, pročitao je dio izlaganja američkog pravnika Eduarda Jambrušića koji je naslovio: "MKSJ - tajni pothvat svjetskih moćnika".

Jambrušić smatra kako je, radi zaštite hrvatskih interesa, potrebno ispitati kompetenciju i nadležnost Haaškog suda. Tematizirajući pitanje "nasilnika i žrtve", ističe kako je stavljanje na istu optuženičku klupu Slobodana Miloševića i Ante Gotovine "neukusno prema vrijednostima zapadne civilizacije".

Milan Vuković je najavio održavanje četvrtoga skupa 7. prosinca 2007. kako bi se razmotrilo koje korake poduzeti zbog ponosa Hrvatske.

Reakcija nije izostala. Prema «Jutarnjem listu» (27. 06. 2007.):

«Glavna tužiteljica Haaškog suda Carla Del Ponte nastavlja se žaliti na način kojim hrvatska javnost pristupa slučaju Gotovina. Ona je u utorak, govoreći pred zastupnicima Europskog parlamenta, rekla kako očekuje da će se hrvatska Vlada ograditi od kritika koje je na račun Haaškog suda uputila skupina hrvatskih pravnika.»

Iz daljeg teksta vidljivo je da se njena reakcija odnosi na naš skup. Dakle glavna tužiteljica jednog suda utemeljenog od OUN-a javno iznosi tvrdnju da pravni stručnjaci nemaju što govoriti o Sudu u Haagu, tj. da taj sud nema nikakve veze s pravnom znanošću, pa se predsjednik vlade mora ograditi od takvih koji dovode taj sud u vezu s međunarodnim pravom. Vjerovali ili ne! I nitko ne reagira! Niti u Europskom parlamentu - niti u OUN-u!

A kada je takvu reakciju izazvao ovako mali tekst, u kome se – istina – vidi da postoje i pravnici koji znaju što je pravna znanost i kakva je uloga Suda u Haagu u njoj, zamislimo kakva bi pozicija Hrvatske bila da je vode ljudi koji se ne boje reći istinu! Kako bi bilo da su svi novinari, političari i stručnjaci bez straha govorili istinu.

Danas, istina, svi koriste riječ «sramota». Ali ona se odnosi samo na zadnju presudu. A naslov mog prvog teksta o tom sudu iz 1996. godine bio je «Sramotni sud u Haagu». Po tom tekstu nazvao sam i svoju knjigu

iz 2001. Danas smatram da je to preblaga riječ i za taj sud i za sve one koji ga podržavaju bilo u zemlji bilo u inozemstvu.

Tih početnih godina to je bila primjerena riječ zbog same činjenice što je u Statutu tog suda propušteno istaći najvažniji ratni zločin: zločin protiv mira – tj. zločin agresije. To je samo otvaralo mogućnost da se ponašanje suda izvitoperi tako da im glavni krivci postanu žrtve, a ne agresori. Gđa Doris Pack, voditeljica izaslanstva Europskog parlamenta u susretu s čelnicima Hrvatskog sabora, dana 25. 3. 2003. godine u Zagrebu je «uvjereni u pogriješnost shvaćanja haškog tužiteljstva i bez ikakvog sustezanja, tvrdi: 'problemi potječu iz pogriješnog stava da Hrvatska nije smjela voditi rat, te da Haaško tužiteljstvo mora shvatiti razliku između AGRESORSKOG i OBRAMBENOG RATA! 1»

Za OUN je donošenje takvog Statuta Suda u kome se «previđa» taj zločin sramotan čin i zbog same činjenice što Glava VII Povelje OUN-a, kako navodi Edward Slavko Yambrušić², nosi naziv «Djelovanje u slučaju prijatni miru, narušenje mira i čina agresije».

U ovom zborniku u Yambrušićevu tekstu i ne samo u njemu naći ćete sve one odluke vodećih svjetskih organizacija o zločinu protiv mira koji su obvezujuće za sve pa tako i za Sud u Haagu. Besmisleno je suditi o ratnim zločinima, a ne uzeti u obzir i najveći ratni zločin – zločin agresije. Međutim, Sud je morao «shvatiti razliku između AGRESORSKOG i OBRAMBENOG RATA» i primjenjivati izravno Rimski statut (članak 5 – (1) – d), Londonski statut (članak 6 – 1945), Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva (članak 16, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.) ili Rezoluciju 3314 Opće skupštine OUN usvojenu 14. prosinca 1974.

Iz godine u godinu postajalo je sve jasnije da taj sud želi samo nametnuti političku volju svjetskih moćnika. Postajalo je sve jasnije da je reći kako se radi o sramotnom sudu već preblago. Tako sam 2000.

1 Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007, str. 22

2 Isto, str. 111

godine objavio teksta «Bordel u Haagu»³). Međutim, ta usporedba s prostitucijom i nije baš najbolja. Prostitutke obavljaju svoj posao, a suci u Haagu to ne rade. Kako nam je sama Carla del Ponte i pokazala – ono što oni rade u Haagu nema nikakve veze s pravom! Očito sam uvrijedio jedno pošteno zanimanje. Zato se moram ispričati prostitutkama. Srećom knjigu iz 2001. godine nazvao sam «Sramotni sud u Haagu» iako sam dvojio između tog naslova i «Bordela u Haagu».

Biskup Juraj Jezerinac, u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozorio je da bi Hrvatska “jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta”?

To je bio trenutak kada su naši političari mogli pomoći velikima, pa i uz cijenu žrtve. Umjesto toga oni su se utrkiivali tko će im što više pomoći u lažnom optuživanju svoje države. I za to su bili, a nažalost bit će i ubuduće, nagrađivani i na izborima.

Za razliku od njih mnogi u samom sudu bili su svjesni svoje sramotne uloge. Ili su bili svjesni onoga o čemu piše Lujo Medvidović⁴ preko sjajne povijesne paralele Termistoklo – Tuđman:

«Poslije Termistokla (koji je opravdano slavan budući je 480. godine prije Krista, kod Salamine pobijedio nadmoćnije Perzijance, kao što je Tuđman u akciji OLUJA 1995. pobijedio nadmoćnije agresore), nikada u povijesti jedan vojskovođa nije potjeran iz povijesti zbog pobjede u ratu. Antička Grčka je taj pogrešni postupak 'detemistoklizacije' na sudu povijesti platila najvišom mogućom cijenom – potpunom propasti. Nadati se je da Europa, kao velika civilizacija, baštinik antičke Grčke, ne će represijom protiv svoga najboljeg dijela sama sebe uništiti iznutra, da će vratiti značenje svojim riječima, u sebi pronaći snage te pravim

3 «Hrvatsko slovo», 17. studenog 2000.; «Hrvatski Glasnik u Švedskoj», Nr 4/2000, str. 36-37.

4 Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007, str. 65

jasnim i razlikovnim riječima imenovati različite pojave. Osobito se nadamo da će Europa, kao poticatelj procesa 'detuđmanizacije' na vrijeme shvatiti da je Tuđman branio europske vrijednote, kao što je Termistoklo branio Grčke, te da se zbog sebe same ne smije ponijeti prema Tuđmanu kao Grčka prema Termistoklu.»

Zar Medvidovićevo upozorenje ne podsjeća na ono koje je dao bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekavši⁵ da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Nedavno mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kaćunko:

«Evo sto sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe..." Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za

5 "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.

razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»

Da, više puta sam pišući o Sudu u Haagu naglasio da je veliki propust što suci nisu vojnici – dakle oni koji znaju što je rat. Ova priča don Kaćunka sugerira mi da oni to nisu jer bi među njima bilo teško pronaći one koji bi obavljali prljave poslove svjetskih moćnika kao što to rade danas u tom sudu.

Još prije nekoliko godina upozoravao sam da je iz Tužiteljstva Suda u Haagu otišlo preko tridesetak zaposlenika koji su postali svjesni da rad Tužiteljstva nema veze s pravom i da će im rad u tom sudu biti crna mrlja u njihovim karijerama. Drugi su progovorili pošto su im istekli mandati za rad u Sudu. Na našem prethodnom skupu govorili smo o pismu glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffreya Nicea i o izjavama istražitelja haaškog tužiteljstva povjesničara Marca Hoarea Attile. To smo okarakterizirali kao «prebacivanje krivnje na Carlu del Ponte»⁶. Na potvrdu tih naših tvrdnji nije trebalo dugo čekati jer je nedavno svijetlo dana ugledala i knjiga «Mir i kazna» donedavne glasnogovornice Haaškoga tužiteljstva Florance Hartmann koja ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. Sve to pokazuje koliko smo bili u pravu mi koji smo upozoravali na nepoštenu ulogu Suda u Haagu, koji smo ukazivali na činjenicu da taj sud ima za cilj suditi žrtvama, a amnestirati zločince. Ili kako komentira Pešorda u spomenutom tekstu: «Već je dovoljno Del Pontičinih bliskih suradnika jasno kazalo i napisalo da plan velikih sila nije bio optužiti vrh JNA ni Srbiju općenito te da je Carla taj plan upravo maestralno provela u djelo.»

A to više nije sramota. To je zločin! I zato sam istog momenta kada je tužiteljstvo tog suda u optužnicama počelo govoriti o zločinačkom

6 Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007, str. 72

pothvatu zločinačke organizacije shvatio da su oni ponajbolje opisali sam sud.

Nekako u to vrijeme bio je Treći sabor Hrvatskog bloka. Evo mog govora u kome sam prvi put javno govorio o zločinačkom sudu:

TKO SU PODLI KURVINI SINOVI?

1. Rasizam ili bolesni um Carle del Ponte?

Carla del Ponte u svojoj knjizi "Lov: Ja i ratni zločinci", napisane uz pomoć Chucka Sudetica kaže da su se srbijanske vlasti otvoreno suprotstavljale Haaškom sudištu i da su nijekale njegovu nadležnost, a ona je na neki način poštovala njihovu otvorenost - za razliku od stavova Franje Tuđmana i njegovih suradnika. Oni su je, piše, dočekivali osmijesima, obećavali punu suradnju, a zatim "pribjegavali najpodlijim obmanama napadajući me iza leđa". I citira (neimenovanoga) kanadskog tužitelja po kojemu su "Srbi kurvini sinovi, dok su Hrvati podli kurvini sinovi". Na drugom mjestu piše o "mentalitetu balkanskih Slavena".

Naravno, Carla del Ponte po običaju ne govori istinu kada govori o ponašanju dr. Tuđmana. Svima je dobro poznao da je on osporavao nadležnost Haaškog suda kada su u pitanju oslobodilačke akcije Hrvatske vojske o čemu govori i rezolucija Hrvatskog državnog sabora. Tuđman je i pred sudom u Haagu osporavao nadležnosti tog suda, a proces o Sub-poeni oko ratnog ministra Gojka Šuška je i dobio pred tim istim sudom. Carla del Ponte u svom izopačenom pogledu na svijet smatra da je suradnja doslovno izvršavanje njenih isto tako izopačenih zahtjeva. Zato je očito da je njena ogorčenost na Oca hrvatske države samo još jedno priznanje njegovoj politici zaštite državnih interesa.

Čak je možemo i opravdati jer je knjigu pisala poslije dugogodišnjeg podaničke politike onih koji su naslijedili hrvatskog predsjednika i vodili ovu državu. Ta politika dostigla je svoj vrhunac kada je ona u Hrvatskoj, kao vladarica Hrvatske, primala u posjet predsjednike države i vlade te iste države dajući im svakome po deset minuta. Tu je slavila i svoj rođendan uz pažnju kakva i dolikuje vladarima.

Da se ne radi o nekome tako izopačenih pogleda bilo bi čudno zašto ona daje rasističku ocjenu za sve Hrvate tvrdeći da su podli kurvini sinovi (navođenje neidentificiranih izvora zapravo predstavlja iznošenje

svojih stanovišta). Njen rasistički istup smeta čak i jednom Inoslavu Bešku („Jutarnji list”, 1. 4. 2008.):

Naravno da bi takva rasistički formulirana predrasuda iz pera jednog tužioca trebala biti dovoljna da se ne samo zatvori knjiga u kojoj je tiskana, nego i da se zahtijeva poništenje procesa koje je inicirao. Tom rečenicom se Carla Del Ponte definitivno svrstava u isti svjetonazor koji je iznjedrio postjugoslavenske ratove, uz ključnu razliku da nije ni činila ni naručila ratne zločine.

Čitajući drugi dio ovog citata moglo bi se pomisliti da Bešker misli na agresora i velikosrpsku genocidnu politiku da on svoj članak ne počinje ovako:

Carla Del Ponte i dalje čvrsto zastupa i argumentira tvrdnju da je tadašnji predsjednik Franjo Tuđman projektirao i vodio zločinački pothvat kojemu je svrha bila etničko čišćenje Srba iz Hrvatske te Srba i Bošnjaka iz dijelova BiH koje je htio pripojiti Hrvatskoj. To bi hrvatskim čitateljima mogla biti najznačajnija poruka njezine knjige (istakao J.P.).

Čini se da su Bešku obje strane te koje su činili i naručivali ratne zločine. A znamo da ratne zločine čini agresor, zločin u ratu mogu učiniti oni koji se brane od agresije.

A Carla del Ponte i Sud u Haagu su uveli nešto novo u praksi najviših svjetskih institucija – nazvao bih ga - ZLOČIN KOME JE RAT POVOD. Sud u Haagu kao cjelina, a posebice Tužiteljstvo i sama Carla del Ponte su tipični primjeri takvih zločinaca. Na prošlom našem skupu sam obrazložio zašto taj sud više nije sramotni nego je zločinački. Na našem trećem skupu je predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske prof. emeritus Željko Horvatić izjavio kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zlorabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe. Već samo to je zločin, mada je to ponajmanji dio onoga za što bi Carla del Ponte trebala odgovarati.

Ivica Marijačić u «Hrvatskom listu» od 29. svibnja 2008. piše kako je zapravo «zločin bio optužiti Gotovinu, zločin je suditi mu, a nije manje zločin prihvatiti i opravdavati tu optužnicu kao što čini u Hrvatskoj i dan danas jedan njezin dio». Doista je zločinačka djelatnost Haaškog suda najuočljivija na slučaju generala Gotovine zahvaljujući američkim odvjetnicima Gregu Kehoeu i Luki Mišetiću. Evo kako to opisuje Mate Kovačević («Hrvatski list», 22. svibnja 2008.):

Najprije je kao lažni svjedok raskrinkana bivša bolničarka u kninskoj bolnici Mira Grubor. koja je tvrdila kako u Kninu nije bilo vojnih ciljeva te da je Hrvatska vojska gađala civile. Kad ju je obrana generala Gotovine suočila s izvješćima UN-a, hrvatskih snaga i svjetskih medija, zbunjeno je počela odgovarati kako se više ne sjeća. I bivši vojni promatrač UN-a Tor Munkelien svjedočio je da su hrvatske snage koristile neprimjereno oružje u napadaju na Knin. Suočen s dokazima. zaključio je na kraju, kako zapravo i ne zna tko je pucao po Kninu. Bivši koordinator osiguranja osoblja UN-a u sektoru Jug Andnes Dreyer ustrajavao je u kako ne zna da je u Kninu i oko njega bilo ikakvih vojnih ciljeva koje bi hrvatske snage mogle legitimno napadati. I on je u suočavanju s dokazima upao u protuslovlja te zaključio kako je u Kninu ipak moglo biti vojnih ciljeva. Zapovjednik kanadske kopnene vojske. general potpukovnik Andrew Leslie, optužio je Hrvatsku vojsku da je prva dva dana Oluje sustavno granatirala civile u Kninu Nakon protuispitivanja ipak je priznao da je u Kninu i okolici postojao znatno veći broj srpskih vojnih objekata i postrojenja nego što je svjedočio na početku iskaza. Nakon lažnoga svjedočenja u Haagu, dovedena mu je u pitanje vojna karijera u nacionalnoj vojsci. Kad se ovih dana, očito ucijenjen. bivši pripadnik HV-a Vladimir Gojanović, nakon protuispitivanja nije mogao sjetiti gotovo niti jednog imena relevantnog za događaje o kojima je svjedočio dan ranije, utvrdilo se kako krunski svjedok uopće nije sudjelovao u Oluji.

Ne treba ni spomenuti kako je zločin svjesno korištenje lažnih svjedoka, kao što to očito čine u Haagu. Interesantno je kako se hrvatskim ljevičarima, kao Bešku, rasizam svodi samo na izričaj, a svjesno rasističko djelovanje prema jednom narodu, koji je već tako očito samo

iz postupaka Tužiteljstva, njima ne znači ništa. Dapače mnogi i podržavaju taj sud.

U isto vrijeme isti takav zločin se događa u Haagu kroz suđenje generalu Praljku i ostalim Hrvatima iz BiH. Slično Gotovininim odvjetnicima i general Praljak raskrinkava svjedoke tužiteljstva.

Netko može primijetiti da bi se taj zločinački karakter trebao odnositi samo na Tužiteljstvo. Pa sud može još uvijek osloboditi i Gotovinu i Praljka i ostale. Da, ali to nisu jedina suđenja. Zar Sud nije osudio Darija Kordića na 25 godina robije, a da mu niti jedan zločin nije dokazan – jer nisu ni mogli dokazati nešto čega nije ni bilo.

Jesu li «podli kurvini sinovi» Mesić, Račan, Sanader?

Kovačević također piše:

Zbog straha da se pred sudom ne raskrinkaju ranija lažna svjedočenja. Tužiteljstvo je odustalo od svjedoka Mesića u postupku protiv generala Slobodana Praljka. Raskrinkavanje krivokletnika vrbovanih na najvišoj razini, što se zahvaljujući odvjetnicima generala Gotovine sad i u javnosti može pratiti. Hrvati s punim pravom sumnjaju u sve dosadašnje presude Haaškoga suda.

Upravo je Mesićevo lažno svjedočenje o navodnoj agresiji Hrvatske na BiH bila osnova da se osudi Kordić. A to je stravičan zločin toga suda! Evo što o tome piše prof. dr. Miroslav Tuđman («Hrvatski list, 15. svibnja 2008.):

Imate jednog predsjednika koji je glavni svjedok optužbe u slučaju Blaškić, a trebao je biti i u slučaju Praljka, Prlića i ostalih. U Haagu su, međutim, procijenili da bi to bila katastrofa pa se nije pojavio. Bio je najavljen, ali neće doći jer su znali da ga obrane optuženika čekaju s posebnom spremnošću i užitkom za protuispitivanje. To bi, i za njega i za tužitelja, bila katastrofa. Tužitelji su predložili da njegovo svjedočenje u slučaju Blaškić uđe kao dokument, obrana se usprotivila, a Sud je prihvatio stajalište obrane. Dakle, više ni Haag ne može računati na takvo svjedočenje.

Dakle ne smeta im što je Mesić lažno svjedočio, što su ljudi zbog toga robijali i još uvijek robijaju. Žao im je što te laži ne mogu i dalje koristiti.

Bit će interesantno pratiti razvoj događaja na tim suđenjima. Da je iole inteligentnija Carla del Ponte je mogla preimenovati «podle kurvine sinove» jednostavno ukazujući na činjenicu da u njenim optužnicama nema ništa više od onoga što je davno prije nje izrekao Stjepan Mesić kao predsjednik RH. O tome nas upozoravaju i Mate Kovačević u istom tekstu i prof. dr. Miroslav Tuđman u «Hrvatskom listu» od 15. svibnja 2008.:

U poduljem mimohodu kao rodonačelnik krivokletstva stupio je još 1998. sadašnji predsjednik republike Stjepan Mesić, zbog čijih su tajnih svjedočenja, čak i novinari došli na crne liste Tužiteljstva, a oni koji su se usudili upozoriti na krivotvorine, završili su kao 'podli kurvini sinovi' pred Haaškim sudom. Kako i dalje nije uputno citirati svjedočenje, zainteresirani za izvore optužnica protiv hrvatskih generala u Haagu. mogu pogledati internetsku stranicu hrvatskoga predsjednika

<http://www.predsjednik.hr> i tekst njegova predavanja održanoga 2. studenoga 2000. u švicarskom gradu Widenmoosu, pod naslovom 'Nastanak samostalne Hrvatske'. U tom govoru Mesić tvrdi 'da je politika Franje Tuđmana uključivala u sebi i aspiracije prema tuđim teritorijima,' Zbog pokušaja, kako kaže, da pripoji dio susjedne međunarodno priznate BiH, Hrvatska se dovela u praktičnu izolaciju. A zato što je tu ambiciju pokušala ostvariti i silom oružja, u očima mnogih pretvorila se iz žrtve agresije sama u agresora'. Mesić dalje navodi, kako je 'druga tamna mrlja na režimu Franje Tuđmana odnos prema Srbima u Hrvatskoj. ustvrdivši kako je Tuđman 'rat iskoristio da smanji njihov broj u skladu sa svojim zamislima da u Hrvatskoj ne treba biti više od 3 posto Srba u ukupnom korpusu stanovnika. Iz spomenutih izjava, tužiteljica Carle Del Ponte, koja sve Hrvate općenito smatra "podlim kurvinim sinovima', sastavila je glavne optužnice protiv hrvatskoga političkoga i vojnog vodstva za zločinačke pothvate i agresiju na tzv. republiku srpsku krajinu odnosno BiH.

Miroslav Tuđman spominje iste tvrdnje i u predavanjima održanim u Austriji i Kini pa konstatira:

Tako tvrde informacije ne postoje ni u optužnici protiv hrvatskih generala. Ponavljam, takve izjave su i danas na Mesićevoj web stranici. To su predavanja u Švicarskoj studeni 2000 godine u Austriji u veljači 2001., zatim u svibnju 2002. godine u Kini. A on je iznosio takva stajališta prije nego što su se takve kvalifikacije pojavile u optužnicama protiv Gotovine, Markača i Čermaka i u optužnicama protiv generala Praljka i ostale petorice iz BiH. Sjedne strane taj govor je bio uvertira, ali s druge postoji još nešto: optužnica za zločinački pothvat i tzv. zločinačku organizaciju argumentira se isključivo transkriptima. Predsjednik Tuđman je napisao na tisuće stranica tekstova, održao na tisuće govora... Ni u tekstovima ni u govorima nema nijedne formulacije na koju bi se formulacije o etničkom čišćenju kao cilju, koje je iznio Mesić, a Tužiteljstvo prihvatilo, mogle vezati. A sami ti transkripti, od Brijunskog pa nadalje su falsifikati, to su takva natezanja u interpretacijama da to normalan čovjek ne može prihvatiti. Od 2000. godine imate manipulaciju njima, njihovo izravno dostavljanje tužiteljstvu, zatim je nešto išlo preko medija, primarno Mesićevih, Nacionala i Ferala, pa onda, u manjoj mjeri, preko Globusa i Jutarnjeg lista. Iako su Brijunski transkripti formalno deklasificirani krajem 2004. godine, oni su se pojavili dvije godine prije. Milošević ih je koristio u svojoj obrani, ne samo Brijunski transkript, nego i još neke koji se javljaju u optužnici protiv Gotovine i drugih. U predraspravnom govoru haaški je tužitelj u slučaju Gotovina citirao 17 transkripata. Dakle, došli su u Haag i prije deklasifikacije, bez obzira na odluku Vlade iz 2001. godine da Mesić mora predati transkripte, odnosno arhivu Ureda predsjednika. On je rekao da on to ne predaje zato što nema garancije da će se „s dužnom kriminalističkom odgovornošću odnositi prema toj arhivi". Arhiva je predana tek 2005. i 2006. godine. Prema tome, odgovornost za ilegalno i nezakonito dostavljanje transkripata leži na Uredu predsjednika.

Vratimo se Beškerovim navodima iz knjige Carle del Ponte:

Del Ponte kaže da se Račan uhvatio rukama za glavu i zavapio: “O, ne!”, netom je spomenula generala Janka Bobetka. Piše da je od Račana zahtijevala da Bobetka stavi pod policijski nadzor i da pazi da ne uteče. Račan joj je, piše, priznao da su Bobetkovi memoari praktično priznanje njegove odgovornosti. Ipak, rekao je: “Ako surađujem s Vama u tome, moja vlada pada. Želite li da moja vlada padne?” I tako desetak puta. (...) Del Ponte je natenane ispričavijedala kako je u svibnju 2000. u krajnjoj tajnosti u Samoboru studirana arhiva HVO-a, kako je 23. svibnja objavljen članak o toj operaciji te kako je Vlada poslala specijalce da čuvaju kuću u Samoboru kako vojnici ne bi uništili dokumente. Opis podsjeća na državne udare. Račan obećava prenošenje svih dokumenata u Državni arhiv, gdje će postati dostupni i haaškom Tužilaštvu, koje ih je zatim “godinama proučavalo”, piše Del Ponte. Odmah zatim Račan je obaviješten da je tajno optužen Gotovina, koji je zatim utekao iz Hrvatske. Račan je vapijao da “nije pravedno da sudbina Hrvatske ovisi o tom jednom čovjeku”, ali je Mesić isti dan obavijestio Del Ponte da Račanova vlada nije obustavila financijska davanja Gotovini niti mu je zaplijenila imetak.

Navod koji izvrsno opisuje kako će i Mesić i Račan zbog vlasti optužiti bilo koga. I generala Bobetka (Račan) i jedan drugoga (Mesić). Međutim odgovornost Račana nije mnogo manja od Mesićeve. To ponajbolje opisuje dr. Milan Vuković. Pa iako on te svoje stavove iznosi u svojim raščlambama na ovim skupovima ja ću ovdje dati poveći dio njegova intervjua u «Fokusu» 2. svibnja 2008.:

• **Jeste li mogli vjerovati u ovaj nevjerojatan razvoj događaja?**

- Do toga nije smjelo doći i tko god želi istinu lako će se uvjeriti da je Hrvatska tek nakon radikalne promjene nositelja vlasti iz godine 2000. postala talac Haaškoga suda. Od tada u svojim bitnim odlukama vlast ne zastupa vitalne hrvatske interese i događa se ovo o čemu govorimo. Hrvatska je bila jedna između prvih država koja je tražila da se utemelji Haaški sud, jer je predsjednik Tuđman u obrazloženju toga traženja naveo da je potrebno utemeljiti taj sud kako bi se kaznio agresor i

onemogućila daljnja djelovanja agresora na uništenju hrvatskih povijesnih spomenika, mjesta, ubijanja ljudi itd.

Međutim, za Haaški sud je vrlo značajna činjenica da do godine 2000. nitko od hrvatskog rukovodstva vojnog i političkog nije bio u Haagu optužen niti je bio u Haagu u zatvoru. Naime ispušta se iz vida činjenica da je Hrvatski državni sabor 24. kolovoza 1990. donio Rezoluciju o zaštiti ustavnog, demokratskog poretka i nacionalnih prava u Hrvatskoj. Ta je rezolucija bila donesena da bi se na neki način poslije pobune Srba u Kninu 17. kolovoza 1990. smirile te situacije i da bi se one dovele u nekakvu drukčiju poziciju, a ne da se moraju, naprimjer, voditi ratne operacije.

• **Ističete prijelomno razdoblje nakon kojega dolazi do neželjenog preokreta u tretmanu Haaškoga tribunala. Kada je to točno bilo?**

- Poslije godine 2000. mi imamo jednu poraznu situaciju u društvu. Već 14. travnja 2000. Hrvatski sabor donosi Deklaraciju o suradnji s Haaškim sudom gdje se u točki 3 izričito navodi: "Republika Hrvatska ne dovodi u pitanje pravo Suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata, obvezujući se istovremeno za odgovarajući suradnički odnos u kaznenom progonu i suđenju optuženima za ratne zločine." Ako se uzme ovakvo stajalište Hrvatskog sabora od 14. travnja 2000. i usporedi s izričitim stajalištem također Hrvatskog državnog sabora, ali od 5. ožujka 1999. onda svima može biti jasno koliko je nova politička garnitura nanijela štete vlastitoj državi.

• **U čemu se razlikuju ta dva dokumenta najvišeg državnog zakonodavnog tijela?**

- U svemu. Ali dovoljno je navesti samo točku 1 Rezolucije o suradnji s Haaškim sudom od 5. ožujka 1999. koja kaže: "Hrvatski državni sabor utvrđuje da su iznevjerena očekivanja Republike Hrvatske da će Tužiteljstvo i Međunarodni kazneni sud u Haagu, vodeći se jedino načelima pravde brzo i bez odugovlačenja provesti istrage, optužiti i

suditi i kazniti djela ratnih i drugih teških zločina počinjenih nad hrvatskim narodom i drugima nesrpskim pučanstvom za vrijeme agresije Srbije i Crne na Hrvatsku i tijekom oružanih pobuna u Hrvatskoj”. Prema tome, tu se razumno postavlja pitanje što se je to dogodilo od 5. ožujka 1999. do 14. travnja 2000. i otkud tolika promjena. Dolaskom nove vlasti Saboru se oduzima pridjev hrvatski i kao takav on s lakoćom zaključuje kako “RH ne dovodi u pitanje pravo Suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata”.

- Je li tada “Oluja” izručena Haagu?

- Tako je, tada se prvi puta optužuje i Oluja, Medački džep, Maslenica i sve moguće hrvatske vojne akcije. Ta činjenica je sada daleko više došla u pitanje brzinom kojom se neke stvari u Hrvatskoj događaju poslije 14. travnja 2000. Naprimjer, aktualni predsjednik države Stipe Mesić 27. travnja 2000. daje Carli del Ponte transkripte predsjednika Tuđmana i to neselektivno, onako u “u đuture”.

- **Što nakon toga čini tužiteljica?**

- Ona, odobrovoljena gomilom transkripata, već u lipnju 2000. obaviješćuje predsjednika Vlade Ivicu Račana o namjeri uhićenja Ante Gotovine. Poslije tih transkripata u kolovožu 2002. u Hrvatskoj imamo optužnicu protiv generala Bobetka, koja mora se to priznati, ne optužuje Bobetka za “zajednički zločinački pothvat”, nego ga optužuje za druga kaznena djela i o tome postoji opsežna dokumentacija u hrvatskom tisku i tako dalje.

- Pokušava li u to vrijeme ijedna relevantna državna institucija reagirati na postojeće kršenje pravde?

- Ustavni sud RH pokušava na to reagirati i na neki način staviti stvari na svoje mjesto. Imamo izvješće Ustavnog suda od 12. studenoga 2002. sa stajalištem koje će itekako uzburkati hrvatsku javnost, ali stajalište koje je takvoga sadržaja da ono zahtijeva od svih i fizičkih i pravnih osoba u Hrvatskoj određenu akciju. Hrvatske oružane snage su legitimno

oslobađale okupirani prostor RH i zato njihovo djelovanje Ustavni sud drži u skladu s provedbom i zaštitom Ustava.

- Nije li to bilo samo mrtvo slovo na papiru?

- U stvarnosti da. Iako su odluke i rješenja Ustavnog suda obvezatne i dužne su ih provoditi fizičke i pravne osobe kao i sva tijela državne vlasti, lokalne i područne regionalne samouprave u okviru svoga ustavnog i zakonitog djelovanja, a Vlada RH preko tijela državne uprave osigurava provedbu odluka i rješenja Ustavnoga suda!

Čak nitko, osim Narodnih novina, ne objavljuje stajalište najviše pravne institucije u državi. Uz to se događaju sasvim suprotne akcije.

- **Koje akcije?**

- Tadašnji predsjednik Vlade, pokojni Račan, u Vladinim prostorijama održava sastanak s engleskim veleposlanikom Nicholasom Jarroldom, njegovim pravnim i političkim savjetnikom i predstavnikom Britanske obavještajne službe Gilleom Longhleyem i članom Britanske obavještajne službe g. Boydonom, i to 5. veljače 2003. Uz obrazloženje da je taj susret održan “radi traganja za optuženikom Međunarodnoga kaznenog suda u Den Haagu hrvatskim generalom Antom Gotovinom”. Dakle, četiri mjeseca poslije stajališta Ustavnoga suda Račan prima **spomenutu gospodu.**

- **S kakvim obrazloženjem?**

- Ističe se “spremnost hrvatskih vlasti za razmjenu saznanja o slučaju Gotovina s relevantnim inozemnim službama”, a posebno je istaknuta “stručnost i iskustvo britanskih službi, uzevši u obzir dobre odnose RH s Velikom Britanijom i želju Vlade RH da te odnose unapređuje”. Velepolsanik Jarrold je bez ikava oklijevanja istaknuo spremnost Velike Britanije da Republici Hrvatskoj pruži svu potrebnu pomoć u navedenom predmetu i s tim ciljem je preporučio svoje suradnike kao osobe za suradnju u ovom predmetu.

- U čemu se sastojala “engleska pomoć”?

- Vrlo je zanimljiva stvar da je rezultat te engleske “pomoći” zapravo rezultirao izmjenu optužnice protiv Gotovine i generala 8. ili 10. veljače

2004. U optužnicu se tada unosi tzv. pravna figura engleskog prava o “zajedničkom zločinačkom pothvatu” i Carla del Ponte tu pravnu figuru engleskog prava unosi u optužnicu protiv Gotovine i generala. Njima se u “zajedničkom zločinačkom pothvatu” spočitava da cilj nije bila obrana Hrvatske i pobjeda nad agresorom, nego istjerivanje Srba iz Hrvatske.

- Beograd vješto montira takve kvalifikacije?

- Da, tu je pravnu kvalifikaciju etničkog čišćenja Srba naglašavao Vuk Drašković u knjizi Podsećanja izašloj 2001., a u kojoj on objavljuje i svoj govor održan na četničkom skupu 6. ožujka 1993. u kojem između ostaloga tvrdi: “Samo dva puta za minulih jedanaest vekova, 1941. i 1991. Hrvati su se našli u šansi da stvore sebi državu i oba su puta zbog nemanja državotvorne svesti i odgovornosti posegnuli za etničkim čišćenjem Srba, za logorima, maljem i nožem” (str. 155).

- Objavom knjige bivše haaške tužiteljice doznajemo li zapravo najviše o tome tko je ona?

- Očito, Carla del Ponte sebe razotkriva u knjizi Lov, ja i ratni zločinci, naglašavajući određene pikanterije koje odražavaju veliku problematičnost shvaćanja dužnosti koju je Del Ponte obnašala dugi niz godina kao glavna haaška tužiteljica. Koliko će hrvatska stručna javnost i kako reagirati na tu pojavu Carline knjige, ja ne znam, ali do danas nisam vidio ni čuo kako bi relevantni prigovori išli u pravcu traženja njezine nedostojnosti kod švicarskih vlasti da bude veleposlanica u Argentini; a drugo Vijeće sigurnosti bi moralo povući neke konzekvenije zbog takva ponašanja glavne tužiteljice.

- **Carla del Ponte u svojoj knjizi piše da joj je Mesić javljao što radi Račan? Kako to komentirate?**

- To su takve situacije u kojima bi Predsjednik Republike morao reagirati i postaviti Carli del Ponte pitanje je li to točno ili nije. Jer ako bi to bilo točno, onda je to nezgodno za Predsjednika. Ako ne bi bilo točno, onda bi on trebao reagirati i tražiti sankcije protiv Carle.

Mesić mora razjasniti što se tada događalo. Javnost i svi građani, na koje se redovito poziva, zaslužuju znati istinu.

Dakle Račanova uloga presudna je upravo u prepuštanju nadležnosti Haaškom sudu nad hrvatskim oslobodilačkim akcijama. Naš veliki književnik Ivan Aralica bio je tada potpredsjednik Županijskog doma Hrvatskog državnog sabora. Račan je tada sazvao sastanak rukovodstva Države gdje je to obrazložio. To me se posebno žestoko suprotstavio tadašnji potpredsjednik Zastupničkog doma Sabora Ivić Pašalić. Prema Aralici sve neugodnosti i napade koje je Pašalić od tada doživio do današnjih dana posljedica je tog njegovog čina. Ono što je interesantno da ga je nedugo poslije toga s mjesta potpredsjednika smijenio predsjednik njegove stranke, dakle Tuđmanov nasljednik na čelu HDZ-a dr. Ivo Sanader. Još prije dolaska dr. Sanadera na vlast 2003. godine objavio sam tekst «Ima li razlike između Sanadera i Mesića?» («Fokus», 18. srpnja 2003.), sa slijedećim odgovorom u podnaslovu: «Mesić je uzor Sanaderu!» Dakle, Araličina priča samo je potvrda onoga o čemu sam tada pisao. Zapravo sam u tekstu dao raščlambu raznih izjava dr. Sanadera iz kojih je već tada slijedio takav zaključak. To se najbolje vidi ako se uspoređi ono što je u gornjem intervjuu govorio dr. Vuković sa slijedećim primjerom iz tog članka. Mesić je tada izjavio kako je za sudbinu generala Gotovine kriv HDZ i Tuđman osobno jer mu, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Glupost jednog pravnika koji govori o dokazivanju nevinosti ne treba ni komentirati, ali uvredljivo je za samog generala koji se sigurno ne bi odazvao takvom pozivu, kao što nije ni ministar Šušak, pa je Hrvatska sam spor i dobila. A što je rečeno u samoj Rezoluciji o suradnji s Haaškim sudom od 5. ožujka 1999. naveo je dr. Vuković. Tada je Sanader u TV emisiji Meridijan tvrdio kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ. Dakle Rezolucija koju je donio Sabor i koju navodi dr. Vuković je očito pogriješna i Mesiću i Sanaderu, s tom razlikom što se samo ne slažu u pitanju odgovornosti za istu.

Danas već znamo kako je po dolasku takvog HDZ-a na vlast jedina promjena bila u još većoj suradnji s Haagom. Račan nije smio uhapsiti

Gotovinu, ali je to uspjelo Sanaderu, tj. kako piše Carla del Ponte a prenosi Bešker:

I taman dok Carla Del Ponte više na Lajola (tadašnji šef vatikanske diplomacije Giovanni Lajola, op. J.P.) da zna da je Gotovina u franjevačkom samostanu, Sanader joj javlja da je lociran na Kanarima. Tako je Sanader završio operaciju oduzimana ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda. Sjetimo se akcijskog plana, davanje vjerodostojnosti falsificiranom Brijunskom transkriptu, hapšenja novinara itd.

Sudovi u Rijeci, Splitu, Zagrebu...

Upravo Sanader može ponajbolje iskoristiti činjenicu da mnogima i u svijetu Sud u Haagu postaje sve više i više simbol nečega nečasnoga.

Još prije nekoliko godina upozoravao sam da je iz Tužiteljstva Suda u Haagu otišlo preko tridesetak zaposlenika koji su postali svjesni da rad Tužiteljstva nema veze s pravom i da će im rad u tom sudu biti crna mrlja u njihovim karijerama. Drugi su progovorili pošto su im istekli mandati za rad u Sudu. Na našem prethodnim skupovima govorili smo o pismu glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffreya Nicea i o izjavama istražitelja haaškog tužiteljstva povjesničara Marca Hoarea Attile. Knjiga «Mir i kazna» donedavne glasnogovornice Haaškoga tužiteljstva Florance Hartmann ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. A knjiga same Carle del Ponte s rasističkim izjavama kruna je na sve to.

Jasno je da to može i ima i svojih dobrih strana na sam rad Suda u Haagu. Znamo da je SAD dozvolila da njihovi časnici svjedoče u korist generala Gotovine. Uz sjajan posao njegovih odvjetnika to može dovesti do oslobađajuće presude. U tom slučaju nema dvojbe da će se kod nas to pripisivati uspješnoj hrvatskoj politici. Možda je naznaka za tako nešto i činjenica da se Sanaderova vlada sjetila velikog ratnog ministra Gojka Šuška, pa je na otkrivanje njegova spomenika poslala ministra Čobankovića. Ali za svaki slučaj da se nekome ne zamjere nisu poslali ministra obrane, ili su, zbog toga što mu od momenta kada su došli na vlast nisu ni cvijeće na grob stavili, zaboravili što je on bio u

Vladi. Bilo kako bilo oslobađanje Gotovine sigurno će moći iskoristiti samo Sanader.

A hoće li biti oslobođen tek ćemo vidjeti. Znamo kakvima je sve pritiscima bila izložena Hrvatska zbog njega. O istim takvim pritiscima tijekom drugog suđenja generalu Norcu (sjetimo se da je tada «dokaz» bila krivotvorena kazeta i nitko do danas nije osuđen zbog toga) piše Mate Kovačević u «Hrvatskom listu» od 29. svibnja 2008.:

Ako se izuzme jedan dio domaćih medija te aktualni šef države, pokrovitelj političkoga procesa protiv generala Norca je Europska unija, što potvrđuju i javni istupi šefa izaslanstva Europskoga povjerenstva Vincenta Degerta. Tijekom spomenutoga procesa, on je sud više puta javno pozivao kako je slučaj 'Ademi-Norac' test slučaj za hrvatsko pravosuđe. Tako je hrvatsko članstvo u Europskoj uniji uvjetovano unaprijed donesenom presudom, što je i proistječe iz Degertovih riječi, kako će se hrvatski napredak procjenjivati tek s obzirom na to kako će teći suđenje. Budući je optužnica preuzeta od Haaškoga tužiteljstva, tako su birani i svjedoci koji su trebali potvrditi teze tamošnjeg Tužiteljstva, a zbog očitih protuslovlja i naravno neodrživosti optužnice, domaće je tužiteljstvo po uzoru na ono iz Haaga, nekoliko puta mijenjalo sadržaj optužnice. Kako bi se potkrijepila teza o dvostrukom lancu zapovijedanja, trebalo je napraviti raskol između dvojice generala. Tako je očito ucijenjen bivši časnik JNA Rahim Ademi, najprije priznao da su u operaciji počinjeni zločini što je u završnom dijelu svoje obrane posebno naglasio, ispričavši se navodnim civilnim i vojnim žrtvama. Tim je činom, zapravo i načelno podupro agresiju svoje bivše armije (JNA) i Beograda na Hrvatsku. Optuživši generale Mirka Norca i Janka Bobetka za paralelno zapovijedanje, opravdao je i temelje optužnice protiv generala Gotovine u Haagu, kojem se sudi za sudioništvo u zločinačkoj organizaciji, koja je navodno izvela zločinački pothvat na čelu s predsjednikom Tuđmanom i ministrom obrane Gojkom Šuškom. Uporaba i krađa dokumentacije, na stoje u završnici svoje obrane upozorio general Norac, samo je preslikani dio igara koje su se vodile i oko tzv. Brijunskoga transkripta u Haagu.

Inače Kovačević upozorava kako je u ovom procesu korišteno sve što je poznato iz antihrvatskih djelatnosti od svjedočenja kanadskih časnika, za koje je u Haagu pokazano da su sve drugo samo ne časni, do pripisivanja hrvatskim vojnicima ono što je tradicija kod Srba i koje opisuju u svojim narodnim pjesmama kao obavezna lektira osmoškolcima (nabijanje žive žene na kolac i sl.).

Poznato je da je tužitelj u ovom procesu govorio o «zauzetim prostorima» čime je prekršio Ustav ove države i pokazao nepoštivanje mišljenja Vrhovnog suda RH o kojemu je govorio dr. Vuković. Taj sud je pokazao i nepoštivanje međunarodnih normi jer im postoje nekakvi «naoružani civili». Ali s obzirom da je izvršavao zahtjeve Vincenta Degerta i hrvatskih vlasti sigurno neće odgovarati. Norac hoće!

U «Hrvatskom listu» od 5. lipnja 2008. tiskan je tekst Ivice Marijačića o ovom suđenju s karakterističnim naslovom: Pravosudni zločin nad generalom Mirkom Norcem». I naslovnica je u istom tonu: Zločin a ne pravda / Norac osuđen samo zato što je Hrvat / Hrvatska osudila Mirka Norca na 19 godina, Haag Veselina Šljivančanina za Ovčaru na pet godina, Srbija Milana Bulića na dvije godine za egzekucije na Ovčari... To je još jedna potvrda kako ljudi sve više i više u Hrvatskoj (vjerujem i u svijetu) dolaze do spoznaje o zločinačkim nakanama i Suda u Haagu i njegovih satelitskih sudova u Rijeci, Splitu, Zagrebu ...

Međutim, gore spomenute presude jasno pokazuju kako smo bili u pravu kada smo razlikovali ratni zločin koji čine agresori i zločin u ratu koji mogu učiniti branitelji. Naime, za svjetske moćnike, Sud u Haagu i slične sudove u Hrvatskoj agresor je Hrvatska a žrtva Jugoslavija! Otud i takove presude!

Zaključak

U Predgovoru svoje knjige «Zločinački sud u Haagu», koja će uskoro izaći iz tiska, sam napisao:

A davno sam napisao da osoba koja oslobađanje vlastita teritorija, dakle nešto što je po međunarodnom pravu i po Ustavu svake države pa i RH pravo i obveza, proglasi «zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije» ne može biti normalna osoba. Smatrao sam da je plod bolesna uma vjerovati kako hrvatski narod nije oslobađao svoja

okupirana područja zbog toga nego zato da bi etnički očistio taj prostor od onih koji su taj prostor već etnički očistili od Hrvata. Pitao sam se kako je moguće da Vijeće sigurnosti nije poslalo takvu svoju službenicu na psihijatrijsko liječenje. Da je to učinilo, ne bi Del Ponte morala napisati knjigu iz koje je vidljivo kako patološki mrzi Hrvate, te «podmukle kurvine sinove».

Naravno da to nisu mogli učiniti kada je Del Ponte i postavljena na to mjesto da bi uradila upravo to što je uradila. Pa nije ona mogla sve to postići da nije sprovodila politiku svjetskih moćnika. Znamo na primjer da su Britanci bili ti koji su inzistirali da se u Rezoluciji Vijeća sigurnosti uz ratne zločince Karadžića i Mladića stavi i general Gotovina. Uz stvarne ratne zločince stavili su čovjeka koji je jedan od najzaslužnijih što je spriječen genocid nad Bihaćem, dakle još veći genocid od onoga što je načinjen u Srebrenici. Učinio je ono što su trebali učiniti oni u Srebrenici. Njihov posao je odradio i u Bihaću. I zato im je ratni zločinac! Zato ne čudi što je Sud u Hagu, taj zločinački sud, osudio Darija Kordića na drastičnih 25 godina robije bez ikakvog dokaza krivnje (osim što mu je dokazano da je Hrvat). Pa i on je zaštitio jednu od UN-a «zaštićenih enklava».

Dakle nema dvojbe o zločinačkom karakteru Suda u Haagu kome je zadaća – kako možemo zaključiti iz knjige Carle del Ponte – dokazati da su Hrvati podmukli kurvini sinovi. Hrvatima, po tom sudu, dakle nije cilj osloboditi svoje okupirane prostore već im je cilj protjerati one koji su te prostore okupirali. I to zato što su ti koji su taj prostor etnički očistili od Hrvata - druge vjere.

Je li bilo u povijesti većeg zločinačkog pothvata od toga što radi ovaj Sud? A mi živimo tako da su mnogi Hrvati to prihvatili. U Saboru sjede samo oni koji su to prihvatili.

Treba li ovome uopće nešto dodati? Možda samo ovo:

Najčešći je slučaj da ljudi ponajbolje opisuju sami sebe preko svojih tvrdnji o drugima. Zar za rad Haaškog suda, posebice njegova Tužiteljstva i same Carle del Ponte i svih onih koji im pomažu u zločinačkom radu nije ponajbolji opis upravo taj o podlim kurvinim

sinovima? Da, zar nije tako očito da se radi o bolesnim umovima i/ili krajnje podlim osobama?

Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganje na petom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 6. lipnja 2008. godine, Zagreb, 2007 .

OPTUŽBA ZA ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT – NASTAVAK AGRESIJE NA HRVATSKU

1. Uvod.

Biskup Juraj Jezerinac je još u trenutku kada je stigla prva optužnica protiv generala Gotovine upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta"! Zašto bi baš Hrvati trebali biti ti koji bi upozorili svjetske moćnike?

Zato što su u hrvatskom narodu još uvijek vrednote i sloboda i čast i dostojanstvo i ponos. U svijetu velikih te su vrednote zamijenjene «vrednotama» kao što su tržište, novac i sl. I ne samo da su te nekad opće-ljudske vrednote opstale kod Hrvata deklarativno već su Hrvati pokazali u Domovinskom ratu da im je npr. sloboda važnija od vlastitih života. Danas teško možemo naći u svijetu narod u kome živi velika većina ljudi koji se mogu time podičiti. Oduvijek su ljudi koji su davali svoje živote za slobodu svoga naroda i svoje domovine bili najviše poštivani. Svugdje, i to ne samo u svome narodu. Naravno, i u svijetu ima ljudi koji znaju za te vrednote. Tako je, na primjer, zapovjednik NATO-a, general Clarke, rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli interesirati za generala Gotovinu: "Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina." Zato nije slučajno što je francuski vojni biskup rekao (vidjeti npr. "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) kako »se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti«. Zato je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao Hrvatsku i prva mu je poruka u Dubrovniku bila ona o vrednoti slobode.

Biskupa Jezerinac upozorio je svjetske moćnike ne samo zato što se nepravda čini prema hrvatskom generalu i hrvatskom narodu već i zato što je ta sramotna uloga Haškog suda pogubna i za njih same. Upravo

to potpuno iskrivljavanje uloga žrtve i agresora vremenom će njih sve više optuživati. Biskupov apel nije uslišan. Ni u zemlji ni od svjetskih moćnika. Dapače, izmišljena je formulacija o «zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije» kojoj je cilj upravo to izokretanje uloga agresora i branitelja a samim time izokretanja svih moralnih načela na kojima je izgrađena današnja civilizacija.

Ali, svjedoci smo, pogledajmo npr. samo ovo razdoblje u kojem održavamo redovito znanstveno-stručni skup, kako na svjetlost dana izlazi sve više i više podataka i svjedočenja koji pokazuju prljavu ulogu svjetskih moćnika.

2. Krvave ruke zapadnih moćnika!

Zapravo to je naslov teksta koji je u «Fokusu» 1. lipnja 2007. godine objavio Zlatko Markus. Njegov tekst nas vraća na početak rata i ulogu nekih svjetskih moćnika u njemu.

Tako Markus piše kako «je JNA, tada još treća vojna sila u Europi - barem po broju vojnika i oružju - imala prednost i čak izravnu potporu američkoga predsjednika Georgea Busha (starijeg), Jamesa Bakera, ministra vanjskih poslova SAD-a, da ne govorimo o tome koliko su simpatija - pa i vrlo konkretne pomoći - ljudi iz Beograda imali u britanskom premijeru Johnu Mayoru, njegovim ministrima Douglasu Hurdu (njemu posebno i najviše) i Malcolmu Rifkindu. Rifkind je prosvjed Margareth Thatcher protiv srpskoga granatiranja Sarajeva i zločina u Vukovaru nazvao emocionalnom budalaštinom ("emotional nonsense") i nije pretjerano reći da je John Mayor smijenio Thatcher ponajprije zbog njezine osude srpske najezde u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj. The Times je tada zapisao da u Velikoj Britaniji, pa i u Europi, na vlasti sjede "politički pigmeji".

Među žestoke srpske podržavatelje spadao je naglašeno i francuski predsjednik Francois Mitterrand. "Mi nikad ne ćemo ratovati protiv Srbije", rekao je i nakon srpskoga granatiranja sarajevskih ulica i pokolja djece na njima! Kanadski general koji je nadgledao opsadu Sarajeva govorio je o "both sides" - tj. o srpskoj strani koja je pucala i granatirala i drugoj na koju se pucalo, koju se granatiralo.

Ivan Pavao II. tada je - to zaista ne smijemo zaboraviti - u ime Svete Stolice zatražio da se srpske snage oko Sarajeva "razoružaju".

Carl Bildt je tada kao švedski statsminister na taj Papin zahtjev reagirao protupitanjem, tj. rekao je: "Tko kaže da će biti bolje ako se bombardira srpske položaje oko Sarajeva". Povijest je zabilježila obje reakcije.

Carl Bildt 2003. piše tekst u International Herald Tribuneu, u kojem obrazlaže "potrebu" vojne akcije u Iraku.

Ivan Pavao II. je pred kamerama cijeloga svijeta prije nedjeljnoga Angelusa jedva čujnim glasom rekao: "Mir u Iraku"!

Posebno je jadno završila engleska potpora jednoj - tj. srpskoj - strani u tzv. balkanskom ratu. Tiskana je knjiga Sleasing u kojoj se razotkriva da je britanska konzervativna stranka, na čelu s Johnom Mayorom, primila milijune funta srpskih biznismena kako bi aktivno i stvarno preokrenula rat u Bosni i Hercegovini - posebno kad je postojala "opasnost" stvaranja hrvatsko--muslimanske koalicije i respektabilne vojske protiv koje Srbi ne bi imali nikakve šanse.

Treba se sjetiti podmetanja i prijevare koju je pred TV kamerama aranžirao i izveo pukovnik Bob Stewart, optužbom na račun "Bloody croatian militia".

Stvorila je tada Britanija umjetni rat između Hrvata i Muslimana i "srpska stvar" u Bosni i Hercegovini bila je spašena - i spašena je do danas - sa stvarnom kontrolom polovice Bosne i Hercegovine u tzv. Republici Srpskoj. Od svih sudionika Daytonu danas se, kako izgleda, jedino Richard Holbrooke osjeća prevarenim i to je nedavno rekao u jednom intervjuu, naglasivši da je srpsko ime za polovicu Bosne i Hercegovine ono zbog čega u pozitivnom smislu nije ništa dobro postignuto i budućnost je nesigurnija više nego ikad.

Zar Vojislav Koštunica javno ne govori da je "pitanje vremena" kad će Republika Srpska u Bosni i Hercegovini postati dio Srbije?

(...) George Bush stariji nije htio ni primiti predsjednika Tuđmana niti s njim razgovarati kad je ovaj usred krize i rata pokušao zatražiti pomoć i razumijevanje - i skidanje embarga na kupnju oružja za Bosnu i Hercegovinu i Hrvatsku.»

U stvari Markus je ovo pisao «kad je pročitao da sud u Haagu danas kao 'krivce' posebno izvlači predsjednika Tuđmana, Šuška i hrvatske generale» pa kaže:

«Svjetska javnost ipak ne će, odnosno ne bi smjela, progutati ovu besmislicu. Kad jedan sud – i to s autoritetom Vijeća sigurnosti iza sebe – ne razlučuje napadača i napadnute – tada je taj sud u pravnoj i moralnoj krizi najvišega stupnja.»

Naravno Markus razmišlja na način i u sklopu onih vrednota koje još uvijek prevladavaju u hrvatskom narodu. Zato su Hrvati posebice u nemilosti kod današnjih svjetskih moćnika. Zato treba pogaziti sve hrvatske vrednote. To je i uloga i suda u Haagu i sudova u Hrvatskoj. Činjenica je – o kojoj smo pisali i govorili na prethodnim našim skupovima – da Vijeće sigurnosti UN-a nije u Statut Suda u Haagu unijelo najvažniji zločin – zločin protiv mira, zločin agresije i time omogućilo ovakvo ponašanje tog suda. Činjenica je da su danas sve veličanstvene pobjede u Hrvatskom domovinskom ratu kriminalizirane. General Gotovina je u zatvoru upravo zbog onih operacija zbog kojih mu se divio general Clarke. I logično je. On je «Olujom» zajedno sa svojom «zločinačkom organizacijom» i svojim «zločinačkim pothvatom» spasio Bihać od još većeg pokolja od onog u Srebrenici! To tako očito pokazuje činjenica da su nizozemski vojnici dobili ordene za svoju ulogu u Srebrenici. Slično tomu što su kanadski vojnici dobili ordene za navodno suprotstavljanje Hrvatskoj vojsci u operaciji Međački džep, dakle operaciji kojom je zaustavljeno 738-dnevno bombardiranje Gospića! Kako li nam samo ti ordeni pokazuju kakve su to vrednote kojima se diče najmoćnije države današnjeg svijeta!

Ali vratimo se početku rata. Da je pao Osijek, pala bi Hrvatska. Da je pao Gospić, Hrvatska bi bila prepolovljena i osuđena na umiranje. Danas su i general Glavaš i general Norac u hrvatskim zatvorima. Na suđenju generalu Norca otkriveno je da je država krivotvorila kazetu kako bi ga se osudilo. To pokazuje da su dokazi protiv njega ništavni i svugdje u svijetu bi se obustavio taj proces, a pokrenula istraga protiv krivotvoritelja. Svugdje, samo ne kod nas.

3. Nemoralan model suprotstavljenih parnjaka!

Ovo je naslov teksta Hrvoja Markovića iz «Hrvatskog lista» 26. travnja 2007. u kome autor opisuje scenarij po kojem se sudi Hrvatima u Haagu. Marković prvo opisuje scenarij realizacije i aktere realizacije «udruženog zločinačkog pothvata»:

Optužnica o Udruženom zločinačkom pothvatu osmišljena je u Londonu. Cilj tog scenarija je preko Ante Gotovine i operacije Oluja Domovinski rat prikazati etničkim čišćenjem Srba iz Hrvatske, obranu Hrvatske proglasiti ratnim zločinom a ondašnju vlast na čelu s Franjom Tuđmanom ratnim zločincima.

U tu je svrhu Haaško tužiteljstvo pravno formaliziralo optužnicu. Udružen s tim tužiteljstvom, za dokazni postupak, Stipe Mesić, treba osigurati dokumente i prilagoditi ih haškim potrebama. Kao što je vidljivo iz njegova Brijunskog transkripta, navodnog prijepisa tonskog zapisa sa sastanka koji je predsjednik Tuđman održao sa hrvatskim vojnim zapovjednicima na Brijunima uoči Oluje, izgovoreno od nazočnih na sastanku pripisano je najčešće generalu Gotovini te je samim time prijepis krivotvoren. Gotovinu je zapala uloga glavnooptuženoga. (...) Zajedno sa Sanaderom, Mesić je bio zadužen i da britanskim obavještajnim službama omogući uvid u svaki dokument kojim su raspolagale hrvatske obavještajne službe pa su nakon toga Britanci osmislili Akcijski plan - hvatanje generala Gotovine, gdje je glavna uloga namijenjena hrvatskim obavještajcima. Hrvatske obavještajne službe, i civilne i vojne, naročito su bile podložne Britancima u vrijeme mandata Račanove vlade. Naredni 'akter' u realizaciji scenarija o Udruženom zločinačkom pothvatu je hrvatski premijer Ivo Sanader. Određene su mu tri bitne zadaće. Zajedno s Mesićem osigurati provedbu Akcijskog plana u duhu Šeksove zapovjedi: Lociraj! (Španjolska) Uhititi! (Španjolska) Privedi! (Den Haag). Druga Sanaderova zadaća je bila službeno i javno, u ime hrvatske vlade, potvrditi vjerodostojnost Mesićeva brijunskog transkripta, u trenutku kad je svatko debelo sumnjao u tu vjerodostojnost, i kako bi neučinkovita ostala opovrgnuta 'autentičnosti' tih krivotvorina, ljudi koji su nazočili brijunskom

sastanku uoči Oluje a čijim su imenima i ulogama Mesićevi dokumenti manipulirali. Treće i najvažnije što je Sanader trebao učiniti, a izvrsno je učinio, što predstavlja temeljni uvjet ostvarenja 'Udruženog zločinačkog pothvata, osigurati Stipi Mesiću i drugi predsjednički mandat. Nema sumnje da je Mesić na tim predsjedničkim izborima pobijedio zahvaljujući isključivo Sanaderu koji mu je za protukandidata odabrao Jadranku Kosor, koja objektivno nije imala nikakvih šansi protiv starog predsjednika, za razliku od Hebranga... Treba napomenuti da je u tom trenutku Stipu Mesića mogao pobijediti jedino ozbiljan HDZ-ov kandidat, što Sanader nije dopustio jer je pristao na londonski scenarij.

Bitnu ulogu po naputku Londona, a u suradnji s Mesićem i Sanaderom, ima velikosrpski Veritas i Savo Štrbac. Oni su napravili popis pobijenih Srba-žrtava 'udruženog zločinačkog pothvata' i objavili njihova imena. Na Štrpčevu popisu bilo je i 'živih mrtvaca'. Iz tog namjernog propusta velikosrpskog Veritasa otvara se uloga za HHO na čelu kojega je dr. Žarko Puhovski čija je zadaća ispraviti namjerne Štrpčeve podvale i na taj način 'objektivizirati srpske žrtve udruženog zločinačkog pothvata', učiniti ih javno uvjerljivim kako bi bile uporabljive haškom tužiteljstvu. U velikosrpskom trolistu (političke naravi) Štrbac-HHO-Prodanović najdelikatniju ulogu ima Čedo Prodanović. Njemu je povjerena obrana ključnih ljudi koji bi trebali biti pozitivni parnjaci u modelu po kojem se sudi istaknutim Hrvatima u Hagu (...). Upravo su zbog toga načela u Beogradu i drugdje organizirani seminari o haškim procesima. Na takvim se seminarima iza kulisa organiziraju susreti i preciziraju uloge pojedinaca a po već spomenutim scenarijima. I više nije nikakva tajna da su se Štrbac, Puhovski, Prodanović i drugi sastajali u Beogradu. I mnogi hrvatski novinari su viđani u Beogradu.»

O samom «modelu suprotstavljenih parnjaka» Marković piše u nastavku svoga teksta:

«Je li stoga slučajno Čedo Prodanović istodobno branitelj Čermaku i Ademiju; dvojici optuženika i najbližih Gotovinovih suradnika-Čermak optužen za ulogu u Udruženom zločinačkom pothvatu, a Ademi za Međački džep gdje će mu biti namijenjena uloga pozitivnog

parnjaka suprotstavljenog negativnom Mirku Norcu. Nema sumnje da je Čedo Prodanović trebao biti jedan od kontrolora procesa Udruženi zločinački pothvat. Ideja za Prodanovićevu obranu Čermaka i Ademija nastala je u Mesićevu predsjedničkom okružju. Nema nikakve sumnje da je Čermak Prodanovića prihvatio za branitelja računajući na njegove (srpske) veze s Hagom, a na preporuku Stjepana Mesića.

U svemu ovom, poglavito ne treba zaboraviti Antu Nobila. Braneći Tihomira Blaškića Nobile je prvi prihvatio i obranu postavio po modelu suprotstavljenih parnjaka po kojem se sudi isključivo Hrvatima. Pripadnicima drugih naroda optuženih u Haagu po ovom se modelu ne sudi. Duh spomenutog modela je rimsko načelo Divide et impera. Braneći Blaškića u ahmićkom slučaju, Nobile u obranu uvodi tezu o dvostrukoj crti zapovijedanja. Braneći Hrvata, u ovom slučaju Blaškića, optužbom drugog Hrvata, Kordića (kojem su po toj tezi nadređeni Tuđman i Šušak), u središte sudskog postupka se uvodi hrvatsko-hrvatski sukob, a iz žarišta izbacuje bit problema-hrvatsko-muslimanski rat. Zaboravlja se situacija koja je dovela do hrvatske intervencije u Ahmićima. A to je i glavna Nobileva nakana.

Model suprotstavljenih parnjaka podrazumijeva sukob pozitivnog i negativno, dobra i zla, podrazumijeva obranu dobra od zla. Model nudi sukob hrvatskog i nehrvatskog u ime hrvatskog, a u biti protiv hrvatskog. Kao načelo prihvatljivo, a kao model pogubno, nemoralno i nepravedno. Odabranoj žrtvi s krivim predznakom po tom se Londonskom scenariju, sudi i prije formalno-pravnog suđenja-sudi mu se medijski. Optužbama odabrane žrtve javnost se priprema za predviđeni ishod presude. U ovoj Nobilevoj obrani, za javnu predodžbu pozitivan je Blaškić a negativan Kordić, zajedno s Tuđmanom i Šuškom, koji su kao ključni ljudi obrane Hrvata u Domovinskom ratu, meta svakog haškog procesa Hrvatima po spomenutom modelu. (Zadnji dan uoči konačne presude, Kordiću je ponuđeno konačno oslobođenje od bilo kakve optužbe pod uvjetom da on optuži Tuđmana i Šuška. Kordić je to odbio). Zapravo su i Blaškić i Kordić, kao i svi drugi u procesu po modelu suprotstavljenih parnjaka, žrtve stvarnog cilja svih

haških procesa Hrvatima-neovisne Hrvatske u čijoj su obrani Tuđmanova i Šuškova uloga stožerne.»

Spomenimo ovdje da smo o ponudi Kordiću već govorili na ovim skupovima tj. naveli smo riječi njegove suprug Venere ("Hrvatski list", 23. prosinca 2004.):

"Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

Vratimo se tekstu Hrvoja Markovića. On dalje tvrdi:

«'Parnjaci' su primijenjeni i u Gospićkom slučaju na riječkom suđenju. Parnjaci su bili i pokojni Janko Bobetko, predodčen kao Tuđmanov general i stoga optužen. Dakle, negativan i zao. Samo ga je smrt spasila haškog čerečenja. Njegov parnjak, po uobičajenim standardima pozitivan, Mesićev je general Stipetić kojeg je Hag poštedio samo zato jer je Mesićev, bez obzira na stvarnu krivicu. Suprotstavljeni parnjaci u procesu hrvatskim generalima za Međački džep bez sumnje će postati Norac s negativnim i Ademi s pozitivnim predznakom.(vidi tko ga brani). Po istom modelu Londonskog scenarija trebalo se suditi i Anti Gotovini. Međutim u njegov proces ulaze Amerikanci i kvare posao... No, prije toga, nešto o svrsi suđenja po modelu suprotstavljenih parnjaka. Ona je barem dvostruka. Konačan cilj modela je presuda Hrvatskoj i Domovinske ratu kako bi se uvelo u nove integracije apsolutno staroga duha. S istim starim gospodarima.

Optužujući negativnog parnjaka određenog njegovim svjetonazorom i političkim profilom, stiće se zapravo privid da se opravdano optužuje pojedinac a ne skupina ili čak narod, jer nema kolektivnog zločina (osim Udruženog zločinačkog pothvata). Uz tog se predviđenog 'negativca'

redovito veže politika obrane i izgradnje nacionalne države i najvažnijih ljudi koji su obnašali vlast u optuženo vrijeme. Po tom Londonskom scenariju, 'pozitivan parnjak' je onaj koji će preimenovati vlastitu ulogu u tom obrambenom ratu, a poglavito kad je spreman prihvatiti namijenjenu mu ulogu-glavnog svjedoka protiv Udruženog zločinačkog pothvata. I što je najvažnije obranom 'isplaniranih nevinih žrtava', optužbom negativnog parnjaka i oslobođanjem pozitivnog parnjaka krije se stvarna uloga scenarista, uloga proveditelja scenarija, a konačni cilj je optužiti stvarne branitelje Hrvatske a scenariste učiniti prividnim i javnim braniteljima. Po standardima tog modela i planovima londonskih scenarista glavni parnjaci na hrvatskoj nacionalnoj razini su Franjo Tuđman i Stipe Mesić.»

Primijetimo da model «suprotstavljenih parnjaka» spominje i Trpimir Kovač u «Hrvatskom slovu», 27. travnja 2007. U tom tekstu Kovač posebno raščlanjuje i ulogu nekih hrvatskih novinara u londonskom scenariju.

4. Prebacivanje krivnje na Carlu del Ponte

U posljednje vrijeme niz događaja pokazali su kako je ispravno očekivati kako će vremenom sve više i više izlaziti na svijetlo dana istina o sramotnoj ulozi svjetskih moćnika i suda u Haagu. Tako Markica Rebić, jedan iz tajnog dijela najnovije optužnice o «zločinačkoj organizaciji», u «Hrvatskom listu», 26 travnja 2007. u članku U mraku, iza Haaških zavjesa – Je li Carla del Ponte vladar međunarodne kaznene scene, ili samo lutka na koncu? piše:

«Proglasiti Carlu del Ponte jedino i isključivo krivom za sve naše nevolje s Haagom, svojevrsan je čin amnestije za sve one koji su sukrivci, ili su isključivi krivci. Sada, pred sam kraj njezina mandata, glavnu haašku tužiteljicu Carlu del Ponte će njezini dosadašnji saveznici prepustiti da se sama brani od sve učestalijih kritika koje dolaze sa svih strana: iz međunarodnih krugova, iz javnog mnijenja zemalja odakle dolaze optuženici i, naposljetku, od njenih dojučerašnjih suradnika koji s njom ne žele dijeliti krivicu.»

S druge strane sigurno ima puno istine i u onome što piše Trpimir Kovač u «Hrvatskom slovu» od 25. svibnja 2007. kada govori o istome kroz sukob Amerikanaca i Engleza. Sam naslov je karakterističan, a dat ćemo i dijelove te raščlambe:

Amerikanci prokazali Engleze, a oni optužili Carlu del Ponte

«Amerikanci su zbog neslaganja s Britancima oko politike prema Srbiji i neovisnom Kosovu otkrili presudni engleski politički utjecaj na oba haaška suda - Međunarodni sud za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji (ICTY) i Međunarodni sud pravde u Haagu (ICJ), u misiji spašavanja Srbije od osuda za ratne zločine i genocide počinjene u srpskoj agresiji na Hrvatsku i BiH. Ta engleska misija svesrpskog spašavanja izvediva je jedino formulom izjednačavanja srpske i hrvatske krivice u velikosrpskoj agresiji. To priznaje čak i Miodrag Bulatović, nekadašnji crnogorski predstavnik u jugoslavenskom predsjedništvu, koji je u razgovoru za Večernji list (28. travnja 2007.) na pitanje o prirodi haaškog suda doslovno kazao: 'Riječ je o političkoj instituciji koja želi izjednačiti odgovornost za ono što se dogodilo u ratu.' Oko čega se Amerikanci i Englezi ne slažu? Zbog svojih odnosa s muslimanskim svijetom uopće i zbog boljeg geostrateškog pozicioniranja na Sredozemlju, u odnosu na Rusiju na istoku i Europsku uniju na zapadu, Amerikanci žele neovisno Kosovo, bez srbijanskog utjecaja, kao prostor podložan njima, koji istodobno slabi Srbiju za koju su Englezi pak predvidjeli stožernu ulogu u njihovu projektu zapadnog Balkana i jugoistočne Europe. Budući da jedino Srbija, oslobođena svih optužbi za ratni zločin i s potpunom vlašću nad Kosovom, može ispuniti namijenjenu joj ulogu u najnovijoj varijanti 'versajskih političkih modela', kroz koje Britanci tradicionalno više od stoljeća, ostvaruju svoje političke probitke, a koji se, unatoč prirodno dobrim američko-britanskim odnosima, ne uklapaju u američke globalne projekte, ne čudi onda što su se Britanci oduprli neovisnosti Kosova a Amerikanci snažno uzvratili prokazivanjem presudne britanske uloge u procesima haaških sudova. Naravno, ne će se Britanci javno suprotstaviti

Amerikancima nego se koriste ‘snagom tihe diplomacije i politikom posredničkih uloga’. Kako to praktično izgleda vidljivo je iz reakcije starog britanskog i srpskog prijatelja, švedskog ministra vanjskih poslova Carla Bildta koji je bivšem američkom veleposlaniku u Ujedinjenim narodima Richardu Holbrookeu poručio da se ne igra vatrom nakon što je Holbrooke na Forumu u Bruxellesu 27. travnja izjavio da će u slučaju ruskoga veta u Vijeću sigurnosti UN-a prigodom glasanja o neovisnosti Kosova, Amerikanci i neke europske zemlje priznati neovisnost Kosova.

Da se taj američko-engleski sukob izravno lomi i preko hrvatskih leđa nema dvojbe. To se najbolje vidi u naoko pravnom sukobu obrana optuženih hrvatskih generala u objedinjenom slučaju ‘Gotovina, Čermak, Markač’ i njihovu različitom, često čak međusobno suprotstavljenom osporavanju ključnih teza iz optužbe haaškog tužiteljstva o hrvatskom ‘udruženom zločinačkom pothvatu’ i navodno planiranom etničkom čišćenju Srba. Taj je sukob trenutno više medijske a manje pravne naravi, jer je proces odgođen, a hrvatski mediji svoje političke projekcije, uglavnom upravljene protiv obrane Ante Gotovine i u militantnom dokazivanju vjerodostojnosti ključnog dokumenta haaškog tužiteljstva ‘Brijunskog transkripata’, žele nametnuti haškim sucima, ne bi li se i preko Haaga ostvario željeni model političkog djelovanja određen hrvatskoj državi.

(...)

Američko-engleski sukob obznanjen je tekstem u New York Timesu o ulozi haaških sudova u spašavanju Srbije. Ili je on naznačen možda i prije. Naime, već je 01. travnja Slobodna Dalmacija objavila kratki razgovor hrvatske dopisnice iz Bruxellesa Ines Sabalić s Markom Attilom Hoareom, britanskim povjesničarom, istražiteljem haaškog tužiteljstva u procesu Slobodanu Miloševiću, što je još jedna potvrda činjenice da su isključivo Englezi kroz tužiteljstvo nadzirali optužbu protiv Slobodana Miloševića, bez obzira što se Geoffrey Nice od glavnog tužitelja Slobodanu Miloševiću pretvorio u glavnog optužitelja Carle del Ponte. Treba napomenuti da je Hoare svoj znanstveni doktorat obranio pred Ivom Bancem. Već se u tom tekstu naslućivala Hoareova

uloga u optužbi haaškog suda, koja je tek nakon teksta u New York Timesu postala sasvim očigledna. (...) Iz ovog razgovora treba izdvojiti tek dvije izjave - prvu da je Haaško tužiteljstvo krivo zbog ne podizanja optužnice protiv vrha JNA i Veljka Kadijevića, i druge da je za napad na BiH trebalo suditi Franji Tuđmanu.

New York Times u svom tekstu objavljenom 09. travnja 2007. doslovno piše da se 'Srbija, nasljednik/baštinik Jugoslavije, izborila za sudsko dopuštenje da dijelove arhiva (za)drži izvan očiju javnosti. Suci i odvjetnici na Međunarodnom sudu za ratne zločine mogli su vidjeti cenzurirani materijal, ali on je izbačen iz javnih izvješća/dokumenata Tribunala'. Iz ovog citata je očito da je sud taj koji je dopustio zaštitu srbijanskih dokumenata. (...)

Pozivajući se na Haaške i beogradske odvjetnike s kojima je, kaže razgovarao New York Times tvrdi kako je 'ishod/rezultat mogao biti sasvim drukčiji, da je Međunarodni sud pravde izvršio pritisak i odlučno tražio pristup cjelokupnom arhivu. U jednom trenutku Sud je odbio bosanski zahtjev za svim dokumentima, izjavljujući kako je dovoljan dokaz/opsežna dokumentacija dostupna u sudskim izvješćima/arhivu'.

Američke novine nastavljaju da su 'detalji srpske vojne umiješanosti već bili poznati iz izvješća s ranijih slučajeva na sudu. Primjerice, dokazano je da je krajem 1993. više od 1800 časnika i vojnika Jugoslavenske vojske služilo u Vojsci bosanskih Srba, te da ih je Beograd razmještao/slao, plaćao, promicao i umirovljivao. Sud je to zabilježio, ali je rekao da "zbiljska/čvrsta podrška" Beograda ne znači automatski da je Vojska bosanskih Srba agent/izvršitelj naloga Srbije'. A pravu prirodu haaškog sudišta otkriva ovaj citat iz američkih novina: 'Priča o zamračenim dokumentima, načinjena na temelju više od 20 razgovora s odvjetnicima i službenicima suda i javnih izvješća, nudi izniman/neviđen uvid u sudske postupke u Haagu, gdje se saslušanja mogu provoditi na zatvorenim sastancima i gdje se dogovori često sklapaju iza zatvorenih vrata. Na znanje svim hrvatskim štovateljima i braniteljima demokratskih načela i pravnih standarda po kojima se sudi u Haagu.

Njujorške novine gospođu Del Ponte spominju samo u trenutku 'kad su se beogradski odvjetnici sastali sa sucima Tribunala sa zahtjevom da njihovi dokumenti ostanu obavijeni velom tajne, predložili su pismo podrške glavne sudske tužiteljice Carle Del Ponte', koja je potvrdila je da je u svibnju 2003. poslala pismo bivšemu srpskom ministru vanjskih poslova, Goranu Svilanoviću, u kojemu kaže kako će prihvatiti pečačenje "razumnoga" dijela dokumenata. Dakle, nije ni glavna haaška tužiteljica ostala bez posla u londonskoj misiji spašavanja Srbije i osudi Hrvatske, ali je činjenica da ona nije glavni krivac za srpske 'dealove' s Haagom, kako joj želi podvaliti sir Geoffrey Nice, spašavajući sebe i svoje britansko kraljevstvo od stvarne uloge u haaškim sudištima koju su otkrili Amerikanci.

Jedino netko uistinu politički moćan i vrlo zainteresiran za srpske interese može i hoće uskladiti odluke svjetskih sudova, ICTY-ja i ICJ-a, kako bi pomogao Srbiji u spašavanju od logične kazne za sve zločine koje je počinila u agresiji na Hrvatsku i BiH a po nalogu svoga moćnog zaštitnika. A u ovom trenutku jedini logičan izbor je službeni London, koji Hrvatskoj odbija izručiti čak i najobičnijeg ratnog zločinca Srđana Španovića osuđenog na dvadeset godina zatvora s obrazloženjem još jednog kraljeva podanika-britanskog kraljevskog suca da se taj zločin dogodio davno.»

Na tekst New York Times-a reagirao je pismom «Jutarnjem listu» (14. travnja 2007.) glavni tužitelj u suđenju Slobodanu Miloševiću pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju (ICTY) sir Geoffrey Nice:

«New York Times u ponedjeljak je objavio da je u postupku pred Međunarodnim sudom pravde (ICJ) u Den Haagu Srbija zatajila neke od ključnih dokaza svoje uloge u ratu u BiH od 1992. do 1995., učinivši tom najvišem sudu UN-a nedostupnim dio transkripata sa sjednica Vrhovnog vijeća obrane, uz odobrenje Tužiteljstva Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (ICTY)».

Od 2002. do 2006. bio sam zadužen za suđenje Slobodanu Miloševiću i dokumenti koji se ovdje navode bili su upotrijebljeni kao dokaz protiv Slobodana Miloševića. Ovim putem želim naglasiti da ni moj tim ni ja

nismo bili dio tog “odobrenja”, kako citat gore može eventualno sugerirati.

Odluka o odobrenju za zaštitne mjere (materijal zatvoren za javnost) za veliki broj stranica iz dokumenata Vrhovnog vijeća obrane (VSO-a) SR Jugoslavije potječu osobno od gospođe Carle Del Ponte. Ona je u pismu tadašnjem jugoslavenskom ministru vanjskih poslova Goranu Svilanoviću, u svibnju 2003., dala suglasnost za zaštitne mjere “razumnog” dijela iz kolekcije dokumenata VSO-a, a da nitko iz Tužiteljstva prethodno nije pregledao te dokumente. Njezinoj namjeri sam se suprotstavio i putem pisma je upozorio da ne radi nikakve ustupke Srbiji. Naime, taj sam isti mjesec inicirao pravni postupak, prema kojemu Tužiteljstvo preko sudskog vijeća može tražiti da se ti dokumenti dobiju od Beograda, kako to već propisuju Statut i Pravila MKSJ-a. Moja namjera je bila dobiti dokumente i upotrijebiti ih na otvorenim sjednicama suđenja. Stoga nije slučajno da je upravo u to vrijeme Beograd preko gospođe Del Ponte pokušao postići “deal” i time pokušao ojačati svoju poziciju u pravnoj proceduri koja je bila pred njima. To im je i uspjelo. Moje pismo je gospođa Del Ponte u potpunosti negirala.

Nagodba Carle Del Ponte s Beogradom nije imala nikakvu pravnu osnovu. To je bio nepotreban “deal” koji je Beogradu služio samo da prikrije dokaze o umiješanosti Jugoslavije u ratove u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovina od ICJ-a, ali i od vlastite javnosti. S druge strane, nova vlast u Beogradu nije imala ništa protiv da se na zatvorenoj sjednici ti materijali upotrijebe kao dokazni materijal protiv Slobodana Miloševića. Motivi gospođe Del Ponte da pristane na takvu nagodbu meni ni dan-danas nisu jasni, ni poznati. Naime, Tužiteljstvo ne samo da nije ništa dobilo od tog “deala”, nego je stvorilo nepoželjan presedan jer je poslije toga Beograd počeo primjenjivati iste uvjete za slične dokumente - i to s uspjehom, jer je gospođa Del Ponte opet osobno odobravalala takve inicijative Beograda.

S druge strane, moj tim i ja potrošili smo mnogo vremena i radne snage uvjeravajući suce da skinu zaštitne mjere s tih dokumenata, u ime transparentnosti sudskog procesa, a osobito u ovakvim slučajevima gdje

je riječ o suđenjima na kojima se raskrinkavaju djela državnih institucija koja su se krila i još se kriju, ne samo od raznih sudova i žrtava, nego i od vlastitih građana. Samo u iznimnim okolnostima suđenja mogu i smiju biti zatvorena za javnost.»

Povjesničar Marco Hoare Attila daje intervju «Globusu» i «Hrvatskom listu» povodom kojih zapravo i piše Markica Rebić svoj spomenuti tekst u kome konstatira i slijedeće:

«Branitelji hrvatskih generala Gotovine, Markača i Čermaka izgleda da su suglasni u jednoj stvari. Svi oni dokaze haaškog tužiteljstva protiv Milana Martića smatraju, po automatizmu, dokazima o nepostojanju zločinačkog plana hrvatskog političkog i vojnog vodstva te, prema tome, ni njihovi branjenici nisu dio zločinačkog plana. Svi oni, kao uostalom i hrvatska sadašnja politika, nisu niti naslutili plan tužiteljstva koji je podmukliji nego se čini na prvi pogled. Ili, možda jesu pa svjesno sudjeluju u svemu, što je teško povjerovati.

Ne podizanje optužnice protiv Kadijevića i drugih iz srbijanskog vojnog vodstva, zapravo izuzima iz jurisdikcije Haaškog suda razdoblje od početka agresije na Hrvatsku pa do potpisivanja Vanceovog plana. Uostalom, jugoslavenski vrh u tom vremenu se uklapao u plan tzv. međunarodne zajednice o očuvanju i uređenju prilika u Jugoslaviji i imao je njenu nepodijeljenu potporu. Pravi rat, pa onda i zločinstva, zapravo imaju ishodište u tobožnjem dogovoru Tuđmana i Miloševića. Nakon toga su, po mišljenju tužitelja, stvorene dvije organizacije koje bipolarno, ali jedinstveno, svaki na svoj način, izvršavaju zločinački plan. Krajinski Srbi planskim premještanjem srpskog stanovništva, a Tuđmanova vojska napadom na tzv. SAO Krajinu koji je Srbima samo trebao poslužiti kao razlog za premještaj stanovništva.

Tek na ovakvim premisama je moguće shvatiti mnoge, naizgled proturječne, odluke Haaškog tužiteljstva. Kako to da nitko s jugoslavenskog političkog i vojnog vrha nije niti optužen, a da generali Gotovina, Markač i Čermak zajedno s Milanom Martićem dijele haaške ćelije? Kako to da su zločinci s Ovčare praktično optuženi da su radili nešto što tadašnjoj JNA nije bio plan pa su prepušteni jugoslavenskom pravosuđu na pravično suđenje?»

Zapravo svjetskim moćnicima je itekako važno da se u Haagu ne poteže pitanje agresije na Hrvatsku, jer je za razliku od rata u BiH, tu jasno da se radi o agresiji. Pa sjetimo se samo kolone tenkova koja je išla iz Beograda prema Hrvatskoj i cvijeća s kojima su ih obasipali. A uloga svjetskih moćnika se nije ogledala samo u tome što su tzv. embargom na uvoz oružja zapravo oduzeli pravo hrvatskom narodu na samoobranu. Oni su u toj agresiji sudjelovali na strani velikosrpskog nacizma i izravno i neizravno. Njihove ruke su doista krvave, kako je konstatirao g. Markus.

Nedavno je na HTV-u dan i snimak najvažnijih dijelova ključnog sastanka vojnog i političkog vrha Hrvatske održanog 31. srpnja 1995. na Brijunima, uoči akcije Oluja. Neki od objavljenih dijelova temelj su za Haške optužnice protiv hrvatskih generala i uzimaju se kao dokaz za konstrukciju "zločinačkog pothvata", odnosno progona srpskog stanovništva. Haško tužiteljstvo u optužnici citira predsjednika Franju Tuđmana samo do dijela da Srbi moraju nestati, a ne daje nastavka rečenice iz kojeg se vidi da je tu riječ o srpskim vojnicima snagama, a ne srpskom stanovništvu: "Prema tome, nije nam glavna zadaća Bihać, nego je nanošenje na nekoliko pravaca takvih udara da se srpske snage više ne mogu oporaviti, nego da moraju kapitulirati".

Oni koji se danas s pravom boje da će zbog svoje podrške takvim namjerama Carle del Ponte biti optuženi za izdaju nacionalnih interesa ne će se moći praviti da nisu znali kako Tuđman misli na vojne operacije, jer je to bilo očito i iz onih do sada objavljenih transkripata. Evo kako sam ih komentirao 23. listopada 2004. za Mostarski "Dnevni list" (vidjeti i moju knjigu «Priznajem, Hrvat sam!», Zagreb, 2005. str. 23 i 86):

"Osvrćući se na trenutačnu situaciju glede Haškog suda i transkripta s Brijuna od 31. srpnja 1995., Pečarić kaže kako iz tih transkripta doznajemo da je glavni "dokaz" djelovanja "zločinačke organizacije" to što se u objavljenom transkriptu navode Tuđmanove riječi kako "na nekoliko pravaca treba nanijeti takve udarce da Srbi praktički nestanu, a ono što nismo zahvatili da se ne mogu oporaviti, nego da moraju kapitulirati u idućih nekoliko dana". "Time cijela priča s Carlom del

Ponte postaje još smješnijom jer iole pismeniji čovjek zna da kapituliraju vojske, a ne narodi, tj. takvom čovjeku bi odmah bilo jasno da su Srbi koji praktički trebaju nestati, u stvari srpski vojnici. Ili Carla del Ponte vjeruje da su svi Srbi u tzv. Srpskoj krajini bili vojna lica?“, pita se akademik Pečarić. Cijela priča s objavljenim transkriptima, prema Pečarićevu mišljenju, još više optužuje predsjednika Mesića, međunarodnu zajednicu i Haški sud.”

5. Zaključak

U pravu je Trpimir Kovač kada u «Hrvatskom slovu», 27. travnja 2007. kaže:

Optužba o udruženom zločinačkom pothvatu ima barem dvostruko značenje-strateško i taktičko-strateško: Hrvatsku stvarno osuditi zbog izmišljene optužbe o udruženom zločinačkom pothvatu i na taj način joj onemogućiti svaku samostalnost i mogućnost vođenja samostalne nacionalne politike kakvu ima svaka demokratska i suverena zemlja, osuđom je oslabiti politički i gospodarski kako ne bi bilo otpora u bilo kojoj zamišljenoj međunarodnoj asocijaciji na koju bi Hrvatska morala pristati mimo volje vlastitog naroda a po formi prividno izabrane vladajuće elite koja se ne bi smjela suprotstaviti bilo kojoj odluci međunarodnih mentora; presuđom uistinu povijesnom Domovinskom ratu ubiti svaku svijest o nacionalnoj samosvojnosti i bilo kakvu hrvatskom identitetu, utrti put strahu kako bi se onemogućio bilo kakav novi osloboditeljski Domovinski rat protiv bilo kojeg novog agresora i krivotvoriti nacionalnu povijest našeg doba iz koje se rađa svaka moderna, hrvatska, nacionalna samosvijest. Kako je taktika provedba strategije, neprecizna optužba o udruženom zločinačkom pothvatu i njezino široko shvaćanje trebala bi onemogućiti bilo kojem poznatijem Hrvatu koji je u doba Domovinskoga rat obnašao bilo kakvu ugledniju funkciju, svjedočenje u korist obrane hrvatskih haških optuženika jer je tom taktičkom optužbom Tužiteljstvu dana mogućnost za onemogućavanje svakog svjedoka s mogućnošću da i on sam postane optužen pa zbog sukoba interesa ne može svjedočiti. Isto tako je i s

odvjetnicima obrane, jer i oni sami, ako su imali kakvu ugledniju političku ulogu u vlasti, a uglavnom jesu-neki su bili čak i ministri-mogućom optužbom za udruživanje u zločinački pothvat i etničko čišćenje Srba, onemogućuje im se braniteljski status, opet zbog sukoba interesa, pa na kraju Hrvati mogu biti samo svoji optuženici jer samo tu nema sukoba interesa, kao što pokazuje apsurdna situacija u koju je doveden 'krunski' svjedok protiv Branimira Glavaša Krunoslav Fehir, jer prema dogovoru s državnim odvjetnikom Mladenom Bajićem, ako zatreba Fehir će svjedočiti i protiv sebe. Uistinu jačeg svjedoka protiv Fehira, ako zatreba, Bajić nije mogao naći. Ne treba začuditi ako se Haško tužiteljstvo u suđenju kakvom Hrvatu posluži Bajićevim shvaćanjem prava i pravde.

Mnogi doista vjeruju da bi Haaške presude za zločinački pothvat onemogućilo samu opstojnost države nastale na zločinu. Međutim, sve više u svijetu i pravnim stručnjacima postaje jasno nešto što je očito. Naime, optužiti vrh državne vlasti neke zemlje da je operacija oslobađanja okupiranih područja vlastite države, dakle ono što je njihovo pravo i obaveza i po zakonima vlastite države i po međunarodnom pravu «zločinački pothvat zločinačke organizacije je suludo». Optužiti ih da nisu oslobađali taj teritorij zbog toga već zato da bi etnički očistili taj prostor jeste plod bolesna uma. Zato ne čudi što su nedavno na Međunarodnoj konferenciji o Haaškom sudu, održanoj u Grazu, svjetski pravni stručnjaci upozoravali na pravnu maglovitost zajedničkog zločinačkog pothvata. Zaključili su da je budućnost te doktrine pred Međunarodnim kaznenim sudom, barem u današnjoj formi, pod znakom pitanja. O tome piše Jadranka Jureško Kero u tekstu Pokusni kunići Carle del Ponte, «Večernji list» 1. 6. 2007. pa konstatira: «Hrvati su očito posljednji laboratorijski kunići u "zločinačkom" projektu Carle del Ponte koji naši političari nisu znali ili nisu htjeli zaustaviti na vrijeme. Barem nema pisanih tragova o takvom ponašanju!»

Iako je pridjev «zločinačkom» uz projekt Carle del Ponte dan u navodnicima, to samo potvrđuje da sve više i više ljudi razumije da je na djelu ono o čemu sam govorio i na dosadašnjim našim skupovima, a

i prije njih: RADI SE O ZLOČINAČKOM POTHVATU CARLE DEL PONTE I SVIH ONIH KOJI U TOME SUDJELUJU. I U ZEMLJI I VAN NJE. Zato je veličina biskupa Jezerinca upravo i bila u tome što je upozorio i međunarodnu zajednicu i mnoge u Hrvatskoj da ne sudjeluju u tom sramotnom projektu.

Zato bih se priklonio onome što je rekao predsjednik Hrvatske akademije pravnih znanosti profesor emeritus dr. sc. Željko Horvatić u HAZU kada je održana javna rasprava na kojoj je govoreno i o tzv. «zajedničkom zločinačkom pothvatu». Rekao je da se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Hrvatskog domovinskog rata. Dapače, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Ja bih jedino dodao da se to odnosi i na one sudove u Hrvatskoj koji su već osudili, sude ili će suditi po istom receptu hrvatskim braniteljima najzaslužnijima što danas uopće imamo svoju državu!

HRVATSKA ŽRTVA I HAAŠKI TRIBUNAL

Biskup Juraj Jezerinac je još u trenutku kada je iz Haaga stigla prva optužnica protiv generala Gotovine upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta"!

Hrvatska žrtva bila je predodređena još u trenutcima osnivanja Haaškog tribunala kada u Statutu tog sudišta nije ugrađen «zločin protiv mira», tj. «zločin agresije».

Naime, podsjetimo se da Statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidirao s tzv. Nürnberškim načelima, dakle prema Nürnberškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Suđeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onim koji su počinili zločin protiv mira, dakle onim koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.⁷

⁷ Dr. Milan Vuković u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš («Narodne novine», 20, 19. veljače 2007.) kaže:

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOČIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se "ratni zločin" definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni "oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima

Danas je očito da Hrvatski državni sabor nije trebao 1996. godine usvojiti Ustavni zakon o suradnji s Haaškim sudom, jer nikada u povijesti pobjednicima u ratu i to obrambenome i oslobodilačkom ratu nije suđeno van pobjedničke države. Očito je procjena bila, zbog činjenice da su na strani gubitnika bile i svjetske velesile, da treba prihvatiti sudište, ali na samom Sudu osporiti takve nečasne namjere. Tako se postupilo u poznatom slučaju «subpoeni» o ministru Šušku, a ministar Šeparović je uspješno vodio postupak osporavanja nadležnosti tog suda nad vojno-redarstvenim operacijama oslobođanja okupiranih teritorija RH.⁸

međunarodnog prava". Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina su "kvalificirani oblici nasilja", opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže: "ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države"!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. ("Narodne novine", broj 102/2000.).

8 Ustavni sud Republike Hrvatske u svom IZVJEŠĆU br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. je sasvim jasno i nedvosmisleno izrekao svoje stajalište tvrdnjom:

Djelovanje oružanih snaga republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobođanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske – uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine,

Međutim, nije se vodilo računa da može doći do promjene vlasti koja će omogućiti današnje sramotno ponašanje Haaškog tribunala. Naime, Hrvatski sabor je 14. travnja 2000. godine donio Deklaraciju o suradnji s Haaškim sudom, kojom je prepustio tom tribunalu nadležnost nad spomenutim oslobodilačkim akcijama.⁹ Odlučilo se na žrtvu koja pripada gubitnicima u ratu. Na žrtvu koja poništava sve ono što je hrvatski narod učinio u pravednoj borbi za slobodu i neovisnu hrvatsku državu.

Kada je stigla optužnica protiv generala Gotovine postalo je očito da Hrvatska žrtva mora postojati ili na način kako je to uradila «treće-

uzrokovane oružanom (vojnim i paravojnim, parapolicijskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranih područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da zaštititi suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobađanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom. Oslobađajući područja Republike Hrvatske – na kojima je ustrojena protuustavna tvorevina bez demokratskog legitimiteta međunarodnopravnog subjektiviteta – oružane snage Republike Hrvatske suzbijale su oružanu pobunu i otklanjale posljedice izvanjske oružane agresije. One su na ta područja istodobno uvodila nacionalni (ustavnopravni), a time i međunarodnopravni poredak kao njegov dio, sa svim pravima, obvezama i odgovornostima koje su za njih proizlazile iz Ustava i zakona Republike Hrvatske i iz međunarodnopravnih akata koje je Republika Hrvatska prihvatila i ratificirala. Takav ustavni položaj i ulogu oružanih snaga Republike Hrvatske za vrijeme trajanja Domovinskog rata Ustavni sud utvrđuje neospornima i nepobojnima!

9 Tragično djeluje točka 3. Deklaracije:

U skladu s odredbama Ustavnog zakona o suradnji s Međunarodnim sudom u Den Haagu, te odredbama Statuta Međunarodnog kaznenog suda u Den Haagu, Republika Hrvatska ne dovodi u pitanje pravo suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata.

januarska» vlast, a sprovodi sadašnja, ili onako kako je to sugerirao biskup Jezerinac.

Zašto bi baš Hrvati trebali biti ti koji bi upozorili svjetske moćnike? Zašto su oni mogli biti ti koji će se žrtvovati na način na koji je pozivao biskup Jezerinac?

Zato što su u hrvatskom narodu još uvijek vrednote i sloboda i čast i dostojanstvo i ponos. U svijetu velikih te su vrednote zamijenjene «vrednotama» kao što su tržište, novac i sl. I ne samo da su te nekad opće-ljudske vrednote opstale kod Hrvata deklarativno već su Hrvati pokazali u Domovinskom ratu da im je npr. sloboda važnija od vlastitih života. Danas teško možemo naći u svijetu narod u kome živi velika većina ljudi koji se mogu time podičiti. Oduvijek su ljudi koji su davali svoje živote za slobodu svoga naroda i svoje domovine bili najviše poštivani. Svugdje, i to ne samo u svome narodu. Naravno, i u svijetu ima ljudi koji znaju za te vrednote. Tako je, na primjer, zapovjednik NATO-a, general Clarke, rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli interesirati za generala Gotovinu: "Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."¹⁰ Zato nije slučajno što je francuski vojni biskup

¹⁰ Novinarica Višnja Starešina sa 4. stručnoga skupa HKV-a o Haaškom sudu o tome piše:

U svojim memoarima, bivši američki predsjednik Clinton o Oluji piše: „U kolovozu (1995.op.a) je došlo do dramatičnoga obrata. Hrvati su pokrenuli ofanzivu za ponovo uzimanje Krajine, dijela Hrvatske, kojeg su lokalni Srbi proglasili svojim teritorijem. Europski i neki američki vojni i obavještajni dužnosnici protivili su se akciji, vjerujući da će Milošević intervenirati kako bi spasio krajinske Srbe, no ja sam navijao za Hrvate. Isto je činio i Helmut Kohl koji je znao, baš kao i ja, da diplomacija ne će uspjeti dok Srbi ne pretrpe ozbiljne gubitke na terenu“ [Bill Clinton, *My Life*, Izdavač, mjesto i godina, str 666-667].

Toj hrvatskoj akciji za vraćanje ustavnopravnoga poretka na 18 % svoga područja koje je četiri godine bilo pod okupacijom srpskih pobunjenika i zaštitom UN-a, čestitali su brojni diplomati uključeni u postjugoslavenski mirovni proces, nemoćni da mirovnim porukama zaustave velikosrpski ratni stroj. Svojim profesionalnim karakteristikama, Oluja je izazvala respekt vojnih analitičara i iznenadila laike. Za samo 36 sati oslobođen je Knin, dotad smatran neosvojivom tvrđavom srpskih pobunjenika iz koje se četiri godine prkosilo svim međunarodnim mirovnim naporima. „Sve dok hrvatska vojska nije objesila svoju zastavu iznad Knina, nakon jedva 36 sati ofenzive, glasnogovornik snaga Ujedinjenih naroda još je imao prilike pričati o navodno fenomenalnim borbilačkim kvalitetama i vještinama srpskih snaga. Hrvatska pobjeda pokazala je da su pričali koješta. Osim što je posramila UNPROFOR i zapadne policy-makere, hrvatska pobjeda stvorila je fundamentalno novu situaciju, otvorila je šansu ozbiljnim mirovnim pregovorima“, komentirao je nekoliko dana poslije Wall Street Journal [WSJ od 10. 8. 95] New York Timesa je iz Sarajeva izvještavao: „I osoblje i pacijenti sarajevske bolnice zahvaljuju ofanzivi hrvatske vojske protiv srpskih pobunjenika u Hrvatskoj, za dašak normalnosti koju sad proživljavaju...

I osoblje i pacijenti računaju kako su srpske snage destabilizirane ozbiljnim napadima na njihove suradnike u Hrvatskoj“ [NYT od 6. 8. 95.] Službeni Washington bio je zadovoljan rezultatom. „Bio je to prvi poraz Srba u četiri godine i on je promijenio i odnos snaga na terenu i psihologiju svih strana“, piše Clinton [Bill Clinton, My Life, Hutchinson, 2004, str. 667]. Otkriva kako je dan uoči početka Oluje posjetio poznatoga dopisnika ABC News-a Sama Donaldsona u bolnici i ovaj je iz bolničkoga kreveta izvijestio da bi hrvatska ofanziva mogla biti korisna u rješavanju sukoba [Bill Clinton, My Life, str. 667]. Na drugoj strani, službena Britanija bila je u prvom trenutku rezervirana prema operaciji i dogovorno s ostalim članicama mirovne kontaktne skupine, SAD-om, Francuskom, Njemačkom i Rusijom, pozvala je Hrvatsku da zaustavi ofenzivu. Već prvog dana operacije Oluja, supredsjedatelj Međunarodne konferencije o bivšoj Jugoslaviji, bivši švedski premijer Carl Bildt, apelirao je za optužnicu protiv hrvatskog predsjednika Tuđmana, ni više ni manje nego zbog – prekomjernoga granatiranja Knina, utvrde i „glavnoga grada“ srpskih pobunjenika. Iz svoje baze u Kninu, UN-ov glasnogovornik izvještavao je kako su gađane i civilne zgrade, uključujući

i bolnicu, i da je popucalo dosta stakala. Nekoliko dana poslije tih dramatičnih izvještaja, dopisnik Washington Posta zatekao je u kninskoj bolnici drukčiju sliku: „Gradska bolnica, koja je navodno teško oštećena, pretrpjela je izgleda samo jedan udarac granate. UN-ova službenica koja je u tom trenutku bila u bolnici, vjeruje da su hrvatski topnici gađali srpski tenk koji je pucao s pozicije kraj bolnice.“ [WP od 10. 8. 95] Savo Štrbac, kao tajnik vlade koja nestaje, poslao je tih dana žurno pismo glavnom tajniku UN-a Boutrosu Ghaliju, optužujući Hrvatsku zbog etničkog čišćenja Srba. No tek koji dan poslije u Banjoj Luci, i kasnije u Beogradu, potpuno se posvetio radu u udruzi Veritas, ne skrivajući da mu je cilj dovesti hrvatsko vodstvo na optuženičku klupu Haaškoga suda. Hrvatske vlasti olakšale su mu taj posao. Nakon briljantne vojne operacije Oluja, u danima uspostavljanja policijskoga nadzora i administrativne uprave na 10.500 km² reintegriranoga područja, dogodio se palež i pljačka napuštenih srpskih kuća i počinjeno je više brutalnih ubojstava, uglavnom starijih osoba [fusnota - prema podacima tužiteljstva: Grubori 28.8. 1995 – 7 ustrijeljenih osoba, Gosić 27.8. 1995- 8 ustrijeljenih osoba, Varivode 28.9 1995 -9 ustrijeljenih osoba]. Zakazala je i vojna i civilna hrvatska policija koja nije prepoznala opasnost i nije spriječila zlodjela, koja su počinjana uglavnom nakon okončanja same vojne operacije. [fusnota – vojna operacija Oluja službeno završena 7. kolovoza 1995.] Nakon što su zločini počinjeni, počinitelji su uglavnom kazneno prijavljivani (3.978 kaznenih prijava), osuđene su 1492 osobe, njih trinaest na zatvorske kazne od 1 do 15 godina. Ali činjenica je da hrvatske policijske i sudbene vlasti nisu na profesionalno uvjerljiv način istražile, i provele sudske postupke za nekoliko eklatantnih zločina nad Srbima nakon službenog okončanja operacije, poput Grubora, Varivoda ili Gospića. [fusnota – upravo stoga što ni hrvatski sudovi, niti haaško Tužiteljstvo nisu proveli profesionalnu istragu tih zlodjela i utvrdili činjenice, danas nedostaju vjerodostojni podatci o broju žrtava i o njihovom statusu. Hrvatske su službene vlasti te brojke zanemarivale ili minorizirale dok na srpskoj strani dolazi do značajnih preuveličavanja, u civilne žrtve se ubrajaju poginuli srpski vojnici, stanovnici okupiranih područja koji su umrli prirodnom smrću pa čak i oni koji su ubijeni u međusobnim obračunima]

Velikosrpska propaganda u vezi s operacijom Oluja, kao pomoć u istrazi Tužiteljstva Haaškoga suda o tim događajima, katkad je bila upravo groteskna, primjerice Veritasova brošura „Srpska Krajina, August 95 – Izgon

rekao (vidjeti npr. "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) kako »se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti«. Zato je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao Hrvatsku i prva mu je poruka u Dubrovniku bila ona o vrednosti slobode.

Srba“. Autor tog teksta koji promiče rasističku, velikosrpsku tezu o genocidnosti Hrvata, prof. Svetožar Borak, piše da „Hrvati samo sticajem okolnosti nisu ubili milijun Srba, ali metode obračuna sa starim i nemoćnim, ili sa zarobljenim srpskim borcima, bile su iste kao i u onom prethodnom ratu, prepune nečuvjene surovosti i nekrofilnog cinizma“. Nažalost, buduće optužnice za Oluju samo se u nijansama razlikuju od velikosrpske idejne platforme ponuđene u toj brošuri. Prva optužnica, protiv zapovjednika Južnog sektora, generala Ante Gotovine koji je vodio ključni dio operacije uključujući zauzimanje Knina, u Hrvatsku je stigla početkom lipnja 2001. godine. Tjedan dana prije, u srpskim medijima najavio ju je Sava Štrbac. U toj optužnici samoproglašena RSK statusno je izjednačena s međunarodno priznatom hrvatskom državom, a hrvatsko osamostaljenje, iako zajamčeno svim jugoslavenskim ustavima, uključujući i posljednji iz 1974., kvalificirano je kao secesija. Kvalifikacija o hrvatskoj secesiji od Jugoslavije bila je sukladna gledištima službenoga Beograda i suprotna zaključcima međunarodne, tzv. Badinterove komisije koji su ugrađeni u sve dokumente UN-a. General Gotovina tada je iznenada nestao, a Sava Štrbac je likovao. „Optužnica protiv Ante Gotovine redefiniše historiju, ili kako Račan voli da kaže „kriminalizira“ Domovinski rat. U tački 37 priznata je država RSK, više ne kao takozvana, koja je imala svoju vojsku. A u tački 39 potvrđeno je da je u pet napada na RSK, na teritoriju zaštićenu od Ujedinjenih naroda, Hrvatska kao članica UN-a izvršila pet agresija na UN. To otvara ogromne mogućnosti. Jer ako se u Haagu dokaže krivica komandanata najznačajnijih hrvatskih vojnih operacija, na čemu mi radimo, onda će ti komandanti zvanično sloviti za ratne zločince, a akcije koje su vodili bit će zvanično zločinačke akcije. Samim tim, država koja je nastala na zločinu ne može postojati, već se mora redefinovati. To je prilika za nas Srbe da se legitimnim i legalnim sredstvima izborimo za pravo državnosti RSK“, kaže Sava Štrbac [Nedeljni telegraf, kolovoz 2001].

Zato su Hrvati posebice u nemilosti kod današnjih svjetskih moćnika. Zato treba pogaziti sve hrvatske vrednote. To je i uloga i suda u Haagu i sudova u Hrvatskoj. Na to ukazuju i najnovije spoznaje o prikrivanju srpskih zločina o čemu je pisao New York Times, glavni tužitelj u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffrey Nice i bivši istražitelj haaškog tužiteljstva povjesničar Marco Hoare Attila. A očito je da su sve veličanstvene pobjede u Hrvatskom domovinskom ratu danas kriminalizirane.

General Gotovina je u zatvoru upravo zbog onih operacija zbog kojih mu se divio general Clarke. I logično je jer je on «Olujom», zajedno sa svojom «zločinačkom organizacijom» i «svojim «zločinačkim pothvatom», spasio Bihać od još većeg pokolja od onog u Srebrenici! A nizozemski vojnici su dobili ordene za svoju ulogu u Srebrenici. Slično tomu što su kanadski vojnici dobili ordene za navodno suprotstavljanje Hrvatskoj vojsci u operaciji Medački džep, dakle operaciji kojom je zaustavljeno 738-dnevno bombardiranje Gospića!¹¹

11 Višnja Starešina sa 4. stručnoga skupa HKV-a o Haaškom sudu o tome piše:

Akcija Medački džep bila je vojno-policijska akcija hrvatskih oružanih snaga, vrlo ograničenoga opsega, koja se odnosila na tri sela u Republici Hrvatskoj: Počitelj, Čitluk i Divoselo. Počela je 9. rujna 1993. godine u 6 sati ujutro i završena je istog poslijepodneva. Medački džep bio je istinski „džep“ između planine Velebit na kojoj su bile hrvatske snage, i grada Gospića koji je također bio pod hrvatskom kontrolom. Iz toga „džepa“, srpske snage pod zaštitom UNPROFOR-a redovito su granatirale Gospić, a njihove patrole bile su stalna prijetnja hrvatskim snagama na Velebitu. Kanadski bataljun nije činio ništa da spriječi srpsko razaranje Gospića i ubijanje hrvatskih građana. Tadašnji šef stožera HV-a general Janko Bobetko, predložio je, a hrvatski predsjednik Tuđman prihvatio, operaciju vojnoga ovladavanja Medačkim džepom, koja je trajala jedan dan. Nakon međunarodnih pritisaka na Hrvatsku da povuče vojnike s vlastitog teritorija koji je u blitzkriegu bila vratila, 15. rujna potpisan je sporazum o prekidu vatre koji je podrazumijevao i povlačenje hrvatske vojske u roku od dva dana. Po potpisivanju sporazuma i prije isteka roka za povlačenje, pripadnici kanadskoga bataljuna pod vodstvom generala Calvina, na silu pokušavaju ući u Medački džep i dolazi

do manjeg sukoba s hrvatskim vojnicima, a noću i do razmjene vatre. U izvješću UNPROFOR-a od 16. 9. 1993. piše da su oko 22h 15min. hrvatske snage zapucale na Kanađane koji su potom uzvratili vatru. Prema francuskom „Le Mondu“, bila je to razmjena vatre u kojoj nije bilo žrtava, izravan sukob je izbjegnut. No u interpretaciji kanadske vojske to je postala „najveća kanadska bitka nakon Korejskoga rata“, a general Jim Calvin jedan od najvećih kanadskih vojskovođa svih vremena. O vojnom poduhvatu generala Calvina i njegovih vojnika napisana je knjiga Odlučnost na kušnji (fusnota -Tested Mettle, Scott Taylor i Brian Nolan, 1999. Esprit de Corps Books)

Prema Kanađanima, u bitci je ubijeno 27 hrvatskih vojnika. Prema hrvatskim službenim izvorima, u cijeloj operaciji Medački džep ubijeno je 10 hrvatskih vojnika, niti jedan od njih u bitci s Kanađanima, koje zapravo nije bilo. Čak ni srpski vojni izvori „RSK“ nigdje ne spominju tu veliku kanadsko-hrvatsku bitku koja bi njima svakako išla u prilog. General Calvin i 875 vojnika 2. bataljuna pješačke borbene grupe „Princeza Patricija“, odlikovani su 1. prosinca 2002. godine najvišim kanadskim odlikovanjima „za herojsku i profesionalno obavljenju misiju u vrijeme operacije Medački džep u bivšoj Jugoslaviji u rujnu 1993. godine“. Ni general Calvin, ni oni koji su ga odlikovali nigdje ne spominju da se ta operacija vodila na teritoriju Republike Hrvatske, u to vrijeme međunarodno priznate države. Naprotiv, oni tvrde da su bili u mirovnoj misiji u bivšoj Jugoslaviji, tamo su ih napale hrvatske snage, a oni su hrabro uzvratili. „Primjerna akcija borbene grupe zaustavila je hrvatske snage u njihovoj taktici etničkoga čišćenja u tom Sektoru, i bez sumnje spasila mnoge živote civila“, piše u obrazloženju odlikovanja. Velika kanadska bitka u Medačkom džepu, izučava se i na kanadskim vojnim učilištima.

Ta izmišljena kanadska bitka postupno je u istrazi tužiteljstva ICTY-a postajala veliki hrvatski zločin etničkoga čišćenja Medačkoga džepa. Kanadski vojnici i zapovjednici svjedočili su da je cilj hrvatske operacije bilo etničko čišćenje Srba i da je bila riječ o primjeni taktike „spaljene zemlje“. Savo Štrbac opskrbio ih je dokumentacijom o žrtvama već u ožujku 1995. godine, dakle u vrijeme kad su pobunjeničke „kninske vlasti“ na hrvatskom teritoriju naizgled bile u najdubljoj međunarodnoj izolaciji [Savo Štrbac, intervju za „Globus“ od 20. 06. 99]. Metodologija je već bila poznata iz slučaja Ahmići: u civilne žrtve uračunati su poginuli vojnici, kolateralne

civilne žrtve, umrli prirodnom smrću, sve što se moglo pribrojiti. Svaka kuća u kojoj su se nalazili srpski pobunjenici i iz koje je pružan otpor, postala je civilni cilj. Svaka ubijena žena postala je namjerna civilna žrtva, iako su se krajinski Srbi ponosili modelom partizanske gerile u kojoj su žene ravnopravni borci. Uobičajena vojnička metoda čišćenja neprijateljskih uporišta, postala je namjerna destrukcija s ciljem etničkoga čišćenja.

Osim dokumentacije, Savo Štrbac nalazio je i svjedoke te ih pripremao za haaško Tužiteljstvo. „Naš program „Svjedoci za Haag“ najviše je financirala Vlada Kanade, preko svoje ambasade u Beogradu. Program traje još od travnja 1996. godine“, pohvalio se direktor Veritasa u kolovozu 1999. godine [Savo Štrbac, intervju za „Globus“ od 20. 08. 1999]. Potpomognut novcem kanadske vlade, uz podršku pripadnika kanadskog bataljuna i uz blagonaklonost zamjenika haškog tužitelja Grahama Blewitta, Savo Štrbac uspio je velikosrpsku verziju operacije Medački džep pretočiti u optužnice protiv trojice hrvatskih generala. Najprije je optužen Rahim Ademi, a potom mu je pridružen i Mirko Norac. I ratni zapovjednik HV-a general Janko Bobetko, ujedno i planer operacije, optužen je na toj operaciji koja obuhvaća tri zaseoka iz kojih su mjesecima granatirani hrvatski položaji i grad Gospić, a koje su hrvatski vojnici prilikom povlačenja doista spalili, no s obzirom na metode istrage, upitno je koliko je među 37 žrtava koje navodi Tužiteljstvo, doista bilo ubijenih civila. Samu operaciju Tužiteljstvo ICTY-a okarakteriziralo je kao plansko etničko čišćenje Srba, baš onako kako su je okarakterizirali Savo Štrbac i general Calvin.

Tužiteljstvo hrvatskoj državi nije priznalo pravo da jedne hrvatske građane zaštititi od napada drugih, pobunjenih hrvatskih građana u „džepu“, a kamoli pravo da vojnim putem vrati pod svoju upravu vlastita okupirana područja. U vrijeme kad je intenzivno istraživalo zločine u Medačkom džepu iz 1993., isto Tužiteljstvo nije imalo ni jednu provedenu istragu etničkog čišćenja koje su srpske snage počinile u agresiji na Hrvatsku 1991. godine. Vukovar [fusnota – Srpski zločini u Vukovaru, svedeni su na slučaj „Ovčara“ odnosno egzekuciju ranjenika i pacijenata odvedenih iz vukovarske bolnice nakon što su srpske jedinice zauzele grad], Dalj, Erdut, Ilok, čitav niz sela u istočnoj Slavoniji i Baranji, zatim dalmatinska sela Kijevo, Škabrnja, Nadin, Drniš, Baćin, kao primjeri najbrutalnijega etničkog čišćenja, za Tužiteljstvo nisu postojali. Hrvatska vojna operacija Oluja postala je predmet istrage Tužiteljstva ICTY-a odmah po svom okončanju, 7. kolovoza 1995. godine.

Ali vratimo se početku rata. Da je pao Osijek, pala bi Hrvatska. Da je pao Gospić, Hrvatska bi bila prepolovljena i osuđena na umiranje. Danas su i general Glavaš i general Norac u hrvatskim zatvorima. Na suđenju generalu Norcu otkriveno je da je država krivotvorila kazetu kako bi ga se osudilo. To pokazuje da su dokazi protiv njega ništavni i svugdje u svijetu bi se obustavio taj proces, a pokrenula istraga protiv krivotvoritelja. Svugdje, samo ne kod nas.

Biskup Jezerinac upozorio je svjetske moćnike ne samo zato što se nepravda čini prema hrvatskom generalu i hrvatskom narodu već i zato što je ta sramotna uloga Haškog suda pogubna i za njih same. Upravo to potpuno iskrivljavanje uloga žrtve i agresora vremenom će njih sve više optuživati. Biskupov apel nije uslišan. Ni u zemlji ni od svjetskih moćnika.

Dapače, izmišljena je formulacija o «zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije» kojoj je cilj upravo to izokretanje uloga agresora i branitelja a samim time izokretanja svih moralnih načela na kojima je izgrađena današnja civilizacija.¹² Zapravo, optužiti vrh državne vlasti

Dakako, glavni je suradnik bio Savo Štrbac. U svojim memoarima, bivši američki predsjednik Clinton o Oluji piše: „U kolovozu (1995.op.a) je došlo do dramatičnoga obrata. Hrvati su pokrenuli ofanzivu za ponovo uzimanje Krajine, dijela Hrvatske, kojeg su lokalni Srbi proglasili svojim teritorijem.

¹² Višnja Starešina sa 4. stručnoga skupa HKV-a o Haškom sudu o tome piše:

U međuvremenu, Carla del Ponte pretvorila je Oluju i izrijeckom u „udruženi zločinački pothvat“ i krajem veljače 2004. podigla nove optužnice, protiv upravitelja Knina nakon okončanja vojne operacije, generala Ivana Čermaka, i zapovjednika vojne policije, Mladena Markača. Prva mjesta među sudionicima zločinačkoga pothvata zauzeli su pokojnici: prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman, ratni ministar obrane Gojko Šušak, zapovjednici glavnoga stožera Hrvatske vojske generali Janko Bobetko i Zvonimir Cervenko. No kao suradnike „udruženoga zločinačkog pothvata“ Carla del Ponte navela je i „ostale pripadnike HDZ-a i lokalnih vlasti“. Na inicijativu britanske diplomacije, u rezoluciji Vijeća sigurnosti general Gotovina uvršten je među najtraženije bjegunce optužene za ratne zločine, uz bok

velikosrpskim vođama Radovanu Karadžiću i Ratku Mladiću. Na temelju tvrdnji Carle del Ponte da se Ante Gotovina nalazi u Hrvatskoj, a Vlada ga ne želi uhititi, Hrvatskoj je bilo zapriječeno otvaranje pristupnih pregovora za EU i zaustavljen je pristupni proces NATO-u. Gotovina je uhićen u prosincu 2006. na Kanarima. Prema navodima te optužnice, na području Južnoga sektora u kojem je general Ante Gotovina vodio vojne operacije od 4. do 7. kolovoza 1995., u vrijeme vojne akcije i mjesec dana nakon njezina završetka, protivno ratnom pravu ubijeno je 38 osoba srpske nacionalnosti, od kojih je devetero neidentificiranih. Uz njih del Ponte još navodi u optužnici „najmanje 150 protupravno ubijenih srpskih civila, u Oluji i poslije nje“, bez identifikacije i utvrđivanja, mjesta, vremena i načina na koji su ubijeni.

Prema podacima koje je iznijela Nataša Kandić, mirovna aktivistica iz Beograda, nakon međunarodne vojne intervencije na Kosovu i uspostave međunarodne uprave, ondje je ubijeno više od 1000 Srba. Baš kao što je još 1996. najavio britanski policajac Simon Leach, voditelj haaškoga istražiteljskog tima za slučaj Lašvanska dolina, prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman i ministar obrane Gojko Šušak našli su se i u „udruženom zločinačkom pothvatu“ etničkoga čišćenja muslimana u BiH. Sama optužnica napisana je tako da bi zahtijevala pomniju pravnu analizu, kako zbog nepreciznosti tako i zbog kolektivizacije kaznene odgovornosti. Onako kako je napisana, ona praktički kriminalizira sve Hrvate u BiH. „Hrvatski udruženi zločinački pothvat u BiH“ počeo je, prema Carli del Ponte, „18. studenog 1991. ili prije“, a trajao do „približno travnja 1994. godine i nakon toga“. Njegov je cilj bio „politički i vojno potčiniti te trajno ukloniti i etnički očistiti bosanske Muslimane i druge nehrvate“, kako bi se ostvarila Velika Hrvatska u granicama nekadašnje Banovine Hrvatske. Na popisu članova „udruženog zločinačkog pothvata“, osim Tuđmanu i Šušku, prva mjesta pripala su i zapovjedniku Združenog stožera hrvatske vojske Janku Bobetku i predsjedniku Hrvatske zajednice Herceg-Bosne, Mati Bobanu. Slijede Jadranko Prlić, predsjednik Vlade Herceg-Bosne, Bruno Stojić, ministar obrane Herceg-Bosne, Slobodan Praljak i Milivoj Petković, zapovjednici HVO-a, Valentin Čorić, ministar policije i Berislav Pušić, koji je bio zadužen za razmjenu zatočenika u logorima. Suđenje njima počelo je 2006. godine u Haagu. I u ovoj optužnici postoji kategorija „ostali“.

Tko su ti „ostali“ sudionici udruženoga zločinačkog pothvata? Prema tužiteljici del Ponte, riječ je o: „raznim drugim dužnosnicima i članovima vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a, na svim razinama, uključujući i općinske organe vlasti i mjesne organizacije, raznim čelnicima i članovima HDZ-a i HDZ-a BiH na svim razinama, raznim pripadnicima oružanih snaga Herceg-Bosne: HVO-a, specijalnih jedinica, vojne i civilne policije, sigurnosnih i obavještajnih službi, paravojnih formacija, lokalnih obrambenih snaga te drugim osobama koje su djelovale pod nadzorom ili u suradnji s tim oružanim snagama, policijom i drugim elementima; raznim pripadnicima oružanih snaga Republike Hrvatske te drugim poznatim i nepoznatim osobama.“ Za kaznenu odgovornost tih optuženika, prema Carli del Ponte, nije čak ni nužno da svi oni, „poznati i nepoznati“, budu članovi svehrvatskog zločinačkog pothvata. „Dodatno ili alternativno“, oni mogu biti kazneno odgovorni za pomaganje ili podržavanje udruženog zločinačkog pothvata. Kad bi se formula „dodatno ili alternativno“ primijenila doslovno, kaznena odgovornost za sudjelovanje u hrvatskom zločinačkom pothvatu u BiH mogla bi se proširiti i na cijelo muslimansko političko i vojno vodstvo, uključujući Aliju Izetbegovića i sve njegove vojne vođe jer su oni mnogo puta, čak i u vrijeme najjačeg muslimansko-hrvatskog sukoba u BiH, potpisivali sporazume u kojima su HVO i Armija BiH legalne vojske BiH. I u ovoj optužnici, popis aktivnosti na ostvarenju „udruženog zločinačkog pothvata“ vrlo je dugačak. Optuženi su, precizira tužiteljica del Ponte, „vodili, upravljali, planirali, pripremali, bodrili, promovirali, poticali, naredili, izvršili, proveli, omogućili, sudjelovali, pridonijeli, podržali i na drugi način djelovali u ostvarivanju udruženog zločinačkog pothvata.“ Uдруženi zločinački pothvat ostvarivali su: „uporabom sile, zastrašivanjem ili prijetnjom silom, progonom, zatvaranjem i zatočivanjem, prisilnim premještanjem i deportacijama, oduzimanjem i uništavanjem imovine i drugih sredstava.“ Srž te optužnice čini sam „udruženi zločinački pothvat“, odnosno hrvatska politika u BiH i prema BiH. Nitko od optuženika ne tereti se posebno ni za koji zločin, već su svi optuženici, prema funkciji u tom zločinačkom pothvatu, jednako odgovorni za cijeli popis zločina iz optužnice, za Lašvansku dolinu, za zlostavljanje u zatočeničkim logorima HVO-a, ili za ubojstvo koje je počinio neki vojnik HVO-a u nekom selu. Tužiteljica del Ponte nikad nije podigla optužnicu protiv vojnoga vodstva jugoslavenske JNA.

Ta, tadašnja treća vojna sila u Europi, povelila je s Miloševićem rat za promjenu unutrašnjih granica nekadašnje Jugoslavije, iako su one i prema jugoslavenskom Ustavu i prema mišljenju međunarodne, tzv. Badinterove komisije, bile zajamčene i nepromjenjive. JNA je u suradnji sa srpskim dragovoljačkim postrojbama, vojnim putem izvršila osvajanje dijelova Republike Hrvatske i Republike Bosne i Hercegovine, provodeći u obje Republike strategiju etničkoga čišćenja razrađivanu i objavljivanu u srpskim povijesnim dokumentima (Mirko D. Grmek, Marc Gjidara, Neven Simac, *Le nettoyage ethnique, documents sur une idéologie serbe*, Fayard, Paris, 1993.) No optužnica je podignuta samo protiv jugoslavenskoga predsjednika Slobodana Miloševića, vođe i simbola velikosrpskoga projekta. Sudjelujući na jednoj konferenciji u Zagrebu, na pitanje zašto nije optužila vodstvo JNA, del Ponte je odgovorila kako joj je Vijeće sigurnosti ograničilo rok za podizanje optužnica do kraja 2004. godine, dodavši da im se može suditi i pred nacionalnim sudovima. Takav odgovor del Ponte ukazuje na vrhunski cinizam. Naime rok za podizanje optužnica bio je deset godina, nakon što je tužiteljstvo počelo raditi, a to se čini dosta razumnim rokom za završetak istrage protiv glavnih krivaca. Još je ciničnije poručiti da srpskom vojnom i političkom vrhu mogu suditi sudovi u Srbiji.

Britanski povjesničar Marko Atilla Hoare koji je radio u istražiteljskom timu koji se bavio srpskim zločinima u Hrvatskoj i BiH, i potom postao oštar kritičar ICTY-a, smatra kako je time „Tužiteljstvo napravilo ustupak u korist napadača. Vjerujem da je del Ponte izdala sve žrtve jugoslavenskih ratova, time što je optužila samo Miloševića. Tužiteljstvo je optužilo hrvatske generale koji su oslobodili Krajinu, a nije optužilo generale JNA koji su je okupirali“ [Marko Atilla Hoare, intervju za sarajevski list Dani od 9.12.2005.] M. A. Hoare otkriva i kako se to dogodilo: „U vrijeme kada sam radio tamo, naš je plan bio da optužimo kompletno srbijansko vodstvo i vodstvo tadašnje JNA uključujući generale Blagoja Adžića i Veljka Kadijevića, Branka Kostića, Borisava Jovića [fusnota : Adžić i Kadijević su bili na čelu JNA, Kostić i Jović Miloševićevi ljudi u krnjem Predsjedništvu Jugoslavije], koji su rukovodili napadom i zločinima u Hrvatskoj i BiH. Međutim, u jednom trenutku, glavna tužiteljica Carla del Ponte je odlučila da sve ostale predmete odbacimo, a optužimo samo Miloševića“. Nakon beogradskoga ubojstva srpskog premijera Đinđića 2003. godine, del Ponte je optužila Jovicu Stanišića i Frenkija Šimatovića, Miloševićeve šefove

neke zemlje da je operacija oslobađanja okupiranih područja vlastite države, dakle ono što je njihovo pravo i obaveza i po zakonima vlastite države i po međunarodnom pravu «zločinački pothvat zločinačke organizacije» je suludo. Optužiti ih da nisu oslobađali taj teritorij zbog toga već zato da bi etnički očistili taj prostor jeste plod bolesna uma. A da sramota tribunala u Haagu bude još veća u tim optužnicama i protiv Hrvata iz BiH i protiv hrvatskih generala u RH ne figuriraju samo optužnice protiv hrvatskog vojnog i državnog vrha već su u njima optužbe protiv cijelog hrvatskog naroda, s tim što je u izmijenjenoj optužnici protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka ta optužnica dana u aneksu optužbe, na što je hrvatsku javnost upozorio predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić na trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?" nedavno održanom u Zagrebu.

Horvatić je također izjavio kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zlorabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe, jer je, kako je istaknuo, glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, te kontinuirano nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva. Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio

obavještajnih službi koji su Srbe u Hrvatskoj i u BiH naoružavali i pripremali za oružanu pobunu. Haaški sud pustio ih je da čekaju početak suđenja u Srbiji i nije vjerojatno da će se ikad više pojaviti u Haagu, a niti da će ikada biti osuđeni u Srbiji. Nakon Miloševićeve smrti, velikosrpski će projekt pred ICTY-em ostati bez presude na najvišoj političkoj i vojnoj razini, sveden na četničkoga vojvodu Vojislava Šešelja i lokalnoga kninskog policajca Milana Martića koji je u jednom trenutku bio predsjednik „RSK“.

dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti. Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zloporabom međunarodnog kaznenog pravosuđa. "Ako ta zloporaba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća", smatra Horvatić.¹³

Dakle, i Horvatić, kao i biskup Jezerinac uz ovakav rad Haaškog tribunala vezuje riječ – sramotan. Neka mi bude dopušteno reći da moj prvi tekst o tom tribunalu ima naslov «Sramotni sud u Haagu». Tiskan je 3. ožujka 1996. godine, a po njemu je i nazvana moja knjiga iz 2001. godine! Međutim ta kvalifikacija je preblaga za taj sud. Recimo da je samo točno ono što i sami priznaju o Srebrenici ne bi mogli govoriti o sramoti. Tako prof. dr. Miroslav Tuđman u svom referatu na 4. stručnom skupu o Haaškom sudu kaže:

«Carla del Ponte svjesna je suodgovornosti međunarodnih snaga za zločine počinjene u Srebrenici. Ona je to izrijeком potvrdila: "Međunarodne snage znale su da će (u Srebrenici; op. a.) biti počinjeni pokolji velikih razmjera, o tome su govorili i ništa nisu napravili da ih spriječe"¹⁴. Osim toga "Strah velikih sila sa će se naći na optuženičkoj klupi izražen je i za vrijeme NATO-ih operacija na Kosovu. Nadležnost ICTY-a geografski je ograničena na bivšu Jugoslaviju, ali nije ograničena na snage u sukobu. Atlantski savez je dakle pod njegovom nadležnošću u slučaju ratnih zločina"¹⁵.»

13 «Jutarnji list», 8. 6. 2007.

14 Izjava Carle del Ponte citirana prema knjizi Florence Hartmann: "Mir i kazna", Zagreb: Profil, listopad 2007. str. 105.

15 Florence Hartmann: "Mir i kazna", Zagreb: Profil, listopad 2007. str. 52.

A nije samo u tome problem. Uloga suda je da optuži žrtvu Republiku Hrvatsku a oslobodi agresore. Najnovije presude srpskim krvnicima to najbolje pokazuju. Zato sam s pravom o tom sudu govorio kao o zločinačkom sudu, a o njihovoj ulozi optuživanja Hrvatske za izborenu slobodu njihovim - zločinačkim pothvatom.

Ali neću završiti svoje izlaganje s time već s onim što je profesor Horvatić rekao u HAZU kada je održana javna rasprava na kojoj je govoreno i o tzv. «zajedničkom zločinačkom pothvatu». Rekao je da se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Hrvatskog domovinskog rata. Dapače, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Ja bih jedino dodao da se to odnosi i na one sudove u Hrvatskoj koji su već osudili, sude ili će suditi po istom receptu hrvatskim braniteljima najzaslužnijima što danas uopće imamo svoju državu! Odnosi se na sve koji sude i osuđuju hrvatsku žrtvu. A optužnica za "zajednički zločinački pothvat" nije ništa drugo nego nastavak agresije na Hrvatsku. To je zajednički zločinački pothvat Carle Del Ponte te krugova u inozemstvu i zemlji koji se s takvim djelovanjem slažu.

PREDSTAVLJANJA KNJIGE ZA HRVATSKE VREDNOTE U OSIJEKU

Dozvolite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste se u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje knjige «Za hrvatske vrednote». Bez vaše podrške bilo bi besmisleno pisati ovu i slične knjige.

A ovakvih knjiga ne bi bilo da nema donatora, jer knjige koje govore o hrvatskim vrednotama nisu dobrodošle u ovoj državi. Zato im se i ovom prigodom zahvaljujem.

Posebna zahvalnost ide današnjim predstavljateljima gospodi odvjetniku Luji Medvidoviću, koji je napisao i predgovor knjizi, odvjetniku Draženu Matijeviću i kolumnisti Ivici Šoli.

Knjiga govori, kao što kaže sam naslov, o hrvatskim vrednotama kao što su sloboda, čast, dostojanstvo, ponos... Naravno odmah se nameće pitanje: Pa zar to nisu opće-ljudske vrednote. Istina, one to jesu bile, ali više nisu. U današnjem svijetu su najznačajnije «vrednote» tržište, novac i sl. A u takvom svijetu Hrvati su pokazali u Domovinskom ratu da im je sloboda važnija od vlastitih života. Danas teško možemo naći u svijetu narod u kome živi velika većina ljudi koji se mogu time podičiti. Oduvijek su ljudi koji su davali svoje živote za slobodu svoga naroda i svoje domovine bili najviše poštivani. Svugdje, i to ne samo u svome narodu. Naravno, i u svijetu ima ljudi koji znaju za te vrednote. Tako je, na primjer, zapovjednik NATO-a, general Clarke, rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli interesirati za generala Gotovinu: "Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Ali, za razliku od Hrvata, tu se radi o pojedincima. Zato nije slučajno što je francuski vojni biskup rekao (vidjeti npr. "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) kako »se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti«. Zato je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet

izabrao Hrvatsku i prva mu je poruka u Dubrovniku bila ona o vrednosti slobode.

Zar toga nije bio svjestan biskup Juraj Jezerinac kada je još u trenutku kada je stigla prva optužnica protiv generala Gotovine upozorio da bi Hrvatska “jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta”?

Zato su Hrvati posebice u nemilosti kod današnjih svjetskih moćnika. Zato treba pogaziti sve hrvatske vrednote. To je i uloga i suda u Haagu i sudova u Hrvatskoj. Naime, očito je da su sve veličanstvene pobjede u Hrvatskom domovinskom ratu danas kriminalizirane.

General Gotovina je u zatvoru upravo zbog onih operacija zbog kojih mu se divio general Clarke. I logično je. On je «Olujom» zajedno sa svojom «zločinačkom organizacijom» i «svojim «zločinačkim pothvatom» spasio Bihać od još većeg pokolja od onog u Srebrenici! To tako očito pokazuje činjenica da su nizozemski vojnici dobili ordene za svoju ulogu u Srebrenici. Slično tomu što su kanadski vojnici dobili ordene za navodno suprotstavljanje Hrvatskoj vojsci u operaciji Međački džep, dakle operaciji kojom je zaustavljeno 700-dnevno bombardiranje Gospića! Kako li nam samo ti ordeni pokazuju kakve su to vrednote kojima se diče najmoćnije države današnjeg svijeta!

Ali vratimo se početku rata. Da je pao Osijek, pala bi Hrvatska. Da je pao Gospić, Hrvatska bi bila prepolovljena i osuđena na umiranje. Danas su i general Glavaš i general Norac u hrvatskim zatvorima. Na suđenju generalu Norca otkriveno je da je država krivotvorila kazetu kako bi ga se osudilo. To pokazuje da su dokazi protiv njega ništavni i svugdje u svijetu bi se obustavio taj proces, a pokrenula istraga protiv krivotvoritelja. Svugdje, samo ne kod nas.

A o spašavanju Osijeka i ulozi generala Glavaša vama doista ne trebam ja govoriti. Knjiga je, kao što ste čuli, posvećena generalu Glavašu. Ja ću se zato ovdje samo osvrnuti na prvo poglavlje knjige koje je i izravno povezano s našim generalom, tj. koje je posvećeno poznatom Apelu 19 akademika i 4 biskupa: Spasite život Branimiru Glavašu i omogućite mu obranu sa slobode!

A general Glavaš se ne brani sa slobode! Zato sam to poglavlje završio slijedećim tekstom:

Koliko vrijedi mišljenje biskupa i akademika?

Iako je podignuta cijela hajka u medijima zbog Glavaševa puštanja na slobodu sudovi su ipak morali poštivati liječničko mišljenje. Nisu mogli biti izravno odgovorni za smrt hrvatskog generala. Kada je istražni postupak završen, pokazalo se da u oba procesa samo po jedan svjedok tereti Glavaša. U tzv. slučaju garaže to je Krunoslav Fehir koji je priznao zločine, pa je promoviran u tzv. krunskog svjedoka. Dakle, ako si zločinac optužiš za to nekoga tko je nepodoban nekim našim političarima pa će taj u zatvor. U tzv. slučaju selotejp to je Gordana Maglić Getoš kojoj je iskaz protuzakonito iznuđen. Prvostupanjski sud je ponovno odredio pritvor hrvatskom generalu. Ustavni sud je uvažio žalbu odvjetnika i vratio slučaj prvostupanjskom sudu, koji je potvrdio svoju odluku. Vrhovni sud nije uvažio žalbu Glavaševih odvjetnika. Međutim, prema informacijama koje imam i u tom postupku je došlo do izdvajanja mišljenja jednog od sudaca, što je izgleda sasvim neuobičajeno i što pokazuje da se ovdje zaista radi o čistom političkom procesu.

Uostalom, kazna pritvora je uobičajene za teške zločince, a ovdje se radi o čovjeku koji je itekako zaslužan za stvaranje ove zemlje. Taj isti Vrhovni sud je to znao uvažiti kada su u pitanju bili generali Ademi i Norac!

Glavaš ponovno štrajka glađu (naravno, tekst je pisan u trenutku kada je to bio slučaj, op. J.P.). Na silu ga ponovno odvođe u zagrebačku zatvorsku bolnicu.

Više je nego očito da naš Apel ima naslov koji odgovara i sadašnjem trenutku:

SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!

Upućen je Vrhovnom sudu Republike Hrvatske i Ustavnom sudu Republike Hrvatske. Ovom prvom očito nije ni trebalo biti poslano. Nadajmo se da Ustavni sud neće popustiti očitom pritisku i želji nekih

moćnika da naš apel za spašavanje života i obrane sa slobode hrvatskom generalu ne urodi plodom!

U tekstu se spominje izdvojeno mišljenje jednog od sudaca na Vrhovnom sudu. U knjizi je dano i izdvojeno mišljenje koje je u slučaju generala Glavaša svojevremeno dao i na Ustavnom sudu dr. Milan Vuković i koje je objavljeno u «Narodnim novinama». S tim u svezi spomenut ću javnu raspravu koja je održana u HAZU na kojoj je govoreno i o tzv. «zajedničkom zločinačkom pothvatu» u međunarodnom kaznenom pravu. O tome u knjizi pišem slijedeće:

«To hrvatski mediji uopće nisu zabilježili. Kao da su znali da je to rasprava na kojoj je pokazano kako sud u Haagu i s pravne strane jest – blago rečeno - nevjerodostojan sud . To prilikom je predsjednik Hrvatske akademije pravnih znanosti profesor emeritus dr. sc. Željko Horvatić ustvrdio da se stidi današnjeg međunarodnog prava u kome nema mjesta za zločin agresije. Rekao je također da se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Hrvatskog domovinskog rata. Dapače, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka.»

Uzgred budi rečeno profesor Horvatić će zajedno s današnjim predstavljacima gospodom Matijevićem i Medvidovićem i sa mnom u petak u Zagrebu sudjelovati u trećem znanstveno-stručnom skupu «Haaški sud -Zajednički zločinački pothvat – Što je to?».

Ono što želim ovdje posebno istaći da se riječi profesora Horvatića ne odnose samo na Haaški sud već i na sve ove sudove u Hrvatskoj odnosno sudce koji sudjeluju u tom istom sramotnom djelovanju. I njihove presude bit će dokument njihove sramote. Izdvojena mišljenja sudaca Vrhovnog i Ustavnog suda to nam potvrđuju.

Zato je meni ono što je najvažnije rečeno u pismu koje ide uz posvetu generalu Glavašu. Ponovit ću ga:

Generale, obranivši Osijek obranili ste Hrvatsku! Zato Vam danas sude!

Akademik Josip Pečarić, Zagreb, 17. travnja 2007.

Zahvaljujem svima koji se slažu s tom tvrdnjom i koje su to moje pismo supotpisali na primjerku knjige koji ćemo uručiti našem generalu.

J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.

JOSIPOVIĆ PREDSTAVLJA MESIĆEV HAAŠKI KONTINUITET

Damir Pešorda u "Hrvatskom listu" 2. srpnja 2009. piše o kandidatima za predstojeće predsjedničke izbore pa kaže: "Treći kandidat je, po mojoj procjeni Ivo Josipović. Čini mi se da Ljubo Jurčić teško može u unutarstranačkim izborima pobijediti Josipovića, koji je pravi kandidat šefa stranke, a i Mesić mu je skloniji nego Jurčiću. U protivnom, to jest ako slučajno pobijedi Jurčić, trese se Milanovićev položaj prvog čovjeka SDP-a. Dakle, Sanader, Josipović i Tuđman. Pa, vi birajte!"

Na prvi pogled izgleda kao da se Pešorda prevario kada je spomenuo Sanadera jer je nedugo potom Sanader dao svoje ostavke. Međutim, sutradan po podnošenju te ostavke sam je prokomentirao (vidjeti "Hrvatsko slovo" od 10. Srpnja 2009.):

"Nema dvojbe da je Sanader želio ući u predsjedničku utrku. A za izbore je uvijek morao nastupati državotvorno. Sukob sa Slovencima ili nova politika približavanja Hrvatima BiH su izgleda zasmetale gazdama. Kada jednom prihvatiš biti sluga, od tebe se ne očekuje da možeš bilo što raditi bez njihova odobrenja, zar ne? Naravno, iz onoga što je rekao vidljivo je da nije potpuno otklonio svoju predsjedničku kandidaturu, tj. je li sve samo igrokaz za tu kandidaturu. Pitanje je hoće li se događanje "HDZ-ova naroda" i pozivi za njegovo uključivanje u spašavanje države dogoditi već na predstojećem saboru HDZ-a ili, s obzirom da narod pamti najviše šest mjeseci, uloga Jadranke Kosor je da na svoja leđa preuzme svu odgovornost, a da onda događanje „HDZ-ova naroda“ natjera

Sanadera da se „žrtvuje“ i prihvati „spašavanje“ države kao budući predsjednik države.”

Čini mi se da je danas sve više ljudi sklono takvome promišljanju, pa Pešorda nije pogriješio ni u toj procjeni.

Završili su izbori u SDP-u. Njihov kandidat za predsjednika RH je – kao što je Pešorda predvidio - prof. dr. sc. Ivo Josipović.

Zapravo ti izbori su bili itekako značajni za samog Milanovića jer su ti izbori zapravo dali sliku samog SDP-a. Sada zna: ima preko 61% onih kojima je draga pjesma “Od Vardara pa do Triglava”, i skoro 39% hrvatskih ljevičara.

Prva izjava Josipovića je zanimljiva – pozvao je da mu se pridruže svi kojima je do demokracije, slobode i pravde.

Tako je Milanović dobio kandidata s kojim se i dalje može boriti za slobodu koju su im oduzeli Tuđmanov HDZ i hrvatski branitelji.

Pešordinom komentaru dodao bih još i to da je Josipović mnogo pogodniji za svjetske moćnike, jer oni očekuju ono što je najavio Josipović – kontinuitet Mesićeve politike.

A to dobro znaju i u SDP-u. Pa Haaški krivokletnik i jest postao i ostao predsjednikom države zbog svojih haaških krivokletstva i svega onoga što je učinio za taj sud: zahvaljujući njegovu svjedočenju Hrvatska je optužena za agresiju na BiH, dostavio je mimo zakona sudu u Haagu ogroman broj tajnih dokumenata jer je taj sud sam konstatirao da ne može tražiti tako veliki broj tajnih dokumenata, davao ih je i medijima, a kad je trebalo ti dokumenti su i krivotvoreni kao i onaj uoči Oluje.

Spomenimo i najnoviju njegovu potporu tom sudu oko topničkih dnevnika kojom poručuje hrvatskom narodu da su narod drugog reda. Naime, ti topnički dnevnici su važni sudu u Haagu jer je u „prekomjernom granatiranju“ Knina poginuo JEDAN Srbin. A to je za taj sud i za Mesića očito mnogo značajnije od mnogih poginulih Hrvata prilikom granatiranja hrvatskih gradova od Vukovara do Dubrovnika.

Pa zar taj kontinuitet i ne označava Josipović svojom izjavom o pravdi. Ipak je značajnije to što je ubijen jedan čovjek od mnogobrojnih „životinja“, zar ne?

Sjetimo se da su i Mesić i Josipović pravnici koji su nas svo ovo vrijeme učili da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost. Pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju. To znaju obojica, ali uvijek je dobro pokazati svjetskim moćnicima da im je važnije njihov interes od vlastite struke. Uvijek je dobro pokazati da si dobar sluga i da ne trebaju bolje od njih, zar ne?

I tu je zasluga Josipovića itekako velika jer je on professor na Pravnom fakultetu pa je uspio osigurati skoro potpuni muk hrvatske pravne znanosti. Da nije tako koji bi se profesor usudio govoriti takove gluposti. Da je on u svemu tome bio glavni pokazuje i knjiga:

Responsibility for war crimes : Croatian perspective - selected issues / Ivo Josipović, ed. - Zagreb, Pravni fakultet, 2005. - (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabienensis).

U Uvodu Josipović kaže: “Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje *ad hoc* tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja s Haškim tribunalom, a njezina budućnost u Europi i dalje ovisi uglavnom o njezinoj vezi s Haagom i ratnim zločinima općenito. Hrvatski su sudovi sproveli brojne sudske procese vezane uz ratne zločine, no njihovo iskustvo i (pravne i političke) posljedice tih procesa nisu još uvijek jasne. Štoviše, za vrijeme utemeljenja Međunarodnog kaznenog suda, Hrvatska je bila među onim zemljama koje su aktivno i snažno podupirale njegovo utemeljenje, preko 'Grupe istomšljenika'. No ipak, pitanje odgovornosti za ratne zločine često je stvaralo različite emocije i različite profesionalne, političke i moralne stavove i u široj javnosti i među pravnicima u Hrvatskoj. To je nedvojbeno bilo jedno od pitanja koje je u najvećoj mjeri zaokupljalo hrvatsku javnost u zadnjih petnaest godina. U svakom slučaju, pitanje odgovornosti za zločine počinjene tijekom posljednjeg rata ostat će relevantna tema još dugo vremena, a njezin će odgovor odlučiti o

budućnosti Hrvatske. Zbog važnosti novih tendencija u međunarodnom kaznenom pravu za Hrvatsku, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, s potporom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, započelo je projekt pod nazivom „Hrvatska i međunarodno kazneno sudovanje.“ Ova je knjiga rezultat prve faze rada na ovom projektu, u kojoj mnogi hrvatski pravni stručnjaci sudjeluju kao istraživači. Cilj projekta je promicati proučavanje međunarodnog kaznenog prava i odgovornosti za ratne zločine u hrvatskoj pravnoj znanosti.“

Dakle, Pravni fakultet pod dirigentskom palicom prof. Josipovića šalje svijetu cijelu knjigu na engleskom jeziku u kojoj se ne spominje agresija na Hrvatsku, u kojoj se ne spominje razlika ratnih zločina agresora i zločina u ratu onih koji se brane. Potom su stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU predstavili svoj projekt o „zločinačkom pothvatu“. Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da Sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije“ služi samo za obranu agresije i agresora. Na to sam ih osobno upozorio u diskusiji. Srećom prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. Između ostalog upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Poznato je da su mnogi stručnjaci zbog toga i napuštali taj sud.

Horvatić je potom sudjelovao na znanstveno-stručnom skupu *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?»*. u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine. Naime, poslije tog skupa HINA je izvijestila, a prenijele su i neke dnevne novine, slijedeće:

«Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko Horvatić izjavio je danas kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zloporabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe. Govoreći na današnjem,

trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?", koji je u Zagrebu okupio poznate pravne stručnjake, povjesničare, akademike i neke članove hrvatske Vlade iz vremena srpske agresije na Hrvatsku, profesor emeritus Željko Horvatić istaknuo je kako je glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, jer kontinuirano, kako je istaknuo, nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva. Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti. Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zloporabom međunarodnog kaznenog pravosuđa. "Ako ta zloporaba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća".

Poznato je kakvu je burnu reakciju izazvao tada prof. Horvatić. A zamislimo samo da su tako nastupali oni koji su to trebali – ostali profesori s Pravnog fakulteta. Ali oni su umjesto o struci i pravdi razmišljali o Josipovićevoj „pravdi“. Ipak Josipović može biti predsjednik države, a ne Horvatić, zar ne?

Naravno, javljaju se i drugi kandidati s ljevice. Ne dvojim da će se oni okupiti oko jedinog kandidata – kako je prognozirao Pešorda – Josipovića.

Naravno, Pešorda nije mogao znati da će se kao kandidat HDZ-a pojaviti Andrija Hebrang. Ali zar i to nije u funkciji njegova povratka? Zar se ne radi o kandidatu koga je neprestano ponižavao? Zna Sanader i da su mediji u rukama ljevice. Svo vrijeme su napadali Hebranga. Je li ga

i predložio jer ne očekuje da će ovaj izdržati još veće udare koje će tek uslijediti?

Da Sanader doista želi odgovoriti na sva poniženja koja je doživio od onih kojima je vjerno služi onda bi njegov odgovor bio jednostavan. Prihvatio bi Miroslava Tuđmana za predsjedničkog kandidata cijele desnice. I tako osigurao pobjedu državotvorne opcije i konačnu stabilizaciju Hrvatske. Ali zar on to smije? Kada jednom prihvatiš biti sluga ima li uzmaca? Jesi li i ucijenjen?

Bilo kako bilo, čini mi se da će se Pešordina prognoza pokazati točnom usprkos novim događajima koji joj – na prvi pogled - ne daju puno šanse, osim ako Sanader shvati da je ovim scenarijem nanio sam sebi previše štete pa ne izađe na izbore.

„Hrvatsko slovo“, 25. srpnja 2009.

„Portal HKV-a“, 17. srpnja 2009.

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

IPAK BANDIĆ!

Prva reakcija na ulazak Milana Bandića u drugi krug bila je: Opet nam se nameće izbor biranja manjeg zla. Poznato je koliko sam na zadnjim parlamentarnim izborima bio protiv izbora manjeg zla. U emisiji kod prof. dr. sc. Zdravka Tomca to sam objasnio. Pri tome sam polemizirao sa samim izborom „manjeg zla“. Tvrdio sam da za mene Sanader nije bio manje zlo na tim izborima! Posebno mi je bilo drago vidjeti da takvo mišljenje ima i veliki hrvatski znanstvenik, u Hrvatskoj izuzetno popularan – što je pravo čudo jer se radi i o velikom hrvatskom domoljubu – prof. dr. sc. Davor Pavuna. Dapače, moj dragi prijatelj je mnogo izravniji pa tvrdi: „Sanader je najveći izdajnik nacije u novijoj povijesti.“

Poznato je da je Hebrang poslušno slijedio takvog Sanadera. Zato je njegov izborni rezultat još i povoljan. On samo pokazuje koliko je još ostalo HDZ-ovaca kojima je stranačka pripadnost važnija od hrvatskih nacionalnih interesa. Stoga je Hebrangov prigovor onim državotvornim Hrvatima koji nisu glasovali za njega smiješan. Prigovarati članovima HDZ-a zato što su glasovali za nekoga drugoga, a ne za sljedbenika „najvećeg izdajnika nacije“ zapravo je prigovor tomu da im je Hrvatska važnija od HDZ-a. A prigovarati to isto onima koji nisu članovi HDZ-a, to je doista nešto iznimno glupo.

O manjem zlu piše i Hrvoje Hitrec (Portal HKV-a,):

Drugo, manje zlo je Milan Bandić, premda je i ta tvrdnja krajnje riskantna ne samo zato što je njegov politički program ponekad nerazumljiva mješavina svega i svačega, nego i zato što je glede vanjske

politike podosta neproziran. Upozoravaju me da prije nego što išta napišem, provjerim s kim se sve Bandić sastajao u Moskvi prije nekoliko tjedana – ne s Rusima nego ondje živjećim istoćnim nam susjedima – i što bi sve to moglo znaćiti. Također treba uzeti u obzir naćin upravljanja Zagrebom i afere, profil suradnika u Zagrebu itd. ali u dobro i «zemljaćki» odnos prema Hrvatima u Herceg Bosni, stanovito nacionalno nagnuće i (predobro) izmaljanu sliku praktićnog vjernika.

Sigurno ima puno toga što se može zamjeriti Bandiću. Međutim, jesu li bili u pravu oni koji su vjerovali da se treba obratiti Hebrangu, kao državotvornom Hrvatu, a zapravo sljedbeniku i sukreatoru Sanaderove politike?

Zašto? Pa ako malo bolje raščlanimo neke bitne postupke Milana Bandića, vidjet ćemo da je od svih predsjednićkih kandidata on bio najbliži onom najboljem – prof. dr. sc. Miroslavu Tuđmanu.

1. Thompson

Prije svega tu treba istaknuti Bandićev odnos prema zaštititi hrvatskih vrjednota, odnosno prema onome koji je postao simbol te zaštite. Jasno vam je da govorim o njegovu odnosu prema Marku Perkoviću Thompsonu. Znamo da je Hebrang, slijedeći Sanadera i Mesića napao Thompsona. Znamo da je Miroslav Tuđman bio jedini od predsjednićkih kandidata koji je potpisao otvorena pisma potpore Thompsonu. Bandić nije, ali on nije ni trebao jer je sam bio izložen silnim napadima upravo zbog Thompsona, tj. zato što je omogućio prvi nastup Thompsonu na Jelaćićevu trgu kada je sto tisuća ljudi pjevalo i zajedno s Thompsonom slavilo hrvatske vrjednote. Nakon koncerta je grupa lijevih, nazoviintelektualaca tražila Bandićevu ostavku i smjenu. Onda se o tome pisalo mjesec dana. To je bila glavna tema. Koje god si novine otvorio, koju god emisiju gledao, to je bila tema o kojoj se žestoko pisalo.

Naravno, Thompson je svoju velićinu pokazao i svojim pismom potpore prof. Tuđmanu, iako je znao koliko je Bandić bio izložen napadima zbog svoje podrške njemu. To se može i išćitati iz njegova pisma:

Nekima od vas je poznato i to da ja s pojedinim kandidatima imam i prijateljske odnose (podcrtao J.P.), ali ne želim po toj liniji istupati jer ove izbore smatram preozbiljnim i stoga stavljam na prvo mjesto hrvatske interese.

Zato savjesno i odgovorno dajem potporu prof. Tuđmanu, jer držim da je upravo on jedini kandidat, koji bi bio državnik, koji bi provodio državotvornu politiku, štitio nacionalne interese, znao vratiti Hrvatskom narodu dostojanstvo i nastaviti političkim putem kojim je kročio dr. Franjo Tuđman.

Kao ljudi moramo se zapitati možemo li sada prepustiti Bandića očito dobro isplaniranom linču koji mu se priprema na javnim televizijama i novinama. Istina, on se zna nositi s njima. Ali imamo li mi moralno pravo to samo promatrati, kada je vjerojatno i taj Bandićev odnos prema Thompsonu, odnosno prema hrvatskim vrjednotama vjerojatno njihov najvažniji razlog zašto Bandić ne smije biti predsjednik države.

A Josipović? Pa sjetimo se njegove izjave kako „*Thompson smije iznositi svoja politička stajališta, a "jedino što ne smije jest propagiranje fašizma, nacizma, to jest zazivanje mržnje i nasilja"*. Tako i na primjeru Thompsona vidimo što je Josipovićeve pravda – lažno ocrniti onoga koji veliča hrvatske vrjednote.

2. Treći entitet

Zapravo, sam kraj navoda iz Thompsonova pisma možemo shvatiti kao putokaz Bandiću predsjedniku, da još čvršće svoj plan veže za onaj prof. dr. Miroslava Tuđmana.

Da je toga svjestan i sam Bandić pokazala je i jedina zamjerka na ono što sada zastupa a koju je dobio od Mesića. Radi se o Trećem entitetu u BiH. Naime, Milan Bandić je 14. prosinca 2009. u Mostaru izjavio

„Ukoliko u Federaciji BiH ostane preglasavanje i majorizacija te čvrst stav srpskih predstavnika da se nitko ne može vratiti na ognjište, bojim se da to ne će dobro završiti te da Hrvatima ne preostaje ništa drugo nego posegnuti za trećim entitetom. Bandić je rekao i kako ne zagovara niti priželjkuje Treći entitet, ali se boji, ukoliko ne bude dovoljno razuma unutar predstavnika triju naroda u BiH, da je to onda neminovnost.“

Jasno je da je zahtjev za Trećim entitetom jedini u svoj program stavio prof. dr. sc. Miroslav Tuđman. Nešto što je bilo opasno i pomisliti još prije nekoliko mjeseci, zahvaljući Tuđmanu dobilo je pravo građanstva i u Hrvatskoj. To je očito najbrže shvatio sam Bandić i „u hodu“ prilagodio svoj program tomu te polučio najveći uspjeh u BiH. Znamo da je Hebrang prihvatio Mesićevu politiku prema našim sunarodnjacima u susjednoj državi.

3. Haag

Nigdje nije Josipović razgolitio svoju „pravdu“ kao na pitanju suda u Haagu. Njegova pravda je zapravo haaška nepravda. I dok je Hebrang dio one politike koja je uhićivala naše generale, Josipović ih je pozivao da se predaju i na tom sramotnom političkom sudu dokazuju da nisu krivi. Svi znaju da je zadaća suda dokazivanje nečije krivnje (još nisam sreo čovjeka koji to nije znao), pa to zna i sveučilišni profesor s Pravnog fakulteta. Dobro je pokazati svjetskim moćnicima da vam je važniji njihov interes od vlastite struke. Dobro je pokazati i da si dobar sluga i da ne trebaju boljeg, zar ne? To „dokazivanje nevinosti“ bila je samo njegova poruka svjetskim moćnicima da je on dostojan nasljednik haaškog krivokletnika Stjepana Mesića. Zato nije ni bilo sumnje da će svi oni koji su služili tom sramotnom sudu, stranke i mediji, listom stati uz Josipovića.

Ali bilo bi još i dobro da je to jedino čime je Josipović „zaslužio“ predsjedničku fotelju i ime koje je već stekao (Ivo treći – Haaški¹⁶). U „Hrvatskom slovu“, 25. srpnja 2009. već sam pisao kako je njegova zasluga velika jer je on profesor na Pravnom fakultetu pa je uspio osigurati skoro potpuni muk hrvatske pravne znanosti. Za njega ne postoji agresija na RH zato što je poznato kakav odnos prema agresoru ima međunarodna zajednica. Kada svjetski moćnici „ne vide“ agresiju – ne vidi je ni Josipović (u knjizi *Responsibility for war crimes : Croatian perspective - selected issues / Ivo Josipović, ed. - Zagreb, Pravni fakultet, 2005. - (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabiensis)* Josipović kaže kako je Republika Hrvatska država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije. Dakle, Pravni fakultet pod dirigentskom palicom prof. Josipovića šalje svijetu cijelu knjigu na engleskom jeziku u kojoj se ne spominje agresija na Hrvatsku, u kojoj se ne spominje razlika između ratnih zločina agresora i zločina u ratu onih koji se brane. Koliki je to

¹⁶ IVO TREĆI HAAŠKI

Ivica Račan će ostati poznat u hrvatskoj politici po tomu što je demonstrativno izšetao iz sabornice kad se odlučivalo glasovanjem o hrvatskoj neovisnosti, sa zastupnicima iste stranke koja je kandidirala Josipovića za predsjednika, Ivo Sanader je Hrvatsku ostavio u najtežoj situaciji, nakon što je izjavljivao da smo svi mi Norac (a pokazao se da vodi računa tek o svojem džepu), nakon što je Hrvatsku uveo među najkorumpiranije zemlje na svijetu, a i sam prednjačeći u korupciji kao ni jedan vladar nakon Idi Amina i Ugande, a što nam je očekivati od Ive Trećeg, tj. Josipovića, koji će sigurno dobiti nadimak „Haaški“ s obzirom da je glavni tvorac haške optužnice protiv onih koji su stvarali onu istu državu koju bi on kao predsjednik trebao voditi???

Prema vlastitim izjavama, Ivo Treći Haaški bi napunio zatvore onima koji mu guraju pod nos dokumente, kao što je njegova suradnja s Haaškim tužiteljstvom, a ne sa sudom.

Kao osoba Mesićeve potpore Ivo Treći Haaški nema nikakva razloga da ne imadne među savjetnicima Budimira Lončara i sve one koji će ropsku Hrvatsku uvesti u Europsku Uniju, ali sigurno na koljenima.

Zato, razmislite hoćete li dati svoj glas za Ivu Trećega Haaškoga!

zapravo zločin protiv RH najbolje je pokazao predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske, profesor emeritus Željko Horvatić. On je na znanstveno-stručnom skupu *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» – Što je to?»*. u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine istaknuo:

«Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići – rekao je – zloporabom međunarodnog kaznenog pravosuđa. Ako ta zloporaba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća».

Poznato je kakvu je burnu reakciju izazvao tada prof. Horvatić. A zamislimo samo da su tako nastupali oni koji su to trebali – ostali profesori s Pravnog fakulteta. Ali, oni su umjesto o struci i pravdi razmišljali o Josipovićevoj „pravdi“. Ipak, Josipović može biti predsjednik države, a Horvatić ne!

Ova je predsjednička kampanja do kraja razgolitila Josipovićevu ulogu i značaj za Sud u Haagu. Počelo je kada je u svom intervjuu u „Hrvatskom listu“ predsjednički kandidat prof. dr. Josip Jurčević rekao:

"Ta činjenica da je g. Josipović sukreator optužbe kojom se Hrvatsku optužuje za zajednički zločinački pothvat, javno je poznata i ranije se mogla iščitati i u Hrvatskoj. Međutim, ona se sada javno potpuno prikriva na sve načine, kao i niz drugih nepovoljnosti po njega. Na taj se način birači dovode u tešku zabluđu. Stoga sam već nekoliko puta g. Josipovića nazvao haškim predsjedničkim kandidatom, jer je očito da se iza njegova umjetno favoriziranog puta prema važnoj predsjedničkoj dužnosti stoje iste strukture i interesi koji su uspostavili i skoro odlazećeg predsjednika."

Josipović mu je odmah poslao uvredljivo pismo, koje je Jurčević objavio zajedno sa svojim odgovorom u kojem navodi vijesti i dokumente o velikoj suradnji Josipovića i Tužiteljstva Haaškog suda.¹⁷

¹⁷ Josipovićevo uvredljivo pismo:

"Gospodine Jurčeviću,

Priznajem, iako smo bitno različitih svjetonazora, cijenio sam Vašu principijelnost. Zadnjim intervjuom ste me razočarali, i kao čovjek i kao političar, jer ste u intervjuu Hrvatskome listu iznijeli gomilu najbezočnijih laži o mojoj navodnoj suradnji s Haaškim sudom. Birači će to prepoznati i dodijeliti Vam manje od 1% glasova, kako i zaslužujete. Šteta da ne prepoznajete kako izbori dolaze i odlaze, a obraz i poštenje ostaju. Dakako, ako ih imate.

Ivo Josipović"

Naravno, Jurčević je u svom odgovoru naveo podatke o Josipoviću kao suradniku Suda u Haagu:

Kako bi se javnost, te g. Josipović i struktura kojoj pripada, mogli prisjetiti, te vršiti određene usporedbe i donositi prosudbe o obrazima, za sada ću podsjetiti samo na nekoliko činjenica, koje su objavljene u hrvatskim medijima, a svjedoče o prepoznatljivoj strukturiranosti g. Josipovića i njegovom odnosu prvenstveno s Tužiteljstvom, a ne sa Međunarodnim kaznenim sudom za prostor bivše Jugoslavije:

03. 04. 2000. (vijest)

"Savjet za suradnju s ITCY-em utvrdio je osnovne elemente strategije suradnje koji će početkom travnja biti predstavljeni glavnoj haaškoj tužiteljici, a zatim upućeni hrvatskoj Vladi i Saboru na prihvatanje ... To se tijelo u Banskim dvorima okupilo prvi put u novom sazivu koji cine, uz Granica, ministar pravosuđa Stjepan Ivanisević, ministri vanjskih i unutarnjih poslova Tonino Picula i Šime Lučin, ministar obrane Jozo Radoš, predstojnik UNS-a Tomislav Karamarko, ravnatelj HIS-a Ozren Žunec, profesori sa zagrebačkog Pravnog fakulteta Božidar Bakotić i Ivo Josipović te haaški odvjetnici Anto Nobilo i Pero Pulišelić."

Između ostalog, temeljem navedene strategije Haagu su izručeni generali Gotovina, Markač i Čermak, te krivotvoreni dokumenti pomoću kojih je, primjerice, D. Kordić osuđen na 25 godina zatvora.

21. 12. 2002. (iz članka u listu *Vjesnik*)

"Početkom veljače na zasjedanju Skupštine država članica Rimskog sporazuma (njih je 84), u sjedištu UN-a u New Yorku, odlučivat će se o kandidatima koji trebaju popuniti 18 sudačkih mjesta u Stalnom međunarodnom kaznenom sudu u Haagu. Hrvatski kandidat je dr. Ivo Josipović, profesor kaznenog procesnog prava na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

U trenutku kad je Vlada Republike Hrvatske raspisala natječaj za to sudačko mjesto spominjalo se jedino i isključivo ime dr. Ive Josipovića. Možda je to na neki način i obeshrabrilo ostale moguće kandidate da se prijave na natječaj. Svejedno, kandidatura dr. Ive Josipovića ozbiljan je kadrovski čin Vlade."

10. 03. 2005. (vijesti iz Sabora)

"..Predsjednik saborskog Odbora za međuparlamentarnu suradnju dr. sc. Milorad Pupovac i zastupnik dr. sc. Ivo Josipović razgovarali su danas u Hrvatskom saboru sa skupinom novinara iz vodećih francuskih medija poput *La Figaroa*, *Le Monda* i *Liberationa*.

Na pitanja francuskih novinara odgovarao je i nezavisni zastupnik na listi SDP-a Ivo Josipović, stručnjak za međunarodno pravo, koji je izrazio uvjerenje da veći dio hrvatske javnosti danas podržava suradnju s Haagom i priključenje Hrvatske EU. U Hrvatskoj, ustvrdio je Josipović, nema relevantne političke snage koja ne podržava ulazak u EU i koja zagovara neizvršenje obveza prema Haagu..."

08. i 09. veljače. 2007. u Zagrebu je održana "Međunarodna konferencija o utvrđivanju istine nakon ratnih sukoba", na kojoj je demonstrirana snaga regionalne haške mreže (o tome je tada pisao i Hrvatski list), a uloga I. Josipovića se prepoznaje i iz dijela programa u kojem je odabran za moderatora:

"Nacrt programa...

Četvrtak 8. veljače 2007.

14.30 -- 15.15 Uloga sudskih procesa za ratne zločine u kazivanju istine
Moderator: Ivo Josipović, Pravni fakultet (potvrđeno)

Napomenut ću da je naglasak tvrdnje prof. Jurčeviću u riječi „iščitati“, tj. ne radi se o izravnoj tvrdnji. Pa sama odluka Josipovićeve stranke o prepuštanju prava na oslobodilačke akcije Haaškom sudu jest sukreiranje tih optužbi! Dapače, bez te odluke te optužbe bi bile besmislene. Dapače, postoji i odluka Vrhovnog suda po kojoj se ne mogu prihvatiti te odluke. Pravnik Josipović bi itekako trebao znati ta odluka sve obvezuje!

Zanimljiva je činjenica, s obzirom na ovakvu ulogu Ive Josipovića, da beogradski „Kurir“ u članku u kome se pokazuje kako će svi Srbi biti za Ivu Josipovića, donosi istu takvu podršku od još jednog suradnika Haaškog suda i ratnog zločinca, Save Štrbca iz „Veritasa“. Još je zanimljivije to što je da je na prvom sučeljavanju dvojice kandidata Bandić istakao ovu podršku koju je Josipoviću dao Savo Štrbac. Josipović je – mrtav hladan – rekao da to nije istina. Evo adrese na Internetu gdje se možete uvjeriti kako Josipović laže:

<http://www.vecernji.hr/vijesti/srbi-ce-drugom-krugu-dati-glas-josipovicu-clanak-72908>

ili

<http://www.kurir-info.rs/clanak/politika/kurir-29-12-2009/srbi-za-iva>¹⁸

Carla del Ponte, Glavna tužiteljica Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (potvrđeno)

Mladen Bajić, Glavni državni odvjetnik Republike Hrvatske (potvrđeno)

Marinko Jurčević, Glavni tužitelj Tužiteljstvo Bosne i Hercegovine (potvrđeno)

Mioľjub Vitorović, Tužitelj za ratne zločine, Republika Srbija (potvrđeno)

¹⁸ SRBI ZA IVA

Predstavnici srpske manjine podržace kandidata SDP Josipovića u drugom krugu izbora za predsednika Hrvatske, Milan Bandić bez podrške

BEOGRAD - Srbi koji žive u Hrvatskoj u drugom krugu predsjedničkih izbora podržace Iva Josipovića, kandidata Socijaldemokratske partije.

Da se našalimo: Josipovićeve neistina (i Matoš: Lažu Srbi. To im je od Boga) i Štrbčeva podrška njegov toliko puta ponovljen slogan o pravdi pretvara u „Bože pravde“.

Josipović se pokušava obraniti tako što navodi da ga je Hrvatska vlada u vrijeme Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana angažirala kao pravnika za pitanja Suda u Haagu, pa je tako sudjelovao u slučaju subpoene ministru Gojku Šušku. Taj je slučaj Hrvatska dobila,

U drugi krug predsjedničkih izbora u ovoj zemlji prošli su Josipović i nekadašnji član te stranke Milan Bandić, gradonačelnik Zagreba, koji je na ove izbore izašao kao nezavisni kandidat. Josipović je osvojio 32,44 procenta, a Bandić 14,84 odsto glasova od onih Hrvata koji su izašli na birališta.

Srbin Slobodan Uzelac, potpredsjednik hrvatske vlade iz SDSS, kaže da je njegov lični stav da ljudi treba da dobro razmisle za koga će glasati u narednom krugu - da ne idu poneti emocijama, već zdravim razumom.

- Nakon što smo videli rezultate iz prvog kruga glasanja, činjenica da je jedan kandidat dobio više nego dvostruko više glasova od drugog ne treba da se zanemari. Zalaganje Josipovića za pravnu državu Srbima u Hrvatskoj trebalo bi da bude posebno interesantno, baš zato što te pravde nije bilo i nema dovoljno za njih. To će nacionalne manjine, poput nas, posebno osetiti na svojoj koži - kaže Uzelac za Kurir.

I Vojislav Stanimirović iz SDSS smatra da bi za Srbe u Hrvatskoj bolji izbor bio Ivo Josipović.

- Cenićemo činjenicu da Josipović zagovara uspostavljanje pravde, koja je ovde jako potrebna, a vezana je za imovinska i razna druga prava. Ako bi narednih dana izjavio da želi bolju saradnju sa Srbijom, to bi nam bio dovoljan znak da ga podržimo - ističe Stanimirović.

Savo Štrbac, šef dokumentaciono-informativnog centra „Veritas“, kaže da bi, ako bi ga neko „puškom naterao da glasa“, svoj glas dao Josipoviću, ali da je ubeđen da će sledeći predsednik Hrvatske biti Milan Bandić.

- Josipović je fin, profesor, muzičar, kulturni, gospodin čovek. Više liči na devojčicu nego na nekoga ko bi mogao lupiti šakom o sto. On je čovek Evrope, dok je Bandić sirovina, buldožer. To se videlo i u njegovoj kampanji s onim puzanjem i klizanjem. Pretpostavljam da su Srbi najviše za njega glasali i verovatno će tako biti i u drugom krugu. On je od dva zla manje zlo! - zaključuje Štrbac.

ali zahvaljujući tome što su angažirali poznatog američkog odvjetnika. Kada je Josipovićeve stranka došla na vlast oni su tog odvjetnika napali i nisu platili njegova potraživanja. A znamo i zašto je to učinjeno čovjeku koji je riješio spor na Sudu u Haagu u korist RH. Tada je Josipović, tj. njegova stranka na vlasti, poništila prethodnu odluku Hrvatskoga državnog sabora i predala Sudu u Haagu nadležnost nad hrvatskim oslobodilačkim akcijama. Trebalo je pomoći Haagu u dokazivanju „zločinačkog pothvata zločinačke organizacije“, zapravo dokazivanju „genocidnosti hrvatskog naroda“. Pa zar nije onda prirodno tako zaslužna čovjeka izabrati za Predsjednika RH?

A i zabavna je činjenica da se Josipović „vadi“ na činjenicu da ga je zaposlio hrvatski predsjednik, rukovođen svojom idejom o pomirbi. Sjetimo se kako su mu to vratili!

Nije zabavno kako je on odgovorio na Bilićevo pitanje:

„Je li RH u vojno-redarstvenoj akciji Oluja očistila Srbe iz RH?“

Dok Bandić odbija svaku pomisao na tako nešto i navodi kako su oni uglavnom „otišli dva dana prije Oluje“, Josipović će:

„U pravnom smislu ja to MOŽDA ne bih tako okvalificirao, ali ljudi su otišli, nema ih tamo...“

Josipovićev je odgovor užasan i zaslužuje svaku osudu. On ukazuje i na veliku vjerojatnost da je Josipović autor optužbe za zajednički zločinački poduhvat. Znamo da su mnoge prečljave stvari vezane uz Haag dolazile iz Hrvatske!

Josipovićev protukandidat Milan Bandić nema nikakvih izravnih zasluga u suradnji s Haagom. Pri tome je stalno davao do znanja da ne podržava detuđmanizaciju (čitaj: rashvaćivanje) Hrvatske, pa je stalno viđan na godišnjicama vezanim uz Oca hrvatske države, pa i one zabranjene koje su organizirali ljudi bliski prof. Miroslavu Tuđmanu, a i na nekim drugim sličnim skupovima. Da to nije tako sigurno mu potporu ne bi dao Zbor braniteljskih udruga iz domovinskog rata grada Zagreba kao i niz braniteljskih udruga Zadarske županije.

4. „Crvena Hrvatska“

Prof. dr. sc. Branimir Lukšić na Portalu HKV-a upozorava:

„...dok je reporter objavljivao rezultate glasovanja za kandidata SDP-a iz prostorija SDP-a su se čuli povici "Ivo-Tito!"

Da to nije slučajno vidimo iz Josipovićeve poruke u Rijeci kako će napraviti „Crvenu Hrvatsku“. Pri tome – naravno – nije mislio na onu poznatu iz povijesti. Samo nam je poručio da je njegova „pravda“ u stvarnosti „Правда“.

Bandić mu je odgovorio da će njegova Hrvatska biti crveno-bijeloplava s grbom u sredini!

Međutim u svezi s tim treba se sjetiti one vrlo opasne i totalitaristički jednogumne Josipovićeve izjave na TV sučeljavanju svih kandidata u prvom krugu da će, ako postane predsjednik, srezati one PARAOBAVJEŠTAJNE informacije u medijima (o sebi, svom porijeklu, porijeklu svog bogatstva i haškoj djelatnosti). Sprema li nam Josipović Hrvatsku boje krvi?

Hoće li i Bandić biti na udaru zbog samog kraja njihova sučeljavanja?

Što treba očekivati od Bandića

Naravno, svatko od nas ima svoj odnos prema pojedinim vrjednotama. Ja sam govorio o onome što je meni najbitnije. Zato ne bih govorio o manjem zlu, nego o manjem dobru. Jer, gdje bih trebao svrstati one kojima je Hebrang bliži od Bandića, kada je u ovim za hrvatski narod najznačajnijim stvarima Bandić daleko iznad Hebranga?

Naravno, pred Bandićem je težak posao. Veliki dio njegovih suradnika vjerojatno i ne misli o spomenutim pitanjima kao on. Sjetimo se njegova intervjua u „Hrvatskom listu“ kada govori o Šerbedžijinom derneku na Brijunima, a ne zna da iza toga stoje njegovi najvažniji suradnici, a Grad Zagreb taj dernek financira.

Bandić bi trebao još odlučnije podržati treći entitet u BiH. Tako osigurava – ako ne ništa drugo – izlazak na izbore svih onih kojima je do stvarne ravnopravnosti Hrvata u BiH.

Treba obećati da će kao Predsjednik RH raspisati referendum o Arbitražnom sporazumu (na taj način ulazi i u biračko tijelo koje se

izjasnilo za Josipovića kao npr. u IDS-ovo). Uvjeren sam da bi tako dobio apsolutnu podršku istarskih ribara, pogotovu zbog znakovite podrške Slovenaca Josipoviću, usprkos njegovu glasovanju protiv Sporazuma.

A koliko je Hebrangovo podrška arbitraži smiješna može se vidjeti u mojoj knjizi “Za ponosnu Hrvatsku” koja se može naći na Portalu HKV-a.

Slično treba obećati i za sva druga pitanja oko granica (Prevlaka, Dunav,...)

S obzirom da danas obavještajni sustav u RH praktično ne postoji, tj. u britanskim je rukama, treba obećati da će vojni i obavještajni sustav voditi po stručnim kriterijima i po zaslugama iz Domovinskog rata.

Vjerojatno bi to bilo dovoljno da osigura izlazak na izbore državotvornih Hrvata. A s njihovim izlaskom ne bi trebalo biti problema, bez obzira što stranke koje služe svjetskim moćnicima (HDZ, SDP, HNS, IDS, HSS) i medije koji nastavljaju svoju podaničku politiku.

Ponavljam, puno toga možemo zamjeriti Bandiću. Pa nismo istomišljenici. Ali ne mogu u onome što je meni najvažnije. S druge strane, poznato je da ljudi govoreći o drugima najbolje opisuju samoga sebe. Josipović je sebe pokušao predstaviti kao svjetlo, a drugi su mu tama. Zar nam nije time jasno poručio da iza njega stoji tama, tj. zlo. Novi predsjednik Hrvatske bit će ili Bandić ili Zlo. Glasovali ili ne, svi mi odlučujemo tko će od njih to biti.

akademik Josip Pečarić

31. 12. 2009.

Portal HKV-a, 04. 01. 2010.

OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI

Sučeljavanje predsjedničkih kandidata na Hrvatskoj Televiziji 20. studenoga navečer je najkvalitetniji program jačanja demokracije u Hrvatskoj u zadnjih deset godina.

Čestitamo i zahvaljujemo gđi Hloverki Novak Srzić i g. Branimiru Biliću na odličnom vođenju.

Građani su imali prilike vidjeti odnos kandidata prema strateškim pitanjima hrvatskih granica, odnosa sa Europom, poštovanja dostojanstva ljudi i naroda, vjeri, razvoju gospodarstva, školstva, odgovornosti prema Hrvatima izvan Hrvatske i drugog. Vidjeli smo snažnu raspravu što Hrvatska treba i što može učiniti. Vidjeli smo i karakterne crte kandidata, samopouzdanje, jasnoću, povjerenje u budućnost, tolerantnost i državnštvo.

Predsjednik Republike se bira na razdoblje od pet, odnosno deset godina. To je razdoblje dovoljno dugo da se ocijeni kako su se Predsjednik, ali i cijela vlast i politika pa i Hrvatska uopće sve do svake obitelji i čovjeka suočili i rješavali probleme kao i iskoristili mogućnosti razvoja.

Izbor predsjednika je okupljanje budućih suradnika u vođenju države, suočavanje sa građanima i preuzimanje svih i svakog od nas, a ne samo kandidata i budućeg Predsjednika/ce na odgovornost i ljubav za Hrvatsku.

Vrijeme od 1990. do 2000. bilo je biblijsko vrijeme Hrvatske slobode, uvođenja demokracije, obrane i preuzimanja odgovornosti za budućnost vlastitog naroda. Bilo je to vrijeme neponovljivog uspjeha koje svojom snagom potiče i na kritičko sagledavanje propuštenog.

Po prvi puta u modernoj povijesti 2000 godine imali smo mogućnost uživati slobodu u miru. Nikada Hrvatska nije imala veće mogućnosti i nikada nije više propušteno. Ovakva politika vođena kroz deset godina oštetila je i razočarala gotovo svakog u Hrvatskoj. Zbog toga se proširio pesimizam i opće odbacivanje politike. Velika

odgovornost za to leži na na Hrvatskoj televiziji, jer nije njegovala političko ozračje kakvo smo imali prigodu vidjeti u spomenutoj emisiji. O tome nam svjedoče i prigovori pojedinih kandidata o ogromnoj razlici u tretmanu u hrvatskim medijima, a posebno na televiziji.

Ipak, uvjereni smo da nema razloga za pesimizam. Hrvatska je lijepa, naša je, bogata je i vlastitim radom, pameću i ljubavi možemo je učiniti uspješnom, sigurnom, ponosnom i sretnom.

Zbog odgovornosti za Hrvatsku, budućnosti svakog građanina i svih kandidata, trebamo imati priliku za što više ovakvih emisija s kandidatima, da čujemo njihove stavove, upoznamo ih kao ljude i tako formiramo vlastite stavove, te kao birači odlučimo kome ćemo povjeriti da nas povede u zajedničko stvaranje Hrvatske.

Zbog ovakvih potreba nas građana tražimo da se ovakve emisije do izbora održavaju najmanje jednom tjedno. Ovo tražimo u ime svih hrvatskih građana, poštivanja medijskih sloboda, razvoja demokracije i odgovornosti za hrvatsku budućnost.

Zagreb, 21. studenoga 2009.

Akademik Ivan Aralica

Akademik Borislav Arapović (Inozemni član Ruske akademije znanosti)

Stjepan Asić, dizajner, predsjednik AHK (Australско-hrvatskog kongresa)

Don Miljenko Babaić

Marijan Babić, ing. cest. prometa

Nenad N. Bach, skladatelj (New York, SAD)

Tihomir Bajtek

Miljenko Baloković, knjižničar

Marin Belančić, nakladnik i dragovoljac Domovinskog rata

Božica Belančić

Katarina Belančić, prof.

Karolina Belančić, fiz. terapeutica

Kap. Darko Belović

Petar Bezjak, ekonomist i bivši predsjednik Hrvatskog studentskog zbora

Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.

Damir Borovčak, dipl. ing., samostalni publicist

Dr.sc. Srećko Botrić, doc

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu

Mr. sc. Tomislav Bradić

Branko Bralić, fotograf

Ivica Brešić, magistar ekonomije

Juraj Cigler, dipl.inž.grad., Čakovec

Prof. dr. sc. Marin Cikeš

Davor Cvitanić, dipl.ing

Joško Čelan, novinar i publicist, Split

Tomislav Čolak, profesor povijesti, Knin

Mirko Čondić, pukovnik HV u m.

Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek

Prof. dr. sc. Ante Čuvalo

Ikica Čuvalo, prof.

Marko Ćavar, umirovljenik

Mate Ćavar, pjesnik i publicist

Dr. Ružica Ćavar, dr. stomat. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj

Prim. Egidio Ćepulić, dr.med.

General Ljubo Ćesić Rojs

Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. Misija u Švicarskoj

Prof.dr.sc. Vlado Dadić

Prof. dr.h.c. Nikola Debelić

Zlata Derossi, prof.

Julije Derossi, knjiž.

Davor Dijanović, student

Admiral Davor Domazet Lošo

Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik "Hrvatskog lista"

Drago Duvnjak, dipl. ing.

Silvana Dvornik, dipl. ing.

Željko Dvornik, ing.

Prof. dr. sc. Neven Elezović

Prof. dr. sc. Radoslav Galić

Dunja Gaupp, menadžer prodaje

Osvin Gaupp, dipl. el. ing.

Danica Glavaš

Vlado Glavaš

Tomo Gložinić, sudac vrhovnog suda u mirovini

Frano Grbavac

Mate Grbavac

Ivica Grgić, glavni urednik portala:

<http://www.lijepanasadomovinahrvarska.com>

Josip Grgić, mag. oec, stručni suradnik, Ploče

Prof. dr. sc. Vinko Grubišić

Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart

Anđela Hodžić, ing. informatike

Elamer Hodžić, student

Karolina Hrastović, vjeroučiteljica

Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik

Mr. sc. Božidar Ivanković

Kornelija Ivoš, službenica

Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik

Akademik Dubravko Jelčić

Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika

Prof. dr. sc. Drago Katović

Doc. dr. sc. Milica Klaričić Bakula

Alojzije Kokorić, ing.

Prof. dr. sc. Ivan Kordić

Stjepan Kovač, prevoditelj

Mate Kovačević, novinar i publicist

Matej Knežević, student

Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr.sc.Damir Letinić, Zadar
Prof. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Ivica Luetić, novinar
Prof. Dr. sc. Aleksandar Lutkić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić, epidemolog
Ante Madunić, odvjetnik
Marijan Majstorović, novinar i publicist
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić
Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, P. Eng.
Rajka Martinec Mladinić, dipl. ing.
Dr. sc. Josip Matjan, die
Stipe Medvidović
Ivana Medvidović
Marijan Medvidović
Jela Medvidović-Grbavac
Dr. sc. Miroslav Međimorec
Ivica Mesić, dipl. iur.
Dr. sc. Jadranka Mičić Hot, docentica
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica i pjesnikinja
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Marko Milinković, umirovljenik, Varaždin
Petar Mladinić, prof.
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz
iseljeništva 'Krasna zemljo', Pula
Nikola Mulanović, Mokošica
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak Mostar
Dr. Ing. Marijan Papić
Mr. sci. Josip Papković, dipl. ing. fiz.
Ivo Paradžik, umirovljenik

Marija Peakčić-Mikuljan, književnica
Ankica Pečarić, prof.
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Mr. sc. Marina Periša, prof. geologije i geografije
Marija Perković, dipl iur, Split
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Mile Pešorda, književnik i urednik
Daniel Pinjusić, radnik
Jasenska Polić Biliško, prof.
Akademik Stanko Popović
Davor Potočnjak
Mario Potočnjak
Damir Primorac, Belgija
Dr. Stjepan Razum
Božidar Ručević, dipl. ing.
Jakov Sedlar, redatelj
Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić¹⁹

¹⁹ U privitku Ti šaljem crticu koja je objavljena u jučerašnjem Večernjem. Možda će barem malo koristiti iako se u množini objavljenog materijala ovakva crtica lako izgubi.

Jedno je sigurno kraj ovakvog ponašanja medija Izbori nikako nisu demokratski.

Pozdrav i svako dobro Ivo

19. 11. 2009.

HRT I PREDSEDNIČKI IZBORI

Još nije pravo ni počela kampanja za predsjedničke izbore, a već se mogu uočiti mnoge nepravilnosti na koje bar za sad nitko nije reagirao. To se osobito može uočiti u emisijama HRT-a. HRT je javna a ne komercijalna televizija, pa bi trebala u svojim emisijama jednako tretirati sve kandidate za predsjednika Republike koji su prema zakonskim propisima ravnopravni.

Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Fra Miljenko Stojić
Jaroslav Stučka, umirovljenik, Osijek
Ante Šare, dipl.ing.el., sveučilišni nastavnik u mirovini i Predsjednik HUV-a ("Hrvatska udruga vlasnika otuđene imovine za vrijeme fašističkog i komunističkog režima")
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar
Mr sc. Đuro Škvorc, umirovljeni časnik
Prof. Ivana Tanovitski
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Mile Tominac, poduzetnik
Damir Tučkar, dipl.ing.
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing
Prof. dr. sc. Rudolf Vouk
Dr. sc. Davor Vrsaljko, znanstveni suradnik i kustos

Međutim to se ne događa. HRT daje prednost četvorici ili petorici kandidata koji prema njihovu mišljenju imaju šanse na izbor, a druge kao da je već unaprijed otpisala i jedva ih ili nikako ne spominje. Kako su emisije HRT-a vrlo mnogo gledane, takav tretman ima vrlo velik utjecaj na mišljenje i stav velikog broja birača, koji nemaju objektivne mogućnosti da se potpuno jednakopravno upoznaju sa svim kandidatima. Dakle HRT potpuno protuzakonito prejudicira izborne rezultate u korist od nje već određenih kandidata, ne dajući pri tom pravo drugim kandidatima da se ravnopravno natječu. Mislim da je ovakav rad i postupak potpuno protuzakonit i da direktno utječe na demokratsko pravo građana na slobodan izbor predsjednika RH.

Ivo Soljačić

Marijana Vukadin, tajnica uprave

Daniel Mathew Zakarija, dia, aia

Mladen Zelić, dipl.ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike, Split

Prof. dr. sc. Ivan Zulim

Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog

Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrna EURO 1960 Paris

Prof. dr. sc. Tomislav Živković

Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

KOMENTARI S PORTALA

TKO JE TKO? — DUVNJAK DRAGO 27-11-2009 19:57

Poštovani gosp Pečariću posjetio sam portal HR svijet i upalo mi je u oči da pjeva odu Josipoviću pa sam onmah reagirao dole navedenim komentarom. Molio bi Vas za mišljenje o tom portalu i ljudima koji ga vode . Jesu li naivci ili tipični kako Carla kaže -"podli kurvini sinovi?"

Citiraj:

"Živimo u teškim vremenima, vremenima interesnih lobija i kontroliranih medija, vremenima u kojima prava istina uvijek biva proglašavana paranojom , a laž se konstantno pokušava pretvoriti u istinu i dogmu. Želimo upravo ovim portalom, kroz našu rubriku "Vijesti", pokazati što je prava sloboda medija i u budućnosti se svim snagama, zajedno sa vama, našim čitateljima - boriti i izboriti za nju." Dragi osnivači portala ovo što navodite kao svoj motiv jest primamljivo , ali svojom uredničkom politikom koja slijedi postojeće režimske portale dakle u ime demokracije dajete prostor predsjedničkim kandidatima koji nemaju hrvatski predznak radite za ZAPADNI BALKAN ili da budem grub za KRAJINU. Imamo jednog nacionalnog kandidata dr Miroslava Tuđmana a vi umjesto da kompezirate njegov medijski bojkot učestvujete u tome. Teško je vjerovati u politički

dilantizam. Prof. Josipović je eksponent partije koja je svojedobno radničkim rukama stvorila Jugu a danas radi slično u gospodskim rukavicama. Ovi Dragačevski trubači kojima se okitio jesu žalosna slika hrvatske nacionalne svijesti. Jako sam razočaran da za ovu rabotu koristite prefix HR Pozdrav!

ODG: Otvoreno pismo hrvatskih građana HRT-u — Josip Pečarić 27-11-2009 20:25

Poštovani g. Duvnjak,

Spomenuti portal je tim svojim činom sam sebe definirao. Podsjetit ću Vas da sam o Josipoviću pisao u tekstu objavljenom na ovom portalu (vidjeti također „Hrvatsko slovo“, 25. srpnja 2009. i knjigu „Kraj vremena veleizdajnika?“). U tom tekstu sam ukazao na kontinuitet Josipovića i Haaškog krivokletnika – sadašnjeg predsjednika. Citiram slijedeći dio:

„Sjetimo se da su i Mesić i Josipović pravnici koji su nas svo ovo vrijeme učili da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost. Pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju. To znaju obojica, ali uvijek je dobro pokazati svjetskim moćnicima da im je važnije njihov interes od vlastite struke. Uvijek je dobro pokazati da si dobar sluga i da ne trebaju bolje od njih, zar ne?

I tu je zasluga Josipovića itekako velika jer je on professor na Pravnom fakultetu pa je uspio osigurati skoro potpuni muk hrvatske pravne znanosti. Da nije tako koji bi se profesor usudio govoriti takove gluposti. Da je on u svemu tome bio glavni pokazuje i knjiga:

Responsibility for war crimes : Croatian perspective - selected issues / Ivo Josipović, ed. - Zagreb, Pravni fakultet, 2005. - (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabienensis).

U Uvodu Josipović kaže: “Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje ad hoc tribunala

za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja s Haškim tribunalom, a njezina budućnost u Europi i dalje ovisi uglavnom o njezinoj vezi s Haagom i ratnim zločinima općenito. Hrvatski su sudovi sproveli brojne sudske procese vezane uz ratne zločine, no njihovo iskustvo i (pravne i političke) posljedice tih procesa nisu još uvijek jasne. Štoviše, za vrijeme utemeljenja Međunarodnog kaznenog suda, Hrvatska je bila među onim zemljama koje su aktivno i snažno podupirale njegovo utemeljenje, preko 'Grupe istomšljenika'. No ipak, pitanje odgovornosti za ratne zločine često je stvaralo različite emocije i različite profesionalne, političke i moralne stavove i u široj javnosti i među pravnicima u Hrvatskoj. To je nedvojbeno bilo jedno od pitanja koje je u najvećoj mjeri zaokupljalo hrvatsku javnost u zadnjih petnaest godina. U svakom slučaju, pitanje odgovornosti za zločine počinjene tijekom posljednjeg rata ostat će relevantna tema još dugo vremena, a njezin će odgovor odlučiti o budućnosti Hrvatske. Zbog važnosti novih tendencija u međunarodnom kaznenom pravu za Hrvatsku, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, s potporom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, započelo je projekt pod nazivom „Hrvatska i međunarodno kazneno sudovanje.“ Ova je knjiga rezultat prve faze rada na ovom projektu, u kojoj mnogi hrvatski pravni stručnjaci sudjeluju kao istraživači. Cilj projekta je promicati proučavanje međunarodnog kaznenog prava i odgovornosti za ratne zločine u hrvatskoj pravnoj znanosti.“

Dakle, Pravni fakultet pod dirigentskom palicom prof. Josipovića šalje svijetu cijelu knjigu na engleskom jeziku u kojoj se ne spominje agresija na Hrvatsku, u kojoj se ne spominje razlika ratnih zločina agresora i zločina u ratu onih koji se brane. Potom su stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU predstavili svoj projekt o „zločinačkom pothvatu“. Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da Sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije“ služi samo za obranu agresije i agresora. Na to sam ih osobno upozorio u diskusiji. Srećom

prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. Između ostalog upozorio je kako se grдно varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Poznato je da su mnogi stručnjaci zbog toga i napuštali taj sud.

Horvatić je potom sudjelovao na znanstveno-stručnom skupu Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?». u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine. Naime, poslije tog skupa HINA je izvijestila, a prenijele su i neke dnevne novine, slijedeće:

«Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko Horvatić izjavio je danas kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zlorabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe. Govoreći na današnjem, trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?", koji je u Zagrebu okupio poznate pravne stručnjake, povjesničare, akademike i neke članove hrvatske Vlade iz vremena srpske agresije na Hrvatsku, profesor emeritus Željko Horvatić istaknuo je kako je glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, jer kontinuirano, kako je istaknuo, nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva. Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti. Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zlorabom međunarodnog kaznenog pravosuđa. "Ako ta zloraba makar i

djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća".

Poznato je kakvu je burnu reakciju izazvao tada prof. Horvatić. A zamislimo samo da su tako nastupali oni koji su to trebali – ostali profesori s Pravnog fakulteta. Ali oni su umjesto o struci i pravdi razmišljali o Josipovićevoj „pravdi“. Ipak Josipović može biti predsjednik države, a ne Horvatić, zar ne?

Naš poznati odvjetnik Željko Olujić je u „Hrvatskom listu“, 19. studenog 2009. kaže:

Tvrditi za „Oluju“ da je etničko čišćenje s pozicije profesora kazneno-procesnog prava i nakon toga se kandidirati za predsjednika države cinizam je najgore vrste.

Ne treba biti puno inteligentan i iz ponašanja profesora Horvatića i Josipovića zaključiti tko voli Hrvatsku, a tko ne.

Zato bi njegova pobjeda na izborima značio i odgovor na upitnik dan u naslovu knjige. Slijedeća bi očito imala naslov: Nastavlja se vrijeme veleizdajnika,

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

RASIZAM SUDA U HAAGU / 15 GODINA PONAVLJANJA ISTOGA: JE LI BILO UZALUD? ZAGREB, 2011.

RASIZAM

U presudi hrvatskim generalima tvrdi se da nije važan kontekst u kojemu su se navodni ratni zločini dogodili. Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske, profesor emeritus Željko Horvatić kaže da je u pravu, kod bilo kojeg prekršaja, a kamoli zločina, važan kontekst u kome se on odigrao.

Kontekst nije važan u odnosima viših i nižih bića (više i niže rase). Dakle, Hrvatima kao ljudima niže vrste, nije moglo pasti na pamet – svetiti se. To je djelo njihovih vođa. Oni su to isplanirali pa su i odgovorni za to. Zato sam rekao:

"A onda nam ti jaki (preko Haaga, a i izravno) poručuju:

**DA, TO PRAVO IMAJU SVI NARODI, ALI VI HRVATI NISTE
UČINILI TO ZATO, VEĆ ZATO DA BI ISTJERALI SRBE. JER VI
STE GENOCIDAN NAROD!**

Ako to nije rasizam, priznajem ja doista ne znam što je rasizam."

Sjetimo se da od prvog dana Oluje imamo tvrdnju o tzv. prekomjernom granatiranju Knina i optužbu da je predsjednik Tuđman zločinac. Prekomjerno granatiranje u kome je stradao JEDAN civil! Svima nam je pred očima razrušeni Vukovar i brojni pobijeni njegovi građani. To nije bilo prekomjerno granatiranje. Razrušen je grad u kome su živjela bića niže vrste i pobijeni su brojni pripadnici bića niže vrste. Ali u prekomjernom granatiranju Knina ubijen je jedan čovjek. Za to je sigurno odgovorna Vlada.

Ako to nije rasizam, priznajem ja doista ne znam što je rasizam.

A kad strada jedan čovjek, itekako je važno naći topničke dnevnik. Treba cijelom svijetu pokazati koliko je ogroman zločinački pothvat počinila vlada nižih bića kada je stradao jedan civil.

Ako to nije rasizam, priznajem ja doista ne znam što je rasizam.

Gotovina je spasio 150 000 muslimana iz Bihaća od sudbine koju su doživjeli u Srebrenici. Ali to su muslimani, kao i Hrvati bića niže vrste. Kako se Gotovina usudio spašavati bića niže vrste, umjesto da spasava dvjestotinjak bića više vrste. Umjesto da se proglasi pobjeda bića više vrste, pobijeno je njih nekoliko stotina.

Ako to nije rasizam, priznajem ja doista ne znam što je rasizam.

Svetom Ocu Ivanu Pavlu II. mi smo bili "narod nade". To nam je i sam poručio kada je za svoj stoti posjet izabrao baš posjet "narodu nade". A prva poruka, ona u Dubrovniku, bila mu je ona o slobodi. Danas je mnogima postalo jasno, ono o čemu sam više puta pisao i što možete naći u ovoj knjizi, da sud u Haagu uvodi novi svjetski poredak u kome sloboda nije jednaka za sve.

Ako to nije rasizam, priznajem ja doista ne znam što je rasizam.

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

INTELEKTUALNA PROSTITUCIJA

U tekstu OPET NAPAD S „DESNA", (HRSvijet, 23. lipnja 2011.) komentirao sam napade na moju sintagmu Haaški bordel:

„Gluparija zvana haaški bordel posebno je zanimljiva. Svima je jasno da kada se netko prodaje – onda je to prostitucija. Ne obična, nego mnogo gora – intelektualna prostitucija. Tužiti i suditi onako kako to rade suci u Hagu upravo je to...”

Doista, radi se o mnogo goroj prostituciji. Prostitutke prodaju svoje tijelo i to je mnogo časnije od onoga što rade pravnici u tom „sudu”, i ne samo u njemu, kada se prodaju na račun drugih. Zapravo, to im je i rekao general Slobodan Praljak 17.6.2009.:

„Vi se ponašate kao bogovi. Vi se ponašate kao da vam je svejedno radi li se o ljudima, stoci, miševima, glupanima, ... majmunima.”

Međutim, ako ponovno pročitate spomenuti moj tekst, lako ćete vidjeti da je skoro cijeli tekst zapravo priča o intelektualnoj prostituciji.

Pri tome je jasno da što je prostitucija na višoj razini ona je bolje i plaćena. A platiti te mogu i novcem i počastima svakojake vrste.

Tu je priča o Carli del Ponte kao mogućoj majci svih Hrvata, jer smo mi podli kurvini sinovi.

Ali mnogo važnija je priča o dr. Milanu Vukoviću i predsjednicima Mesiću i Josipoviću.

Dr. Milan Vuković godinama upozorava na međunarodno pravo i pitanje zločina agresije, pitanja agresora i žrtve i s tim u svezi pitanje ratnog zločina (koji čini agresor) i zločina u ratu (koji se može učiniti u obrani). Zbog toga je stalno napadan do današnjega dana. Kolege ga,

naravno, ne brane jer su svjesni činjenice da to nije po volji svjetskim moćnicima, a i ne osporavaju njegove tvrdnje jer bi bilo smiješno tvrditi da ono što Vuković navodi nije točno.

Naravno, i Mesić je pravnik, ali se ne bavi pravom pa se to ne odnosi na njega. On ne govori istinu i nagrađen je položajem koji je imao.

Josipović ne osporava Vukovića, nego piše „svoju priču” (tj. knjigu) u kojoj uglavnom ne spominje međunarodne zakone koje spominje Vuković, a kada ih i spomene (neke mora, zar ne?) onda ne navodi one članke koje spominje Vuković, jer su oni u korist Hrvatske, a ne međunarodnih moćnika.

U knjizi „Rasizam suda u Haagu“ postoji i tekst JOSIPOVIĆ PREDSTAVLJA MESIĆEV HAAŠKI KONTINUITET iz 2009. g., iz kojega izdvajam:

Sjetimo se da su i Mesić i Josipović pravnici koji su nas sve ovo vrijeme učili da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde” i dokazati svoju nevinost. Pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju. To znaju obojica, ali uvijek je dobro pokazati svjetskim moćnicima da im je važniji njihov interes od vlastite struke. Uvijek je dobro pokazati da si dobar sluga i da ne trebaju bolje od njih, zar ne?

I tu je zasluga Josipovića tek tako velika jer je on profesor na Pravnom fakultetu pa je uspio osigurati skoro potpuni muk hrvatske pravne znanosti. Da nije tako, koji bi se profesor usudio govoriti takve gluposti. Da je on u svemu tome bio glavni pokazuje i knjiga:

Responsibility for war crimes: Croatian perspective – selected issues/Ivo Josipović, ed. – Zagreb, Pravni fakultet, 2005. – (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabensis).

U Uvodu Josipović kaže:

Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje 'ad hoc' tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i

sukobljavanja s Haškim tribunalom, a njezina budućnost u Europi i dalje ovisi uglavnom o njezinoj vezi s Haagom i ratnim zločinima općenito. Hrvatski su sudovi sproveli brojne sudske procese vezane uz ratne zločine, no njihovo iskustvo i (pravne i političke) posljedice tih procesa nisu još uvijek jasne. Štoviše, za vrijeme utemeljenja Međunarodnog kaznenog suda, Hrvatska je bila među onim zemljama koje su aktivno i snažno podupirale njegovo utemeljenje, preko 'Grupe istomišljenika'. No ipak, pitanje odgovornosti za ratne zločine često je stvaralo različite emocije i različite profesionalne, političke i moralne stavove i u široj javnosti i među pravnicima u Hrvatskoj. To je nedvojbeno bilo jedno od pitanja koje je u najvećoj mjeri zaokupljalo hrvatsku javnost u zadnjih petnaest godina. U svakom slučaju, pitanje odgovornosti za zločine počinjene tijekom posljednjeg rata ostat će relevantna tema još dugo vremena, a njezin će odgovor odlučiti o budućnosti Hrvatske. Zbog važnosti novih tendencija u međunarodnom kaznenom pravu za Hrvatsku, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, s potporom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, započeo je projekt pod nazivom „Hrvatska i međunarodno kazneno sudovanje.” Ova je knjiga rezultat prve faze rada na ovom projektu, u kojoj mnogi hrvatski pravni stručnjaci sudjeluju kao istraživači. Cilj projekta je promicati proučavanje međunarodnog kaznenog prava i odgovornosti za ratne zločine u hrvatskoj pravnoj znanosti

Dakle, Pravni fakultet pod dirigentskom palicom prof. Josipovića šalje svijetu cijelu knjigu na engleskom jeziku u kojoj se ne spominje agresija na Hrvatsku, u kojoj se ne spominje razlika ratnih zločina agresora i zločina u ratu onih koji se brane. Potom su stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU-u predstavili svoj projekt o „zločinačkom pothvatu”. Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije” služi samo za obranu agresije i agresora. Na to sam ih osobno upozorio u diskusiji. Srećom, prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. Između ostalog upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u

Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove će presude biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Poznato je da su mnogi stručnjaci zbog toga i napuštali taj sud.

U čemu je moja grješka kada tvrdim da se radi o prostituciji? Pa vrlo jednostavno. Biti prostitutka znači da se prodaješ za male novce. Kada to radiš na visokoj razini, postoje mnogo ljepši nazivi za to. A ja sam ipak malo ograničeni matematičar pa mi je to isto, bez obzira na nazive i nagrade koje dobiješ za to.

Međutim, lijepo je vidjeti kako kolege s Pravnog fakulteta ipak znaju da je pozicija njihovog kolege Josipovića mnogo ugodnija od one dr. Vukovića. Naime, Benjamin Tolić piše (HRSvijet, 22. lipnja 2011.) kako je na Zagreb Gay Prideu (Zagrebački pederski ponos) sudjelovalo 73 profesora Pravnoga fakulteta. Nadam se da će svjetski moćnici dobro nagraditi njihovo ponašanje.

Pa valjda su svjesni toga kako im ne bi bilo lako osuđivati hrvatske generale samo zato što su Hrvati, da je tih 73 profesora, kao dr. Vuković ili profesor Horvatić, razobličavalo njihovo sudište u Haagu!

Pa valjda su svjesni toga kako im ne bi bilo lako osuđivati hrvatske generale samo zato što su Hrvati da je tih 73 profesora, kao dr. Vuković ili profesor Horvatić, umjesto za ponos homoseksualaca koji imaj sva prava u Hrvatskoj, brinulo za ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda!

HRSvijet, 27. lipnja 2011.

HAAŠKI SUD PREUZIMA ULOGU SRPSKOG MITA O JASENOVCU

Akademiče Pečariću, nedavno ste se vratili iz Pakistana gdje ste godinu dana zajedno sa znanstvenicima iz Pakistana i iz drugih dijelova svijeta surađivali na znanstvenoistraživačkim projektima. Možete li čitateljima Portala Hrvatskoga kulturnog vijeća opisati ovu suradnju?

Vjerojatno imate dojam da sam bio tamo godinu dana zato što me nije bilo u javnosti nešto više od godinu dana. Već nekoliko godina odlazim u centar za razvoj matematike u Pakistanu (obično po šest tjedana po semestru). To je Abdus Salam School of mathematical science u Lahoreu (ASSMS). To je jedinstvena škola u svijetu, a i dobila je svjetsko priznanje kao jedna od najistaknutijih znanstvenih ustanova u toj regiji. Vjerojatno Vam je poznato da obično iz manjih zemalja šalju svoje talentirane matematičare (i ne samo njih) u velike zemlje da bi doktorirali. Oni ponajbolji obično i ostanu u tim zemljama. U ASSMS-u rade suprotno – oni upisuju na doktorske studije ponajbolje mlade matematičare (na natječaj se javi njih dvjestotinjak, a prime ih dvadesetak), a dovode iz svijeta priznate stručnjake. Tako osiguravaju da im ponajbolji mladi matematičari i ostanu doma. To je tamo državna politika. Kod nas nije. Naravno, u Hrvatskoj sam učinio koliko sam mogao, kao slobodan strijelac, da nam što manje mladih matematičara odlazi vani, a i da oni koji ne mogu ili nisu mogli otići mogu doktorati. Zapravo, cijelo svoje znanstveno djelovanje podredio sam tom cilju. Tako je do sada iz „moje” znanstvene škole doktoriralo njih 27, a do kraja godine očekujem da će ih biti 32. U Hrvatskoj ih ni u jednoj drugoj matematičkoj oblasti nije doktoriralo više. Iz znanstvene škole velikoga hrvatskog matematičara i domoljuba Zvonimira Janka (Heidelberg) doktoriralo je njih 16.

Kod drugih naših profesora još manje. Naravno, da bi to postigao morao sam raditi i na drugim stvarima. Uz pomoć profesora Nevena Elezovića i izdavačke kuće „Element” osnovao sam 4 znanstvena časopisa koji se tiskaju u Zagrebu. Jedan od njih je prvi hrvatski matematički časopis na

SCIE listi, a drugi je jedini hrvatski matematički časopis i na CC i SCIE listi i to od prvog broja. I moja grupa u ASSMS-u je najveća. Do sada ih je doktoriralo 4, a još 8 radi na svojim doktoratima. Suradujem i s ostalim kolegama tamo. Počeo sam suradnju s dva tamošnja profesora (Rumunj i Gruzijac), ali i s nekim drugim kolegama iz svijeta koji rade u istim područjima matematike. Posebno mi je bila draga suradnja s mojim doktorandom iz Pakistana i kolegicom iz Izraela, zato što Pakistan i Izrael nemaju nikakve međusobne odnose. Naravno, sve to je bilo moguće zato što sam jedan od 5 najproduktivnijih svjetskih matematičara s oko 800 znanstvenih radova, te više priručnika i 15 monografija o nejednakostima (7 na engleskom su izdale poznate izdavačke kuće u svijetu). Zbog mog doprinosa matematičarima međunarodni časopis Banach J. Math. Anal. (na CC i SCIE listi od prvog broja) posvetio mi je jedan svezak. Organizirana je i međunarodna konferencija u Trogiru 2008. u čast moga 60. rođendana na kojoj je sudjelovalo 130 matematičara iz cijeloga svijeta, a njihovi radovi su objavljeni u 3 sveska dva naša časopisa. Ta konferencija je nastavila svoj život kao svjetska konferencija i druga je održana upravo u Lahoreu, a treća se treba održati u Južnoj Koreji.

Pakistan je država smještena u južnoj Aziji, a graniči ne samo s Indijom i Kinom, nego i s Afganistanom i Iranom, dakle zemljama koje se u našim medijima označavaju kao opasne po zapadne demokratske vrijednosti. Kakav je Vaš dojam o ovom dijelu svijeta? Je li slika koju potenciraju naši mediji realna?

Prije svega bih rekao da je slika koju stvaraju mediji u Hrvatskoj i svijetu u službi svjetskih moćnika. Ravnatelj ASSMS-a mi je jednom rekao da kada vani čita što pišu o Pakistanu ni on ne bi došao. Na prošlogodišnjoj konferenciji tamo, mnogi su pozvani predavači u strahu odbili doći. Znam se našaliti kako je doista nevjerovatno kako se polovici od njih baš tada „razboljela majka”. Hrvatska grupa je bila brojna. Bojali su se doći, a onda bili oduševljeni. Jedna kolegica mi je poslije konferencije napisala: „Profesore, kad god ja ne želim negdje otići, opet me natjerajte da odem!” Profesor Ivan Perić je bio tamo

nekoliko puta. Često razgovaramo o Pakistancima. Različita civilizacija, ali ljudi s kojima komuniciramo izgledaju zadovoljniji, topliji od nas. Je li to ta „opasnost po zapadne demokratske vrijednosti”?

Zapravo i ne znam što znači „biti opasan po zapadne demokratske vrijednosti”. Je li to nešto dobro ili loše? Ivan Miklenić u Glasu Koncila, a prenosi i Vaš Portal20, upozorava na paralelu Bleiburga i Haaga pa kaže:

Zastrašujuće posljedice što velika međunarodna sila nije poštivala međunarodno pravo prema hrvatskim vojnicima i civilima, a koji su imali povjerenje i nadu u nju smatrajući je pravnom, demokratskom i humanom, još uvijek ostaju kao izazov za poštenu i vjerodostojnu ispriku. No umjesto te civilizacijske geste, po općem uvjerenju u Hrvatskoj, baš ta velika međunarodna sila dala je svoj veliki doprinos baš za takvu hašku presudu, te je time i nehotice otkrila da su njezini politički interesi daleko važniji od života mnogih ljudi, od istine, pravde i poštivanja dostojanstva hrvatskoga naroda.

A upravo sam i sam u nedavnom izlaganju na Tribini HIP-a (što je također prenio Vaš Portal21) spomenuo svoj tekst iz 1996. godine u kome sam govorio kako su naše vrijednosti mnogo iznad tih zapadnih demokratskih vrijednosti. Kao i Miklenić sada i ja sam još tada upozoravao na činjenicu da njima nisu važni ljudi. Nije im ni važna sloboda drugih, nego samo njihova i onih kojima je oni dozvole. Zato smo našem dragom Papi, sada već blaženiku, Ivanu Pavlu II. i bili „narod nade”: bili smo narod koji je izborio svoju slobodu unatoč onima koje krase „zapadne demokratske vrijednosti”. Zato je za svoj stoti posjet izabrao „narod nade”, a prva poruka mu je bila u Dubrovnika ona o slobodi!

20 Ivan Miklenić pohvalio, ali i kritizirao Hebranga i Karamarku u Bleiburgu, Portal HKV-a, 22. svibnja 2011.

21 Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a, "Jučer gledam sliku naroda, baca cvijeće po herojima...", Portal HKV-a, 13. svibnja 2011. i 18. svibnja 2011.

A o slobodi svoga naroda pjeva Marko Perković Thompson. Pjeva i o drugim hrvatskim i općeljudskim vrijednostima: obitelji, braniteljima, svom narodu, Bogu. Ali te vrijednote su opasne po zapadne demokratske vrijednosti. Thompsonu su zabranili ulazak u EU! Obrazloženje je ispod svake civilizacijske razine, kao i presude našim generalima u Haagu. Moj govor o tome ispred Veleposlanstva Švicarske također ste objavili na Vašem Portalu²².

Kako se u Pakistanu doživljava nagli gospodarski uspon susjedne Indije i Kine, a kako vojni uspon Irana, kojega neki danas drže za najmoćniju državu Bliskoga istoka?

Zapravo, mislim da se sve te zemlje od Maroka do Indonezije u velikoj mjeri okreću razvoju znanosti. U mojim časopisima posljednjih godina imamo veliki broj radova poslanih iz tih zemalja. A i sam nastanak ASSMS-a svjedoči tome. Zato u Lahoreu ne razgovaram o tome. U ASSMS-u se na sve moguće načine pokušavaju prilagoditi nama. A ako ne razgovaramo o matematici, teme su nam obično one općeljudske. Ako nisam zadovoljan nečim što se ne uklapa u moj pogled na svijet uvijek se trude postupiti po mojim uvjerenjima. Ali i pouče me ponešto. Kada sam, razočaran, pričao kako moj narod na izborima bira one koji služe svjetskim moćnicima, ravnatelj ASSMS-a profesor Alla Ditta Raza Choudary mi je pričao kako su mnogi i kod njih (a Pakistan je zemlja od 160 milijuna ljudi) vjerovali da Pakistanci ne mogu sami voditi svoju zemlju, nego to moraju raditi Englezi. Moji studenti mi kažu da je slična situacija onoj u Hrvatskoj i kod njih. Što i jest logično. Kada smo svjetskim moćnicima važni mi (a ima nas manje nego u pola Lahorea), kako ne će biti tako velika zemlja!

²² Govor akademika Josipa Pečarića s prosvjednog skupa u petak u Zagrebu, Portal HKV-a, 12. listopada 2009. Zanimljivo je da se u tijeku akcije sakupljana potpisa Pismu VS-u UN-a pojavio i napad na knjigu o Thompsonu.

Pri tome treba naglasiti da profesor Choudary itekako vodi računa o našoj sigurnosti, tako da mi znamo da kada nas pozove sigurno nam se ne može dogoditi ništa loše.

Povod za naš razgovor, međutim, prije svega je predstavljanje Vaše nove knjige „Rasizam suda u Haagu – 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?“, za koju su predgovor napisali prof. dr. sc. Miroslav Tuđman i akademik Dubravko Jelčić. Kako je knjiga sadržajno koncipirana?

Zapravo, ideju za nastanak ove knjige dao je moj prijatelj i suradnik Mate Kovačević. Naime, kada smo doznali kakve su haaške presude popisao sam sve svoje tekstove o tom „sudu“ (otud podnaslov knjige). Mate je inzistirao na knjizi sa svim tim tekstovima.

U prvom poglavlju su dana moja pisma ministarstvima znanosti, kulture i vanjskih poslova, s molbom za financiranje. Uz njih sam priložio i spomenute recenzije iz kojih izdvajam:

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman:

U svim Pečarićevim radovima poruka je jasna, argumentacija logički neoboriva, matematički precizna. Kada je riječ o haškim optužnicama protiv hrvatskih generala, snaga i logika njegovih teza i argumenata kao da ima ishodište u poruci kardinala Franje Kuharića koju citira u uvodu knjige: „Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

Akademik Dubravko Jelčić:

Vještina njegova pera i čvrsta, doista matematička logika daje uvjerljivost njegovim spisima i jamči vrijednost (i ove) njegove knjige. Anegdoticnost, kojoj autor također nerijetko pribjegava, povećava zanimljivost njegova pisanja (ustvari: pripovijedanja). Ali valja odmah upozoriti na specifičnost Pečarićeva stila i bitnu odliku njegove kritičnosti: ona se afirmira podrugljivošću, a ona ostvaruje ironijom i sarkazmom, što njegovim spisima pribavlja literarnu dimenziju. Time je čitateljima zajamčena draž čitanja.

Trebam li reći da mi iz ministarstava uopće nisu odgovorili? Ni službenici, a kamoli ministri kojima sam pisma uputio. Znali smo da i ne će. Pa neposredno prije tih presuda potihlo su donijeli zakon u Saboru da će sa suđenjima nastaviti u Hrvatskoj.

Potom u knjizi slijede poglavlja: Umjesto Predgovora, 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?, Rugajmo se rasistima! i Umjesto zaključka.

U kojem se oblicima manifestira rasizam Haaškoga suda? U knjizi pišete da je na Haaškomo sudu nekome dovoljno dokazati da je Hrvat, e da bi bio osuđen kao zločinac.

Zapravo rasizam tog suda sadržan je već u naslovu moje knjige Priznajem, Hrvat sam! To se doista i dogodilo u predmetu Kordić. U prvostupanjskoj presudi bilo je navedeno niz konkretnih zločina zbog kojih je Kordić osuđen na 25 godina!

Njegovi odvjetnici su u žalbi dokazali da je Kordić nevin po svim tim konkretnim zločinima. U drugostupanjskoj presudi su uvažili sve što su odvjetnici dokazali, zadržali se na jednoj jedinoj (koja nema veze sa zdravom pameti) i presudili opet 25 godina!

Drugim riječima, Kordiću su dokazali jedino ono što su i mogli: Hrvat je. I to izniman! Pa je i kazna jednog rasističkog suda tome i primjerena, zar ne?

Vjerojatno se scenarij trebao ponoviti i na suđenju generalima Gotovini i Markaču. Međutim, u mnogim našim tekstovima obarali smo sve što su oni stavljali u svojim optužnicama. Na kraju im je odvjetnički tim zagorčao posao. Oborili su im svaku smislenu optužbu već u prvostupanjskoj presudi, što odvjetnik generala Gotovine Luka Mišetić u svom nedavnom obraćanju hrvatskoj javnosti zapravo i konstatira. Sudu su ostale samo one besmislene, pa su kao i u slučaju Kordić presudili na osnovu njih. Dokazali su im, zapravo samo da su Hrvati. I to ne baš bilo kakvi.²³

23 Josip Pečarić: Kazne jednoga rasističkog suda – Priznajem, Hrvat sam!, Portal HKV-a, 24. svibnja 2011.

A cijeli postupak oko suđenja generalima Gotovini i Markaču prepun je rasističkog ponašanja tužitelja i sudaca u Haagu. To i navodim na početku knjige:

Rasizam:

U presudi hrvatskim generalima tvrdi se da nije važan kontekst u kojemu su se navodni ratni zločini dogodili. Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić kaže da je u pravu kod bilo kojeg prekršaja, a kamoli zločina, važan kontekst u kome se on odigrao.

Kontekst nije važan u odnosima viših i nižih bića (više i niže rase). Dakle, Hrvatima kao ljudima niže vrste, nije moglo pasti na pamet – svetiti se. To je djelo njihovih vođa. Oni su to isplanirali pa su i odgovorni za to. Zato sam rekao:

„A onda nam ti jaki (preko Haaga, a i izravno) poručuju:

DA, TO PRAVO IMAJU SVI NARODI, ALI VI HRVATI NISTE UČINILI TO ZATO, NEGO ZATO DA BI ISTJERALI SRBE. JER VI STE GENOCIDAN NAROD! Ako to nije rasizam, priznajem, ja doista ne znam što je rasizam. ”

Sjetimo se da od prvog dana Oluje imamo tvrdnju o tzv. prekomjernom granatiranju Knina i optužbu da je predsjednik Tuđman zločinac. Prekomjerno granatiranje u kome je stradao JEDAN civil! Svima nam je pred očima razrušeni Vukovar i brojni pobijeni njegovi građani. To nije bilo prekomjerno granatiranje. Razrušen je grad u kome su živjela bića niže vrste i pobijeni su brojni pripadnici bića niže vrste. Ali u prekomjernom granatiranju Knina ubijen je jedan čovjek. Za to je sigurno odgovorna Vlada (...)

A kad strada jedan čovjek itekako je važno naći topničke dnevničke. Treba cijelom svijetu pokazati koliko je golem zločinački pothvat učinila vlada nižih bića kada je stradao jedan civil (...)

Gotovina je spasio 150 000 muslimana iz Bihaća od sudbine koje su doživjeli u Srebrenici. Ali to su Muslimani, kao i Hrvati, bića niže vrste. Kako se Gotovina usudio spašavati bića niže vrste, umjesto da spašava

dvjestotinjak bića više vrste. Umjesto da se proglasi pobjeda bića više vrste, pobijeno je njih nekoliko stotina (...)

Jedna od tvrdnji koju je moguće pronaći u knjizi jest i ona da Haaški sud preuzima ulogu srpskog mita o Jasenovcu. U kojem smislu?

Izmišljeni brojevi žrtava logora u Jasenovcu bili su osnova u rasističkoj tezi o genocidnosti hrvatskog naroda, a u cilju sprječavanja svake pomisli o stvaranju hrvatske države. A državu smo stvorili i normalno je „glavni zločinac” Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman. Cijeli sud u Haagu podređen je suđenju tome „zločincu”. To sjajno opisuje u Frankfurter Allgemeine Zeitungu od 19. svibnja 2011. kršćansko-demokratski zastupnik u njemačkom Bundestagu Klaus-Peter Willsch. Već sam naslov njegova teksta puno govori: Mrtvačka sinoda u Haagu²⁴:

Godine 897. u Rimu se dogodio jedan znameniti spektakl. Tada svježe izabrani papa Stjepan VI., suočen sa sumnjama u zakonitost svog imenovanja, svom je prethodniku Formozu, devet mjeseci nakon njegove smrti, upriličio crkvenopravni sudski proces. Tijelo pape Formoza tada je izvučeno iz groba, navučena mu je papinska odora te je postavljeno na tron. Ishod presude mrtvačke sinode znao se već od samog početka. Ona je Stjepanu bila potrebna da bi si osigurao vlastiti legitimitet.

Slična farsa dogodila se je na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji u Haagu 15. travnja 2011. Tog je dana sudsko vijeće proglasilo krivim pokojnog hrvatskog predsjednika Franju Tuđmana za progon pobunjenog srpskog stanovništva prilikom ponovnog preuzimanja hrvatskih područja koja su bila pod srpskom okupacijom. Time ga je sud stavio u isti koš s drugim mrtvacom: Slobodanom Miloševićem.

Ta je presuda skandalozna, nepravedna i opasna.

Skandalozna, jer sud time naknadno pruža moralnu nadogradnju politici ekvidistancije prema agresoru i žrtvi koju su u najboljem slučaju

24 Klaus-Peter Willsch: Presuda je skandalozna, nepravedna i opasna, Portal HKV-a, 23. svibnja 2011.

provodili „posebni prijatelji“ Hrvatske. S obzirom da Haškom sudu, za razliku od rimske kurije iz 9. stoljeća, nije dopušteno suditi mrtvacima, on je u zatvor poslao hrvatske vojne zapovjednike Antu Gotovinu i Mladena Markača: na 24, odnosno 18 godina...

Međutim, postavlja se logično pitanje: Zar je „zločin stvaranja hrvatske države“ doista tako veliki da su svjetski moćnici dopustili da se oni kao naredbodavci, a ne suci u Haagu, pokažu cijelom svijetu kao nasljednici pape Stjepana VI.? Otkud takva slijepa mržnja prema Tuđmanu?

Odgovor je jednostavno naći u nedavno objavljenim transkriptima sa sjednice Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995., nakon operacije Oluja. Slobodan Milošević tada kaže:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?

Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili – bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) – Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. Da smo istog tog dana napravili idiotsku glupost da im pomognemo, ko bi to stigao do Knina do večeri da im pomogne?! Pa, tamo ne bi moglo da se stigne od njihovih kolona kojima su zakrčili sve putove u bežaniji zajedno sa stanovništvom. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Dakle, kada im je već Tuđman stvorio državu, željeli su stvaranjem države u državi tzv. RSK onemogućiti njezino postojanje. Predstavnici UNPROFOR-a su zapravo štitili tu njihovu „državu“, a ne nesrpsko pučanstvo u njoj. I onda je Tuđman ponizio svjetske moćnike. Za 12

sati njihova „država“ je praktično nestala, a vojsku te „države“ Tuđman je pretvorio u čopor zečeva.

Zato mu je Haag presudio s 24 (Gotovina) plus 18 (Markač) godina. Zapravo mrtvi Tuđman je za sada osuđen na 42 godine zatvora za „zločin“ stvaranja hrvatske države i poniženje koje je nanio svjetskim moćnicima (to je valjda pravnički – za njihove duševne boli). Ali, ako se tome dodaju presude koje su već dosuđene hrvatskim braniteljima u Hrvatskoj i na koje se Hrvatski sabor najnovijim zakonom i obvezao, to će biti mnogo, mnogo više.

A dodajmo tome i „zločin“ koji je napravio Tuđman u BiH. Sjetimo se želja i postignutih rezultata svjetskih moćnika u susjednoj državi:

Dopustili su pokolj u Srebrenici, u njihovoj navodno zaštićenoj zoni.

Osudili su Darija Kordića bez ikakvih dokaza, zato što je spriječio isti takav pokolj u drugoj njihovoj zaštićenoj zoni.

Sada su osudili Gotovinu i Markača zato što je zapravo Tuđman spriječio još veći pokolj koji su trebali u Bihaću izvršiti njihovi saveznici Srbi.

Kako su svjetski moćnici planirali da nakon pokolja u Bihaću proglase Srbe kao pobjednike u ratu, jasno je da je i to veliki razlog da sude mrtvom Tuđmanu, kao što je i papa Stjepan VI. sudio svom prethodniku.

Sjetimo se samo Kordićevih 25 godina, a tko zna koliko će dobiti šestorka iz BiH na čelu s iznimnim generalom Slobodanom Praljkom. Kako i za njih možemo reći kao i za Gotovinu i Markača: preko njih sude mrtvom Tuđmanu. Možemo konstatirati da će „Sud“ u Haagu osuditi mrtvog Tuđmana na stotine i stotine godina!

Haaški sud označili ste i kao „lokomotivu prema Zapadnom Balkanu“. Smatrate li da se iza sve agresivnije nametanog koncepta „Zapadni Balkan“ odnosno „Jugosfera“ – unatoč konstantnome paljetkovanju o ulasku u EU – zapravo skrivaju pokušaji obnove Jugoslavije, na koje je još pokojni predsjednik Franjo Tuđman upozoravao prije svoje smrti? Da, upravo tako. Očito je i kroz to da svjetski moćnici žele vratiti na staro, koliko je god moguće. Jer ipak, rat se dogodio, Hrvatska je

pobijedila u ratu, a i „zečevi” su bježali, zar ne? Jasno je da je cilj ostvariti formulu $6 - 1 + 1$ (Jugoslavija – Slovenija + Albanija). Zapravo, tu poništavaju Tuđmanovu pobjedu i žele napraviti nešto gore od bivše Jugoslavije. Tamo su sve hranili Slovenija i Hrvatska, a sada bi to radila samo Hrvatska. Na kraju krajeva i mi smo sudjelovali u Tuđmanovu „zločinu” pa trebamo biti kažnjeni!

Iako se politika Velike Britanije opravdano drži glavnim krivcem za sramotne haaške presude, mišljenja sam da one ne bi bile moguće bez izdajničke asistencije dijelova hrvatske političke nomenklature. Vaše mišljenje?

Ne samo njih! Ne zaboravimo i ulogu glavnih medija. Zapravo se sve odigralo po poznatim scenariju kako zavladatai raznim zemljama. To je izvrsno opisao Josip Jović u svojoj knjizi *Život po protokolima*. U spomenutom članku s Okruglog stola HIP-a²⁵ posebno sam upozorio na uloge dva predsjednika RH. Kako je izdajnička Mesićeva uloga poznata posebno sam upozorio na Josipovićevu ulogu. Ponovit ću:

Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj. na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.

Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi *RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007., skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti sa željenim postavkama.

Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.

Suprotno pravnim normama tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.

25 Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a, "Jučer gledam sliku naroda, baca cvijeće po herojima...", Portal HKV-a, 18. svibnja 2011. Izlaganje je dano i u ovoj knjizi.

Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.

Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj, drže tog naputka!

Kineski ratnik-filozof Sun Tzu za ljude koji provode tuđe interese na račun interesa svoga naroda kaže da su najniži i najodvratniji. Zato mi dopustite da se takvima narugam onako kako sam to učinio u spomenutom članku:

Kineski filozof Sun Tzu nije ni sanjao da će njegovo djelo tek danas dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred svih takvih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj. Pa tko se drugi može pohvaliti s time da je jedini u povijesti, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!

Na desnoj strani političkoga spektra unazad nekoliko mjeseci događaju se znatna politička preslagivanja. Osnovano je nekoliko političkih stranaka ili pokreta kao što su „Hrast“, „Akcija za bolju Hrvatsku“, „Volim Hrvatsku, ne u EU“ itd. Tu je još i pravaški dio spektra, koji je razbijen na nekoliko stranaka. Što je u ovakvim okolnostima potrebno učiniti kako bi se hrvatskim biračima ponudila jedna prepoznatljiva i koherentna nova opcija?

Zapravo ja i nisam najpogodnija osoba da „pametuje“ o tome. Vjerojatno Vam je poznato da sam stajao iza mnogih akcija koje su pokretane među hrvatskim intelektualcima. Kada smo izašli s otvorenim pismima za zaštitu Marka Perkovića Thompsona mediji su vjerovali da smo kadri načiniti ovo što je sadržano u Vašem pitanju. Rukovodeći se „Načelom sv. Franje“ nagovorili smo profesora Miroslava Tuđmana da bude kandidat. Vjerovali smo da to što iza tog prijedloga stoje hrvatski akademici kao što su Aralica, Barišić, Jelčić (pa i ja, ali i ne samo ja) i mnogu drugi hrvatski intelektualci, na kraju i Hrvatsko kulturno vijeće predstavlja dovoljnu garanciju da nam

državotvorni Hrvati vjeruju. Objašnjavao sam kako nam mediji ne će biti skloni i da nam mogu pomoći samo dvije stvari: bez obzira što je Tuđman najbolji kandidat ipak je on Tuđman – i to mora probiti tu blokadu. Ali to nije dovoljno ako ne budemo jedinstveni. Naravno, pokazalo se da smo bili oholi i da se baš ne drži do naših mišljenja. Kako sam jednom rekao: Svi su za jedinstvo pod jednim malim uvjetom – da baš on bude glavni. Kada danas vidimo koliko „lidera” imamo, zar nije bolje da ja šutim? Tada sam bio ohol vjerujući da mi nešto značimo. Danas znam da je bolje šutjeti i ne biti ohol.

Koji su Vaši daljnji projekti i što bi čitateljima poručili za kraj? Zapravo je sve vezano za Haag. Pa će i moja poruka biti u svezi s tim: Znam da je veoma teško i našim osuđenim braniteljima i njihovim obiteljima. Ali oni nose samo Tuđmanov „križ”. Oni su izabrani da zamjenjuju u tim osudama najvećeg čovjeka u hrvatskoj povijesti. Veličina njegove, a time i njihove, osude samo govori koliko je veličanstveno djelo koje je on, a s njime i oni, napravio. Svi mi bili bi ponosni da smo na njihovom mjestu!

Portal HKV-a, 26. svibnja 2011.

Akademik Josip Pečarić, nakon najnovije knjige „Rasizam suda u Haagu”:

HAAŠKI SUD JE ZLOČIN PROTIV ČOVJEČNOSTI

Zato sam taj sud nazvao rasističkim

Piše: Marko Curać

Najnovija knjiga akademika Josipa Pečarića, poznatoga svjetskog stručnjaka za teoriju matematičkih nejednakosti, „Rasizam suda u Haagu” izazvala je zanimanje javnosti i prije izlaska iz tiska, pa je njezina računalna inačica kružila među znatiželjnicima. U vrijeme izlaska Hrvatskog slova knjiga će biti javno predstavljena.

Za Haaški sud izrečeno je od strane struke puno negativnih kvalifikacija, Vi sada kažete da je rasistički. Zašto?

U dosadašnjim presudama i Kordiću i Gotovini i Markaču taj sud je doista dokazao samo da su oni Hrvati. Kada osudiš nekoga samo zato što on jest to što jest – to je čisti rasizam! Razaranje Vukovara i drugih hrvatskih gradova njima nije ništa u usporedbi s „prekomjernim granatiranjem Knina” gdje je jedan posto projektila promašilo vojne ciljeve više od 400 metara, a pet posto više od 200 metara. A da ne govorimo o jednoj civilnoj žrtvi u Kninu i pravimo usporedbe sa svim zločinima u Vukovaru. Još je strašnije što su događaje nakon Oluje okvalificirali kao udruženi zločinački pothvat, a zapravo glavni rezultat te operacije bio je spašavanje 100 000 – 150 000 ljudi u Bihaću. Zar nije rasizam kad Sud u stvari zaključuje da nije trebalo spasiti toliko ljudi (uglavnom muslimana) jer je zbog same operacije stradalo nekoliko stotina Srba! Zar i to nije očita podjela na višu i nižu rasu?

Kako objasniti što haaškom optužnicom protiv generala Mladića nisu obuhvaćeni zločini u Hrvatskoj, koji su prethodili završnom pokolju u Srebrenici?

Srbi su samo odrađivali posao koji su im dali svjetski moćnici. Pa danas svi znaju da im je dano 15 dana da pokore Hrvatsku. Kad nisu uspjeli, za ostvarenje želja svjetskih moćnika bili su potrebni i pokolji. Zar nije rasizam i to što smatraju da nitko ne treba odgovarati, primjerice, za pokolj u Škabrnji. Tamo su ubijena samo prvog dana 43 civila na najstrašnije načine. Za Haag to nije nikakav zločin. Po njima ispada da su ubijana stvorenja niže vrste.

Haaški Tribunal prvi ste okvalificirali kao „zajednički zločinački pothvat“. Koji su razlozi tome?

U početku, kada su postali sud koji kao ne razlikuje agresiju od obrane, tvrdio sam da se radi o sramotnom sudu. U trenutku kada su podignute i optužnice protiv onih koji su obranili zemlju od agresije, prerastao je u zločin protiv čovječnosti. Zločin je već po tome što sude narodu zato što se sam izborio za svoju slobodu. Zločin je dijeliti narode na one koji imaju ili nemaju pravo na slobodu!

Europa je htjela pokolj u Bihaću

Tribunal je osnovalo Vijeće sigurnosti UN-a, ali po svemu pod nadzorom je nekih drugih sila?

Svjetski moćnici upravljaju i njime. Pa tamo su nam i oduzeli pravo na samoobranu, uveli embargo na uvoz oružja, donijeli Pravilnik o radu Suda u kome nisu predvidjeli najvažniji ratni zločin – zločin agresije. Jasno je da u tome prednjače oni iz Velike Britanije, Nizozemske, pa i Francuske. A ni drugi nisu bez grijeha. Itekako su znali da po međunarodno pravu i Ustavu, Hrvatska ima pravo i obvezu vratiti svoj okupirani teritorij.

Može li se teorijama matematičkih nejednakosti objasniti ponašanje Haaškog Tribunala?

Ne! Matematička logika je nešto što svi koji čitaju moje rasprave posebno naglašavaju. Sigurno Vas na takvo pitanje asocira to što se radi

o nejednakostima. Ali ovdje se radi o veoma grubim nejednakostima. Oni misle da su bogovi, a mi im nismo ni ljudi!

Zašto Hrvatska toliko strepi od Velike Britanije i njezina kluba, kada u SAD-u imamo punu potporu?

Zapovjednik NATO-a američki general Clark rekao je u Zagrebu 1998. godine: „Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina." Ali ipak su u SAD-u raspisali nagradu za hvatanje generala Gotovine. I SAD kalkulira. Amerikanci su bili zgroženi željom njihovih europskih saveznika da se dogodi pokolj u Bihaću kako bi proglasili Srbe pobjednicima u ratu. Ni pokolj u Srebrenici, koji su dopustili, ni takav još grozniji nije im smetao.

Neki kažu da britanska politika Hrvatsku stalno drži na meti, a njezini građani odreda kupuju nekretnine po Hrvatskoj. Kako to objasniti?

Pa zašto i ne bi kada je današnja Hrvatska njihova kolonija. Svojedobno je Hrvatski list objavio kako su upravo britanske tajne službe naredile Sanaderu da ode s vlasti. Od 2000. godine u Hrvatskoj imamo sluganske vlasti koje se smjenjuju po pravilu – kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu! Račan je odradio posao Deklaracijom o suradnji sa Sudom u Haagu, koju je sastavio Ivo Josipović. Sanader i Mesić su uradili ono što nije mogao Račan – „locirati, identificirati, uhititi, transferirati". Sada je tu ponovno Josipović koji je odigrao ključnu ulogu u pripremanju Hrvatske na to da nema razlike između agresora i žrtve, da nema razlike između ratnog zločina i zločina u obrani, što međunarodni zakoni jasno razlikuju.

Kad bi me Haag optužio, to bi mi bilo najveće priznanje

Hrvatska je bila nestalnom članicom Vijeća sigurnosti. Zašto nije otvorila mnoga prijeporna pitanja iz rada Tribunala?

Bila je. Ali kakva Hrvatska? Ona u kojoj su na vlasti sluge onih koji upravljaju tim Vijećem. Pa nedavno ste i Vi izvijestili kako je na jednoj tribini predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko

Horvatić podsjetio kako je prije dvije godine i sedam mjeseci bivšem premijeru izdiktirao što treba reći u Vijecu sigurnosti UN-a, ali on od toga nije izustio ni riječi.

Čini li se da smo za neke stvari sami krivi?

Na žalost, na to su nas upozoravali i Šenoa – tvrdeći da Hrvati znaju biti samo sluga, i Matoš – tvrdeći da Hrvati imaju više izdajica nego svi ostali narodi Europe zajedno. Šegedin je bio šokiran činjenicom da među Hrvatima ima tako mnogo pojedinaca koji strašno mrze svoj narod, a Tuđman je govorio o 20 posto onih koji ne vole Hrvatsku. Danas se možemo „podičiti“ da imamo vlast, koja je jedina u povijesti izručila generale pobjedničke vojske da im sudi neki strani sud i pri tome odigrala veoma važnu ulogu u konstruiranju lažnih optužaba!

Bojite li se da bi Tribunal zbog tvrdnja da je rasistički mogao poduzeti sankcije protiv Vas?

Zapravo bi bilo zabavno, jer je do sada pismo tom „sudu“ s takvom tvrdnjom potpisalo nekoliko stotina Hrvata, među kojima su akademici, biskupi, sveučilišni nastavnici, književnici, umjetnici i drugi. Ali, kako to mislite „bojite li se?“ Pa to bi mi bilo najveće priznanje u životu. Veće od one međunarodne konferencije meni u čast, veće od onog sveska međunarodnog časopisa meni posvećenog u čast, brojnih radova posvećenih meni u čast.

Nazočili ste susretu s papom Benediktom XVI., kako Vas se dojmio taj susret?

Kao i svakom Hrvatu i meni je velika stvar biti u blizini Svetog Oca. Taj dolazak pokazuje da i ovaj Papa drži da Hrvati imaju posebno mjesto među europskim narodima, pa govori o „misiji Hrvata“ u njoj. Sjetimo se da smo blaženom Ivanu Pavlu II. bili „narod nade“. Zašto? Čini mi se da se najbolje razabire iz riječi bivšega francuskog vojnog biskupa Michela Dubosta koji je na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu rekao da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne

može živjeti. A vidimo kroz presude u Haagu da se radi o svijetu koji ne razabire dobro od zla, obranu od agresije, žrtvu od napadača, pa mu nije strano u ostvarivanju ciljeva koristiti i najprljavije što se može koristiti, pa i rasizam. Tom i takvom svijetu su se suprotstavili upravo Hrvati i izborili slobodu. Stalno upozoravam da je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao baš tu Hrvatsku i prva poruka mu je bila o slobodi. Presude u Haagu samo su vrhunac u napadu na ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda. A bez ponosa i dostojanstva Hrvati nisu više ni „narod nade“ niti mogu imati svoju misiju u Europi. Upravo je povratak ponosa i dostojanstva u našem narodu glavna poruka posjeta Benedikta XVI. To se može očitati iz nedavnog nastupa kardinala Josipa Bozanića i članova Stalnoga vijeća Hrvatske biskupske konferencije. Kardinal kaže kako treba vraćati ponos koji je oslabljen u našem narodu! Strašno je da narod na izborima bira upravo one koji su najzaslužniji za napad na njegov ponos! Papine poruke doživljam kao satisfakciju svima nama koji smo u ovih zadnjih desetak godina u borbi za ponos i dostojanstvo napisali veliki broj tekstova.

Europa nam se treba ispričati

Je li nastup Pape izmijenio Vaše stajalište o EU-u?

„Logično je, pravedno i potrebno da uđete u Europsku Uniju“, rekao je Sveti Otac novinarima u zrakoplovu koji su s njim doputovali u Hrvatsku. Međutim, također je rekao da razumije i euroskeptike. Zapravo to je prije svih upućeno onima koji s „igrama“ oko ulaska u EU napadaju naš narod i našu državu. Pa ne mislite valjda da Papa misli da mi možemo imati „misiju“ u njoj ako uđemo u EU bez ponosa i dostojanstva? Već desetak godina upozoravam – Hrvatska može ući u EU pod jednim uvjetom, a taj je da nam se ispričaju što su sudjelovali u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku! Ako uđemo ovakvi u EU kakvi smo sad, bez ponosa i dostojanstva, onda će uskoro u nju i Srbija. Tada će svjetski moćnici, koji su mogli ostvariti pobjedu zla preko Haaga, napraviti od nas obične srpske slugu.

Koja bi trebala nasuprot tome biti naša perspektiva?

Bez ponosa i dostojanstva – nikakva. Zapravo mislim da ljudi bez ponosa i dostojanstva nisu ljudi. Pa iz Haaga nam stalno i poručuju da nismo ljudi, zar ne? A oni samo govore ono što im kažu njihove gazde, zar ne?

Je li vrijeme da se postavi pitanje na Šegedinovu tragu „o umrtvljavanju osjećaja pripadnosti i odgovornosti intelektualaca“?

Zar i „umrtvljavanje osjećaja pripadnosti“ kod intelektualaca nije udar na ponos i dostojanstvo? Oni koji bi se trebali boriti za vrjednote svog naroda umrtvljavaju svoj osjećaj pripadnosti! Jasno je da kada to dolazi od njih, onda je i njihova odgovornost najveća.

Čini li se da su zapravo intelektualci najviše zakazali i prepustili državu raznim nečasnim osobama?

Čini mi se da je to najljepše opisao akademik Dubravko Jelčić koji je kod promjene vlasti 2000. godine rekao (nešto kao) da je najstrašnije što su nam učinili to što su mnogi koje smo doživljavali kao veličine u svom narodu pokazali da to nisu. Znakovito je da je kardinal Bozanić posebno ukazao na udare na naš narod koji dolaze iznutra. To je logično, jer jedinstvenom narodu nitko ne može uzeti ni ponos ni dostojanstvo.

Papa je aktualizirao pitanje savjesti? Nije li to danas nadasve pitanje za Europu? Kakva je to europska savjest koja je osudila hrvatske generale koji su spasili na stotine tisuća života? Je li trebalo uz generala Mladića na optuženičku klupu posjesti i neke europske moćnike? Ima li nizozemski sudac moralno pravo biti sudac, nakon pokolja civila u Srebrenici koje su trebali štititi njegovi sunarodnjaci? Odgovorit ću protupitanjem: Zar Vam se ne čini da je upravo zato Sveti Otac izabrao to kao temu svog predavanja? Pa zar nije već konstatirano da baš Hrvati imaju misiju u Europi. Takvoj Europi koju ste sjajno opisali u svom pitanju. Ili da se vratim na početak ovog našeg razgovora. Zar za pokazani rasizam ne bi trebali biti osuđeni svjetski moćnici, a ne oni koji su spasili tolike ljudske živote?

Narod treba skinuti krivnju sa sebe

Znam, da ste pratili pozornost nastupe Benedikta XVI. za posjeta Hrvatskoj. Hoće li prevladati pozitivno ozračje koje je probudio u hrvatskom puku, pa je i biskup Valter Župan odlučno progovorio, ili će znani „mehanizmi“ sve vratiti na staro?

Mehanizmi će pokušati vratiti sve na staro. Na narodu je da konačno skine i krivnju sa sebe samoga. Onu krivnju kako je tako lijepo opisao Thompson u pjesmi „Kletva kralja Zvonimira“ – Jučer gledam sliku naroda/baca cvijeće po herojima/a već sutra pobjednike sude/prodaše ih za Judine škode/...

Nova uprava HAZU-a najavila je velike promjene u načinu rada. Osjećate li već te promjene?

Jednostavno bi se moglo konstatirati da ne možemo optužiti hrvatske intelektualce, ako ne kažemo isto za one koji čine njihove najveće ustanove. Međutim, tu treba uvijek voditi računa o činjenici da se one moraju ponašati u skladu s onim što imamo u državi. Zapravo, vidimo po napadima kojima su izloženi od onih kojima nije ni do hrvatskog naroda ni do hrvatske države, tko ipak nije u potpunosti podlegao antihrvatskoj histeriji. Na primjer, na HAZU imamo stalne napade. Na Maticu hrvatsku je bilo tako samo na početku dolaska Igora Zidića na čelo te ustanove.

Iz ‘moje’ znanstvene škole dosad doktoriralo 27 matematičara!

Posljednjih godina često ste „na privremenom radu“ u Pakistanu. Je li to bijeg od hrvatske zbilje ili egzistencijalna nužnost?

Ni jedno ni drugo. Podržavam jedinstveni projekt koji treba omogućiti da im najbolji mladi matematičari ostanu u zemlji. Umjesto da ih, kao mi, šalju vani, gdje ponajbolji doktoriraju i ostanu tamo, u Pakistanu dovode izvrsne znanstvenike.

Zašto niste ostali u Hrvatskoj i podizali mlade matematičare?

U Hrvatskoj je iz moje znanstvene škole izašlo daleko najviše doktora matematičkih znanosti. U Pakistan odem dva puta po šest tjedana.

Što možete reći o položaju matematike u Hrvatskoj?

Položaj znanosti je, na žalost, sve gori. A matematike u njoj još i više. Nismo mogli izboriti ni svoju posebnost i dobiti Odjel pri zagrebačkom Sveučilištu, na komu bi se svi okupili. Naravno, tu ima i naše krivnje. Recimo, dugo nije bilo razumijevanja o mojoj želji da, kada već nije državnu politiku briga o mladim znanstvenicima učinim sam koliko mogu da nam što manje mladih matematičara odlazi vani, ali i da oni koji ne mogu ili nisu mogli otići mogu doktorati. Ali ipak sam uspio mnogo postići. Tako je do sada iz „moje” znanstvene škole doktoriralo njih 27, a do kraja godine očekujem da će ih biti 33. U Hrvatskoj ih ni u jednoj drugoj matematičkoj oblasti nije doktoriralo više. Naravno, da bi to postigao morao sam raditi i na drugim stvarima. Uz pomoć profesora Nevena Elezovića i izdavačke kuće „Element” osnovao sam četiri znanstvena časopisa koji se tiskaju u Zagrebu. Jedan od njih je prvi hrvatski matematički časopis na SCIE listi, a drugi je jedini hrvatski matematički časopis i na CC i SCIE listi i to od prvog broja. Ali uvijek može biti i gore! Nedavno je u HAZU-u bila neka znanstvena delegacija iz EU-a. Pitali su što će nam tolika sveučilišta. Pa kada uđemo u EU dovoljno će biti da školujemo samo prvostupnike, tzv. bakalare. Naše bi bilo da među njima detektiramo najbolje i da im ih pošaljemo, oni će ih dalje školovati, radit će kod njih, a oni će nam dati za to nešto novca i vratiti nam ih kada budu imali 50-tak godina. Kolege misle da to nije većinsko mišljenje u EU-u. Ali, ako uđemo u EU ovakvi kakvi smo sada – bez ponosa i dostojanstva, bit ćemo sretni i s tim „mrvicama” koje nam budu dali!

Dolaze nam uskoro izbori. Hoćete se angažirati ili odlazite u Pakistan?

Izravno ne! Najbolje je da Vam samo ponovim nešto što sam na slična pitanja već odgovarao: „Bio sam ohol vjerujući da mi nešto značimo. Danas znam da je bolje šutjeti i ne biti ohol“. Obveze koje sam preuzeo u Pakistanu, obavio ću. Tamo sam razvio znanstvenu školu iz koje su već izašla četiri doktora matematike, a na doktoratima radi još devet.

Kako gledate na aktualnu hrvatsku politiku i političke elite, jesu li se spremne uhvatiti u koštac s nagomilanim problemima?

Ako mislite na one koji su zastupljeni u Hrvatskom saboru, zapravo i ne znam tko je tu kome opozicija. Ima li bitnih razlika među njima? I jedni i drugi su puno uradili i još uvijek rade na rušenju ponosa i dostojanstva našeg naroda, a bez toga nema nikakva boljitka!

Što želim postići peticijom Haaškome sudu?

Pripremate peticiju Haaškom tribunalu. Koja je njezina osnovna poruka?

Osnovna je poruka na tragu ove Svetog Oca. U Hrvatskoj postoje oni koji ne prihvaćaju i nikada ne će prihvatiti rasističke haške presude, tj. u Hrvatskoj će uvijek biti onih koji drže do ponosa i dostojanstva našega naroda. A to jamči da ne će uspjeti u svojoj nakani. A to isto im je poručio i Sveti Otac svojim pohodom. Skupljanje potpisa nastavlja se. Nemamo prostora da izdvojim komentar jednog supotpisnika prof. dr. Davora Miličića, dekana Medicinskog fakulteta i našega vodećeg kardiologa. Zar ne diže naš ponos i dostojanstvo spoznaja da imamo mnogo ljudi, vrhunskih znanstvenika i velikih umjetnika i književnika koji misle kao profesor Miličić? To je zapravo glavna poruka koju možemo raspoznati iz Papina posjeta: prepoznajte ljude koji su se borili za vaš ponos i podarite im povjerenje!

Hrvatski list, 16. lipnja 2011.: str. 24–29.

„JUČER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE PO HEROJIMA...”

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim, a posebno gđu Ankicu Tuđman i obitelj Tuđman.

Za razliku od drugih sudionika ne mogu se zahvaliti organizatorima na pozivu za sudjelovanje na ovom Okruglom stolu. Naime, spadam među one ljude koje bi mogli definirati kao razočarane optimiste. A takvi su najopasniji za uspjeh onih stavova koje inače zastupaju. Zato sam prestao javno nastupati. Bolje se sam maknuti nego da me vi maknete s govornice, zar ne? Međutim postoje neki „zločesti dečki” kojima ne mogu ništa odbiti. Oni, zapravo žele da me vi maknete s govornice.

Prvi od njih je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman koji me je pozvao na ovaj okrugli stol. Drugi je Mate Kovačević koji je tražio da sakupim sve svoje tekstove o Sudu u Haagu. Tako će knjiga *Rasizam Suda u Haagu* biti promovirana početkom lipnja.

Ovaj Okrugli stol se naziva *Pamćenje i suverenost*. Čini mi se da već sam naslov prve sekcije mog izlaganja puno govori o toj temi.

1. ZA „DVA DANA” OD „NARODA NADE” DO NARODA BEZ PONOSA I DOSTOJANSTVA

Ivica Marijačić u *Hrvatskom listu* od 5. svibnja 2011. kaže:

Velika prijevara i velika izdaja ostat će dugo mračna mrlja na savjesti svih onih koji su to dopustili. Je li narod svjestan jedne desetogodišnje izdajničke politike, je li se pokajao što je birao i održavao izdajnike na vlasti, je li taj narod svjestan i vlastite odgovornosti u tome smislu. Tko zna, ...

Zapravo, kao da je Marijačić pogodio smisao moga predavanja čiji je naslov samo polovina jedne strofe pjesme Marka Perkovića Thompsona *Kletva kralja Zvonimira*:

*Jučer gledam sliku naroda
baca cvijeće po herojima*

*a već sutra pobjednike sude
prodaše ih za Judine škode*

Zapravo je nevjerojatan fenomen takve promjene u jednom narodu, kako Thompson to simbolički kaže, u dva dana: Od najponosnijih ljudi do onih koje se može gaziti kako god hoćeš i koji na izborima biraju one koji to svima omogućavaju a i sami ih gaze. Od onih koji se ponose svojim herojima, do onih koji najbolje među sobom prodaju za Judine škode onima koji će im suditi tako da do kraja zgaze i posljednju trunku ponosa u njima samima.

Možemo li uopće reći da smo ljudi ako nemamo ponosa? Je li moguće da je najveća zasluga *jedinoga* hrvatskog predsjednika akademika Franje Tuđman što je od Hrvata načinio ljude? Pa dok je trajalo – trajalo je!

Još 1996. g. pisao sam²⁶:

Da, očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi nego ljudska prava. Nama je problem što je u Rusiji pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtna kazne. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne, recimo, donositi silne rezolucije o tome da se ne će priznati rezultati etničkog čišćenja, a onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti. Naravno, u BiH. U Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava – etničkim čišćenjem.

Ponosan, kakvi smo tada skoro svi bili, završio sam taj tekst riječima:

Dolazi vrijeme kada će, kao kod nas Hrvata, ljudi biti u prvom planu. I na to nas upozorava Sveti Otac. Kada srednjoeuropske vrijednosti postanu ideal imat ćemo drugačiju Europu i svijet. A to će biti tim prije što to shvate i sve srednjoeuropske zemlje. To će biti kad npr. Njemačka shvati kako ne treba klečeći čekati da uđe u Vijeće sigurnosti UN-a, nego se treba okrenuti Srednjoj Europi. Treba pomoći u sprječavanju povratka ideologiziranih društava na ovim prostorima i tako da primjer cijelom svijetu. Jedino takva jedinstvena

²⁶ J. Pečarić, Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava? Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br 118, Večernji list (inozemno izdanje), 22. srpnja 1996.

Europa i jest moguća. Nikakva drugačija. Europa u kojoj će ljudi biti važniji od ljudskih prava. Europa u kojoj će ljudska prava biti nešto što proizlazi samo po sebi iz ljubavi prema ljudima.

Nisam samo ja tako mislio. Više puta sam upozoravao kako je bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, rekao²⁷ da se divi Hrvatima jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Jednom mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kaćunko:

Evo što sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: „Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe...” Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: „Da, da, mi zajedno...” ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: „Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...” itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga, sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješeću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.

I Svetom ocu Ivanu Pavlu II. mi smo bili narod nade. To nam je i sam poručio kada je za svoj stoti posjet izabrao baš posjet narodu nade. A prva poruka, ona u Dubrovniku, bila mu je ona o slobodi.

²⁷ Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.

A kao narod nade sigurno nismo dragi svjetskim moćnicima.

Njima svakako ne odgovara svijet kakav bi želio naš Papa, sada već blaženik!

Zato sam još 1992. godine u Australiji upozoravao tamošnje Hrvate da će svjetski moćnici, vidjevši da nisu uspjeli kroz velikosrpsku agresiju na Hrvatsku, preći na ono što je uvijek prolazilo kod našeg naroda: zavadi pa vladaj!

A pet godina kasnije govorio sam²⁸:

Da, što znači to – rat je gotov. Kakav rat? Oružani jest gotov, ali u tom ratu znaš tko ti je neprijatelj. A danas je na djelu hladni, „prljavi“ rat protiv Hrvatske. Jer upravo je to ono o čemu govori i Davor Stier. Rat u kome ne znaš s koje strane i tko će te napasti. Sada je potrebna sva hrvatska pamet za obranu hrvatske države. I jedinstvo. Pa najnoviji događaji u BiH su pokazali koliko je zaista prljav rat koji je uperen protiv hrvatskog naroda. Ono što nisu Srbi i Muslimani postigli u ratu međunarodna zajednica im pokušava ostvariti „izbornim inženjeringom“, i tako uništiti opstojnost Hrvata u BiH. U stvari, ta vrsta rata protiv Hrvatske i hrvatstva traje sve vrijeme.

Da se mnogo toga nije promijenilo s priznanjem Hrvatske u njihovoj politici moglo se najbolje uočiti u Australiji te iste 1992. Sjeća li se još tko priče o Predsjednikovu avionu? Ona se prije mogla čuti u Australiji, nego u Hrvatskoj. Tamo su prije nego u Hrvatskoj počele priče o Predsjednikovoj kući. Sve sam lopovluk do lopovluka. Odmah se vidjelo i čemu te priče. Sve manje i manje novaca se skupljalo za pomoć Hrvatskoj. Mnogima je to bio i dobar izgovor da ne sudjeluju u prikupljanju pomoći za Hrvatsku. Ali na veliku žalost svih koji su vodili i vode dan danas specijalni rat protiv Hrvatske – nisu uspjeli spriječiti ni „Oluju“, ni „Maestral“, ni „Hrvatsko ljeto“. Dapače, nisu znali sami razriješiti to što su zakuhali u BiH pa su to morali učiniti hrvatski vitezovi! A Australija je članica Commonwealtha! Jasno je da Englezi imaju itekako puno mogućnosti u „svojoj“ državi laganije i jednostavnije raditi na razbijanju jedinstva među Hrvatima, nego što oni

²⁸ J. Pečarić, **O (ne)jedinstvu Hrvata u Australiji**, Dom i Svijet, Informativni prilog za iseljenike Večernjeg lista, 22. rujna 1997.

i njima slični to mogu u Hrvatskoj. Poznato je kako je UDBA imala mnogo svojih suradnika i među Hrvatima, a bila je itekako povezana s odgovarajućim organizacijama u zemljama koje su bile, i još uvijek jesu, protiv Hrvatske! Oni i danas djeluju i u Australiji i u Hrvatskoj. I dok se u Hrvatskoj zna što radi na primjer Soros, u Australiji su mogućnosti otkrivanja takvog subverzivnog djelovanja među našim ljudima mnogo teže. Pogrešno je takav utjecaj pripisivati samo žutom tisku u Hrvatskoj. Pa i mnoge od tih tiskovina su izravno plaćene od istih nalogodavaca i provode njihove interese!

A na predavanju „Sramotni sud u Haagu” u Dubrovniku, 7. studenog 2002.:

Zato je pravo pitanje je li hrvatska vlada tijekom Domovinskog rata ili bar u vrijeme stvaranja Suda u Hagu mogla reći svjetskim moćnicima istinu. A to je da su oni suodgovorni u velikosrpskoj agresiji i genocidu na hrvatski narod. Pače, Srbi i njihova agresija vjerojatno su bili samo oružje u njihovim rukama u borbi za njihovo čedo – Jugoslaviju, a ta njihova borba traje do dana današnjeg. Oni nisu odustali od toga i kada je velikosrpski agresor poražen.

I danas, poslije presude generalima u Haagu, očito je da su svjetski moćnici, dakle oni koji nisu željeli i još uvijek je ne žele, u svemu uspjeli. Teže nego što su očekivali – ali uspjeli su! Uspjeli su toliko da nam se s pravom svi smiju i rugaju. (Zar zapravo nisu ruganje ”pohvale” bivšeg američkog veleposlanika u Republici Hrvatskoj Petera W. Galbraitha što smo jedina zemlja u svijetu koja je izručila generale pobjedničke vojske da im se sudi.)

2. KAKO JE TO MOGUĆE?

Tehnologija koju su u tome koristili svjetski moćnici odavno je poznata. Opisao ju je Sun Tzu²⁹. U nizu svojih članaka, pa i na ovim okruglim stolovima, upozoravao sam na njegove riječi:

²⁹ *Umijeće ratovanja* je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio tajanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji.

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednute. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu niti u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

A ljudi koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ima u Hrvatskoj mnogo. Na to su nas upozoravali i Šenoa, i Matoš, i Šegedin i Tuđman (Šenoa – tvrdeći da Hrvati znaju biti samo sluge, i Matoš – tvrdeći da Hrvati imaju više izdajica nego svi ostali narodi Europe zajedno. Šegedin je bio šokiran činjenicom da među Hrvatima ima tako mnogo pojedinaca koji strasno mrze svoj narod, a Tuđman govoreći o 20 posto onih koji ne vole Hrvatsku).

Međutim, izdajica ima svugdje, ali Hrvati im prepuštaju cijelu zemlju i sebe same na milost i nemilost. Među takvima biraju i predsjednike države. Zato sam i konstatirao da je akademik Franjo Tuđman JEDINI hrvatski predsjednik. Imamo još dva predsjednika RH, ali za njih se nipošto ne može koristiti pridjev „hrvatski”! Zato sam prilikom javnih nastupa volio reći kako su Englezi ukinuli smrtnu kaznu za sve zločine osim za zločin veleizdaje. A Hrvati takve biraju za predsjednike. Barem dva puta!

Zapravo, još sam te daleke 1992. godine upozoravao na nešto slično naše ljude u Australiji. Već na prvom susretu s nekim našim istaknutim ljudima u Melbourneu upozorio sam ih, kroz šalu, na nas – Hrvate iz domovine:

Znate, svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže. I sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. Onda odem pred ogledalo i pljunem u njega.

Takvih mojih nastupa sjeća se i gosp. Zdenko Maričić iz Geelonga, koji piše u *Vjesniku* od 22. veljače 1994. god.:

Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja

budno paziti „ideojugoslavenčića“ koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalginih Hrvata strpljivo je skriven negdje u malom mozgu.

Nekoliko godina kasnije upozoravao sam ih kroz tzv. „*Sindrom zoološkog vrta*“ (prilikom gostovanja na hrvatskim radioprogramima u Melbourneu, Adelaidu, Sydneyu):

Ne zaboravimo da je u skoro svim bivšim komunističkim zemljama sada na djelu povratak komunista na vlast. To je ono što ja nazivam „sindromom zoološkog vrta“. Naime, životinja koja je predugo bila u kavezu, puštena iz njega nije sposobna sebi sama pribaviti hranu. I zato se želi vratiti u kavez. Jer, tamo je hrana redovita. Istina, sve je manje ima i sve je gora. Ali, ima je! Upravo se to dogodilo u Mađarskoj i Poljskoj. A glasovanje u Zagrebu pokazuje da se može desiti i kod nas. (O tome je predsjednik Tuđman i govorio na proširenom sastanku Vijeća obrane i nacionalne sigurnosti, baš u vrijeme mog boravka u Australiji).

A kroz pozive za povratak u domovinu vidljiva je moja bojazan da Hrvati u domovini ne će sačuvati domovinu:

U borbi za sutrašnju Hrvatsku vaš udio kroz vaš povratak od iznimne je važnosti. Povratkom vas, dakle ljudi neopterećenih „sindromom zoološkog vrta“, i vašeg kapitala, sudbina Hrvatske bit će zauvijek riješena. Imat ćemo hrvatsku Hrvatsku. Hrvatsku u kojoj će hrvatski interes uvijek biti najveća svetinja. U ratu su mnogi naši ljudi dali ili bili spremni dati svoj život za Hrvatsku. To su bili uglavnom ljudi iz domovine. U borbi za sutrašnju Hrvatsku vi morate na sličan način riskirati mnogo više nego do sada. Dobit ćemo i tu bitku, a onda će te upravo vi biti i najveći dobitnici. Zato ću vam i ja reći: VRAĆAJTE SE!

Međutim, čini se da je prva hvalevrijedna raščlamba o podjeli koja postoji u hrvatskom narodu, a zbog koje je moguće sve ovo što nam se događa, dana nedavno u tekstu akademika Pavla Pavličića.³⁰

3. JUŽNA I SJEVERNA HRVATSKA

³⁰ P. Pavličić, *Klapa i bend*, Vijenac Matice hrvatske, 2. prosinca 2010.

O tekstu akademika Pavličića piše Domagoj Barić³¹:

Vijenčev tekstopisac najprije napominje da se hrvatski jug i sjever razlikuju u shvaćanju sebe, ali i svoga odnosa prema velikome svijetu. Pavličić potom zaključuje da se južna Hrvatska „sama sebi sviđa”, dok sjeverna u to „baš nije sigurna”, ‘Južna je Hrvatska svagda spremna da se sa svijetom mjeri i uspoređuje, pa često i da zaključi kako je od toga svijeta bolja’, piše on, dok je ‘na sjeveru posve suprotno: polazi se od pretpostavke da je svijet bolji od nas, a ako nije baš, da je veći i jači, pa da zato moramo paziti da mu ugodimo i još više da mu ne idemo na živce’ (možda bismo, s obzirom na raspoloživu izbornu i drugu empiriju, mogli rabiti i dvojestvo sjeverozapad-jugoistok?)

I tu je već Pavličić s ponašanja u (popularnoj) kulturi prešao na kulturu, društvo i povijest u cjelini. ‘Južni je svjetonazor – da pojednostavimo stvari – aktivan, dok je sjevernjački pasivan’, kaže on. Dok južni Hrvati prihvaćaju takav ‘aktivan stav’, sjeverni Hrvati sebe i svoju zemlju ne shvaćaju ‘kao subjekt, nego kao objekt’.

Iz toga, kaže dalje, proizlazi i međusobno nerazumijevanje i čuđenje. ‘Samopouzdanim južnjacima izgleda sjevernjačka rezerviranost kao mekušstvo i kukavičluk’, piše Pavličić. ‘Rezerviranim sjevernjacima izgleda južnjačko samopouzdanje kao bahatost. Ne treba govoriti da je i jedno i drugo krivo’. Iako, dakle, autor i sam upozorava na opasnost od pojednostavljivanja, on se na kraju jasno opredjeljuje.

‘A ipak kad bi se moralo birati, ja bih uvijek izabrao južnjački stav’, zaključuje Pavličić, pisac koji je uvijek politiku tek potihio ‘puštao u svoju butigu’, ne ostavljajući pri tom nikad dvojbi o kakvoj je politici riječ. ‘Ne samo zato što je (takav stav) dostojanstveniji i produktivniji, nego i zato što je u manjini: sjevernjaka ima više nego južnjaka, a i glavni grad nalazi se na sjeveru, pa cijela država pati od sjevernjačkih slabosti. A meni se čini da ovoj zemlji najviše nedostaje upravo samopouzdanje, upravo volja da se bude subjekt, a ne objekt.

(...)

Istina, uvijek je – i u proteklome desetljeću hrvatskoga novoga podčinjavanja – bilo onih koji su, kao i Pavličić, rado priznavali: vi ste bolji

³¹ D. Barić, Dalmatinci bolji Hrvati od Purgera? – Jedan mogući odgovor na poticaj akademika Pavla Pavličića i Josipa Pečarića, Hrvatski list, 6. siječnja 2011.

Hrvati od nas. Tako je, recimo, akademik dr. Josip Pečarić, veliki hrvatski matematičar, 17. prosinca 2003. godine usred tog Zagreba od čijeg sjevernjaštva, prema Pavličiću, ‘pati cijela država’, na promociji svoje knjige ‘Hercegovac iz Boke’ sebe proglasio Hercegovcem, iako je porijeklom Bokelj. ‘Volim Hrvatsku kao Hercegovci’, uzviknuo je, ‘jer više od toga nije moguće’.

Doista sam često pisao o Hercegovcima, pa otud i knjiga koju spominje Domagoj Barić. Međutim, još prije mene o Hercegovcima je knjigu napisao Joško Čelan. O toj knjizi govorio sam na predavljanju u Zagrebu³².

Iz tog teksta izdvojit ću što je o Hercegovcima rekao veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak³³:

A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov intervju u Hrvatskom obzoru, moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije o bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina u Zagrebu, Splitu i Rijeci – nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju.

Zar se ove riječi akademika Novaka najbolje ne ocrtavaju na generalu Slobodanu Praljku, koji je u Haagu u obrani hrvatske države učinio više nego sve hrvatske vlasti od 2000. naovamo? Prijetili su mu Sudom u Haagu još od 1995. godine. U kolovozu 2001. tijekom boravka u

³² J. Pečarić, Hrvati u BiH i stranka / Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima, Riječ na predavljanju knjige Joška Čelana “Oklevetani narod” s predgovorom “Hercegovci žrtve apartheida” u izdanju ZIRAL-a iz Mostara, Hrvatsko slovo od 22. prosinca 2000. Također: Nezavisna Država Hrvatska, Prosinac 2000.

³³ Hrvatsko slovo, 13. rujna 1996.

Australiji pročitao sam da mu ponovno prijete. Tada sam na tribini u Sydneyu rekao sljedeće³⁴:

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozoravao na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gore položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu „Za hrvatsku Hrvatsku” u Zagrebu promovirao uz prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: „Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali.” Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelu i rade samo takvi, zar ne?

General Praljak je napisao prvi predgovor mojoj knjizi „Sramotni sud u Haagu” (Zagreb, 2001.), a i vodio je samo predstavljanje knjige 31. siječnja u Zagrebu. Tada sam rekao:

Umjesto da se general boji optužbi za navodne zločine jer uviđa kako je to sudstvo kojemu istina ništa ne znači, pa se nevine ljude osuđuje na drakonske kazne, tužitelji i suci boje se suočiti s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.

Skupili su hrabrost tek 2004.

Domagoj Barić nam u svom tekstu poručuje:

„Južni Hrvati su možda bolji od sjevernih, ali, na žalost, ne previše!“ Da bi potvrdio svoju tezu Barić navodi niz pojedinaca – južnih Hrvata, koji po svome djelovanju ne spadaju u južne Hrvate kako ih opisuje Pavličić. Zapravo ni ja, a vjerujem ni kolega Pavličić, nismo u našim stavovima mislili drugačije tj. kako se ono što govorimo odnosi na sve

³⁴ Spremnost, hrvatski tjednik, 28. kolovoza 2001.

pripadnike onih dijelova našeg naroda o kojima smo afirmativno govorili. To je vidljivo i iz upozorenja koja sam davao australskim Hrvatima. Zapravo, uvijek se takav govor odnosi na nešto što bi mogli nazvati kritičnom masom u nekom kolektivitetu.

Raščlambu akademika Pavličića zapravo sam doživio kao sjajnu podjelu koja postoji u našem narodu. Čitajući ono što je govorio o Južnim Hrvatima izgledalo mi je doista kao da opisuje kako sam doživljavam sebe. Pri tome nisam uopće posumnjao da on isto misli i o sebi samom. U kriznim vremenima osobine koje imaju „južni Hrvati” su takve da se – iako manjina – nametnu „sjevernim Hrvatima”. U miru je obrnuto. To zapravo opisuje Pavličić! Zato je moguće da danas u Hrvatskoj svugdje dominiraju oni koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije.

4. DVA PREDSEDNIKA RH I PITANJE RATNOG ZLOČINA

Vjerojatno je za Sud u Haagu dovoljno samo reći što za njega misli predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. On je 4. svibnja 2011. na tribina HKV-a *Nasilje nad Hrvatskom*, komentirajući presudu hrvatskim generalima, ustvrdio da taj sud ne treba ni nazivati sudom.

S obzirom da je sudac Alphonse Orie praktično prepisao optužnicu glavnih haaških tužitelja Carle del Ponte i njezina nasljednika Sergea Brammertza, osvrnut ćemo se na nedavnu Brammertzovu izjavu. M. Barišić u *Vjesniku* od 22. travnja 2011. piše:

...Svoje mišljenje o toj operaciji ovih je dana izrekao i glavni haaški tužitelj Serge Brammertz gostujući na konferenciji „Izazovi međunarodnih kaznenih istraga“, održanoj 20. travnja u Londonu, u organizaciji britanskoga Kraljevskog instituta za međunarodne odnose i Udruga za UN. „Oluja je bila legitimna akcija oslobađanja okupiranog područja“, jasno je kazao Brammertz koji je svoj istup počeo objašnjenjem o tome što je prethodilo toj hrvatskoj vojnoj operaciji.

Riječ je o hrvatskom teritoriju koji je nekoliko godina bio okupiran od lokalnih Srba potpomognutih Srbijom i Jugoslavenskom armijom, poručio je

glavni haaški tužitelj dajući tako, za razliku od suca Alphonsea Oriea koji se time nije bavio u presudi, povijesni kontekst koji je prethodio toj hrvatskoj operaciji.

Brammertz je, očekivano, na spomenutom skupu ponovio i glavne teze tužiteljstva o udruženom zločinačkom pothvatu i zločinima za koje su hrvatski generali optuženi. Naglasio je i kako činjenica da je „Oluja“ bila oslobodilačka operacija ne znači „da se u njezinu okviru mogu činiti zločini.“ Ponovio je i kako presuda hrvatskim generalima nije presuda protiv hrvatskoga naroda ili hrvatske države, nego protiv pojedinaca.

Jasno je da se konferencija na kojoj je mogao sudjelovati jedan Brammertz i jedino mogla održati u Velikoj Britaniji. Tamo ga sigurno nitko nije poučio onome što kaže profesor Horvatić:

„Onaj tko tvrdi da je u presudi Haaškoga suda 'Oluja' proglašena legitimnom, a da je riječ o pojedinačnoj odgovornosti, upada u *contradictio in adiecto*“, rekao je, dodavši kako „sintagma *zajednički zločinački pothvat* nema podlogu u međunarodnom pravu, nego konstrukciju koja ga je pretvorila u presudi u politički *pamflet*. Presuda je, kako napominje, „u suprotnosti i sa statutom suda koji govori o individualnoj odgovornosti.“

Horvatić je ismijao tvrdnju „kolega“ iz Haaga kako nisu sudili Hrvatskoj, a osudili su cijeli državni i vojni vrh – i žive i mrtve!

Vidimo kako Brammertz spominje nekakve zločine za koje su generali optuženi (zgodna konstrukcija jer ih se ne optužuje za zločine koje su počinili). Čak i ne spominje ratni zločin. Je li ga u Londonu netko upozorio ili je sam naučio ono na što već godinama upozorava umirovljeni sudac Ustavnog suda Milan Vuković:

Ratni zločin se definira u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.).

Odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

„Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!“

Zapravo, sucima u Haagu, koji su dobili zadaću od svjetskih moćnika da osude Hrvatsku, jedino je ostala činjenica da je u tako velikoj operaciji, a pogotovo poslije nje, moralo biti i zločina poslije svih zvjerstava koje su okupatori počinili.

Na to su računali od samog početka. Zato u Statut Suda u Haagu nisu stavili zločin protiv mira, tj. zločin agresije iako je Opća skupština Ujedinjenih naroda usvojila i objavila Deklaraciju o definiciji pojma 'agresija', broj 3.314, od 14. prosinca 1974.

Zašto? Zbog jednostavnog razloga što bi onda za ratni zločin mogli optužiti samo agresora. Ovako su mogli raditi što su htjeli i što je rezultiralo da se danas za Sud u Haagu, kako reče profesor Horvatić, ne može uopće reći da je sud!

Kako je dr. Milan Vuković još 1995. godine upozorio na to, tj. da treba praviti razliku između ratnog zločina (koji čine agresori) i zločina u ratu (onih koji prekorače samoobranu) imamo stalne napade na njega od strane onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnika „vučjeg čopora“ kako ih je nazvao admiral Davor Domazet Lošo.³⁵

Naravno, kako se od takovih jedino može očekivati oni nikada ne kažu što je doista Vuković rekao nego prvo lažno prikažu njegovu izjavu pa onda napadaju tu navodnu Vukovićevu izjavu. Kako se taj postupak ponavlja kroz svih ovih 16 godina to pokazuje kako su oni koji vuku konce na lutkama u Haagu sve vrijeme znali da je to jedina stvar na koju bi se na kraju mogli uhvatiti.

Zato i ovdje ponovimo što je dr. Vuković kao sudac Ustavnog suda napisao u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš (*Narodne novine* 20/07 od 19. veljače 2007.):

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOČIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca

³⁵ O najnovijem takvom napadu vidjeti tekst M. Vukovića: *Idiotska teza* Nacionalova novinara Zorana Ferića: Hrvatski list, 5. svibnja 2011.

1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se „ratni zločin“ definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni „oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava“. Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina jesu „kvalificirani oblici nasilja“, opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže:

(citira dio koji smo gore naveli)!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. (*Narodne novine* broj 102/2000.).

U takvom ponašanju onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnike „vučjeg čopora“, treba ponovno podsjetiti i na uloge dva predsjednika RH.

Što se tiče Stjepana Mesića ovih dana je napisano jako puno o njegovoj veleizdaji. Zato ću ovdje podsjetiti samo na taj dio oko pitanja ratnog zločina i zločina u ratu. Ili kako je o tome Stjepan Mesić lažno svjedočio u Haagu³⁶:

Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegovog čelnika i psihozu u Hrvatskoj.

³⁶ Predmet IT-95-14.A, Svjedočenje S. Mesića, 16. – 19. 3. 1998.

Interesantno je da se danas napada Mesić, a ne napada drugi Predsjednik RH Ivo Josipović. Naravno, on brani Mesića i haašku presudu, kako kaže dr. Zdravko Tomac „možda i zato što se i on boji odgovornosti jer je on pisao Račanu i Mesiću prijedlog rezolucije kojima se na milost i nemilost operacija *Oluja* ostavlja haaškome istražitelju”³⁷. Sjetimo se da je Josipović sveučilišni profesor na Pravnom fakultetu koji nas je sve ovo vrijeme učio da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost iako pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju! Čestitao je Sanaderu na uhićenju generala Gotovine. U Uvodu knjige *Responsibility for war crimes: Croatian perspective – selected issues* / Ivo Josipović, ed. – Zagreb, Pravni fakultet, 2005. – (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabiensis), Josipović kaže:

Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje ad hoc tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja...

Zapravo, očito je njegovo stalno izjednačivanje zločina agresora i branitelja suprotno međunarodnom pravu. To je išlo tako daleko da je za potrebe takvog izjednačivanja napisao i knjigu *RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.

U njoj se može vidjeti i ovo:

- POJAM AGRESIJE SE U TOJ KNJIZI OD 123 str. NI JEDNOM NE SPOMINJE
- Zločin protiv mira – 3 puta

³⁷ Dr. Zdravko Tomac, Krivokletnik Mesić na čelu zločinačkog pothvata protiv Hrvatske!, “Hrvatski list”, 5. svibnja 2011.

- Od poznatih dokumenata iz međunarodnog prava (koje spominje dr. Vuković u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš) ovaj sveučilišni profesor u knjizi spominje Rimski Statut, a Londonski Statut iz 1945. – ne spominje.
- Josipović ne spominje ni Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, što ga je prihvatila Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.
- Ne spominje ni Rezoluciju br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.
- Dopunski protokol uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) – spominje ali ne i dio koji je važan za obranu hrvatskih generala i same RH. Ponovimo taj dio:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Naravno, to i ne čudi kada znamo da Josipović kao ne razumije razliku između agresije i obrane, između ratnog zločina i zločina u miru.

To je tako očito i iz priče kada je „na kavi“ primio mladu hrvatsku književnicu Ivanu Simić Bodrožić. Kao dijete je 1991. g. izbjegla iz Vukovara, otac joj je nestao:

„Od nekih komšija koje su se noć nakon „oslobođenja“ tamo zatekle, čuli smo da je posljednji put viđen na Ovčari, a vjerujte, tko god se tamo zatekao, nije završio dobro.“

Evo, iz njenog pera, kako je to izgledalo kod Josipovića:

– Kako je bilo u Vukovaru s predsjednikom Tadićem? – pitam, to me stvarno zanima, a i tih sam dana silom prilika bila izvan zemlje.

– Ooo, sjajno je bilo! – odgovara Josipović oduševljeno.

– A što je s tim dokumentima koje je donio? Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...

– A s tim? Pa ne znam, nisam ja to gledao. Točka.

– Aha. Točka.

(Kasnije se ispostavilo da je riječ o rendgenskim snimcima i povijestima bolesti pacijenata vukovarske bolnice iz '89., '90. Valjda za slučaj, ako je netko od tih pacijenata još živ, pa mu na sljedećoj kontroli zatreba. Inače, postoji divna fotografija primopredaje tog paketa važnog sadržaja. Zbilja povijesni trenutak.)

– Ali, on je pokazao baš pravu volju. Naravno, bilo je tu nekih, eto, kako da kažem, kojima se to nije svidjelo, ali, znate kako je to... – kaže Josipović.

– Dobro, ljudi možda misle da prije formalne isprike još neki preduvjeti trebaju postojati. Ipak, to je prvi dolazak u Vukovar, pitanje nestalih, recimo... A i vezanje posjeta Paulin Dvoru i Vukovaru, nije to baš isto.

Ovdje samo želim napomenuti da sam to rekla jedino iz razloga što je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulin Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.

– Kako to mislite? – trgne se Josipović. – Tamo su divljački ubijeni civili!

– Znam da jesu, i žao mi je, samo... Prekine me i nastavi sad već grmjeti.

– A znate li vi kako su ih ubijali?

– Ne – gotovo postideno kažem.

– Stavljali su ih u burad i onda kotrljali niz neko brdo... – objasni. Ovdje ću vas poštediti detalja koje sam morala slušati, a kad je s tim završio, nastavio je dalje.

– Ili zamislite da ste vi obitelj Zec – kaže predsjednik meni.

– Da vas netko tako odvede usred noći, i ta djeca, pa to je strašno!

(Riječ je o srpskoj obitelji mučenički ubijenoj usred rata, u Zagrebu).

Kimam glavom i zamišljam, i zaista, to je užasno i strašno, ali ne znam zašto bih to sada zamišljala jer mojoj obitelji u ratu se dogodilo sve što se moglo, osim što nisu ubijeni baš svi članovi. I ponovno kažem:

– Žao mi je.

Kad pokušam reći bilo što drugo osim toga, predsjednik me prekine. Više ga baš i ne slušam, više mislim o tome koja sam ja budala. Povremeno se priberem i onda ga vidim kako mi pokazuje press-clippinge o sebi, nezadovoljan veličinom članka koji su dnevne novine posvetile njemu i njegovim povijesnim izjavama, u odnosu na veličinu članka koji su posvetile branitelju iz Vukovara koji je izjavio kako Tadić mora osuditi režim i od njega se ogradi.

Naravno, mlada književnica nije mogla ni pomisliti da Predsjedniku njene države nije ni najmanje stalo do njenog oca. Na njeno: „*Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...*” : NI RIJEČI!

Zapravo, malo kasnije, rekao joj je nešto kao:

„Što mi tu cmizdrite kad Vam nije pobijena cijela obitelj.“

Da, zašto bi njega zanimala sudbina njena oca. Pa on je Hrvat.

Mlada je, pa je povjerovala da on samo ne razumije ponajbolje o čemu se radi pa mu je htjela objasniti **kako je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulinim Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.**

Zapravo, pravo pitanje je kolika je Josipovićeva uloga u pisanju same presude. Sjećate li se kako je na završetku suđenja kada je svima bilo očito koliko su isprazne haaške optužnice u srazu s obranama hrvatskih generala Josipović izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Zapravo se nameće dojam kako i on misli kako je Hrvatska agresor i da su stoga i hrvatski ratnici izvršili ratni zločin.

Možda kao pravnik Josipović i nije izravno pisao optužnicu, ali je ona pisana kao da jeste. A ako i nije, jedno je sigurno: danas svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj (oprostite mi ne mogu izgovoriti hrvatski mediji) o presudama u Haagu, tom zločinu prema generalima i cijelom hrvatskom narodu, samo ponavljaju Josipovićevo:

„ZLOČINI SU SE DOGODILI I ZA TO NETKO MORA ODGOVARATI!“

Treba li reći da misle na zločine koje su učinili ili navodno učinili Hrvati!

Ili kako je to lijepo pokazao Josipović mladoj književnici Ivani Simić Bodrožić. Razgovor je počeo njegovim pitanjem:

„I, recite, koji je vaš problem?“

Kada je doznao da joj je otac nestao tamo na nekoj Ovčari, lijepo joj je objasnio da to ne može biti problem. Pa, pobogu, otac joj nije Srbin.

Da, na koga je mislio **Marko Perković Thompson kada u istoj pjesmi kaže:**

*Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
buđenje je bilo tako lijepo, možda prekasno
i nevinom krvlju plaćeno
Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te*

*Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
pred vratima tuđim opet za pravdu molimo
težak sada križ mi nosimo*

*Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te*

Ili da se narugamo na način na koji je to nedavno učinio bivši američki veleposlanik u Hrvatskoj Peter Galbraith.

Kineski filozof Sun Tzu nije ni sanjao da će njegovo djelo tek danas dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred svih takvih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj. Pa tko se drugi može pohvaliti time da je jedini u povijesti, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!

5. UMJESTO ZAKLJUČKA

Ali, činjenica je da su i zbog takvih svojih „zasluga” i Mesić i Josipović birani za predsjednike RH.

Zato ću završiti ovaj tekst nastavljajući s citiranjem Ivice Marijačića s početka ovog teksta:

...ali sada u Splitu žele osuđenom Gotovini dati ulicu ili trg, baš kao što su, podsjeća Nenad Ivanković autor knjige „Što smo mu učinili”, i Atenjani nakon osude na smrt podigli spomenik Sokratu, a njegove tužitelje prognali. Gotovina

i Markač su živi. Strašan će biti njihov susret s nezahvalnom Hrvatskom kojoj su dali slobodu, a ona njima robiju, još strašnji sa svim ovim manjim ili većim izdajnicima. Ako su imalo ljudi, oni to u moralnom smislu ne bi smjeli preživjeti. Franz Kafka i njegov Jozef K. pomažu nam da pronađemo nešto utješno: slava će nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana i Ivu Sanadera kao i sve njihove stereotipne podanike.

Nadajmo se da će biti barem tako. Istina, Hrvate je nešto malo uznemirila presuda u Haagu, ali brzo su to zaboravili. (Zapravo, trajalo je to i doslovno – DVA DANA.) Dapače, i dalje im je najpopularnija osoba predsjednik Josipović.

S druge strane, Ivica Marijačić je nepravedan prema njemu kada ga nije stavio rame uz rame s Mesićem, Račanom i Sanaderom, jer je on vjerojatno u presudi hrvatskim generalima odigrao ključnu ulogu. Podsjetimo se:

1. Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj. na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.
2. Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007., skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti s željenim postavkama.
3. Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.
4. Suprotno pravnim normama, tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.
5. Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.
6. Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja

nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!

Da, ostaje nam samo nadati se da će slava nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana, Ivu Sanadera i Ivu Josipovića kao i sve njihove stereotipne podanike.

Okrugli stol: Pamćenje i suvremenost

Portal HKV-a, 13. svibnja 2011. i 18. svibnja 2011.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

"SUD" U HAAGU I RASISTIČKA PODJELA NARODA

Mislio sam da sam s trilogijom knjiga završio s pisanjem o rasizmu. Međutim, zadnje dvije presude pokazale su koliko sam bio naivan.

Kako sada stoje stvari, "Sud" je izvršio svoju osnovnu zadaću: SRBIJA NIJE AGRESOR! Zapravo, potvrđeno je samo ono što sam odavno tvrdio i uporno ponavljao: Ne mogu svjetski moćnici optužiti Srbiju kada je ona samo izvršavala ono što su oni od nje tražili. U praksi to znači da mogu činiti bilo kakva zvjerstva, pa i genocid na drugim narodima. A zapravo to znači sljedeće: kada kao narod višeg reda i učine genocid – TO NIJE GENOCID! I doista: Kako biti agresor ili napraviti genocid nad bićima niže vrste?

Zapravo je mnogo zanimljivije pogledati koliko je time "Sud" imao problema kada je u pitanju Hrvatska. Naime, od početka je bilo jasno da su Hrvatska i Hrvati krivi od momenta kada je velika većina hrvatskog naroda bila protiv Jugoslavije pa ta neprirodna država nije mogla opstati. Ali ne možeš baš lagano objasniti da je Hrvatska zbog toga agresor, a moraš dokazati da agresor jest!

To je bila druga osnovna zadaća "Suda" u Haagu!

Još dok nisu smislili "Udruženi zločinački pothvat zločinačke organizacije" Hrvatska je bila agresor u optužnicama protiv hrvatskih generala jer su izvršili agresiju na (od "Suda") priznatu državu RSK. Nije im smetalo što je "Sud" tijelo UN-a, koji je tu "državu" proglasio okupiranim područjem RH. Od početka je bilo jasno da se radi o konstrukciji dostojne svake psihijatrijske bolnice, ali je poslije

"oplemenjena" spomenutim zločinačkim pothvatom izdržala na ovaj ili onaj način sve dok sudac Meron nije konstatirao kako je tako nešto "nerazumno" (moj termin je od početka bio "suludo").

Ostala je još jedina mogućnost – Hrvatska je agresor na BiH.

Glavni junak je Mesić, poslije čijeg lažnog svjedočenja (vidjeti knjigu Miroslava Tuđmana "Vrijeme krivokletnika") Blaškić dobiva 45 godina zatvora. Poslije u režiji odvjetnika Nobila i njegove "paralelne linije zapovijedanja" Blaškić biva osuđen na onoliko koliko je bio u zatvoru.

Kordić ne prihvaća tu igru i odbija lažno optužiti Oca hrvatske države akademika Franju Tuđmana i velikog ratnog ministra Gojka Šuška. A kada se doznalo da je za drugostupanjsku presudu Kordiću glavnu ulogu odigrao krivotvoreni dokument Nobilo/MUP RH onda je i takva priča o hrvatskoj agresiji propala! Ostala im je jedino presuda Jadranku Prliću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Bruni Stojiću, Valentinu Čoriću i Berislavu Pušiću. "Sudu" u Haagu je okupirani, od UN-a proglašen dio RH, bio priznata država, dotle im je legitimna Herceg-Bosna (po Cutilierovom planu uvjet za međunarodno priznanje BiH kao samostalne države, koji su muslimani potpisali) koja je priznavala državu BiH postala najveći zločin. Hrvatska, zbog čije pomoći BiH doista i jest država, postaje agresor. Istina, čudan neki agresor pa još uvijek imamo i nekakvu zločinačku organizaciju s Tuđmanom, Šuškom i s gore navedenima na čelu i sa skoro svim ostalim Hrvatima u toj organizaciji. Samo se navedu svi zločini kojih je, kao u svakom ratu, bilo i oni su za sve to odgovorni. To što su prvo muslimani napali Hrvate nije važno. Nisu važni ni zločini koje su izvršili muslimani nad Hrvatima (imali su knjigu o tome: Slobodan Praljak, ZLOČINI KOJE SU POČINILI NEKI PRIPADNICI ABIH NAD HRVATIMA U BiH). Ratni general Hrvatskoga vijeća obrane i povjesničar prof. dr. Ivo Lučić (Portal HKV-a, 19. lipnja 2013.) kaže: Mnogi su Muslimani (Bošnjaci) stradali od strane HVO-a, svima su poznati zločini u Ahmićima i Stupnom Dolu, kao i logori u Gabeli i Dretelju. Nitko relevantan u hrvatskoj javnosti to ne niječe niti opravdava, ali svi se događaji moraju sagledati u kontekstu. O

zločinima koje su počinili pripadnici HVO-a gotovo sve je poznato i nema potrebe to ponavljati, ali neprihvatljivo je isticati Ahmiće, a šutjeti o Trusini, Grabovici, Malinama, Uzdolu i Doljanima. Nemoralno je naglašavati Dretelj i Gabelu, a šutjeti o 331 zatvoru i logoru u kojima su pripadnici Armije BiH zatvorili 14.444 Hrvata, i to 10.346 civila i 4.098 vojnika.

Od toga su broja 632 logoraša Hrvata ubijena, a njih 50 okrutno je pogubljeno na ritualan način. Zločin je šutjeti o 1.051 hrvatskom civilu kojega su ubili vojnici Armije BiH. Među njima bilo je i 121 dijete. Oko 170.000 Hrvata protjerano je ili izbjeglo s prostora koji su bili pod nadzorom Armije BiH. Haaški sud navodi kako ih je HVO silom otjerao! A kako to da su Hrvatima kuće spaljene i da su povratnici ubijani u organiziranim akcijama!?

Naravno, ne treba zaboraviti da su u cijeloj priči itekako sudjelovale i hrvatske vlasti. Spomenimo samo kako Nika Pinter, odvjetnica generala Slobodana Praljka (Portal HKV-a, 17. lipnja 2013.) kaže:

Svojedobno sam rekla da se hrvatska država ponašala infantilno vezano za postupak protiv ove šestorice. U odnosu na generala Praljka moram reći kako je taj odnos bio krajnje indiferentan i nedopustiv, a sad bih se usudila reći i sramotan, pri čemu mislim na to što su njegove knjige proglasili šundom.

Znam da su njegovu tvrtku ovršili. Zamislite da činjenice koje govore o Hrvatskoj, koje govore o naporima da je hrvatska država, a koja je optužena u Haagu, vodila agresorsku politiku i da je bila involvirana u potpuno negativnom konceptu u događanja u BiH, dokumente koji pokazuju točno što se događalo s nespornim činjenicama proglašavaju šundom. Mislim da general Praljak ima vlastitu arhivu dokumenata od 1991. do 1995., jednu od boljih arhiva. I to proglasiti šundom. To je sramotno!

Zapravo je posebno zanimljivo kako odvjetnica Pinter komentira samu presudu:

Oni se uvijek mogu pozivati da se radi o diskrecijskoj ocjeni koju je uvijek teško pobijati. Međutim, i ta diskrecijska ocjena mora imati određenu životnu i pravnu logiku. Velika je pogreška, po meni,

Haaškoga suda što su suci u odnosu na pravni postupak laici. Jer ovo je kazneni postupak, a ne panel diskusija o posljedicama rata i stradanju žrtava koji ih je, naravno, bilo i kojih nam je svima žao.

Najviše zamjeram što ta presuda nije kaznena presuda, a radi se o kaznenom sudu u kojem se utvrđuje kaznena odgovornost, što znači da treba utvrditi radnju izvršenja i oblik odgovornost: jesi li izvršio radnju, zapovjedio, ili si odgovoran propustom. Reci nam u čemu je bio propust. To kako je ova presuda napisana nije presuda u kaznenom postupku jer u kaznenom postupku pišu se presude koje ne mogu imati argumente tipa "moglo bi se zaključiti", nego se uključuje i kaže "Praljak, ti si tada i tada izdao takvo i takvo naređenje koje je imalo to i to za posljedicu". A toga u presudi nigdje nema.

Zapravo, ovdje je odvjetnica Pinter na tragu onoga što je zagovarao predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus dr. sc. Željko Horvatić i svojevremeno u slučaju Carle del Ponte, tako i sada u slučaju sudaca koji su svojim nerazumnim odlukama naštetili mnogim optuženim Hrvatima i mnogima od nas na Tribini "Što poslije haaških presuda bosanskohercegovačkim Hrvatima". Ti suci su napravili zločine za koje bi trebali odgovarati. Umjesto da se zadovoljavamo time da nevini na kraju budu oslobođeni, trebamo tražiti da ovi zločinci u sudačkim odorama budu kažnjeni. Tako je naslov jedne od mojih knjiga "Zločinački sud u Haagu" iz 2008. dobio potvrdu od najvišeg autoriteta u hrvatskoj pravnoj znanosti.

Poseban zločin ovih sudaca jest to što njihove presude jasno odražavaju njihov rasistički odnos prema pojedinim narodima na ovim prostorima. Već smo komentirali kako su njihove presude jasno stavile do znanja svima kako smatraju da su Srbi narod višeg reda!

Međutim, zanimljiv je njihov rasistički pristup u odnosu na ostale narode. Spomenute presude se zapravo odnose i na nekakvo njihovo rangiranje muslimana i Hrvata. Znamo da su muslimani s radošću dočekali presude hrvatskoj šestorki iz BiH. Hrvati su dobili 111 godina, a oni su za sve one zločine koje navodi dr. Lučić dobili 6 godina! Znači Hrvati su po svjetskim moćnicima niža vrsta od njih. Bit će novaca kada budu tužili agresora, zar ne?

A je li to tako? Srbima su dali 15 dana na početku rata da pokore Hrvatsku. A na njih je bio otvoren lov sve vrijeme. Poslije genocida u Srebrenici dopustili su još veći u Bihaću gdje je u okruženju bilo 160 000 – 180 000 ljudi. Kako je to izgledalo dano je u sljedećem pismu:

PISMO NAČELNIKA BIHAĆA PREDSJEDNIKU RH
DR. F. TUĐMANU I PREDSJEDNIKU SABORA RH
N. MIHANOVIĆU, 21. 7. 1995.

Vaša ekselencijo, dugo pripremana i od strane Srbije otvoreno potpomognuta ofanziva na bihaćko područje, započeta je prije nekoliko dana. Glavni pravci napada usmjereni su iz privremeno okupiranih dijelova republike Hrvatske, a koncentracija četničkih snaga evidentirana je i na ostalim linijama u zoni odgovornosti Petog korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine, Glavnog Stožera Hrvatskog vijeća obrane Regije Bihać i Ministarstva unutarnjih poslova Bihać. Zbog siline topovskih djelovanja stanovništvo iz pograničnih zona iseljava se i kreće prema gradu Bihaću.

Dramatičan položaj se iz sata u sat usložnjava jer je humanitarna situacija još od ranije katastrofalna. Već Vam je, vjerojatno, poznata činjenica da smo imali i prve slučajeve umiranja od gladi. Nada da će se stanje, koliko-toliko, popraviti nakon skidanja žita sa zasijanih prigradskih prostora, sada je propala. Upravo ta područja agresor najviše drži pod vatrom, gađajući ih zapaljivim granatama.

Posebno je teško u bolnici, kojoj nedostaju lijekovi, sanitetski materijal, a zbog nedostatka hrane bolesnici primaju samo jedan obrok dnevno. Sudbina oko 180 tisuća stanovnika Unsko-Sanskog Kantona je neizvjesna. Mi možemo samo obećati da ćemo se boriti bez obzira na cijenu i neodlučnost međunarodne zajednice. Jedinu nadu polažemo u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod, pošto nam je sudbina, koju nam je agresor namijenio, ista.

Stoga Vas molim da sa svoje strane učinite sve što je u Vašoj moći, da se spasi ovaj herojski grad i njegovo napaćeno stanovništvo.

S poštovanjem,

Adnan Alagić,
Načelnik općine Bihać

Zapravo, zar se taj genocid ne bi ostvario da nije bilo "agresorske" Hrvatske. Samo slijepi žele eliminirati Hrvate iz BiH vjerujući da će im poslije biti lakše sa Srbima. Da ne bude obratno? Pa BiH je nastala i opstala zahvaljujući prvenstveno hrvatskom oružju. Sam Milošević je srpske vojnike nazvao zečevima kada se ravnopravno suprotstave hrvatskim vojnicima.

Razumiju li muslimani u BiH da je to rasističko svrstavanje Hrvata iza njih samo kazna Hrvatima zato što svjetski moćnici nisu uspjeli u svojim zločinačkim namjerama? Razumiju li da je to zapravo priprema i njihovog nestanka u BiH? Genocid u Bihaću se nije dogodio. Ostaje dovoljno prostora za još veći. Mogu ga spriječiti samo oni koji su već od Srba napravili zečeve. Sjajno je ako tih više ne bude, a Hrvatska ne bude zainteresirana da tako nešto spriječi, zar ne?

Hrsvijet, 23. lipnja 2013.

Portal HKZ u Švicarskoj, 24. ožujka. 2013.

Glas Broynja, 24. lipnja. 2013.

ŽELI LI JOSIPOVIĆ DOISTA SVU SREĆU GENERALU GOTOVINI?

U Specijalnom izdanju emisije *60 minuta* gost Tihomira Ladišića bio je predsjednik Ivo Josipović (vidjeti Portal HKV-a 31. 12. 2013.) i na pitanje boji li se da bi se na suparničkoj strani na predsjedničkim izborima mogao biti general Ante Gotovina, Josipović je odgovorio kako je Gotovina ratni heroj, a kao političar bi bio nešto sasvim drugo.

Generalu Gotovini želim svu sreću, ali vjerujem da bih dobio i te izbore.

General može sucu Theodoru Meronu zahvaliti što mu Josipović želi svu sreću, tj. Meronovoj konstataciji kako je nerazumno optužiti nekoga zato što je oslobađao okupirana područja svoje domovine. Napomenimo da je po rezoluciji VS UN-a svojevremeno okupirani teritorij RH i proglašen onim što on i jest: OKUPIRANIM TERITORIJEM!

Poznato je kako je definicija ratnog zločina dana u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

A zbog nerazumne optužbe naši generali i cijela Hrvatska bili su godinama na optuženičkoj klupi u Haagu. Znamo i za navodni zločin: zločinački pothvat zločinačke organizacije!

Ako vjerujemo Josipoviću, sve to ne bi tako bilo da se njega slušalo. Još je 1998. tražio da Gotovina ode u Haag objasniti tomu Sudu i nerazumnost optužbe i upozori ih na Ženevsku konvenciju. Logično je da general objašnjava vrhunskih pravnicima u Haagu takve stvari, zar ne?

O čemu se radi?

Još u vrijeme predsjednika Tuđmana željelo se kriminalizirati "Oluju", dakle akciju u kojoj se oslobodilo okupirano područje naše države. Znamo da su pokušali sa "subpoenom" za ministra Šuška. To je bio prvi izravni pokušaj Suda u Haagu da se Hrvatskoj negiraju prava koja joj pripadaju po međunarodnom pravu. Hrvatska je ušla u pravni spor i pobijedila na tom sudu. Dapače, sam Sud je konstatirao da se od Hrvatske ne može tražiti veliki broj tajnih dokumenata ("na stotine").

Ali, tadašnji sveučilišni profesor s Pravnog fakulteta "ne zna" za to pa danas kaže:

Kažete, dakle, da ničega ovog ne bi bilo da su se zločini na vrijeme procesuirali.

Tako je. Podsjetit ću da je jedan od najvažnijih razloga moje ostavke na članstvo u Savjetu za suradnju s Haškim sudom 1998. bilo to što Savjet nije prihvatio moj prijedlog da se generalu Gotovini u Hrvatskoj omogućiti razgovor s haškim istražiteljima. Vjerujem da bi on, kao što je to učinio general Petar Stipetić, već tada razjasnio svoju ulogu u ratnim događajima.

I danas se u javnosti raspravlja o tome tko je odgovoran za to što Gotovini nije omogućen razgovor s istražiteljima.

Mislim da to danas više nije važno, nema potrebe to pitanje otvarati. Mogu pretpostaviti da su svi postupali u dobroj namjeri.

Vjeruje li netko da je Josipović doista sve to radio u "dobroj namjeri". Ili su preko njega iz Haaga pokušali "iznutra" promijeniti presudi o subpoeni?

Nisu Josipoviću vjerovali ni u tadašnjim vlastima pa su godinu kasnije donijeli Deklaraciju kojom se oduzima pravo Haškom sudu raspravljati o "Bljesku" i "Oluji".

Dolaskom na vlast 2000. upravo je Josipović sastavio tekst nove Deklaracije kojom je novi sastav Sabora poništio ono što Josipović nije

uspio ostvariti kao član *Savjeta za suradnju s Haaškim sudom*. Donijeta je saborska odluka o Hrvatima kao manje vrijednoj vrsti, na koju se ne odnosi međunarodno pravo. Čak je danas poznato i to da je sam tekst Josipović prvo poslao u Haag "na odobrenje".

S druge strane, kako očito Mesić samo ponavlja Josipovićeve stavove, nameće se pitanje je li Mesićevo protuzakonito davanje transkripata (dao ih je na tisuće, protuzakonito, a sam Sud je ustvrdio da ih se ne može tražiti na stotine!) povezano s Josipovićem. Zato je zanimljivo što sam Josipović o tome kaže:

A mislite li da je važno i drugo pitanje, tko je haaškim tužiteljima dao tzv. brijunske transkripte?

Tu je važno reći da je, bez obzira na sav teret i sve stradanje koje su prošli generali, Hrvatska imala dužnost surađivati s Haagom, pa i da daje dokaze. Danas, temeljem ove presude, kritizirati one koji su provodili poslove suradnje ne bi bilo korektno. Da se nije surađivalo, Hrvatska danas ne bi bila pred vratima EU. Pri tome ne želim reći da je riječ o trgovini, riječ je jednostavno o izvršavanju obveza koje je svaka država imala prema Statutu Suda.

Treba li ponoviti da je Mesić protuzakonito dao na tisuće dokumenata i to nakon što je sam sud utvrdio da oni ne mogu tražiti na stotine takvih dokumenata? Da, tko je zapravo autor one Sanaderove izjave kako nema toga što neće uraditi samo da Hrvatska uđe u EU? Josipović?

Josipović navodno ne poznaje to da sudovi trebaju dokazati krivnju optuženome pa je svo vrijeme pozivao Gotovinu da se preda sudu i dokaže svoju nevinost. Doista je bilo hvale vrijedno to pozivanje da se Gotovina preda i objasni Sudu spomenutu nerazumnost njihovih postupaka, zar ne?

Zato je i čestitao Sanaderu uhićenje našeg generala.

Josipović je bio veoma aktivan da stručnjacima s Pravnog fakulteta objasni te nove tendencije o ulozi generala u izravnom objašnjavanju na sudu što je razumno i što piše u međunarodnom pravu.

Zapravo, ovdje ću spomenuti samo kako su ti naši znanstvenici djelovali kao znanstvenici, s napomenom kako su moji navodi vjerojatno samo vrh sante leda.

1. *Responsibility for war crimes: Croatian perspective – selected issues* / Ivo Josipović, ed. – Zagreb, Pravni fakultet, 2005. – (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabienensis).

U Uvodu Josipović kaže: *Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje 'ad hoc' tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja s Haškim tribunalom, a njezina budućnost u Europi i dalje ovisi uglavnom o njezinoj vezi s Haagom i ratnim zločinima općenito. Hrvatski su sudovi sproveli brojne sudske procese vezane uz ratne zločine, no njihovo iskustvo i (pravne i političke) posljedice tih procesa nisu još uvijek jasne. Štoviše, za vrijeme utemeljenja Međunarodnog kaznenog suda, Hrvatska je bila među onim zemljama koje su aktivno i snažno podupirale njegovo utemeljenje, preko 'Grupe istomišljenika'. No ipak, pitanje odgovornosti za ratne zločine često je stvaralo različite emocije i različite profesionalne, političke i moralne stavove i u široj javnosti i među pravnicima u Hrvatskoj. To je nedvojbeno bilo jedno od pitanja koje je u najvećoj mjeri zaokupljalo hrvatsku javnost u zadnjih petnaest godina. U svakom slučaju, pitanje odgovornosti za zločine počinjene tijekom posljednjeg rata ostat će relevantna tema još dugo vremena, a njezin će odgovor odlučiti o budućnosti Hrvatske. Zbog važnosti novih tendencija u međunarodnom kaznenom pravu za Hrvatsku, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, s potporom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, započeo je projekt pod nazivom "Hrvatska i međunarodno kazneno sudovanje." Ova je knjiga rezultat prve faze rada na ovom projektu, u kojoj mnogi hrvatski pravni stručnjaci*

sudjeluju kao istraživači. Cilj projekta je promicati proučavanje međunarodnog kaznenog prava i odgovornosti za ratne zločine u hrvatskoj pravnoj znanosti.

Dakle, Pravni fakultet pod dirigentskom palicom prof. Josipovića šalje svijetu cijelu knjigu na engleskom jeziku u kojoj se ne spominje agresija na Hrvatsku, u kojoj se ne spominje razlika ratnih zločina agresora i zločina u ratu onih koji se brane. Dapače, izuzetno su spremni u davanju doprinosa tim "novim tendencijama" koje očito nije razumio sudac Meron pa ih je nazvao "nerazumnim". Ja sam svojevremeno koristio termin "suludim".

2. Potom su stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU-u predstavili svoj projekt o "Udruženom zločinačkom pothvatu". Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o "zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije" služi samo za obranu agresije i agresora. Na to sam ih osobno upozorio u diskusiji. Srećom, prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. Između ostalog, upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove će presude biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Poznato je da su mnogi stručnjaci zbog toga i napuštali taj sud.

Bilo je rečeno da će biti tiskana knjiga sa svim izlaganjima i diskusijama. Od mene nikada nije tražena moja diskusija! Ne bi me iznenadilo da ta knjiga i nije tiskana zbog nepodobnih diskusija: moje i profesora Horvatića.

(Profesor Horvatić je, uz npr. dr. Vukovića i dr. Hrvoja Kačića, bio među rijetkima koji su branili čast hrvatske pravne znanosti.)

3. Dobro je baciti pogled na knjigu: Ivo Josipović, "RATNI ZLOČINI" – *Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.

U njoj se može vidjeti i ovo:

– POJAM AGRESIJE SE U TOJ KNJIZI OD 123. str. NIJEDNOM NE SPOMINJE

– Zločin protiv mira – 3 puta

Od poznatih dokumenata iz međunarodnog prava za koje znam, ovaj sveučilišni profesor u knjizi spominje Rimski statut, a Londonski statut iz 1945. – ne spominje.

Josipović ne spominje ni Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, što ga je prihvatila Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.

Ne spominje ni Rezoluciju br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.

Dopunski protokol uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) – spominje, ali ne i odredbu članka 3. stavak 1. Protokola II. koju sam već naveo.

Kada je završio sam proces generalima, i kada je iz završnih riječi odvjetnika naših generala postala očita sva bijeda Tužiteljstva u Haagu, Josipović se javlja s tvrdnjom kako su se zločini u Oluji dogodili i za to netko treba odgovarati. (Nije jasno je li možda Josipović smatrao da je zločin to što se Olujom spasilo 160 do 180 tisuća muslimana koji su bili u okruženju u od UN-a zaštićenoj zoni Bihać i to neposredno poslije genocida u Srebrenici, ili misli da je zločin to što je Hrvatska vojska od srpskih hrabrih ratnika napravila zečeve – da parafraziramo Slobodana Miloševića – pa su u bijegu tenkovima gazili svoje sunarodnjake. Uostalom, Josipović aktivno pomaže i nagrađuje one koji pokušavaju dokazati kako je *Oluja* bila zločinački pothvat.)

Slično se ponovilo uoči izricanja prvostupanjske presude. Na to se zapravo odnose riječi biskupa Vlade Košića izrečene na *Blagdan sv. Josipa Radnika* u Crkvi Sv. Josipa Radnika u Sisku, 1. svibnja 2011. (vidjeti i Vlado Košić, *Biskup na prvoj crti*, Sisak, 2013.):

Ovih sam dana imao osobnu prepisku s jednim visokim dužnosnikom koji je, nakon što smo mi biskupi pozvali na molitvu za optužene hrvatske generale, izjavio da se na tom "međunarodnom sudu" ne

postupa po molitvi nego po zakonima. Zamolio sam ga da ne vrijeđa veliku većinu vjernika koji žive u našoj Domovini, jer ako on ne drži ništa do molitve, mnogi vjeruju u moć molitve. On mi je odgovorio da nije htio vrijeđati, ali da je jedno područje javnih poslova, a drugo duhovnost i religija, koju radikalnu podjelu ja, međutim, ne prihvaćam. Istina, nije dovoljno samo se moliti, kad treba raditi, ali i rad treba proizlaziti iz molitve jer jedino tako dobiva na svojoj vrijednosti budući da se u molitvi od Boga traži smisao svakog rada, blagoslov i njegov konačni uspjeh.

Josipović, profesor na Pravnom fakultetu u Zagrebu, uoči prvostupanjske presude hrvatskim generalima hrvatskim biskupima kaže da se na tom "međunarodnom sudu" ne postupa po molitvi, nego po zakonima. I kao znamo – presude su bile nerazumne!

Da sigurno Predsjednik želi generalu Gotovinu svu sreću, zar ne?

Zašto i ne bi kada je i postao predsjednik zahvaljujući gore spomenutim zaslugama s generalom Gotovinom u glavnoj ulozi.

Zato bi doista bilo zanimljivo vidjeti bi li Josipović izborio i drugi mandat kada bi se u tu utrku upustio i general Gotovina.

7Dnevno, 17. 01. 2014.

Dnevno.hr, 28. siječnja 2014.

TRIBINA "ŠTO POSLIJE HAAŠKIH PRESUDA BOSANSKOHERCEGOVAČKIM HRVATIMA?"

Dopustite mi da vas na početku sve lijepo pozdravim. Posebno mi je zadovoljstvo pozdraviti gđu Kaću Praljak. Iznimno sam ponosan što mi je prijatelj njen suprug general Slobodan Praljak. Na ovakvim tribinama i predstavljanjima knjiga obično izdvojim dvojicu Hrvata za koje kažem da im toliko vjerujem da bih za njih uvijek stavio ruku u vatru. To su general Praljak i Dario Kordić.

Vidjeli ste i iz prikazanog dijela završne riječi generala Praljka kako on zna kakva će presuda biti donesena, pa se izravno obraća samo sucu Antonettiju, za koga i znamo da je kasnije izdvojio svoje mišljenje!

Zapravo, pitanje iz naslova bi mogli malo preinačiti u "Što mi možemo uraditi poslije haaških presuda bosanskohercegovačkim Hrvatima?"

Odgovor može biti samo PRITISAK! Na sve i svakoga.

Činjenica da je Sud dvjema najnovijim optužnicama pokazao da misli da je jedino Hrvatska agresor, a to nije stvarni agresor, otvorila je oči mnogima. Mnogi državotvorni novinari prepoznali su predsjednika Josipovića kao glavnu polugu u hrvatskom sluganstvu i potpori koju današnji hrvatski političari daju velikosrpskom Memorandumu 2. Na žalost, tek kada je već Josipoviću Velika Britanija ukazala sve počasti zbog toga. Ali, to je što je. To treba stalno naglašavati i pokušati natjerati hrvatsku vlast da umjesto velikosrpski projekti počnu podupirati istinu. Počnu služiti svom narodu.

Zapravo, itekako treba iskoristiti činjenicu da su te zadnje dvije presude vratile cijelu hašku priču na početak. Već tada je VS UN-a izostavljajući iz Statuta Suda u Haagu najvažniji ratni zločin – zločin agresije omogućila da se u Haagu napravi obrat: agresori to nisu, a neposlušna žrtva (Hrvatska) je agresor.

Sljedeći korak koji je trebalo napraviti bio je RELATIVIZIRANJE PITANJA RATNOG ZLOČINA. Tu je s nama dr. Milan Vuković, koji

je to kao predsjednik Komisije za žrtve odmah uočio i odmah ponudio javnosti sve međunarodne dokumente koji jasno govore o razlici između ratnog zločina koji vrši agresor i zločina u obrani. Upozorava kako se ne može osuditi vlast države koja se brani. Njegova tadašnja stajališta potvrđuju riječi Theodora Merona kako je nerazumno osuditi nekoga zbog oslobađanja okupiranih područja te države.

A sjetimo se kako je odmah krenula hajka na dr. Vukovića, pa je čak i Mesić lažno prikazao njegove tvrdnje svjedočeći u Haagu i omogućujući prvu presudu u kojoj stoji kako je Hrvatska agresor u BiH.

Meni je još zanimljivija činjenica da je u Vukovićevoj komisiji član bio mladi docent s Pravnog fakulteta dr. sc. Ivo Josipović, stručnjak za ta pitanja, koji nije smatrao potrebnim da kao stručnjak da potporu predsjedniku komisije čiji je član bio. Valjda zato i nije ostao predugo u toj komisiji.

Već sa subpoenom ministru Šušku Sud u Haagu pokazuje očit početak, po Meronu, nerazumnog djelovanja.

Znamo da je Hrvatska ušla u spor, braneći i sebe i međunarodno pravo, i dobila taj spor.

Sud je ipak nastavio pozivajući poslije ministra i njegove generale. Poznato je da je Hrvatska i to odbila, a znamo da je Josipović 1998. zbog toga podnio ostavku na članstvo u Komisiji za suradnju sa Sudom u Haagu. Jasno mu je bilo da će Hrvatska dobiti i takav spor. To je bilo jasno i samom Sudu pa nije bilo nikakvih subpoena ni Gotovini ni nikome drugome. Jasno je i Tuđman pročitao Josipovićevu ostavku kao želju domaćih slugu da Hrvatska ipak bude proglašena agresorom pa je 1999. uslijedila Deklaracija Sabora o nenadležnosti Suda u Haagu nad operacijama "Bljesak" i "Oluja".

Jasno je bilo da se nešto može promijeniti promjenom vlasti, ali i samom promjenom HDZ-a. Tako imamo "Trećejanuarsku" revoluciju i Josipovića kao glavnog junaka tj. pisca nove Deklaracije o prepuštanju operacija "Bljesak" i "Oluja" Sudu u Haagu. Poznato je da ju je prvo

dao na uvid samom Tužiteljstvu, pa je tek nakon odobrenja i donesena u Saboru!

Puno puta sam pisao o fenomenu tog profesora s Pravnog fakulteta, ali i mnogih njegovih kolega, koji nisu "shvatili" ono što je konstatirao američki pravnik Theodor Meron. Naravno, ovo shvatili stavio sam u navodnike jer su oni itekako to dobro razumjeli. Vidjeli su sjajnu prigodu okoristiti se izdajom vlastite profesije i služeći "dokazivanju" kako je obrana zapravo agresija. Kad mogu neki suci u Haagu, zašto ne bi i oni. Valjda im je Hrvatska i hrvatski narod isto što i tim sucima u Haagu, zar ne?

Zapravo ovdje ću spomenuti samo kako su ti naši znanstvenici djelovali kao znanstvenici iz mog kuta čovjeka koji valjda jest znanstvenik, ali ne u pravnim znanostima pa će moji navodi vjerojatno biti samo vrh na santi leda.

1. *Responsibility for war crimes: Croatian perspective – selected issues* / Ivo Josipović, ed. – Zagreb, Pravni fakultet, 2005. – (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabienensis).

U Uvodu Josipović kaže:

Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje 'ad hoc' tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja s Haškim tribunalom, a njezina budućnost u Europi i dalje ovisi uglavnom o njezinoj vezi s Haagom i ratnim zločinima općenito. Hrvatski su sudovi sproveli brojne sudske procese vezane uz ratne zločine, no njihovo iskustvo i (pravne i političke) posljedice tih procesa nisu još uvijek jasne. Štoviše, za vrijeme utemeljenja Međunarodnog kaznenog suda, Hrvatska je bila među onim zemljama koje su aktivno i snažno podupirale njegovo utemeljenje, preko 'Grupe

istomišljenika'. No ipak, pitanje odgovornosti za ratne zločine često je stvaralo različite emocije i različite profesionalne, političke i moralne stavove i u široj javnosti i među pravnicima u Hrvatskoj. To je nedvojbeno bilo jedno od pitanja koje je u najvećoj mjeri zaokupljalo hrvatsku javnost u zadnjih petnaest godina. U svakom slučaju, pitanje odgovornosti za zločine počinjene tijekom posljednjeg rata ostat će relevantna tema još dugo vremena, a njezin će odgovor odlučiti o budućnosti Hrvatske. Zbog važnosti novih tendencija u međunarodnom kaznenom pravu za Hrvatsku, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, s potporom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, započeo je projekt pod nazivom "Hrvatska i međunarodno kazneno sudovanje." Ova je knjiga rezultat prve faze rada na ovom projektu, u kojoj mnogi hrvatski pravni stručnjaci sudjeluju kao istraživači. Cilj projekta je promicati proučavanje međunarodnog kaznenog prava i odgovornosti za ratne zločine u hrvatskoj pravnoj znanosti.

Dakle, Pravni fakultet pod dirigentskom palicom prof. Josipovića šalje svijetu cijelu knjigu na engleskom jeziku u kojoj se ne spominje agresija na Hrvatsku, u kojoj se ne spominje razlika između ratnih zločina agresora i zločina u ratu onih koji se brane. Dapače, iznimno su spremni u davanju doprinosa tim "novim tendencijama" koje očito nije razumio sudac Meron pa ih je nazvao "nerazumnim". Ja sam svojevremeno koristio termin "suludim".

2. Potom su stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU-u predstavili svoj projekt o "Udruženom zločinačkom pothvatu". Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o "zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije" služi samo za obranu agresije i agresora. Na to sam ih osobno upozorio u diskusiji. Srećom prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. Između ostalog upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove će presude biti dokumenti njihove sramote

kao stručnjaka. Poznato je da su mnogi stručnjaci zbog toga i napuštali taj sud.

Bilo je rečeno da će biti tiskana knjiga sa svim izlaganjima i diskusijama. Od mene nikada nije tražena moja diskusija! Ne bi me iznenadilo da ta knjiga i nije tiskana zbog nepodobnih diskusija: moje i profesora Horvatića.

(Profesor Horvatić je, uz npr. dr. Vukovića i dr. Hrvoja Kačića, bio među rijetkima koji su branili čast hrvatske pravne znanosti. Koristim ovu da im čestitam i zahvalim zna tome.)

3. Ni na tom skupu ni u knjizi Ive Josipovića "*Ratni zločini*" – *Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007., nije ni spomenuto kako je definicija ratnog zločina dana u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Ne treba biti previše inteligentan pa shvatiti da priča o "udruženom zločinčkom pothvatu" samo treba omogućiti svjetskim moćnicima NEPOŠTOVANJE ovog članka! Nepoštovanje međunarodnog prava! Umjesto da hrvatska pravna znanost to uoči i to bude osnova cijelog skupa u Akademiji – o tome NI RIJEČI!

Napomenimo da je po rezoluciji VS-a UN-a svojevremeno okupirani teritorij RH i proglašen onim što on i jest: OKUPIRANIM TERITORIJEM!

Zapravo, pojam AGRESIJE se u Josipovićevoj knjizi od 123 str. uopće ne spominje, kao što ne spominje i druge odredbe iz međunarodnog prava ili čak cijele dokumente koje idu na korist Hrvatskoj.

Bilo kako bilo, Meron im je pokazao što je oslobođanje okupiranih područja, a hrvatski pravnici kako je bolje to znati, pa zbog tog navodnog neznanja dobiti mjesto predsjednika države.

Prijem Josipovića kod Kraljice i sve dugo što je uslijedilo pokazuje da jedino pritiscima, kakvi su spomenuti tekstovi državotvornik kolumnista, ovakve tribine, ali i slanjem iznova i iznova na sve moguće i nemoguće adrese Pisma VS-u UN-a o Hrvatima BiH u kome je cijeli veličanstveni završni govor generala Praljka.

Kao što sam već rekao: Imamo istu priču koja se nudi od početka: Ako se braniš, a to nije po volji Britancima, Nizozemcima i još nekih među svjetskim moćnicima – onda si agresor, a ako si agresor, a to je istima po volji – onda NISI agresor.

Konkretno, presude bi trebale olakšati današnjim hrvatskim vlastima barem dvije stvari:

Povlačenje tužbe protiv Srbije za genocid.

Onemogućiti Hrvatsku da na bilo koji način oteža ulazak Srbiji u EU. Svaka vlast koja drži do svog naroda znala bi da treba uraditi upravo suprotno od onoga što gazde žele.

Svatko ponosan bi im pokazao da to radi upravo zbog takvih osuda tj. ucjena iz Haaga.

Znamo da to nije slučaj s hrvatskim vlastima!

Vidimo da se Hrvatska ponovno budi. Pomognimo i njoj da što prije raspozna sve to o čemu govorimo i tako natjeramo da se i ova i sve buduće hrvatske vlasti brinu prije svega o hrvatskim nacionalnim interesima.

Hrvatsko slovo, 28. lipnja 2013.

Hrsvijet, 14. lipnja 2013.

Portal HKV-a, 14. lipnja 2013.

Glas Brotnja, 15. lipnja 2013.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

JE LI JURICA PAVIČIĆ DOISTA „JEDVA PISMENA BUDALETINA“?

Poznato je kako često ljudi pišu o drugima tako da svoju sliku prenesu na druge. To je veoma čest slučaj kada „hrvatski ljevičari“ (navodnici su stoga što je točnije reći jugonostalgici, jugokomunisti ili nešto slično) pišu o hrvatskim desničarima. Tako i Jurica Pavičić u Jutarnjem listu od 29. 03. 2014. zapravo piše o „hrvatskim ljevičarima“ komentirajući djelovanje velikog hrvatskog domoljuba prof. dr. sc. Matka Marušića:

Poput nekih drugih uspješnih prirodosnanstvenika (recimo, matematičara Pečarića), Marušić je bio otjelotvorenje paradoksa. Ti ljudi, naime, rade poslove koji očito traže stanovitu kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ. Istodobno, kad ih se s područja njihove fahovske ekspertize premjesti na područje društva i politike, te rasudne moći sasvim utrnu, a do maloprije pametni ljudi počnu rasuđivati kao drvenom sjekirom.

Naravno kada bi Pavičić imao stanovitu kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ zapitao bi se: Pa kako takvim ljudima daju podršku mnogi, recimo - da se Marušićeve beletrističke knjige prodaju mnogo bolje od njegovih, da su mu "Škola plivanja" i "Medicina iznutra" duhovitije od Tomićevih, o znanosti i edukaciji da i ne govorimo.

Ili – recimo - pismo VS UN-u je uz Pečarića potpisalo još 28 nadbiskupa, biskupa i akademika, a supotpisalo još 250-ak sveučilišnih nastavnika i znanstvenika uz mnoge druge. Očito i za njih Pavičić misli

isto. A treba imati jako nisku ili nikakvu kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ, pa tako razmišljati, zar ne?

Zapravo, nije sigurno misli li Pavičić da su oni supotpisali to pismo zato što je ono o matematici. Čak nije ni daleko ot toga. Pismo itekako ima veze s logikom, a nedavno sam i pisao o tome kako me je jedan povjesničar s ljevice uvjeravao kako ima različitih logika. Nema sumnje da i Pavičić misli da u njegovim tekstovima ima logike, zar ne?

A Pismo VS UN-a itekako ima veze s pravom. I to s oblašću u kojoj je Predsjednik države to i postao zahvaljujući izvanrednim naporima da stvori novu logiku međunarodnog prava – međunarodno pravo po želji svjetskih moćnika. Dok je on to radio, ja sam kao matematičar tvrdio kako je to suludo. Rezultat znamo, za „veličanstvene“ doprinose predsjednika države, profesora s Pravnog fakulteta, kome je veliku podršku davao njegov fakultet sudac Theodor Meron je rekao da su NERAZUMNI. Nije daleko od onog mog SULUDI, čemu se priklonio i biskup Košić, koji nije matematičar.

Naravno, ne možemo za Josipovića reći, s obzirom da se radi o njegovoj struci, da ima malu kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ. Zašto? Iz jednostavnog razloga što je on stavljajući svoju struku u službu svjetskih moćnika, dakle pljujući po njoj, iskoristio za dobivanje pozicije predsjednika države. Prodao je svoju struku da bi bio nešto što je već bio Mesić. Da umreš od smijeha.

Ovaj primjer se odnosio na pravnu znanost, u kojoj se zbog rada profesora Josipovića i njegovih kolega može slobodno reći kako postoji dio te znanosti koju po sudcu Meronu možemo nazvati MERAZUMNA PRAVNA ZNANOST. Meni ostaje satisfakcija da sam rasuđivao kao drvenom sjekirom i za takve tekstove dobio niz pohvala od izvršnih pravnika, kojima nije bitna nerazumna pravna znanost. Jedan od njih je i predsjednik Hrvatske akademije pravnih znanosti prof. emeritus Željko Horvatić.

Rasuđujem ja kao drvenom sjekirom, ne samo u pravnim znanostima. Ima toga i u povijesti. Tako me je svojevremeno, dok je bio ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest, dr. sc. Mirko Valentić pozvao da odustanem od profesure u matematici i dođem u njegov institut, a naš

poznati povjesničar dr. sc. Zlatko Matijević komentirao pitanje što ja radim u povijesnim znanostima: Pečarić uvodi red u povijesnoj znanosti. Naravno, meni je najdraža definicija mog rada koju je dao akademik Dubravko Jelčić tvrdeći da su takva moja djela također djela iz matematike, samo je objekt koji proučavam kao matematičar neko djelo, knjiga iz povijesti. Zapravo Jelčić je već davno ismijao Pavičića, zar ne?

A kako to izgleda u životu: Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta zaključi da bi njihov član prof. dr. sc. Ivo Goldstein trebao postati akademik. Podrži ih Filozofski fakultet i na kraju Razred za društvene znanosti HAZU. Tome se suprostavio matematičar Josip Pečarić, rasuđujući kao drvenom sjekirom, i na Izornoj skupštini Goldstein dobije najmanje glasova u povijesti akademije. Očito je Pavičić to protumačio kako više od dvije trećine naših akademika rasuđuje kao drvenom sjekirom, zar ne.

Naravno, mogli bi navesti puno ovakvih primjera iz kojih bi čitatelj mogao jednostavno zaključiti kakva je kognitivna moć, apstraktno mišljenje i IQ našeg Jurice. Zapravo svi to dobro znamo jer se radi o čovjeku koji je za jednu takvu veličinu kakav je akademik Slobodan Novak napisao da je stari prostak i kreten. Prof. Marušiću zapravo je čast što se na njega obrušio Pavičić, jer očito „našim“ ljevičarima smeta isto tako kao i veliki hrvatski književnik. Zapravo, ono što doista smeta Pavičiću i svim „hrvatskim ljevičarima“ i kod Marušića i kod Novaka (nadam se i kod mene) konstatira Pavičić na početku teksta:

Matko je Marušić ispisao desetine članaka, održao desetke tribina o veličini i jedinstvenosti dr. Franja Tuđmana...

Svugdje u svijetu slave olimpijske, razne prvakke i sl., a Pavičiću i sličnima čudno je kada slavimo onoga koji je stvorio državu koju volimo i u kojoj živimo. Koliko treba biti glup pa se tomu čuditi? Ili su doista točne priče kako se takvi ne raduju ni našim olimpijskim i inim pobjednicima. Jer su to hrvatski pobjednici!

Komentirao sam Pavičićev tekst s jednim kolegom koji ima više znanaca među „hrvatskim ljevičarima“. Kaže mi kako hrvatski ljevičari doista vjeruju kako su mnogo inteligentniji od hrvatskih desničara.

Odgovorio sam mu da ne vjerujem u to, osim kod onog dijela koji se baš ne mogu pohvaliti posjedovanjem kognitivne moći, apstraktnog mišljenja i IQ. Naime, često puta su me napadali u svojim novinama kao npr. u Slobodnoj Dalmaciji i Jutarnjem listu u kojima je Pavičić kolumnist, ali te novine nikada nisu objavile moje odgovore. Da doista misle da su superiorni bili bi presretni da se mogu izživljavati nad tim mojim odgovorima, zar ne? Drugim riječima, na taj način samo priznaju svoju inferiornost.

Ipak pokušajmo naći i zrnce pameti kod našeg Pavičića. Bilo mi je čudno zašto je izabrao kao primjer usporedbe mene, a ne fizičara prof. dr. Davora Pavunu, koji je našoj javnosti mnogo poznatiji. Izgleda kako Pavičić ipak nije potpuni kreten jer dobro zna da su i Marušić i Pavuna bili gosti kod njihove TV zvijezde Aleksandra Stankovića koji je pored njih bio doista odmah ispaao smiješan, a to moramo priznati i nije glupo, zar ne?

Vjerojatno hrvatski ljevičari znaju za kineskog filozofa Sun Tzua koji je one koji služe neprijateljima svoje zemlje nazvao najogavnijim ljudima. S obzirom da smo mi pobijedili agresora i od njih napravili zečeve, onda je služenje takvima još i gore, pa ih ja nazivan najogavnijima među najogavnijima.

Spomenuti kolega opravdava hrvatske ljevičare njihovim nerazumijevanjem važnosti nacionalnog pitanja. Odrasli su u sredinama u kojima je ljubav prema svom narodu i svojoj državi bilo nešto negativno. Teško je nešto naučiti pod stare dane, ali mogu onima koji to žele preporučiti da pogledaju moj razgovor na Vinkovačkoj TV (14. studenoga 2012.) koji mogu naći na YouTube. Naime, moje odgovore na tu temu komentirao mi je hrvatski publicist Šime Letina:

Poštovani gospodine Pečariću,

S velikom pozornošću i radošću saslušao sam Vaš razgovor na Vinkovačkoj televiziji, na kojoj sam i sam davne 1995. godine imao dulji razgovor. U svom nastupu, kroz beskompromisne i logične odgovore, Vi ste iskazali i potvrdili ne samo nacionalnu svijest, već i veliku građansku hrabrost, koju nažalost danas u Hrvatskoj posjeduju samo rijetki i časní pojedinci. Mnogi se u Hrvatskoj danas ponašaju kao

da još uvijek žive u Jugoslaviji. Oni se, doduše, ponose svojim domoljubljem i nacionalnom svijеšču, ali im nedostaje građanska hrabrost koja igra bitnu ulogu u isticanju i potvrđivanju istine i pravednosti, kada su u pitanju Domovinski rat, Hrvatska oluja i naši hrvatski generali. Opisujući građansku hrabrost, dr. Ivo Korsky, napisao je da je to "vrlina koja omogućuje promjene i napredak u društvu. Ona je osim toga i temelj slobode kao društvenog sustava i zato je sve diktature žele iskorijeniti."

I zato nije nimalo čudnovato što svjetski gospodari i mešetari preko svojih sluga i službenika u Hrvatskoj nastoje, kada god mogu, spriječiti Vaše javne nastupe.

U svom nastupu na Vinkovačkoj televiziji izvrsno ste definirali patriotizam i nacionalizam i time obranili hrvatske nacionaliste i posvjedočili važnost i čistoću hrvatskog nacionalizma. Potvrdili ste da su u krivu svi oni koji, bilo da se radi o strancima ili o Hrvatima, hrvatski nacionalizam, koji je uvijek bio obrambeni, uspoređuju s velikosrpstvom, koje je utemeljeno na nakaradnoj i ekstremnoj ideologiji, a Hrvatski obrambeni rat s Velikosrpskom agresijom na Hrvatsku i BiH. U velikosrpstvu ne postoji svijest o vlastitoj obrani već čežnja za osvajanjem i prisvajanjem tuđih teritorija. Slobodan Milošević nije poveo rat da osigura Srbima prava u Hrvatskoj i BiH, već da pripoji što više teritorija Srbiji i na taj način ostvari Veliku Srbiju.

Vratit ću se ponovno na dr. Ivu Korskoga, koji je napisao: "Nacionalizam nije ideologija, nego je samoobrana narodne zajednice protiv pokušaja uništavanja... Nacionalizam zahtijeva svoje oblike koji odgovaraju času. On nije reakcionaran nego iskreno napredan, jer se bori za zajednicu, dakle za sve, a ne samo za jedan dio naroda, bio on manjinski ili većinski. Zato i nacionalizam poprima socijalne ideje i nosi ih kao dio svog idejnog sustava."

U Vašem razgovoru, na pitanje novinarke, da li će netko drugi umjesto nas ispisati hrvatsku povijest, Vi ste bez oklijevanja rekli, Ne! Tako odvažan i ispravan odgovor mogao je izreći samo onaj Hrvat koji vjeruje da hrvatska sudbina ne ovisi o drugima nego o nama samima.

Mogao je to izreći čovjek koji vjeruje u sebe i u svoj narod. Svojim pozitivnim odgovorom Vi bodrite one pojedince u Hrvatskoj koji sumnjaju u sebe i u svoj narod, one koji sami sebe ubijaju samouvjerenjima da su nemoćni i nevažni; da sudbina Hrvatske ne ovisi o njima, pa ni o cijelom hrvatskom narodu, nego o strancima i moćnim stranim središtima. Prof. Ivan Oršanić je smatrao da naše oslobođenje i sloboda moraju biti djelo naše volje, naše savjesti i našeg idealizma. Zahvaljujući hrvatskim generalima, odnosno svima onima koji su branili svaki kutak hrvatske zemlje, Hrvati su ostvarili svoje oslobođenje i time dokazali da je država Hrvatska plod hrvatskih htijenja, volje i jedinstva, a ne plod volje stranih sila. Danas je na svima nama da, nakon oslobođenja koje smo ostvarili, ostvarimo i istinsku slobodu. O svakome od nas ovisi da li će hrvatska država biti država slobode i pravde ili država korupcije i nemorala, država u kojoj će strani moćnici preko anacionalnih i grabežljivih pojedinaca, donositi važne odluke o sudbini hrvatskoga naroda.

Kolegu sam također upozorio kako su nedavno objavljeni popisi koliko su plaćeni pojedini kolumnisti koje svrstavam u ove najogavnije među najogavnijim. Zapravo, samo su pokazali kolika im je cijena. A meni je to doista strašno saznanje za koliko te se može kupiti. S druge strane njima, koji ne poznaju ljubav prema svom narodu i prema svojoj domovini, doista se cijeli svijet svodi na materijalno. Nekoga treba platiti novcem, nekoga nagradama, a nekoga dobrim pozicijama (predsjednika države, vlade,...).

Logično mi doista jeste kako oni koji sve gledaju kroz interese, ne razumiju one koji imaju stanovitu kognitivnu moć, apstraktno misljenje i IQ, a to ne naplaćaju prodajući svoj narod i svoju državu. Kako tek mogu razumijeti one koji su dali ili bili spremni dati mnogo više i za svoj narod i za svoju domovinu.

Jedan od onih koji je tu svoju ljubav na kraju platio i svojim životom je Miroslav Mikuljan. O napadima na njega sam pisao još u Hrvatskom slovu, 28. veljače 2003.:

Podsjetimo se zato i nedavne sramote HTV-a, kada je nakon ucjene Ive Goldsteina, smijenjen Miroslav Mikuljan, urednik Dokumentarno-

povijesnog programa Hrvatske televizije (o ulozi Žarka Puhovskog u toj smjeni vidjeti Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.).

Tada je zabilježena jedna slična izjava Ive Goldsteina o tomu, kako je mnogo bolje ubijati Hrvate, nego neke druge:

„Javnost mora znati da jasenovački i bleiburški zločini nisu isto. Jedno je zločin genocida, drugo je zločin osvete.“

Sam Mikuljan je u Fokusu, 11. srpnja 2002. prokomentirao tu tvrdnju: „Znači li to da je jedan zločin manji, a drugi veći; opravdava li onaj prvi ovaj drugi; znači li to da nad Hrvatima, bez obzira na to koliki bio broj ubijenih iz osvete, ali i iz drugih razloga na Bleiburgu – i poslije 1945., nije učinjen zločin genocida?

Zar je, profesore Goldstein, protjerivanje Španovčana s njihovih imanja i iz njihovog zavičaja, samo čin osvete, a ne čin velikosrpske imperijalne politike, uvijene u ideologiju koja joj je išla na ruku?

Da je tomu tako, potvrđuje i činjenica kako su, osim ustaša i običnih seljaka, u tom selu pobijeni i španovački partizani – Hrvati, što također možete pronaći u dokumentaciji o tom događaju. Samo oko moga rodnog sela, gospodine Goldstein, pobijeno je 1945. više od 80 golobradih mladića. Sve su ih zvjerski, kao pse, pobili Srbi iz susjednoga sela, s 'friškom' petokrakom na čelu.

A nema niti jednog jedinog hrvatskog sela ili grada u kojemu se nešto takovo nije dogodilo. Ubijalo se seljake, svećenike, intelektualce, HSS-ovce i partizane, asvima je jedno jedino bilo zajedničko – bili su Hrvati Tisuće i tisuće ljudi to zna, tisuće svjedoka i tisuće izjava o tome postoji, stotine spomenika..., ali tek se danas, kakvog li apsurd, podižu spomenici onima koji ni groba nisu smjeli imati, koji su trebali nestati... bez traga, imena i svjedoka.“

Mrzitelji svega hrvatskog napadaju sve one koji jesu ponos ovoga naroda: Tuđmana, Šuška, Gotovinu, Bobetka, Norca, vlč. Sudca, Thompsona, Bobana, Kosteliće...

(...)

To je isto tvrdio (Slavko Goldstein, J.P.) i kada smo uveli kunu i počeli ju koristiti kao valutu.

Goldstein je, stvarno, „veliki autoritet“ ovdje u Hrvatskoj. On upozorava, čak, i neposlušna predsjedništva HAZU-a i Matice hrvatske! Poručuje i „onoj 555-orici potpisnika“ (Peticija za generala Gotovinu, J.P.) da ih ne smatra ustašoidima, ali „Mislim da bi morali znati, da se apeli hrvatskoj vlasti da flagrantno prekrši međunarodne obaveze i svoj vlastiti ustavni zakon, u civiliziranom svijetu smatraju recidivima NDH-aške politike u Hrvatskoj, a takvi se recidivi s gađenjem odbacuju poput bacila zloćudne bolesti.“ Poručuje nam i nešto kao: Mi nismo „ustašoidni“, nego su naši postupci „recidivi NDH-aške politike“.

On zasigurno bolje zna od nas 555-orice, pa nas, neznalice kakve jesmo, mora poučiti. Tako je bolje znao interpretirati i rezultate istraživanja saborske Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, nego četrdesetorica hrvatskih znanstvenika. Ipak se radi o „akademiku“ i „znanstveniku“ koji je to postao kao (ne)svršeni gimnazijalac, zar ne? E moj, narode! Kao da je njima najveći problem u imenu države!? Problem je njima, ustvari, u nečemu posve drugom! Problem je u tome, što u imenu sadašnje nam samostalne, neovisne, a uz to još i naše REPUBLIKE HRVATSKE, kao i u imenu NDH, postoji jedna te ista riječ koja njima smeta – HRVATSKA.

O Mikuljanu sam pisao u Hrvatskom slovu i 29. svibnja 2009., zapravo citirao sam što je u intervjuu za Portalu HKV-a rekao o svom razrješenju s mjesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a:

...Kao što točno kažete 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja, za vrijeme Drugog svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac, i nakon završetka Drugog svjetskog rata, nastavio funkcionirati kao logor, sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji, član Vijeća HRT-a dr. Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću, ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce „Ili ja ili on!“ To nije zvučalo ni dobronamjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden,

i da će cijela upravna struktura HRT-a kapitulirati i kadrovski se prilagoditi, ovom neobičnom profesoru povijesti, kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga, čini se, zanima moć kao činjenica.

Tada sam komentirao:

Da, poslije rata su takvi ubijali naše ljude po hudim jamama, ali danas to ne mogu, iako iznimni hrvatski ljudi, poput Thompsona i Mikuljana, mogu doživljavati od njih, tih boljševika... to što i doživljavaju. Pri tome hrvatski boljševici sebe žele prikazati (istina neuspješno) nekakvim antifašistima, ma što god to danas značilo.

A zašto vam pišući o Pavičiću pišem o Mikuljanu? Ovih dana je tiskana knjiga o stradanju našeg redatelja i publiciste Smrtonosna paučina. Pogovor Domovina nije logorovanje u pustinji napisala je poznata hrvatska književnica Nevenka Nekić. U tom pogovoru ona piše i o Pavičiću i pavičićima:

Miroslav Mikuljan u razgovorima za tiskovine otkriva svoje namjere da snimi mnoge teme koje su tužni memento hrvatske povijesti, otkrije zapretane istine i zato ostaje na nišanu raznim zadržim crvenokošuljašima. Oni se okupljaju na „sjedecim emisijama“ HRT i javnost je zgranuta koliko laži odjednom postaje istina, koliko mržnje curi niz jezike iste „moćne gomilice“, a kad im netko odgovori, oni to prozovu „govorom mržnje“!!! Domoljublje je omrznuto, baulja u kaosu egzistencije, a istaknuti intelektualci su proglašeni kretenima i bačeni u zapećak. Jedva pismena budaletina proglašava jednoga Slobodana Novaka starim kretenom.

A kad tako nešto o Pavičiću kaže književnica od formata, kakva jeste Nevenka Nekić, moramo se zapitati:

JE LI JURICA PAVIČIĆ DOISTA „JEDVA PISMENA BUDALETINA“?

Akademik Josip Pečarić

Dnevno.hr., 10. 04. 2014.

Glas Brotnja, 11. 04. 2014.

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK, ZAGREB, 2017.**

**PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA
NOBELOVU NAGRADU ZA MIR, IV.**

Poštovana Predsjednice Republike Hrvatske
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade
Poštovani Predsjedniče Hrvatskoga sabora

Još 25. 05. 2017. poslali smo vam otvoreno pismo s prijedlogom da generala Slobodana Praljka predložite za Nobelovu nagradu za Mir. Potpisnici smo bili dva biskupa (Košić i Pozaić) i dva akademika (Jelčić i Pečarić), a supotpisalo ga je još 900 naših ljudi.

Kao obrazloženje je dan članak s istovjetnom porukom prof. dr. sc. Zdravka Tomca. Prof. Tomac u naslovu kaže i kako je general Praljak najveća žrtva hrvatske politike.

Jedan od supotpisnika je i prof. dr. sc. emeritus Andrija Hebrang ugledni hrvatski političar koji je kao član HDZ-a obnašao niz veoma važnih dužnosti u RH.

Već sama činjenica da je i on supotpisnik, među tolikim drugim, sugerirala bi da ćemo dobiti odgovor od vas.

A nismo!

Zapravo i ta nam činjenica objašnjava zašto je ovih dana prof. Hebrank napisao članak u Hrvatskom tjedniku s naslovom:

Kakvo mi to društvo gradimo ako mičemo simbole otpora srpskome fašizmu?

Izdvojit ću vam samo dio s ocjenom današnje Hrvatske:

Simbol najteže hrvatske bolesti

Što znači jedna ploča u Jasenovcu? Ona je simptom najteže hrvatske bolesti, a to je nerazjašnjena povijest. Već desetljećima naša povijesna pitanja povezana s ideologijom i svjetonazorom guramo pod tepih. Nismo odlučno osudili komunistički režim, protežiramo još uvijek petokraku, ne obznanjujemo istinu o strašnim zločinima nad Hrvatima u Domovinskome ratu. Hoćemo naprijed, a neriješena povijesna pitanja vuku nas natrag. Tako je sada iskočila ta ploča, koja ima dvostruko značenje. S jedne su strane hrvatski branitelji koji su branili državu kada još nije bilo organizirane obrane i ginuli za našu Domovinu. Pratio sam ih kao ratni ministar na ratištima i divio se njihovoj hrabrosti. Bez HOS-a i njima sličnih Srbija bi pregazila Hrvatsku u par dana!

Početak obrane od agresije bilo je doba emocija i domoljublja, a pjesme i simboli starih težnji Hrvata za slobodom bili su nam jedini oslonac! Tako je i hrabra skupina pripadnika HOS-a uzela kao znak slogan „Za dom spremni“, koji je kasnije legaliziran u njihovu službenome obilježju. S druge strane oni, koji su bili daleko od prvih crta obrane, odlučuju o tom važnom pitanju za branitelje. Hoćemo li skinuti još jedan simbol obrane od srpskoga fašizma devedesetih? Jer srpska agresija imala je sva obilježja fašizma. Bila je militantna, genocidna, silom nametnuta, a temeljila se na istrjebljenju Hrvata. Zar nije fašizam pobiti 7.263 hrvatska civila, što uz oko tisuću nestalih znači preko 8.000 civila, među kojima žene i djeca čine polovicu žrtava? Dokaze koje smo o tomu publicirali zanemaruju sve dosadašnje hrvatske vlade.

Nije li fašizam to što su protjerali 240.000 Hrvata iz okupiranih područja, pa smo u Oluji naišli na jednonacionalni srpski sastav stanovništva? Nije li fašizam rušenje 14 bolnica, stotine ambulanti i vjerskih objekata? Ili stvaranje koncentracijskih logora u koje su otjerali 30.000 ljudi?

Umjesto da kao pobjednici proglasimo te istine, a naše branitelje svrstamo među antifašiste, mi klekamo pred navalom uništavanja naših antifašističkih simbola. Izraz „Za dom spremni“ zaslužio je takav epitet u borbi protiv srpskog fašizma! A jedini fašizam u Europi nakon onoga u Drugome svjetskom ratu bio je taj srpski u agresiji na hrvatski

teritorij. Dakle mladići HOS-a i drugih braniteljskih postrojba junaci su koji su rušili fašizam, a oni koji su se tada skrivali, okreću tu istu optužbu upravo prema braniteljima! Eto, do čega dovode neriješena pitanja prošlosti, od čijega rješavanja uporno bježimo.

Zapravo, sve to o čemu prof. Hebrang piše govoreći o srpskom fašizmu i vašem odnosu prema njemu samo kroz odnos prema braniteljima koji su zaustavili i pobijedili srpski fašizam general Praljak vam je objašnjavao svojom knjižicom: „Ex – ili“ funkcija (Činjenice i pitanja). Zato vam u Prilogu dajem i svoj tekst o toj knjižici.

Pri tome je važno dodati i komentar o tom tekstu jednog drugog profesora emeritus, pok. Profesora Željka Horvatića koji je on napisao u vremenu kada je bio Predsjednik Hrvatske akademije pravih znanosti:

ov: LJAK I NAŠE PRAVOSUĐE

m: 05 Jun 2014 14:41:39 +0200

: o horvatic

a: o Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi i poštovani Josipe, primio sam i u svemu postoji moja suglasnost s napisanim. Nažalost i ja sam se morao svojevremeno boriti sa silama naše i/ili njihove (ne)pravde na sudu u Haagu ali i kod nas. Posebno je pitanje datuma iz presuda "naših" sudova u RH o Hrvatskoj samostalnosti o kojima pišete i koje komentira naš prijatelj Praljak. (Žao mi je da niste bili prošlog četvrtka u Hrvatskom slovu kada je predstavljena njegova knjiga na engleskom jeziku) To je od posebne važnosti za pojam oružanog sukoba koji neki smatraju građanskim ratom i ratom između država od koji je jedna agresor a druga se, po Božjim zakonima i međunarodnom pravu, opravdano brani. Što je tu je kao pravomoćno presuđeno u sudskoj praksi sudbene vlasti RH a da to nije u suglasju sa povijesnim činjenicama i stvarnim događajima koji bi morali služiti inter alia i onome što se u praksi Haaškog tribunala i u znanosti smatra "razvitkom međunarodnog prava" ali ne u konfuoznom, nebuloznom i neutemeljenom oblikovanju konstrukcije "zajedničkog zločinačkog pothvata" već u određivanju vremenu nastanka samostalne

državnosti one države koja se u nekom povijesnom razdoblju nalazila u savezu sa nekim drugim državama (Jugoslavija) ili nekom drugom državom (Čehoslovačka), pa prekida takav savez pa i kada takav prekid čak temelji na ustavnom pravu samoopredjeljenja jugoslavske tvorevine nakon II. svj. rata ali isvim ostalim čimbenicima narodne volje u demokracijama XX. stoljeća / referendum, slobodni izbori, konstituiranje najvišeg zakonodavnog tijela, zastavi i granicama definiranom području (V. npr. Badinter i sl), to je svakom objektivnom znanstveniku ustavnog, kaznenog i međunarodnog prava jasno. No to ne želi biti jasno onima koji se sma traju pozvanim pisati (oblikovati) povijest i pravo temeljenima na političkim manipulacijama činjenicama i istinom, pa i pravdom na način koji odgovara njihovim aktualnim političkim stajalištima i svjetonazorskim sadržajima njihovih psihosomatskih oblića.

Toliko za sada o tome uz srdačni pozdrav, Ž.H.

Ali vratimo se tekstu i ocjeni prof. Hebranga. Iako on govori o vašem odnosu prema HOS-ovcima, treba stalno imati na umu da je on i potpisnik našeg Pisma s obrazloženjem kako je general Praljak najveća žrtva hrvatske politike.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Zagreb, 15. 09. 2017.

"SUD"U HAAGU I RASISTIČKA PODJELA NARODA

Mislio sam da sam s trilogijom knjiga završio s pisanjem o rasizmu. Međutim, zadnje dvije presude pokazale su koliko sam bio naivan.

Kako sada stoje stvari, "Sud" je izvršio svoju osnovnu zadaću: SRBIJA NIJE AGRESOR! Zapravo, potvrđeno je samo ono što sam odavno tvrdio i uporno ponavljao: Ne mogu svjetski moćnici optužiti Srbiju kada je ona samo izvršavala ono što su oni od nje tražili. U praksi to znači da mogu činiti bilo kakva zvjerstva, pa i genocid na drugim narodima. A zapravo to znači sljedeće: kada kao narod višeg reda i učine genocid – TO NIJE GENOCID! I doista: Kako biti agresor ili napraviti genocid nad bićima niže vrste?

Zapravo je mnogo zanimljivije pogledati koliko je time "Sud" imao problema kada je u pitanju Hrvatska. Naime, od početka je bilo jasno da su Hrvatska i Hrvati krivi od momenta kada je velika većina hrvatskog naroda bila protiv Jugoslavije pa ta neprirodna država nije mogla opstati. Ali ne možeš baš lagano objasniti da je Hrvatska zbog toga agresor, a moraš dokazati da agresor jest!

To je bila druga osnovna zadaća "Suda" u Haagu!

Još dok nisu smislili "Udruženi zločinački pothvat zločinačke organizacije" Hrvatska je bila agresor u optužnicama protiv hrvatskih generala jer su izvršili agresiju na (od "Suda") priznatu državu RSK. Nije im smetalo što je "Sud" tijelo UN-a, koji je tu "državu" proglasio okupiranim područjem RH. Od početka je bilo jasno da se radi o konstrukciji dostojne svake psihijatrijske bolnice, ali je poslije "oplemenjena" spomenutim zločinačkim pothvatom izdržala na ovaj ili onaj način sve dok sudac Meron nije konstatirao kako je tako nešto "nerazumno" (moj termin je od početka bio "suludo").

Ostala je još jedina mogućnost – Hrvatska je agresor na BiH.

Glavni junak je Mesić, poslije čijeg lažnog svjedočenja (vidjeti knjigu Miroslava Tuđmana "Vrijeme krivokletnika") Blaškić dobiva 45 godina zatvora. Poslije u režiji odvjetnika Nobila i njegove "paralelne

linije zapovijedanja" Blaškić biva osuđen na onoliko koliko je bio u zatvoru.

Kordić ne prihvaća tu igru i odbija lažno optužiti Oca hrvatske države akademika Franju Tuđmana i velikog ratnog ministra Gojka Šuška. A kada se doznalo da je za drugostupanjsku presudu Kordiću glavnu ulogu odigrao krivotvoreni dokument Nobilo/MUP RH onda je i takva priča o hrvatskoj agresiji propala! Ostala im je jedino presuda Jadranku Prliću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Bruni Stojiću, Valentinu Čoriću i Berislavu Pušiću. "Sudu" u Haagu je okupirani, od UN-a proglašen dio RH, bio priznata država, dotle im je legitimna Herceg-Bosna (po Cutilierovom planu uvjet za međunarodno priznanje BiH kao samostalne države, koji su muslimani potpisali) koja je priznavala državu BiH postala najveći zločin. Hrvatska, zbog čije pomoći BiH doista i jest država, postaje agresor. Istina, čudan neki agresor pa još uvijek imamo i nekakvu zločinačku organizaciju s Tuđmanom, Šuškom i s gore navedenima na čelu i sa skoro svim ostalim Hrvatima u toj organizaciji. Samo se navedu svi zločini kojih je, kao u svakom ratu, bilo i oni su za sve to odgovorni. To što su prvo muslimani napali Hrvate nije važno. Nisu važni ni zločini koje su izvršili muslimani nad Hrvatima (imali su knjigu o tome: Slobodan Praljak, ZLOČINI KOJE SU POČINILI NEKI PRIPADNICI ABiH NAD HRVATIMA U BiH). Ratni general Hrvatskoga vijeća obrane i povjesničar prof. dr. Ivo Lučić (Portal HKV-a, 19. lipnja 2013.) kaže: Mnogi su Muslimani (Bošnjaci) stradali od strane HVO-a, svima su poznati zločini u Ahmićima i Stupnom Dolu, kao i logori u Gabeli i Dretelju. Nitko relevantan u hrvatskoj javnosti to ne niječe niti opravdava, ali svi se događaji moraju sagledati u kontekstu. O zločinima koje su počinili pripadnici HVO-a gotovo sve je poznato i nema potrebe to ponavljati, ali neprihvatljivo je isticati Ahmiće, a šutjeti o Trusini, Grabovici, Malinama, Uzdlu i Doljanima. Nemoralno je naglašavati Dretelj i Gabelu, a šutjeti o 331 zatvoru i logoru u kojima su pripadnici Armije BiH zatvorili 14.444 Hrvata, i to 10.346 civila i 4.098 vojnika.

Od toga su broja 632 logoraša Hrvata ubijena, a njih 50 okrutno je pogubljeno na ritualan način. Zločin je šutjeti o 1.051 hrvatskom civilu kojega su ubili vojnici Armije BiH. Među njima bilo je i 121 dijete. Oko 170.000 Hrvata protjerano je ili izbjeglo s prostora koji su bili pod nadzorom Armije BiH. Haaški sud navodi kako ih je HVO silom otjerao! A kako to da su Hrvatima kuće spaljene i da su povratnici ubijani u organiziranim akcijama!?

Naravno, ne treba zaboraviti da su u cijeloj priči itekako sudjelovale i hrvatske vlasti. Spomenimo samo kako Nika Pinter, odvjetnica generala Slobodana Praljka (Portal HKV-a, 17. lipnja 2013.) kaže:

Svojedobno sam rekla da se hrvatska država ponašala infantilno vezano za postupak protiv ove šestorice. U odnosu na generala Praljka moram reći kako je taj odnos bio krajnje indiferentan i nedopustiv, a sad bih se usudila reći i sramotan, pri čemu mislim na to što su njegove knjige proglasili šundom.

Znam da su njegovu tvrtku ovršili. Zamislite da činjenice koje govore o Hrvatskoj, koje govore o naporima da je hrvatska država, a koja je optužena u Haagu, vodila agresorsku politiku i da je bila involvirana u potpuno negativnom konceptu u događanja u BiH, dokumente koji pokazuju točno što se događalo s nespornim činjenicama proglašavaju šundom. Mislim da general Praljak ima vlastitu arhivu dokumenata od 1991. do 1995., jednu od boljih arhiva. I to proglasiti šundom. To je sramotno!

Zapravo je posebno zanimljivo kako odvjetnica Pinter komentira samu presudu:

Oni se uvijek mogu pozivati da se radi o diskrecijskoj ocjeni koju je uvijek teško pobijati. Međutim, i ta diskrecijska ocjena mora imati određenu životnu i pravnu logiku. Velika je pogreška, po meni, Haaškoga suda što su suci u odnosu na pravni postupak laici. Jer ovo je kazneni postupak, a ne panel diskusija o posljedicama rata i stradanju žrtava koji ih je, naravno, bilo i kojih nam je svima žao.

Najviše zamjeram što ta presuda nije kaznena presuda, a radi se o kaznenom sudu u kojem se utvrđuje kaznena odgovornost, što znači da

treba utvrditi radnju izvršenja i oblik odgovornost: jesi li izvršio radnju, zapovjedio, ili si odgovoran propustom. Reci nam u čemu je bio propust. To kako je ova presuda napisana nije presuda u kaznenom postupku jer u kaznenom postupku pišu se presude koje ne mogu imati argumente tipa "moglo bi se zaključiti", nego se uključuje i kaže "Praljak, ti si tada i tada izdao takvo i takvo naređenje koje je imalo to i to za posljedicu". A toga u presudi nigdje nema.

Zapravo, ovdje je odvjetnica Pinter na tragu onoga što je zagovarao predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus dr. sc. Željko Horvatić i svojevremeno u slučaju Carle del Ponte, tako i sada u slučaju sudaca koji su svojim nerazumnim odlukama naštetili mnogim optuženim Hrvatima i mnogima od nas na Tribini "Što poslije haaških presuda bosanskohercegovačkim Hrvatima". Ti suci su napravili zločine za koje bi trebali odgovarati. Umjesto da se zadovoljavamo time da nevini na kraju budu oslobođeni, trebamo tražiti da ovi zločinci u sudačkim odorama budu kažnjeni. Tako je naslov jedne od mojih knjiga "Zločinački sud u Haagu" iz 2008. dobio potvrdu od najvišeg autoriteta u hrvatskoj pravnoj znanosti.

Poseban zločin ovih sudaca jest to što njihove presude jasno odražavaju njihov rasistički odnos prema pojedinim narodima na ovim prostorima. Već smo komentirali kako su njihove presude jasno stavile do znanja svima kako smatraju da su Srbi narod višeg reda!

Međutim, zanimljiv je njihov rasistički pristup u odnosu na ostale narode. Spomenute presude se zapravo odnose i na nekakvo njihovo rangiranje muslimana i Hrvata. Znamo da su muslimani s radošću dočekali presude hrvatskoj šestorki iz BiH. Hrvati su dobili 111 godina, a oni su za sve one zločine koje navodi dr. Lučić dobili 6 godina! Znači Hrvati su po svjetskim moćnicima niža vrsta od njih. Bit će novaca kada budu tužili agresora, zar ne?

A je li to tako? Srbima su dali 15 dana na početku rata da pokore Hrvatsku. A na njih je bio otvoren lov sve vrijeme. Poslije genocida u Srebrenici dopustili su još veći u Bihaću gdje je u okruženju bilo 160 000 – 180 000 ljudi. Kako je to izgledalo dano je u sljedećem pismu:

PISMO NAČELNIKA BIHAĆA PREDSJEDNIKU RH
DR. F. TUĐMANU I PREDSJEDNIKU SABORA RH
N. MIHANOVIĆU, 21. 7. 1995.

Vaša ekaselencija, dugo pripremana i od strane Srbije otvoreno potpomognuta ofanziva na bihaćko područje, započeta je prije nekoliko dana. Glavni pravci napada usmjereni su iz privremeno okupiranih dijelova republike Hrvatske, a koncentracija četničkih snaga evidentirana je i na ostalim linijama u zoni odgovornosti Petog korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine, Glavnog Stožera Hrvatskog vijeća obrane Regije Bihać i Ministarstva unutarnjih poslova Bihać. Zbog siline topovskih djelovanja stanovništvo iz pograničnih zona iseljava se i kreće prema gradu Bihaću.

Dramatičan položaj se iz sata u sat usložnjava jer je humanitarna situacija još od ranije katastrofalna. Već Vam je, vjerojatno, poznata činjenica da smo imali i prve slučajeve umiranja od gladi. Nada da će se stanje, koliko-toliko, popraviti nakon skidanja žita sa zasijanih prigradskih prostora, sada je propala. Upravo ta područja agresor najviše drži pod vatrom, gađajući ih zapaljivim granatama.

Posebno je teško u bolnici, kojoj nedostaju lijekovi, sanitetski materijal, a zbog nedostatka hrane bolesnici primaju samo jedan obrok dnevno. Sudbina oko 180 tisuća stanovnika Unsko-Sanskog Kantona je neizvjesna. Mi možemo samo obećati da ćemo se boriti bez obzira na cijenu i neodlučnost međunarodne zajednice. Jedinu nadu polažemo u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod, pošto nam je sudbina, koju nam je agresor namijenio, ista.

Stoga Vas molim da sa svoje strane učinite sve što je u Vašoj moći, da se spasi ovaj herojski grad i njegovo napaćeno stanovništvo.

S poštovanjem,
Adnan Alagić,
Načelnik općine Bihać

Zapravo, zar se taj genocid ne bi ostvario da nije bilo "agresorske" Hrvatske. Samo slijepi žele eliminirati Hrvate iz BiH vjerujući da će im poslije biti lakše sa Srbima. Da ne bude obratno? Pa BiH je nastala i opstala zahvaljujući prvenstveno hrvatskom oružju. Sam Milošević je srpske vojnike nazvao zečevima kada se ravnopravno suprotstave hrvatskim vojnicima.

Razumiju li muslimani u BiH da je to rasističko svrstavanje Hrvata iza njih samo kazna Hrvatima zato što svjetski moćnici nisu uspjeli u svojim zločinačkim namjerama? Razumiju li da je to zapravo priprema i njihovog nestanka u BiH? Genocid u Bihaću se nije dogodio. Ostaje dovoljno prostora za još veći. Mogu ga spriječiti samo oni koji su već od Srba napravili zečeve. Sjajno je ako tih više ne bude, a Hrvatska ne bude zainteresirana da tako nešto spriječi, zar ne?

Hrsvijet, 23. lipnja 2013.

Portal HKZ u Švicarskoj, 24. ožujka. 2013.

Glas Broynja, 24. lipnja. 2013.

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG
NARODA, ZAGREB, 2018.**

**MR. SC. ĐURO VIDMAROVIĆ: UDAR NA
CIJELI HRVATSKI NAROD, U TO NEKA
NITKO NEMA SUMNJE**

Na jednom sastanku održanom prije dosta godina u Hrvatskome diplomatskome klubu, razgovarajući s pokojnim profesorom Horvatićem, iznio sam mišljenje o Haaškome tribunalu kao političkome sudištu, zbog čega se ne smijemo pouzdavati u pobjedu prava i pravde, već u pobjedu političkih interesa moćnih država. Upozorio sam kako diplomacija mora odraditi svoj posao. Uvjeravali su me kako je riječ ipak o pravom sudištu koje se oslanja na anglosaksonsko pravo. Ranije su me neki stranački kolege uvjeravali kako je Haški tribunal utemeljen da bi se kaznili ratni zločinci, uspostavio mir među državama nastalima na području bivše SFRJ i laganije ostvario proces pomirbe kako bi se u budućnosti izbjegli ratni sukobi. Ne znam o drugima, ali nisam u to vjerovao, a tijekom zbivanja mi je, na žalost, dao za pravo.

Dugo bi se dalo pričati o tome „sudištu“, a danas je i slijepcima jasno kako ništa bod proklamiranih ciljeva nije ostvareno. Može se kazati da je Haški tribunal zaoštrio međunacionalne i međudržavne odnose, udaljio proces pomirbe, a prije svega je javno poticao politiku jednake odgovornosti za velikosrpsku agresiju na RH, ponižavajući hrvatske žrtve i cijeli narod. Politički iole pismenijem čovjeku bilo je očito protuhrvatsko opredjeljenje većine tih sudaca, njihova nestručnost, ali i moralna insuficijencija. Osim toga, zar je normalno držati ljude sto

godina u istražnom zatvoru i toliko dugo voditi proces? Jedino je normalno, ako zbrojimo koliko su svi ti sudci i prateća ekipa kroz to vrijeme zaradili dolara!

Presudom hercegovačkim hrvatskim liderima učinjen je udar na cijeli hrvatski narod, u to neka nitko nema sumnje. Bošnjački lideri, pa i puk, i likuju i sada će nastojati na svojim političkim sudovima eliminirati cijelu političku i intelektualnu elitu Hrvata u BiH, raznim optužbama, procesuiranjima i diskriminacijama, kako bi se konstitutivnost izigrala, a pučanstvo stimuliralo na iseljavanje. S Hrvatima kao beznačajnom manjinom ostvariti će višestruki cilj:

- a) ustrojiti će svoju muslimansku džamahiriju s političkim osloncem na Tursku,
- b) učiniti Dalmaciju i Dubrovačko primorje ranjivim, odnosno bez zaleđa, što znači osvojitivim,
- c) bez Hrvata, ili s njima kao manjinom, osvojiti će Neum i učiniti ga muslimanskom lukom u koju će uplovljavati turski vojni brodovi (takve samo ondje već vidjeli),
- d) snažnije će se povezivati s Bošnjacima u Sandžaku i time neutralizirati želju za pripajanjem Srbiji koja postoji u tzv. Republici Srpskoj,
- e) bez zaleđa Republika Hrvatska neće im biti ravnopravni pregovarač, jer će znati da jedna eksplozija u tom prostoru može ugroziti turističku sezonu, a možda će onemogućiti i izgradnju Pelješkoga mosta,
- f) RH će pritiskati na međunarodnoj sceni kao agresora na političke ustupke, pa čak i na ratnu odštetu,
- g) kao kompaktna muslimanska država dobivati će željenu financijsku, ekonomski u vojnu pomoć od bogatih arapskih država i Turske,
- h) moći će snažnije i agresivnije baciti se na stvaranje teorija o vlastitoj etnogenezi, stvaranju vlastitoga jezika, povijesti i svih čimbenika koji su im potrebni kako bi funkcionirali kao nacija, a ne samo vjerska zajednica,
- i) bit će europsko uporište širenju islama. Kada EU postane toga svjesna biti prekasno.

Danas sam slušao kako Vesna Pusić optužuje predsjednika Tuđmana za agresiju na BiH. Ona i svi ljevičarski lideri nakon 2000. pridonijeli su protuhrvatskom djelovanju Haškog tribunala. Dokumente su slali na lopatama. Neklasificirane – po principu uzmi što želiš! Priključili su se protivnicima i stoga danas veleizdajnici likuju. Petokolonaši nemaju duše, a najmanje nacionalnog ponosa.

Vlada RH stoji pred velikim izazovima. Trebati će mudrosti i diplomatske umještosti kako bi se očuvao suverenitet i konstitutivnost Hrvata u BiH. A stabilnost Vlade ovisi o manjinskim zastupnicima. Tu je i Bruselj – naš glavni grad. Ja dakako ne znam što misli on, ali Premijer sigurno znade. Ali znadem da sada treba mobilizirati sve rodoljube i domoljube kako bi opstali. Povijest nam neće oprostiti kunktatorstvo.

Ogorčen sam, tužan i jako utučen. Ali i borben. Izražavam najdublju sućut obiteljima osuđenih junaka, a najviše obitelji preminulog generala Praljka. Povijest će ih zabilježiti kao heroje u borbi za slobodu vlastitoga naroda, ali se moramo trsiti kako ovo ne bi bio početak kraja naše nacionalne i državne samobitnosti. I Eugen Kvaternik nije poginuo uzalud. Sada o svima nama ovisi hoće li njihova žrtva biti uzaludna, ili ćemo postati Zagrebački sandžak.

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.**

**DOKTOR MEĐUNARODNOG PRAVA E. S.
YAMBRUSIC O PRESUDI ŠESTORCI:
DIJABOLIČNA ULOGA TRIBUNALA**

SMRTONOSNI UDARAC HAAŠKOM SUDU

Tragična, ali časna smrt Generala Slobodana Praljka zadala je smrtonosni udarac Međunarodnom Kaznenom Tribunalu za bivšu Jugoslaviju (MKTJ), i općenito međunarodnom pravu i prvorazrednom bezobrazluku od kojeg će se zapadni pravni sustav teško - možda nikada - potpuno oporaviti. Sud .koji ne poštuje ljudsku dimenziju hrvatskih branitelja ne može biti sud pravde, jer poštovanje prema dostojanstvu čovjeka je preduvjet pravde.

U svojoj nezakonitoj koncepciji, strukturi, i arbitrarnoj praksi, MKTJ je prihvatio kao osnovnu referencu Zajednički zločinački pothvat (ZZP). Međutim, u kontekstu presedana međunarodnog kaznenog prava, ta pravna teorija bez zločina agresije je besmislena, jer u biti ZZP je mens rea, t.j. animus zločina agresije.

U virtualnoj stvarnosti Tribunala, teorija ZZP-a trebala je zamijeniti zločin agresije i zločin protiv mira, jer Tribunal nema nadležnosti u pitanju agresije. Ta činjenica, sama po sebi, jasno nam pokazuje dijaboličnu ulogu Tribunala.

No, agresivni rat koji je vodila Srbija i Jugoslavenska Narodna Armija (JNA) protiv suverenih država Hrvatske i Bosne i Hercegovine jest

najveći jus cogens međunarodni zločin ab initio na načelu "kolektivne odgovornosti" zacrtanoj u Nürnberskoj Povelji. Ta kolektivna odgovornost ne može se primijeniti braniteljima u zakonskoj samoobrani od agresije. Suditi braniteljima i držati ih u istom zatvoru sa zločincima počiniteljima agresije duboko povređuje i ponižava ljudsko dostojanstvo hrvatskih generala, kao svih onih branitelja koji su sudjelovali u Domovinskom ratu, odnosno zakonskoj obrani Domovine. Tu duboku uvredu, poniženje i nepravdu, General Praljak nije mogao preživjeti, izdahnuvši svoj zadnji krik žrtve/pravednika: "Sudci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu osudu".

Strast za pravdom i istinom i intelektualnim poštenjem veliki je izazov koji može imati duboke posljedice i odgovornosti. Potresna smrt Generala Praljka to alarmatno, ali istinski potvrđuje. Ovaj žalostan, tragičan primjer drskosti sile i arogancije moći, pravi je izazov slobodnim ljudima i institucijama koje su izgrađene temelju vladavine prava, moralnih imperativa i bitnih vrijednosti zapadne civilizacije. To je izazov i duboka odgovornost svima onima kojima je povjerena "sveta dužnost" sačuvati vrijednote ljudskog dostojanstva, individualne slobode i državni suverenitet kao najsavršeniju društvenu instituciju, u kojoj čovjek pojedinac nalazi svoj mir, sigurnost i opstanak dostojan čovjeka.

Časni Generale, svoju knjigu „Peace at the Price of Justice i Human Dignity - Zajednički zločinački pothvat - što je to?“, koju je, već sada preminuli akademik, dr. Željko Horvatić, procijenio "dragocjenom", posvetio sam Vama, t. j. "svima onima koji su časno pali da bi Hrvatska živjela". U nju sam uložio mnogo truda, sve svoje znanje i iskustvo doktora međunarodnog prava, u nadi da bi Vam pomogao i usmjerio na pravi put da bi se oduprijeti "prodanim dušama" bez sudske savjesti i nepojmljivom međunarodnom licemjerju. Nažalost. Vaša "obrana" nije znala, ili nije htjela, ili, pak, možda nije smjela to iskoristiti. No bez obzira na moja nagađanja ili možda krive pretpostavke, knjiga će ostati moj testament zahvalnosti i dubokog poštovanja Vama i hrvatskom narodu, čije korijene nosim i oživljavam.

Danas palim svijeću Tebi hrabri Generale, koji si časno pao da bi Tvoj narod živio i molim Gospodina ispod oltara "Gospe od Mira" u našoj hrvatskoj kapelici u Bazilici Nacionalnog Svetišta, ovdje u Wahingtonu, gdje su "zli ljudi" udruženi u pravom zločinačkom pothvatu, pod geslom: 'Ovdje nema pobjednika - Svi su jednako krivi' w- zacrtali sada već razvikani Statut MKTJ i skrojili Vašu tragičnu, mučeničku, ali junačku sudbinu.

Vječna ti slava i hvala! Sućut obitelji i hrvatskom narodu.

dr. sc. Edward Slavko Yambrusic

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/28174-doktor-medunarodnog-prava-e-s-yambrusic-o-presudi-sestorci-dijabolicna-uloga-tribunala.html>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.**

**DVA PREDSJEDNIKA RH I PITANJE RATNOG
ZLOČINA**

Vjerojatno je za Sud u Haagu dovoljno samo reći što za njega misli predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. On je 4. svibnja 2011. na tribina HKV-a Nasilje nad Hrvatskom, komentirajući presudu hrvatskim generalima, ustvrdio da taj sud ne treba ni nazivati sudom.

S obzirom da je sudac Alphonse Orie praktično prepisao optužnicu glavnih haaških tužitelja Carle del Ponte i njezina nasljednika Sergea Brammertza, osvrnut ćemo se na nedavnu Brammertzovu izjavu. M. Barišić u Vjesniku od 22. travnja 2011. piše:

...Svoje mišljenje o toj operaciji ovih je dana izrekao i glavni haaški tužitelj Serge Brammertz gostujući na konferenciji „Izazovi međunarodnih kaznenih istraga“, održanoj 20. travnja u Londonu, u organizaciji britanskoga Kraljevskog instituta za međunarodne odnose i Udruga za UN. „Oluja je bila legitimna akcija oslobađanja okupiranog područja“, jasno je kazao Brammertz koji je svoj istup počeo objašnjenjem o tome što je prethodilo toj hrvatskoj vojnoj operaciji.

Riječ je o hrvatskom teritoriju koji je nekoliko godina bio okupiran od lokalnih Srba potpomognutih Srbijom i Jugoslavenskom armijom, poručio je glavni haaški tužitelj dajući tako, za razliku od suca Alphonsea Oriea koji se time nije bavio u presudi, povijesni kontekst koji je prethodio toj hrvatskoj operaciji.

Brammertz je, očekivano, na spomenutom skupu ponovio i glavne teze tužiteljstva o udruženom zločinačkom pothvatu i zločinima za koje su hrvatski generali optuženi. Naglasio je i kako činjenica da je „Oluja“

bila oslobodilačka operacija ne znači „da se u njezinu okviru mogu činiti zločini.“ Ponovio je i kako presuda hrvatskim generalima nije presuda protiv hrvatskoga naroda ili hrvatske države, nego protiv pojedinaca.

Jasno je da se konferencija na kojoj je mogao sudjelovati jedan Brammertz i jedino mogla održati u Velikoj Britaniji. Tamo ga sigurno nitko nije poučio onome što kaže profesor Horvatić:

„Onaj tko tvrdi da je u presudi Haaškoga suda 'Oluja' proglašena legitimnom, a da je riječ o pojedinačnoj odgovornosti, upada u *contradictio in adiecto*“, rekao je, dodavši kako „sintagma zajednički zločinački pothvat nema podlogu u međunarodnom pravu, nego konstrukciju koja ga je pretvorila u presudi u politički pamflet. Presuda je, kako napominje, „u suprotnosti i sa statutom suda koji govori o individualnoj odgovornosti.“

Horvatić je ismijao tvrdnju „kolega“ iz Haaga kako nisu sudili Hrvatskoj, a osudili su cijeli državni i vojni vrh – i žive i mrtve!

Vidimo kako Brammertz spominje nekakve zločine za koje su generali optuženi (zgodna konstrukcija jer ih se ne optužuje za zločine koje su počinili). Čak i ne spominje ratni zločin. Je li ga u Londonu netko upozorio ili je sam naučio ono na što već godinama upozorava umirovljeni sudac Ustavnog suda Milan Vuković:

Ratni zločin se definira u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.).

Odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

„Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!“

Zapravo, sucima u Haagu, koji su dobili zadaću od svjetskih moćnika da osude Hrvatsku, jedino je ostala činjenica da je u tako velikoj operaciji, a pogotovo poslije nje, moralo biti i zločina poslije svih zvjerstava koje su okupatori počinili.

Na to su računali od samog početka. Zato u Statut Suda u Haagu nisu stavili zločin protiv mira, tj. zločin agresije iako je Opća skupština

Ujedinjenih naroda usvojila i objavila Deklaraciju o definiciji pojma 'agresija', broj 3.314, od 14. prosinca 1974.

Zašto? Zbog jednostavnog razloga što bi onda za ratni zločin mogli optužiti samo agresora. Ovako su mogli raditi što su htjeli i što je rezultiralo da se danas za Sud u Haagu, kako reče profesor Horvatić, ne može uopće reći da je sud!

Kako je dr. Milan Vuković još 1995. godine upozorio na to, tj. da treba praviti razliku između ratnog zločina (koji čine agresori) i zločina u ratu (onih koji prekorače samoobranu) imamo stalne napade na njega od strane onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnika „vučjeg čopora“ kako ih je nazvao admiral Davor Domazet Lošo.³⁸

Naravno, kako se od takovih jedino može očekivati oni nikada ne kažu što je doista Vuković rekao nego prvo lažno prikažu njegovu izjavu pa onda napadaju tu navodnu Vukovićevu izjavu. Kako se taj postupak ponavlja kroz svih ovih 16 godina to pokazuje kako su oni koji vuku konce na lutkama u Haagu sve vrijeme znali da je to jedina stvar na koju bi se na kraju mogli uhvatiti.

Zato i ovdje ponovimo što je dr. Vuković kao sudac Ustavnog suda napisao u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Banimir Glavaš (Narodne novine 20/07 od 19. veljače 2007.):

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOČIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se „ratni zločin“ definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni „oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima,

38 O najnovijem takvom napadu vidjeti tekst M. Vukovića: Idiotska teza Nacionalova novinara Zorana Ferića: Hrvatski list, 5. svibnja 2011.

koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava". Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina jesu „kvalificirani oblici nasilja", opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže:

(citira dio koji smo gore naveli)!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. (Narodne novine broj 102/2000.).

U takvom ponašanju onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnike „vučjeg čopora“, treba ponovno podsjetiti i na uloge dva predsjednika RH.

Što se tiče Stjepana Mesića ovih dana je napisano jako puno o njegovoj veleizdaji. Zato ću ovdje podsjetiti samo na taj dio oko pitanja ratnog zločina i zločina u ratu. Ili kako je o tome Stjepan Mesić lažno svjedočio u Haagu³⁹:

Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegovog čelnika i psihozu u Hrvatskoj.

Interesantno je da se danas napada Mesić, a ne napada drugi Predsjednik RH Ivo Josipović. Naravno, on brani Mesića i haašku presudu, kako

39 Predmet IT-95-14.A, Svjedočenje S. Mesića, 16. – 19. 3. 1998.

kaže dr. Zdravko Tomac „možda i zato što se i on boji odgovornosti jer je on pisao Račanu i Mesiću prijedlog rezolucije kojima se na milost i nemilost operacija Oluja ostavlja haaškome istražitelju”⁴⁰. Sjetimo se da je Josipović sveučilišni profesor na Pravnom fakultetu koji nas je sve ovo vrijeme učio da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost iako pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju! Čestitao je Sanaderu na uhićenju generala Gotovine. U Uvodu knjige *Responsibility for war crimes: Croatian perspective – selected issues* / Ivo Josipović, ed. – Zagreb, Pravni fakultet, 2005. – (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabiensis), Josipović kaže:

Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje ad hoc tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja...

Zapravo, očito je njegovo stalno izjednačivanje zločina agresora i branitelja suprotno međunarodnom pravu. To je išlo tako daleko da je za potrebe takvog izjednačivanja napisao i knjigu *RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.

U njoj se može vidjeti i ovo:

POJAM AGRESIJE SE U TOJ KNJIZI OD 123 str. NI JEDNOM NE SPOMINJE

Zločin protiv mira – 3 puta

Od poznatih dokumenata iz međunarodnog prava (koje spominje dr. Vuković u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu *Branimir Glavaš*) ovaj sveučilišni profesor u knjizi spominje Rimski Statut, a Londonski Statut iz 1945. – ne spominje.

40 Dr. Zdravko Tomac, *Krivokletnik Mesić na čelu zločinačkog pothvata protiv Hrvatske!*, “Hrvatski list”, 5. svibnja 2011.

Josipović ne spominje ni Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, što ga je prihvatila Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.

Ne spominje ni Rezoluciju br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.

Dopunski protokol uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) – spominje ali ne i dio koji je važan za obranu hrvatskih generala i same RH. Ponovimo taj dio:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Naravno, to i ne čudi kada znamo da Josipović kao ne razumije razliku između agresije i obrane, između ratnog zločina i zločina u miru.

To je tako očito i iz priče kada je „na kavi“ primio mladu hrvatsku književnicu Ivanu Simić Bodrožić. Kao dijete je 1991. g. izbjegla iz Vukovara, otac joj je nestao:

„Od nekih komšija koje su se noć nakon „oslobođenja“ tamo zatekle, čuli smo da je posljednji put viđen na Ovčari, a vjerujte, tko god se tamo zatekao, nije završio dobro.“

Evo, iz njenog pera, kako je to izgledalo kod Josipovića:

– Kako je bilo u Vukovaru s predsjednikom Tadićem? – pitam, to me stvarno zanima, a i tih sam dana silom prilika bila izvan zemlje.

– Ooo, sjajno je bilo! – odgovara Josipović oduševljeno.

– A što je s tim dokumentima koje je donio? Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...

– A s tim? Pa ne znam, nisam ja to gledao. Točka.

– Aha. Točka.

(Kasnije se ispostavilo da je riječ o rentgenskim snimcima i povijestima bolesti pacijenata vukovarske bolnice iz '89., '90. Valjda za slučaj, ako je netko od tih pacijenata još živ, pa mu na sljedećoj kontroli zatreba. Inače, postoji divna fotografija primopredaje tog paketa važnog sadržaja. Zbilja povijesni trenutak.)

– Ali, on je pokazao baš pravu volju. Naravno, bilo je tu nekih, eto, kako da kažem, kojima se to nije svidjelo, ali, znate kako je to... – kaže Josipović.

– Dobro, ljudi možda misle da prije formalne isprike još neki preduvjeti trebaju postojati. Ipak, to je prvi dolazak u Vukovar, pitanje nestalih, recimo... A i vezanje posjeta Paulin Dvoru i Vukovaru, nije to baš isto. Ovdje samo želim napomenuti da sam to rekla jedino iz razloga što je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulin Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.

– Kako to mislite? – trgne se Josipović. – Tamo su divljački ubijeni civili!

– Znam da jesu, i žao mi je, samo... Prekine me i nastavi sad već grmjeti.

– A znate li vi kako su ih ubijali?

– Ne – gotovo postićeno kažem.

– Stavljali su ih u burad i onda kotrljali niz neko brdo... - objasni. Ovdje ću vas poštediti detalja koje sam morala slušati, a kad je s tim završio, nastavio je dalje.

– Ili zamislite da ste vi obitelj Zec – kaže predsjednik meni.

– Da vas netko tako odvede usred noći, i ta djeca, pa to je strašno!

(Riječ je o srpskoj obitelji mučenički ubijenoj usred rata, u Zagrebu).

Kimam glavom i zamišljam, i zaista, to je užasno i strašno, ali ne znam zašto bih to sada zamišljala jer mojoj obitelji u ratu se dogodilo sve što se moglo, osim što nisu ubijeni baš svi članovi. I ponovno kažem:

– Žao mi je.

Kad pokušam reći bilo što drugo osim toga, predsjednik me prekine. Više ga baš i ne slušam, više mislim o tome koja sam ja budala. Povremeno se priberem i onda ga vidim kako mi pokazuje press-clippinge o sebi, nezadovoljan veličinom članka koji su dnevne novine posvetile njemu i njegovim povijesnim izjavama, u odnosu na veličinu članka koji su posvetile branitelju iz Vukovara koji je izjavio kako Tadić mora osuditi režim i od njega se ograditi.

Naravno, mlada književnica nije mogla ni pomisliti da Predsjedniku njene države nije ni najmanje stalo do njenog oca. Na njeno: „Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...” : NI RIJEČI!

Zapravo, malo kasnije, rekao joj je nešto kao:

„Što mi tu cmizdrite kad Vam nije pobijena cijela obitelj.“

Da, zašto bi njega zanimala sudbina njena oca. Pa on je Hrvat.

Mlada je, pa je povjerovala da on samo ne razumije ponajbolje o čemu se radi pa mu je htjela objasniti kako je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulinim Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.

Zapravo, pravo pitanje je kolika je Josipovićevo uloga u pisanju same presude. Sjećate li se kako je na završetku suđenja kada je svima bilo očito koliko su isprazne haaške optužnice u srazu s obranama hrvatskih generala Josipović izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Zapravo se nameće dojam kako i on misli kako je Hrvatska agresor i da su stoga i hrvatski ratnici izvršili ratni zločin.

Možda kao pravnik Josipović i nije izravno pisao optužnicu, ali je ona pisana kao da jeste. A ako i nije, jedno je sigurno: danas svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj (oprostite mi ne mogu izgovoriti hrvatski mediji) o presudama u Haagu, tom zločinu prema generalima i cijelom hrvatskom narodu, samo ponavljaju Josipovićevo:

„ZLOČINI SU SE DOGODILI I ZA TO NETKO MORA ODGOVARATI!“

Treba li reći da misle na zločine koje su učinili ili navodno učinili Hrvati!

Ili kako je to lijepo pokazao Josipović mladoj književnici Ivani Simić Bodrožić. Razgovor je počeo njegovim pitanjem:

„I, recite, koji je vaš problem?“

Kada je doznao da joj je otac nestao tamo na nekoj Ovčari, lijepo joj je objasnio da to ne može biti problem. Pa, pobogu, otac joj nije Srbin.

Da, na koga je mislio Marko Perković Thompson kada u istoj pjesmi kaže:

Prodali su naše snove Judini sinovi

suho zlato bacili u blato
buđenje je bilo tako lijepo, možda prekasno
i nevinom krvlju plaćeno
Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te
Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
pred vratima tuđim opet za pravdu molimo
težak sada križ mi nosimo
Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te
Ili da se narugamo na način na koji je to nedavno učinio bivši američki
veleposlanik u Hrvatskoj Peter Galbraith.
Kineski filozof Sun Tzu nije ni sanjao da će njegovo djelo tek danas
dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i
najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi
ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred
svih takvih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj.
Pa tko se drugi može pohvaliti time da je jedini u povijesti, u prošlosti,
sadašnjosti i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im
sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!
(...)

Portal HKV-a, 13. svibnja 2011. i 18. svibnja 2011.

AKADEMIK PEČARIĆ O HAŠKOM SUDU I ZLOČINIMA PROTIV MIRA: EVO ŠTO JE GOVORIO JOŠ 2002.

„Haški sud je samo najbitnija institucija u specijalnom ratu protiv Hrvatske čije medode je još davno opisao kineski filozof i pisac Sun Tsu:

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu. Rastvorite sve što je u zemlji neprijatelja dobro. Uvucite predstavnike vladajućeg sloja u zločinačke pothvate, potkopajte njihov položaj i ugled, prepustite ih javnoj sramoti pred njihovim sugrađanima. Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Ometajte svim sredstvima rad vlade. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje. Nahuškajte mlade protiv starih. Ometajte svim sredstvima naoružanje, opskrbu i red u neprijateljskoj vojsci. Poništavajte sve vrednote. Budite velikodušni s ponudama i poklonima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate... Zar ovo nije opis današnje Hrvatske?“ – kazao je akademik Josip Pečarić 2002. godine u predavanju naslovljenom „Sramotni sud u Haagu“ kojega je održao u Dubrovniku.

Četiri mjeseca nakon presude hrvatskoj Šesorci u Haagu, u javnosti sve glasnije odjekuju detaljnije analize i osvrta na djelovanje Haškog suda i hrvatsku suradnju s njime, kao što izlaze na vidjelo mnogi detalji koji su dosada bili potisnuti iz javnosti.

Četiri mjeseca nakon presude Šestorki: Što radi povjerenstvo koje je formirao ministar Bošnjaković?

U našu redakciju pristigla je poruka akademika Josipa Pečarića.

Pečarić se u svojem tekstu osvrće na nedavno održani znanstveni skup HAZU, o kojemu smo pisali ovdje, posebno na izlaganje akademika Davorina Rudolfakojeg možete pročitati ovdje, a zatim donosi tekst svojega predavanja iz 2002.

Tekst akademika Pečarića u cjelosti donosimo u nastavku.

HAZU i tločini protiv mira

„Sve ovo trebalo je reći znatno ranije – i ovaj skup sazvati i o svemu ovome govoriti. Ne možda 2004., nego i prije. Ali se sjećam 2004. kada smo Suzana Tomanović koja je bila u obrani g. Prlića, i ja, od svakoga tko nas je htio slušati molili da nam se pomogne, da se obrani pomogne. Ne, nismo tražili novce. Tražili smo konzultacije, tražili smo mogućnost da imamo dobre stručnjake, tražili smo osobe koje bi nam pomagale da na odgovarajući način argumentirano odgovorimo na teze koje su besramno bile obrušene na Hrvatsku u toj optužnici protiv Šestorke“ rekla je Nika Pinter, odvjetnica generala Praljka, u završnom dijelu znanstvenog skupa HAZU koji se održao u petak, 23. veljače, pod nazivom: „Pouke Haškog tribunala. Što se htjelo, a što se postiglo?“.

S tog skupa posebno su odjeknule i riječi akademika Davorina Rudolfa koji je upozorio kako Haški sud u svom djelokrugu nije imao procesuiranje najtežih zločina međunarodnog prava- zločina protiv mira, tj. zločina vođenja agresivnog rata, uspoređujući nadležnosti Haškog suda s onima Suda u Nürnbergu nakon Drugog svjetskog rata.

„Propust je, po meni, golem i neopravdan“ rekao je akademik Rudolf te na kraju poručio:

„Haški tribunal za Jugoslaviju ostavio nam je, nakon zatvaranja, lekciju i poruku: intelektualne elite, uključujući, dakako i hrvatsku elitu, nas ovdje u dvorani, ako hoćete, i političke elite, Ujedinjeni narodi, međunarodne humanitarne organizacije, dužni su ustrajati u naporima da se jasno utvrdi nadležnost za kažnjavanje zločina protiv mira Međunarodnoga kaznenoga suda sa sjedištem u Haagu, „Rimskog suda“ kako ga se ponekad naziva.

<https://kamenjar.com/nika-pinter-lijepo-je-da-se-misli-o-tome-sto-presuda-hrvatskoj-sestorki-znaci-ali-sada-je-kasno/>

<https://narod.hr/hrvatska/akademik-davorin-rudolf-haskom-sudu-nisu-bili-kaznjeni-zlocini-mira-zlocini-vođenja-agresivnog-rata>

Pišući nedavno o velikom domoljubu dr. Milanu Vukoviću upozorio sam kako je on odmah po osnivanju Suda u Haagu upozoravao na nelogičnosti o kojima je govorio akademik Rudolf. Upravo je to bio razlog da ga napadnu svi oni u RH kojima je zadaća bila braniti velikosrpski interes. Zapravo u HAZU se trebalo već tada govoriti ovo o čemu je nedavno govorio akademik Rudolf. A nije.

Naprotiv u istom tekstu o dr. Vukoviću spomenuo sam kako su mnogo kasnije stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU-u predstavili svoj projekt o „zločinačkom pothvatu“. Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije“ služi samo za obranu agresije i agresora. Na taj skup došao sam s dr. Vukovićem. Nije ih mogao više slušati pa je otišao s tog skupa. Ostao sam i upozorio ih na to u diskusiji. Srećom, prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić koji je rekao nešto slično. Kada je skup završio prof. Horvatić mi je prišao i rekao: „Nas dvojica mislimo isto.“ Upozorio sam dr. Vukovića na njegovu diskusiju i pozvali smo ga da sudjeluje 4. svibnja 2011 na našem stručno-znanstvenom skupu "HAAŠKI SUD, Zajednički zločinački pothvat, Što je to?". Njegovo izlaganje je tada posebno pogodilo Carlu del Ponte.

Zanimljivost je bila i to što je bilo rečeno da će HAZU tiskati knjigu s tim predavanjima, ali i s našim diskusijama. Nikad mi nitko nije tražio ništa u svezi s tim tako da i ne znam je li u HAZU i prije nedavnog izlaganja akademika Rudolfa uopće zabilježio spominjanje zločina protiv mira tj. zločin agresije.

A o zločinu protiv mira sam govorio i na Predavanju u Dubrovniku 7. 11. 2002. godine u nazočnosti nekoliko stotina slušatelja. Evo tog predavanja (održanog prije 2004. godine koju je spomenula Praljkova odvjetnica):

Sramotni sud u Haagu

Ako hoćemo jednom rečenicom opisati sud u Haagu i što nam je činiti onda je to najbolje učinio vojni ordinarij, Juraj Jezerinac koji je,

u trenucima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta." Ne čudi onda što je naslov mog današnjeg predavanja "Sramotni sud u Haagu". Taj naslov je istovjetan s naslovom moje knjige koja je nekoliko mjeseci bila na listi najčitanijih knjiga u Hrvatskoj, odnosno s naslovom mog prvog teksta o sudu u Haagu tiskanog još 1996. godine. U uvodnom tekstu "Haaški sud u službi politike" naš poznati odvjetnik Željko Olujić kaže:

"Tipično je pitanje ustvari obična provokacija kojom nas napadaju neprijatelji Hrvatske: 'Odobravate li vi zločine s hrvatske strane' (slično pitaju: 'Mislite da hrvatska strana nije mogla počiniti zločin', 'Što ako tko od branitelja kasnije počinii zločin' i sl.). To je sinteza onih prijevara koje šire temu te se u logici zovu 'reductio ad absurdum' i 'quaternio terminorum'. Dakle, izbjegava se tema. Tema jest: zaštita hrvatskih interesa na području tretiranja obrane Hrvatske.

Hrvatska je uvijek imala interesa, ali radi zaštite svoga pravnog sustava, djelovati protiv svojih počinitelja kaznenih djela, ali na način i u mjeri u kojoj ona to osjeća pravednim. Naime, a i to je jedna od podvala protivnika Republike Hrvatske: u cijelom tom sukobu nisu valjda zaštićeni samo Srbi s pobunjeničkih prostora.

Na svaku provokaciju treba odgovoriti pitanjima:

Što je bilo prvo, što je bilo protiv hrvatske nacionalne države,

Što je bilo osvajačko,

Što je bilo protuzakonito,

Što je bilo masovno, krvoločno, opasno i

Što je bilo uzročno.

Odgovori su jasni: protuhrvatski su zločini bili:

1. Prvi.

2. Bili su protuzakoniti

3. Bili su osvajački

4. Bili su masovni, krvoločni, opasni,

5. I bili su uzročni.

Fizički je nemoguće napraviti ratni zločin, ako nema ratnoga stanja (nije bitno je li ono proglašeno ili nije). Ako sudimo za ratni zločin Hrvatima, a ne Srbima, onda ispada da su Hrvati izazvali ratno stanje. Dakle, ako vi sada govorite samo o hrvatskim zločinima ili ako Haaško ili koje drugo sudište prvo govori o hrvatskim zločinima, onda ispada da su Hrvati krivi i da su zbog hrvatskih zločina nastali srpski, iako su srpski bili, kako rekosmo, i prvi, i masovniji."

Podsjetimo se da Statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidira s tzv. Nürnbernškim načelima, dakle prema Nürnbernškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Suđeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onim koji su počinili zločin protiv mira, dakle onim koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

U Statutu Suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Backer u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 14 dana da slomi Hrvatsku. Je li zato bila odmah priča o građanskom ratu iako se ne radi o nikakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah predviđena uloga političkog suda po kome će svi biti jednako odgovorni. Međutim, raščlamba optužnica protiv Hrvata pokazuje da u njima figurira "zločin protiv mira". Naime, Hrvati su po pravilu optuženi za agresiju! Tako su već glavne točke u optužnicama protiv Blaškića, Kordića i Čerkeza bile izmišljena agresija Hrvatske na BiH!

Pogledajmo što stoji u optužnici protiv generala Gotovine u točki 13.:

Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive "Oluja".

Vidi se da to odgovara onome što predstavlja "zločin protiv mira". Sjetimo se pri tome da se u toj istoj optužnici na jednak način tretira Republika Hrvatska i tzv. Republika srpska krajina. Dakle, čak se izmišlja i država na koju je izvršena agresija! Sud u Haagu je osnovao UN, a po rezolucijama tog istog UN-a taj prostor nije nikakva država već okupirana područja Republike Hrvatske. Treba li uopće spomenuti da svaka država po međunarodnim zakonima ima pravo i obavezu osloboditi svoja okupirana područja. Sud u Haagu mora se koristiti očitim neistinama i lažima, izmišljati državu i agresore na nju, upravo zato jer bez njih nema osnova suditi hrvatskim generalima.

Slično je i u slučaju optužnice protiv generala Bobetka. Tu se tvrdi da je general Bobetko vršio «planiranje, pripremu ili izvršenje progonâ srpskih civila iz medačkog džepa na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi.» Da bi se moglo govoriti o navodnoj agresiji nigdje se ne spominje da su Srbi s Medačkog džepa 738 dana granatirali Gospić, kao ni to da se radi o okupiranim područjima RH.

Dakle Srbi su imali pravo granatirati Gospić. Pače unproforci koji su bili dužni razoružati Srbe, to nisu uradili, čak su ih štitili i na taj način sudjelovali u njihovim zločinima. Kada je Medački džep oslobođen, na veliki pritisak iz svijeta, Hrvatska vojska se morala povući. Dakle i tu su Hrvati bili "agresori". A onda nisu zločinci oni koji su 738 dana granatirali Gospić, i oni koji su im to omogućili, pače štitili ih. Nisu zločinci oni koji su natjerali da se HV povuče s tog oslobođenog teritorija, već oni koji su učinili neki navodni zločin u želji da se spriječe daljna granatiranja. A što su bili navodni civili iz Medačkog džepa najbolje nam je pokazala "baba Dana" koja se, naoružana do zuba, na televiziji Banja Luka hvalila kako je ubijala Hrvate.

Nešto slično dogodilo se i ovdje u Dubrovniku. Čovjek koji je bio najodgovorniji za granatiranje Dubrovnika, admiral Milan Zec,

oslobođen je zapovjedne odgovornosti za taj zločin na tom istom sudu. Ako usporedimo to s onim famoznim "prekomjernim bombardiranjem Knina" zašto je optuživana Hrvatska, a Vukovar im nikad nije bio prekomjerno bombardiran, vidjet ćemo da ste za taj sud vi Dubrovčani "agresori" a ne oni koji su vas napali i koji su vas granatirali. Oni koji nisu agresori najnormalnije mogu bombardirati gradove agresorske strane. Čak su vršena istraživanja utjecaja bombardiranja njemačkih gradova u Drugom svjetskom ratu na moral pučanstva (vidjeti npr. "Socijalnu psihologiju" Mladena Zvonarevića ili "Ispitivanje javnog mnijenja" Rudija Supeka).⁴¹

41 Recimo kod Supeka se može naći slijedeća tabela (str. 383):

Nalazi o odnosu između intenziteta bombardiranja i morala pučanstva

	Lako	Srednje
Teško		
procent svake grupe koja pokazuje bombardiranje	bombardiranje	bombardiranje
slijedeće indekse morala (30.000tona)	(300 tona)	(6000 tona)
	%	%
%_____		
Izražava tjeskobu	9	12
12		
Pokazuje povećani strah	18	36
33		
Pokazuje zabrinutost ratom	48	62
62		
Sluša savezničke emisije	38	35
36		
Promjene u mišljenju da bi Njemačka mogla dobiti rat	45	47
47		
Pokazuje spremnost na predaju	54	59
59		
Vjeruje da vođe misle na		

Dakle, za Sud u Haagu i vi u Dubrovniku ste tretirani na istovjetan način kao ovi njemački gradovi. Nije samo jasno jeste li bili predmet nekog sličnog ispitivanja, ali podsjetimo se da su nam svjetski moćnici prijetili da će nas proglasiti agresorima ako napadnemo vojarne diljem Hrvatske. Agresori na vlastitu zemlju! Kao u operacijama Medački džep, Bljesak i Oluja.

Naravno, njima smo agresori na Jugoslaviju, i sve što danas rade jeste kažnjavanje "agresora" i želja za uspostavom četvrte Jugoslavije – Zapadnog Balkana. Prvo uspostava zajedničkog kulturnog prostora, potom carinske unije, a na kraju opet nekakva zajednička država u kojoj će glavnu riječ ponovo imati Srbi. Jer oni nisu agresori! Agresori na mezimče svjetskih moćnika, odnosno tamnicu hrvatskog naroda Jugoslaviju smo mi.

Sjetimo se samo da su nam preko famoznog embarga na uvoz oružje ustvari oduzeli pravo na samoobranu. I to je bilo jednako apsurdno kao i ova naša pozicija agresora na sve i svašta. Ali oni vladaju ovim svijetom i može im se! Pogotovo kad imaju nevjerovatnu pomoć u samoj Hrvatskoj kako u današnjim vlastima, nekadašnjoj oporbi, tako i u medijima. To nas iznova mora podsjetiti da je veliki hrvatski književnik Petar Šegedin bio iznenađen spoznajom da ima toliko onih koji - kako je izričito rekao - tako strasno mrze svoj narod.

Zato je pravo pitanje je li hrvatska vlada tijekom Domovinskog rata ili bar u vrijeme stvaranja Suda u Hagu mogla reći svjetskim moćnicima istinu. A to je da su oni suodgovorni u velikosrpskoj agresiji i genocidu na hrvatski narod. Pače, Srbi i njihova agresija su vjerojatno bili samo oružje u njihovim rukama u borbi za njihovo čedo – Jugoslaviju, a ta njihova borba traje do dana današnjeg. Oni nisu odustali od toga i kada je velikosrpski agresor poražen. Vidimo da smo i danas mi agresori i na vojarne, i na BiH, i na Medački džep i na "državu" Republiku srpsku

krajinu. Uništavaju nas i ekonomski samo zato da bi bili približno jednaki Srbima, jer je i to jedan od bitnih uvjeta za ponovno ujedinjavanje.

Haaški sud je samo najbitnija institucija u specijalnom ratu protiv Hrvatske čije medode je još davno opisao kineski filozof i pisac Sun Tsu:

“Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnem polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu. Rastvorite sve što je u zemlji neprijatelja dobro. Uvucite predstavnike vladajućeg sloja u zločinačke pothvate, potkopajte njihov položaj i ugled, prepustite ih javnoj sramoti pred njihovim sugrađanima. Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Ometajte svim sredstvima rad vlade. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje. Nahuškajte mlade protiv starih. Ometajte svim sredstvima naoružanje, opskrbu i red u neprijateljskoj vojsci. Poništavajte sve vrednote. Budite velikodušni s ponudama i poklonima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate...” Zar ovo nije opis današnje Hrvatske, države koju je Joško Čelan nazvao Trećejanuarska Hrvatska?

Vratimo se na Nürnberški proces i primjetimo da je tamo sudio Međunarodni vojni sud. Dakle VOJNI sud! To je itekako bitan podatak jer u Haagu imamo sud u kojem sude vojnicima ljudi koji nemaju pojma što je to rat. Oni su sve drugo samo ne stručnjaci za rat. I to je napravljeno zato da bi se moglo selektivno primjenjivati zločin protiv mira. Vjerovali ili ne, optužnice protiv hrvatskih branitelja su praktično iste one koje su pisali oni koji su okupirali hrvatska područja.

A da farsa bude veća, isto se radi u Hrvatskoj. Ni tu hrvatski sudovi ne znaju što je to zločin protiv mira i tko su agresori. Svjedoci protiv hrvatskih branitelja sa zločinačke agresorske strane. Pače, sutkinja u Rijeci se rasplače nad velikosrpskim propagandnim filmom.

A kakva Hrvatska se uopće može oduprijeti takvim nakanama svjetskih moćnika, i onima u Hrvatskoj koji im pomažu u tome?

Odgovor je jednostavan: PONOSNA HRVATSKA! Onakva Hrvatska kakvu nam je ostavio Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman.

A današnja Hrvatska je sve drugo samo ne ponosna država. Država koja šalje u zatvore one koji su je stvorili sigurno to nije. Kažu nam: Hrvatski generali moraju ići u sramotno haaško sudište zato što smo mi preuzeli takvu obavezu pred svijetom, pa ako se takva obaveza ne poštuje ruši se ugled države.

U stvari, ono što se zahtjeva od hrvatskih vitezova može se zahtijevati samo u državi koja nema ugleda. U poniženoj državi. Zato je ova vlast odmah i krenula u tzv. detuđmanizaciju, tj. krenula je u stvaranje Hrvatske bez ponosna.

Istina je da se moraju poštivati preuzete obaveze. Ali preuzete obaveze ne ispunjava Sud u Haagu, a ne Hrvatska. Hrvatska nikada nije dala obaveze prema nekom političkom sudištu, već prema sudu za ratne zločine. A sud u Haagu je danas isključivo politički sud. To se danas uviđa i u svijetu.

Ponovimo samo najbitnije momente suradnje RH sa sudom u Haagu:

RH je donijela Ustavni zakon o suradnji sa Sudom u Haagu ne vjerujući da će se sud pretvoriti u politički sud, dakle vjerujući u pravednost jednog takvog suda. Istina vjerovalo se i da će narod koji se goloruk suprostavio i pobijedio četvrtu po snazi armiju u Europi i mnogobrojne četničke bande, moći uspješno odgovoriti na očekivane zlonamjernosti tog suda.

Kada se počelo pokazivati da se Sud pretvara u politički sud, RH je počela ulaziti u sporove s njim. Sjetimo se dobivenog spora oko ministra Šuška. Sporili smo se i oko nadležnosti suda nad operacijama "Bljesak" i "Oluja". A postalo je potpuno jasno da je taj Sud postao politički sud kada je nevini general Blaškić osuđen na 45 godina robije. Agresija RH na BiH je glavna točka te optužnice.

I upravo tada sadašnja vlast donosi Deklaraciju o suradnji sa Sudom u Haagu kojom prepušta tom sramotnom sudištu nadležnost nad operacijama "Bljesak" i "Oluja", poništavajući prethodnu odluku

Hrvatskog državnog sabora kojom se tako nešto zabranjuje, i time širom otvara vrata presudama koje su uslijedile.

Iako su zbog pritiska stožera branitelja, generala, biskupa, sportaša i velikog dijela naroda bili prisiljeni donijeti saborsku Deklaraciju o Domovinskom ratu u kome se izrijeком tvrdi da RH nije bila agresor na BiH, ili upravo zato što je bila prisiljena na to, nema protesta hrvatskih vlasti kada se zbog izmišljene agresije RH na BiH u Haagu osuđuje Kordić na 25 godina i Čerkez na 15 godina robije. Dapače, mnogi iz vlasti i dalje govore o agresiji na BiH.

Carla del Ponte i ne krije da je njen sud politički sud pa Goranu Graniću najavljuje moguće optužnice protiv generala Gotovine i Ademija: «Nadam se da će vam ta dva imena odgovarati iz političkih razloga.»

A da se doista radi o političkom sudu najbolje se vidi, kako smo već pokazali, iz samih optužnica protiv generala Gotovine, Ademija i Bobetka.

Jasno je da je Bobetko kriv zato što je bio najviši po rangu iza predsjednika Tuđmana i ministra obrane Šuška. Njima ne mogu suditi, pa ostaje Načelnik Glavnog stožera HV. Sudi se instituciji a ne Bobetku. Dakle, sudi mu se i zato što je oslobodio Dubrovnik. Nesmijemo nikada zaboraviti da je Račan prije nekoliko mjeseci tvrdio «Ne očekujem da će se Vlada kolebati u svojoj predanosti suradnji s Haaškim sudom. Javno mnijenje o toj suradnji u Hrvatskoj je danas pozitivnije (...) Rijetki su razlozi za neprijateljski stav.» Zatim je obećao da generala Bobetka neće izručiti Haagu jer se u optužnici protiv generala u stvari optužuje hrvatska država, ali čim su gazde priprijetile prstom, odmah je – preko noći - promijenio mišljenje. Ako ga je promijenio. Vjerojatno je samo po srijedi bilo "kupovanje" vremena, jer ovo što je Carli del Ponte rekao prije nekoliko mjeseci samo je požurivanje suda u Haagu da šalje nove optužnice. I stigla je ova protiv generala Bobetka.

Ali nisu ni generali Norac, Ademi i Gotovina slučajno odabrani. Oni su vodili akcije koje su spriječile rušenje Hrvatske i obnovu Jugoslavije. Norac i Ademi svaki na svoj način spašavali su Gospić. Pa

da je Gospić pao Hrvatska bi bila prepolovljena. A odatle do obnove Jugoslavije samo je jedan korak.

Gotovina je doista poseban slučaj. Evo što je u Hrvatskom Slovu o njemu rekao Krešimir Ćosić, general pukovnik u miru: “Hrvatska je vojska kroz svoju vojnu operaciju ‘Ljeto 95’, između ostalog, spriječila vjerojatno jednu od najvećih humanitarnih katastrofa i tragedija koje su se mogle dogoditi na prostorima bivše Jugoslavije – pad Bihaća. Ova operacija, koja je temeljem Splitskog sporazuma pokrenuta samo nekoliko dana nakon tragedije u Srebrenici, gdje je život izgubilo preko osam tisuća ljudi, imala je za cilj spriječiti pad Bihaća, koji je tada bio u potpunom okruženju. Iako je predstavljao tzv. UN-ovu zaštićenu zonu, bio je gotovo bez ikakve međunarodne zaštite. U toj operaciji pod zapovijedanjem hrvatskog generala Ante Gotovine Hrvatska vojska spriječila je ne samo pad Bihaća, nego tragediju stotina tisuća civila, žena, staraca i djece. No, ta i takva uloga hrvatskog vojnika i Hrvatske vojske nastoji se prekriti novim haaškim optužnicama, obnavljanjem neistina o Jasenovcu itd., stvarajući i oblikujući jednostranu, neobjektivnu i nekorektnu sliku Hrvatske vojske i današnje hrvatske države.”

Upravo tu se i krije zašto je optužen general Gotovina. Srbi uz pomoć Velikih nisu uspjeli pobijediti u Hrvatskoj. Trebalo je onda stvoriti kompaktni srpski prostor od Beograda do Knina. A stvaranjem takvog kompaktnog srpskog teritorija Hrvatska bi bila ponovo osuđena na umiranje. Da je to bila želja svjetskih moćnika potvrđuje već činjenica da je i general Blaškić osuđen na 45 godina robije jer je spasio hrvatske enklave u BiH! A navodno od UN-a zaštićena zona Srebrenica je pala. Vojnici koji su je štitili lovili su Muslimane i predavali ih Srbima na odstrel. Odmah potom napadnuta je i zaštićena zona Bihać. Glavni krivac što ona nije pala bio je upravo general Gotovina. Nije osuđen za ovu operaciju već za “Oluju” kada je ta “zaštićena enklava” konačno spašena. A general Gotovina je vodio i “Oluju”. Ima li većeg grijeha od vođenja najveličanstvenije hrvatske pobjede?

Osuda čovjeka koji je najzaslužniji za spašavanje tako velikog broja ljudi dokazuje da je Srebrenica pala po želji svjetskih moćnika.

Admiral Davor Domazet – Lošo u svojoj knjizi "Hrvatska i veliko ratište", Zagreb 2002. i pokazuje da "se srpska napadna operacija na zaštićeno područje Srebrenice mogla na vrijeme spriječiti" i da su "aktivnosti zapovjedništva i postrojbi snaga UN-a nedvojbeno pokazivale kako nije postojala politička odluka kojom bi se spriječio pad Srebrenice", opisuje "greške" zrakoplova UN-ovih snaga i jasno za pad Srebrenice optužuje svjetske moćnike. Osuda generala Gotovine pokazuje da je trebao pasti i Bihać. Admiral Domazet je na predstavljanu svoje knjige ukazao kako su neki svjetski moćnici željeli s padom Bihaća u srpske ruke proglasiti srpsku pobjedu u ratu. Jasno je onda da je general Gotovina njima kriv zato što nisu mogli proglasiti pobjedu Srbije u ratu. Zato je Hrvatska optužena već prvog dana "Oluje", i kažnjena ukidanjem Phare programa! Zato se još od tada spominju i optužbe za navodno etničko čišćenje, mada postoje snimljene vježbe srpskog pučanstva za taj kolektivni bijeg. Danas se već mnogi u svijetu zauzimaju za poništenje sramotne optužnice protiv velikog hrvatskog ratnika. S druge strane, oni iz svijeta koji su uz Srbe najodgovorniji za sve te zločine i koje je dokumentirano za to optužio admiral Domazet uzvraćaju tako što je i Domazet kao optuženik pozvan na razgovor u Haag!

Očito je da danas upravo generali Bobetko i Gotovina, svaki na svoj način, i dalje vode bitku za Hrvatsku! A predsjednik ove države poručuje našim vitezovima kako se moraju "suočiti s istinom" u Haagu. Haag i istina. Smiješno zar ne? Kao da predsjedniku države ne predstavlja ništa 738 dana granatiranja Gospića. Kao da mu ništa ne znači da za njegovu državu kažu da je planirala i izvršila etničko čišćenje, odnosno progone na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi. Kao da nam se poručuje da se moramo suočiti s "istinom" da je ova država stvorena na zločinu.

Trećejanuarskoj Hrvatskoj, ovoj sluganskoj Hrvatskoj ništa ne znači činjenica da u SAD-u, Francuskoj, Njemačkoj i Italiji postoje zakoni po kojima njihovi sudovi provjeravaju dokaze iz haaških optužnica. Postoje i primjeri (u SAD-u i Italiji) kada nisu prihvatili

optužnice. Smatra li današnja hrvatska vlast da tako nešto može postojati samo u ponosnim državama, a mi to nismo?

Zato se ne smije odustati od referenduma za promjene Ustavnog zakona o suradnji sa Sudom u Haagu. To nije nikakav prekid suradnje nego nešto mnogo više. To bi značilo da Hrvatska bi jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta, dakle upravo ono što nam je poručio biskup Juraj Jezerinac.”

A izmjene Zakona o suradnji sa Sudom u Haagu je prvi korak da se pomogne tzv. velikima ovog svijeta da se Sud u Haagu oslobodi svoje sramotne uloge i doista postane pravedni sud. A ako poslije toga svjetski moćnici ne odustanu od sramotnog izmišljanja i optuživanja Hrvatske kao agresora, onda treba itekako razmisliti o svrsishodnosti željenog zajedništva. Pa oni našu želju da postanemo dio Europske zajednice, samo koriste da bi nas ucjenjivali. I to time što nam obećavaju prijem neke daleke 2020. godine. Zato je u pravu dr. sc. Anđelko Milardović kada u Fokusu od 1. 11. 2002. piše: "Ako Hrvatska ne može prije 2002. godine u EU, a ne želi biti dijelom 'treće lige Zapad', onda bi trebala proglasiti neutralnost na 25 do 30 godina – kao Austrija. To bi vrijeme iskoristila za osnaživanje pravnoga i gospodarskoga projekta. Tako osnaženoj ne bi joj trebale EU integracije s neizvjesnim svršetkom." Dodao bih: ako nas i poslije promjena Ustavnog zakona o suradnji sa Sudom u Haagu budu proglašavali agresorima, i željeli suditi one koji su stvarali ovu državu po takvim izmišljenim i sramotnim optužnicama, jedini odgovor i jest neutralnost. Pa mazohizam je željeti zajednicu s onima koji su te ubijali ili s onima koji su tome pomagali i još te lažno proglašavali agresorom.
<https://narod.hr/hrvatska/akademik-pecaric-haskom-sudu-zlocinima-mira-evo-sto-govorio-jos-2002>

SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU, ZAGREB, 2020.

SPLIT, 29. RUJNA 2008.

GOVOR BRANIMIRA LUKŠIĆA

Hrvatska država i hrvatski narod proživljavaju teške trenutke. Kako akademik Pečarić navodi u ovoj knjizi, nastavlja se radikalna detuđmanizacija Hrvatske, što znači njezino rashvaćenje, vrši se rasprodaja hrvatskoga nacionalnog blaga strancima, ponižavaju se hrvatski branitelji i Domovinski rat, sudi se generalima pobjedničke osloboditeljske hrvatske vojske, dok se istodobno amnestiraju srpski zločinci, vrši se obeštećenje ratnih šteta Srbima u Hrvatskoj, i to ne samo povratak stanarskog prava, što bi ih moglo ohrabriti da ponovno traže političku autonomiju u Hrvatskoj, pod krinkom antifašizma pokušava se rehabilitirati komunizam, ta najkrvavija utopija u povijesti čovječanstva u ime koje je ubijeno preko 100 milijuna ljudi, napada se Katolička crkva i vjera u Hrvatskoj, donose se antikršćanski zakoni, otuđuje se hrvatsko iseljništvo, osobito se Hrvati u Bosni i Hercegovini prepuštaju svojoj gorkoj sudbini koja im prijeti da postanu u svojoj vlastitoj državi nacionalna manjina, pasivno se prihvataju krivotvorine iz optužnica Haaškoga suda u kojima se legitimno oslobođanje hrvatskoga državnog teritorija naziva „zajednički zločinački pothvat“, većina političara postaje poslušna stranim centrima moći radi karijerizma i bogaćenja.

Radi kratkoće vremena u ovome prikazu knjige akademika Josipa Pečarića, koja nosi naslov „Zločinački sud u Haagu“ (izdanje 2008. Zagreb), zadržat ću se na središnjoj tematici ove knjige, sud u Haagu,

osobito u svjetlu optužnice protiv generala Ante Gotovina . Najprije nekoliko riječi o osnivanju i nadležnosti toga suda, a onda ocjena njegova rada kako je prikazuje autor ove knjige. Međunarodni sud za ratne zločine počinjene na tlu bivše Jugoslavije, kako se Haaški tribunal formalno naziva, osnovan je rezolucijom Vijeća sigurnosti UN 827 od 25.5.1993.kao tribunal za osiguranje mira („peace securing“). On je, dakle, pomoćno tijelo Vijeća sigurnosti UN. No, prema čl.29 Povelje UN Vijeće sigurnosti može osnovati pomoćna tijela samo radi izvršenja svojih funkcija , a u te funkcije ne spada sudovanje. Međunarodni sud može osnovati Generalna skupština , a ne Vijeće sigurnosti UN. Dakle, nelegitimno je već samo osnivanje suda. Nadalje, u stvarnu nadležnost toga suda spadaju „ozbiljne povrede međunarodnog konvencijskog i običajnog humanitarnog prava“. Radi se o teškim povredama Ženevskih konvencija iz 1949., o povredama ratnih zakona i običaja, o genocidu u smislu konvencije iz 1948., i o zločinima protiv čovječnosti.Odmah upada u oči, da sud osnovan za osiguranje mira nema nadležnost za suđenje u slučaju zločina protiv mira, tj. zločina agresije, za razliku, recimo, od suda u Nürnbergu ili Tokiju nakon završetka 2. svjetskoga rata. Znači, nije se htjelo osuditi Jugoslaviju i Srbiju za agresiju. Osvrnimo se sada vrlo kratko na odmjeravanja kazne. Svaki pravnik zna za načela „nullum crimen sine lege“ i „nulla poena sine lege“ (nema kaznenog djela ako ga zakon ne propiše, nema kazne ako je zakon ne propiše). No, na području gdje su navodno bila počinjena kaznena djela kojima se ovaj tribunal bavi, tj. na području bivše Jugoslavije, kazneni zakon (KZ) je tada propisivao kaznu strogog zatvora do najviše 15 godina, odnosno za osobito teške kvalifikacije kaznenog djela zatvorsku kaznu od 20 godina (čl.28 KZ). Zašto Haaški sud na osuđenike primjenjuje teže i duže kazne, kao što je , recimo, kazna zatvora od 45 godina, koje nisu bile propisane u zemlji gdje je i kada je kazneno djelo navodno bilo počinjeno? Nadalje, postupak je pred tim sudom vrlo dugotrajan, nema porote, mogu svjedočiti anonimni svjedoci, ili svjedoci koji se ne pojave pred sudom, koriste se zapečaćene optužnice, tako da nitko ne zna je li osumnjičen dok ga policija ne uhiti na ulici u bilo kojoj državi. Tužiteljstvo je dio sustava

suda, ono sudjeluje u pisanju pravila suda i iznad je obrane. Dalje, za priznanje koje je optuženi dao pred tužiteljem predmnijeva se da je ono dano slobodno sve dok se suprotno ne dokaže (dakle, da je slobodno dano priznanje recimo nakon 90 dana izloženosti milosti i nemilosti policije); suci se regularno rotiraju između prvostupanjskog sudbenog i drugostupanjskog žalbenog vijeća („kadija te sudi i kadija ti rješava po žalbi“), nema izuzeća sudaca. Radi svega ovoga shvatljivo je da je eminentni kanadski pravnik Christopher Blacke rekao da je ovaj sud „sramota za civilizirani svijet“, i da ga autor ove knjige koju prikazujemo naziva sramotnim i zločinačkim.

Ipak najgora optužba protiv toga suda tek slijedi. Pored nelegitimnosti u osnivanju, nezakonitosti u odmjeravanju kazne i privilegiranom statusu tužiteljstva, ovaj je sud u svome dosadašnjem radu politički motiviran. Evo potkrijepe ovoj tvrdnji. Od svih optužnica pred Haaškim sudom, opet radi kratkoće vremena, a i zbog toga što je nju najviše analizirao autor, osvrnuti ću se na izmijenjenu optužnicu Međunarodnoga suda u Haagu od 19.2.2004. godine protiv generala Ante Gotovine. U poglavlju ove knjige koje nosi naslov „Optužba za zajednički zločinački pothvat – nastavak agresije na Hrvatsku“ autor piše o „krvavim rukama zapadnih moćnika“, osobito britanskih i francuskih političara, i o njihovom utjecaju na rad suda. To ne čudi, jer su Velika Britanija i Francuska kumovali kod rođenja nenaravne tvorevine versailleske Jugoslavije, koju su na svaki način htjeli održati i u Drugome svjetskom ratu, a i u Domovinskome ratu. SAD su mogle spriječiti katastrofu srbojugoslavenske agresije na području bivše Jugoslavije, ali to nisu učinile. Poznata je ona rečenica tadašnjega američkog ministra vanjskih poslova James Bakera: „Mi nemamo svoga psa u toj borbi“, drugim riječima Amerika nema tu svoga interesa. Zato je taj isti Baker u ime američke vlade dao zeleno svjetlo Miloševiću da obavi svoj posao, ali brzo. Velika Britanija je, naprotiv, imala svoga interesa. Radi toga su britanske obavještajne službe splele gustu mrežu Hrvatskoj koja je još tu. Citiram autora: „Zajedno sa Sanaderom Mesić je bio zadužen i da britanskim obavještajnim službama omogućiti uvid u svaki dokument kojim su raspolagale

hrvatske obavještajne službe, pa su nakon toga Britanci osmislili akcijski plan hvatanja Gotovine“ (str.60.). Jedan je od manevara ovih zaštitnika Jugoslavije, kaže Pečarić, i njihov utjecaj na Haaški sud da se ne podignu optužnice protiv Kadijevića i vojnoga vodstva jugoslavenske vojske, i da se tako izuzme iz jurisdikcije Haaškoga suda razdoblje od početka jugosrbijanske agresije na Hrvatsku pa do potpisivanja Vanceovog plana. Pečarić spominje i model suprotstavljenih parnjaka gdje kod suđenja branitelji optuženih (Čedo Prodanović, Ante Nobilo)brane optužene po načelu „crni-bijeli“, pri čemu su „crni“ oni koji su primali zapovjedi navodno izravno od Tuđmana i Suška temeljem „dvostruke crte zapovijedanja“, a „bijeli“ su oni koji to nisu radili, čije su ruke čiste, jer su ih pružili u prijateljstvu zaštićenome haaškom svjedoku Stjepanu Mesiću. Što se pak same optužnice protiv Gotovine tiče, Pečarić pokazuje njezinu neobjektivnost, malicioznost, i njezin antihrvatski naboj. Nazvavši vojno-redarstvenu akciju za legitimno oslobođenje okupiranoga hrvatskog državnog teritorija „zajedničkim zločinačkim pothvatom“ optužnica naglašava kolektivnu krivnju cijeloga hrvatskog naroda, i time, kaže Pečarić, zaziva odmazdu nad Hrvatima, premda su ovi, kako to priznaje i rezolucija Vijeća sigurnosti UN, branili svoj teritorijalni integritet. Optužnica naziva „Oluju“ „zločinačkim pothvatom“, iako je predsjednik Tuđman 13.8.1995. od potpredsjednika SAD-a Al Gorea dobio priznanje zbog toga, što je ta vojno-redarstvena akcija međunarodnu zajednicu i bezuspješni, nemoćni UNPROFOR „oslobodila napora da zaštite Bihać i njegove „ružičaste zone“, i time znatno pridonijela ostvarenju američke mirovne inicijative na području bivše Jugoslavije“. Isto je priznanje izrazio Tuđmanu tri dana kasnije pomoćnik državnoga tajnika SAD-a za europsko pitanje Richard Holbrooke. I gledaj pravednosti. Kako kaže Pečarić u svome izlaganju naslovljenom „Sramotna suđenja novinarima u Haagu“, nizozemski su vojnici dobili orden jer nisu učinili ništa da spriječe genocid u Srebrenici, a Gotovini se sudi jer je spriječio u Bihaću još veći genocid nad Hrvatima i Bošnjacima koji bi skoro sigurno bila počinila razularena soldateska tzv. RSK koja se iz kninskoga područja povlačila.

Autor se ove knjige slaže s mišljenjem, da je konačna svrha ove optužbe Hrvatske zbog izmišljenoga „zajedničkog zločinačkog pothvata“ ubiti svaku svijest kod Hrvata o nacionalnom ponosu i nacionalnoj samosvojnosti, slomiti otpor u Hrvatskoj prema balkanskoj, ili bilo kojoj drugoj, asocijaciji na koju bi se hrvatski narod prisilio mimo svoje volje, a možda i onemogućiti samu opstojnost Hrvatske kao samostalne države. Da se ova istina i mnoge druge ne saznaju izvršen je pred tim istim Haaškim sudom napad na hrvatske novinare, jer su javno iznijeli ime Stipe Mesića kao haaškoga zaštićenog svjedoka i njegovo svjedočenje, i time, kako kaže Pečarić, branili Božju zapovijed „ne reci lažno svjedočanstvo“. Zato su u prosincu 2004. vlada RH i predsjednik Hrvatske Stipe Mesić prezentirali haaškoj tužiteljici Carli del Ponte tajni plan „Mraz 29“ za neutralizaciju kritičkih novinara i medija u Hrvatskoj. Prostor i kratkoća vremena mi ne dopuštaju reproducirati detaljnu analizu optužnice protiv generala Ante Gotovine koju u ovoj knjizi autor daje. Napomenut ću vrlo kratko neke njezine netočnosti, tendencioznosti i pristranosti. Okupirano područje i paradržavna srpska tvorevina uspostavljena na dijelu državnoga područja međunarodno priznate hrvatske države naziva se „regija Krajina“, čime se podgrijavaju srpske separatističke nade u smislu „Memoranduma“ SANU-a iz 1986. godine, da svi Srbi moraju živjeti u jednoj državi, i da je Srbija ondje, gdje ima Srba. Optužnica govori o prisilnom egzodusu srpskog pučanstva sa kninskoga područja, iako je vrlo dobro iz srpskih izvora dokumentirana činjenica, da je srpsko pučanstvo nekoliko dana prije „Oluje“ samovoljno i po ranije utvrđenom planu prebjeglo prema Republici Srpskoj i dalje prema Srbiji, ne bi li izvršili pritisak na Miloševića i Kadijevića da vojno interveniraju, kao što je poznato i to, da je predsjednik Tuđman opetovano poručivao Srbima sa toga područja uoči i tijekom „Oluje“ da ne odlaze i da ostanu kao lojalni hrvatski građani, jamčeći im da im se ništa zla ne će dogoditi. S druge strane treba naglasiti, da je za vrijeme srpske okupacije prognano sa šireg kninskog područja 120.000 Hrvata. Nakana predsjednika Tuđmana se najbolje ocrtava iz njegovih riječi izgovorenih povodom „vlaka slobode“: „Neka se prevlada to zlo na način, da onima, koji su

činili zlo, nikada više ne bude uzvraćeno zlo“ (citirano u „Vlak slobode“, Zagreb 1996., str.33). Što se tiče često spominjanog pretjeranog granatiranja Knina prije njegova osvajanja treba reći, da je prema očevdima koji su ušli sa hrvatskom vojskom u Knin grad bio relativno dobro očuvan, i da hrvatska vojska nije niti htjela, niti smjela razarati sela i gradove koji pripadaju Hrvatskoj i koji se nalaze na hrvatskome državnom području. Nažalost, događali su se slučajevi paljenja imanja prebjeglih Srba od strane hrvatskih prognanika koji su se nakon „Oluje“ vraćali i nalazili srušene i popaljene svoje kuće, i te pojedinačne radnje treba osuditi. Zbog svih ovih protupravosti, krivotvorenja i laži u optužnicama, u poglavlju naslovljenom „Je li sud u Haagu sramotan ili zločinački?“ akademik Pečarić citira riječi predsjednika Akademije pravnih znanosti profesora Željka Horvatića, da je Carla del Ponte svojim radom pred Haaškim sudom odgovorna za nestručnost i zloporabu ovlasti, kao i za trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe, da je ona postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, te da ne bi trebalo dopustiti njezin odlazak sa položaja glavne tužiteljice bez utvrđivanja njezine odgovornosti za ovo. Prema riječima Horvatića „zajednički zločinački pothvat“ nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je tako optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti. Akademik Pečarić navodi i riječi bivšeg predsjednika Vrhovnog suda Hrvatske i umirovljenog sudca Ustavnog suda Hrvatske Milana Vukovića, da optužnica za „zajednički zločinački pothvat“ predstavlja nastavak agresije na Hrvatsku i da je ta optužnica zapravo zločinački pothvat Carle del Ponte i krugova u inozemstvu i zemlji koji se s time slažu. Autor ove knjige postavlja pitanje, što je činiti sadašnjim hrvatskim vlastima glede opstanka ovoga sramotnog suda u Haagu, pa se slaže s mišljenjem dr. Miroslava Tuđmana, da službena hrvatska politika ima dovoljno argumenata da traži ukidanje Haaškoga suda i prije 2010. godine, jer nije ispunio svoju zadaću. Haaški sud u slučaju Šljivančanina, Mrkšića i Radića nije tražio, ni sudio po zapovjednoj odgovornosti ni vojni vrh JNA, ni

državno vodstvo SFRJ. Zato ima osnove i treba odmah tražiti ukidanje optužnica protiv generala Gotovine, Čermaka i Markača, te hrvatskih dužnosnika iz BiH. Nitko od njih nije ni optužen da je osobno počinio zločin, ili da je zapovjedio zločin“.

Ovaj osvrt na samo jedan dio ove zadnje, ali, nadamo se, ne i posljednje od mnogobrojnih knjiga akademika Pečarića ne može ni izdaleka dati predodžbu o njezinu bogatstvu podataka i o lucidnosti analiza događaja koji se u njoj spominju. I na kraju da citiram riječi uvodničara ove knjige akademika Dubravka Jelčića: „Hrvatska se danas ne dijeli više na ljevicu i desnicu, kako nam iz dana u dan, uporno i dosadno trube polupismena novinska škrabala, nego na svjesnu i nesvjesnu, ponosnu i pokorenu Hrvatsku; Hrvatsku, naime, koja saginje leđa pred nametljivim i samozvanim gospodarima svijeta, koja im kastorski liže pete i prostire crvene tepihe da bi, kako ono s prezirom reče Kranjčević, dobila svoju „masnu kobasu“, i onu drugu, samosvjesnu, ponosnu Hrvatsku, koja zna da narod bez dostojanstva i nije narod nego amorfna masa“. Akademik Pečarić i sve njegove knjige, uključivši i ovu, pripadaju ovoj Hrvatskoj koja nije bacila pod noge svoje dostojanstvo i svoj ponos. Zato toplo preporučujem ovu knjigu.

ĐURO VIDMAROVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

MR. SC. ĐURO VIDMAROVIĆ: UDAR NA CIJELI HRVATSKI NAROD, U TO NEKA NITKO NEMA SUMNJE

Na jednom sastanku održanom prije dosta godina u Hrvatskome diplomatskome klubu, razgovarajući s pokojnim profesorom Horvatićem, iznio sam mišljenje o Haaškome tribunalu kao političkome sudištu, zbog čega se ne smijemo pouzdavati u pobjedu prava i pravde, već u pobjedu političkih interesa moćnih država. Upozorio sam kako diplomacija mora odraditi svoj posao. Uvjeravali su me kako je riječ ipak o pravom sudištu koje se oslanja na anglosaksonsko pravo. Ranije su me neki stranački kolege uvjeravali kako je Haški tribunal utemeljen da bi se kaznili ratni zločinci, uspostavio mir među državama nastalima na području bivše SFRJ i laganije ostvario proces pomirbe kako bi se u budućnosti izbjegli ratni sukobi. Ne znam o drugima, ali nisam u to vjerovao, a tijekom zbivanja mi je, na žalost, dao za pravo.

Dugo bi se dalo pričati o tome „sudištu“, a danas je i slijepcima jasno kako ništa bod proklamiranih ciljeva nije ostvareno. Može se kazati da je Haški tribunal zaoštrio međunacionalne i međudržavne odnose, udaljio proces pomirbe, a prije svega je javno poticao politiku jednake odgovornosti za velikosrpsku agresiju na RH, ponižavajući hrvatske žrtve i cijeli narod. Politički iole pismenijem čovjeku bilo je očito protuhrvatsko opredjeljenje većine tih sudaca, njihova nestručnost, ali i moralna insuficijencija. Osim toga, zar je normalno držati ljude sto godina u istražnom zatvoru i toliko dugo voditi proces? Jedino je

normalno, ako zbrojimo koliko su svi ti sudci i prateća ekipa kroz to vrijeme zaradili dolara!

Presudom hercegovačkim hrvatskim liderima učinjen je udar na cijeli hrvatski narod, u to neka nitko nema sumnje. Bošnjački lideri, pa i puk, i likuju i sada će nastojati na svojim političkim sudovima eliminirati cijelu političku i intelektualnu elitu Hrvata u BiH, raznim optužbama, procesuiranjima i diskriminacijama, kako bi se konstitutivnost izigrala, a pučanstvo stimuliralo na iseljavanje. S Hrvatima kao beznačajnom manjinom ostvariti će višestruki cilj:

- a) ustrojiti će svoju muslimansku džamahiriju s političkim osloncem na Tursku,
- b) učiniti Dalmaciju i Dubrovačko primorje ranjivim, odnosno bez zaleđa, što znači osvojivim,
- c) bez Hrvata, ili s njima kao manjinom, osvojiti će Neum i učiniti ga muslimanskom lukom u koju će uplovljavati turski vojni brodovi (takve samo ondje već vidjeli),
- d) snažnije će se povezivati s Bošnjacima u Sandžaku i time neutralizirati želju za pripajanjem Srbiji koja postoji u tzv. Republici Srpskoj,
- e) bez zaleđa Republika Hrvatska neće im biti ravnopravni pregovarač, jer će znati da jedna eksplozija u tom prostoru može ugroziti turističku sezonu, a možda će onemogućiti i izgradnju Pelješkoga mosta,
- f) RH će pritiskati na međunarodnoj sceni kao agresora na političke ustupke, pa čak i na ratnu odštetu,
- g) kao kompaktna muslimanska država dobivati će željenu financijsku, ekonomski u vojnu pomoć od bogatih arapskih država i Turske,
- h) moći će snažnije i agresivnije baciti se na stvaranje teorija o vlastitoj etnogenezi, stvaranju vlastitoga jezika, povijesti i svih čimbenika koji

su im potrebni kako bi funkcionirali kao nacija, a ne samo vjerska zajednica,

i) bit će europsko uporište širenju islama. Kada EU postane toga svjesna biti prekasno.

Danas sam slušao kako Vesna Pusić optužuje predsjednika Tuđmana za agresiju na BiH. Ona i svi ljevičarski lideri nakon 2000. pridonijeli su protuhrvatskom djelovanju Haškog tribunala. Dokumente su slali na lopatama. Neklasificirane – po principu uzmi što želiš! Priključili su se protivnicima i stoga danas veleizdajnici likuju. Petokolonaši nemaju duše, a najmanje nacionalnog ponosa.

Vlada RH stoji pred velikim izazovima. Trebati će mudrosti i diplomatske umještosti kako bi se očuvao suverenitet i konstitutivnost Hrvata u BiH. A stabilnost Vlade ovisi o manjinskim zastupnicima. Tu je i Bruselj – naš glavni grad. Ja dakako ne znam što misli on, ali Premijer sigurno znade. Ali znadem da sada treba mobilizirati sve rodoljube i domoljube kako bi opstali. Povijest nam neće oprostiti kunktatorstvo.

Ogorčen sam, tužan i jako utučen. Ali i borben. Izražavam najdublju sućut obiteljima osuđenih junaka, a najviše obitelji preminulog generala Praljka. Povijest će ih zabilježiti kao heroje u borbi za slobodu vlastitoga naroda, ali se moramo trsiti kako ovo ne bi bio početak kraja naše nacionalne i državne samobitnosti. I Eugen Kvaternik nije poginuo uzalud. Sada o svima nama ovisi hoće li njihova žrtva biti uzaludna, ili ćemo postati Zagrebački sandžak.

DOPISIVANJE S LILI BENČIK, DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

– IZNENADENJE

Naravno gđa Lili Benčik mi je odgovorila, ali – očito iznerviran – odgovorio je i sam Josipović jer ga je usporedba sa mnom kao znanstvenika napravila smiješnim.

Meni je to bilo iznenađenje s obzirom da sam ja jedan od potpisnika HNES-ove presude tada Predsjedniku RH Ivi Josipoviću za eičku veleizdaju.

Opravdavajući se pokazao je da su on i logika nešto što baš i nemaju dodirnih točaka pa je zapravo to i dokazao:

ect: Dr. Ivo Josipovic - nije moj brat u Kristu

: , 15 Nov 2021 12:22:48 +0100

Poštovani družo Josipoviću,

Znate i pravnici bi trebali biti dobri u logici, ali na žalost mnogi nisu. Kažete da ste radove objavili najvećim dijelom prije uvođenja raznih oblika scientometrije. Koliko ja znam, mnogo ste mlađi od mene. Nekome tko zna logički misliti bilo bi jasno da mlađi znanstvenik treba imati više takvih radova od starijeg jer je kao mlađi čovjek za to prije saznao - ali na žalost nisu svi pravnici baš jaki u logici, kao što rekoh. Zato su meni bili prijatelji Predsjednik Akademije pravnih znanosti prof. dr. sc. Željko Horvatić, dr. Milan Vuković, ili jest prof. emeritus dr. sc. Zvonimir Šeparović jer od njih nisam mogao čuti takve bedastoće.

Sve što ste Vi postigli u životu je zahvaljujući (mom kolegi) akademiku Franju Tuđmanu koji vas je kao mlađeg asistenta i magistra znanost

stavio u Komisiju za žrtve s nizom uglednika. HRVATSKI predsjednik je to učinio iako je Vaš otac bio valjda predsjednik one komisije u SKH koja je odlučivala o sudbini "prolječara". Znamo kako ste mu vratili. Tako ste radili i doktorat i sve ovo što govorite pa ako sam ja imao toliko radova u vrijeme kada se moglo imati ih u relevantnim časopisima imali bi ste ih.

Da Vaš argument bude još smješniji, dok ste Vi u tom razdoblju imali KOLOSALAN uspjeh u objavljivanju veličanstvena TRI rada ja sam u tom razdoblju osnovao ČETIRI znanstvena časopisa koji su na svjetskim listama (dva su Q2 ili Q1 - ako znate što to znači).

Po vašoj logici sigurno je teže objaviti rad nego napraviti svjetski priznati časopis :)))))) (moram se smijati Vašem silnom utjecaju koji ste ostvarili Vašom čuvenom pravničkom-predsjedničkoj borbi da se povuče Tužba za genocid s Stalnog suda u Haagu, pa je taj Sud ipak presudio o agresiji i genocidnim radnjama itd.) Te zasluge su doista velike pa vidim da ste i član akademije World Academy of Art and Science, a i s počasnim doktoratima.

Kada Vidim liste iz RH u toj akademiji:

http://www.worldacademy.org/view/general-listing?search_api_views_fulltext=&field_address_country=HR&field_address_locality=

a i protector (nemam pojma sto to znaci) World Academy of Art and Science:

<https://www.tportal.hr/vijesti/clanak/croatian-president-named-protector-of-european-academy-of-sciences-and-arts-20130302>

moram se diviti velikim znanstvenicima i umjetnicima poput Budimira Lončara, Stjepana Mesića, Nadana Vidoševića, Damira Borasa ...

Malo mi je prigup Vaš komentar o tome da Vam počasne doktorate daju valjda komunisti, jer znamo da ste sve to dobili kao ZASLUŽNI predsjednik države koji se borio za interese koji nisu interesi te države. Tu je ovo sa Sudom u Haagu samo jedna stvar. Mogu napisati knjigu s mojim tekstovima o Vama i tekstovima gdje sam Vas spominjao. Naravno tu bi išla i presuda HNES-a za etičku veleizdaju:

[https://www.hkz-kkv.ch/documents/2.HNES-](https://www.hkz-kkv.ch/documents/2.HNES-ETICKAOSUDAIVEJOSIPOVICAZAVELEIZDAJU10.12.2014.pdf)

[ETICKAOSUDAIVEJOSIPOVICAZAVELEIZDAJU10.12.2014.pdf](https://www.hkz-kkv.ch/documents/2.HNES-ETICKAOSUDAIVEJOSIPOVICAZAVELEIZDAJU10.12.2014.pdf)

Naravno ja i jesam na listi sa Stanforda među 2% najutjecajnijih znanstvenika na svijetu, a nisam siguran da Vi i znate što je to pa ne čudi vaš '😊', imam preko 200 suradnika iz cijeloga svijeta itd.

Ali Vi ste sigurno uspješniji jer znate kako iskoristiti Tuđmanove dobre namjere pa od asistenta s magisterijem postati i član uglednih svjetskih akademija i pisali ste i zakone (sigurno bez ikakve koristi).

Pozz

J. Pečarić

P.S. Gđa Lili Benčik kojoj sam zapravo pisao odgovorila mi je:

ect: Dr. Ivo Josipovic - nije moj brat u Kristu

: 15 Nov 2021 09:55:24 +0100

Poštovani g. Pečarić!

Zahvalna sam vam na ovom mailu i na svemu što činite za Hrvatsku. A naročito sam vam zahvalna što niste dopustili da Goldstein uđe u HAZU.

I vi ste na meti jugoslovena koji Hrvatsku ne mogu smisliti i kojima sve što je Hrvatsko smeta,

Kriteriji su tim yugo-komunistima totalno poremećeni. Hrvati su ratni zločinci, a njihovi komunistički zločinci su "narodni heroji" samo kojeg naroda?

Nepostojećeg, jugoslavenkog! Nažalost ta propala zločinačka tvorevina poremetila je sustav vrijednosti i pokazala da se zločin isplati. Nitko nije kažnjen, osim Perkovića i Mustača, koje je osudio Njemački sud. O kako su se samo svojski borili da ne budu izručeni? Kao što se sada svojski trude

da ne priznaju Rezoluciju EU Parlamenta o izjednačavanju zločina komunizma sa fašizmom i nacizmom, jer oni su veliki "anti fašisti"

Ma bolesno i licemjerno!

Dokaz vam je ovo što za vas piše u Wikipediji, gdje su posmicali sve demokratski nastrojene admini, a ostali su prosrpski ljevičari koji sada uživaju!

No Wikipediju ionako ne shvaćaju kao ozbiljan i znanstveni medij!

Sa štovanjem Lili Benčik

(Dan je tekst s:

https://hr.wikipedia.org/wiki/Josip_Pe%C4%8Dari%C4%87

On 15/11/2021 10:05, Ivo Josipović wrote:

Poštovani g. Pečariću,

Moj je pravnički opus od oko 100 radova (članaka I knjiga) najvećim dijelom nastao prije uvođenja raznih oblika scientimetrije. Neki od radova su imali puno veći društveni utjecaj od onih koji se trpaju u razne baze podataka i koji kao da nisu napisani. Nekoliko hrvatskih zakona, uključivši i jedan Ustavni zakon nastali su temeljem tih radova. Vaš opus je imao silan utjecaj 😊 Temeljem tog opusa, narednih dana trebam dobiti treći počasni doktorat u inozemstvu. Valjda, komunisti mi ga daju.....

I.J.

ZAHVALA ZNANSTVENIKU PROF. DR. SC. IVU JOSIPOVIĆU

Svoj komentar sam proširio, zapravo i zahvalio sam mu se, nadajući se Josipovićevom odgovoru:

Suvala znanstveniku prof. dr. sc. Ivu Josipoviću
1, 15 Nov 2021 19:19:10 +0100
b Pecaric <pecaric@element.hr>
ijosipovic.net, 'lili bencik' <bencik1195@gmail.
sjednik@predsjednik.hr
dsjednik@predsjednik.hr>, predsjednik@sabor.
dsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr
dsjednik@vlada.hr>, Kabinet Predsjednika
pred@hazu.hr>, vjuricic@ffzg.hr, Stjepan Tuđ
ugjman@gmail.com>, mjurkovi@ffzg.hr,
@sumfak.hr, sbabic@hazu.hr, zbaletic@eizg.hr,
a.barbic@zg.t-com.hr, ferdo.basic1@gmail.com
man@public.carnet.hr, bratulic@gmail.com,
udin@fer.hr, nenad.cambj@st.t-com.hr,
lic@hazu.hr, stjepan.damjanovic@zg.ht.hr,
ris@hazu.hr, vida.demarin@gmail.com,
zic@hazu.hr, andrej.dujella@math.hr,
n.durn@rgn.hr, dunja.falisevac@zg.t-com.hr,
fifis@gmail.com, sgamulin@mef.hr, gusic@hazu
aste@pierre.fkit.hr, ilakovac@phy.hr,
co.Jaksic@irb.hr, stjepan.jecic@fsb.hr,
a@hazu.hr, vjekoslav.jerolimov@gmail.com,
:mislav@gmail.com, mjuracic@geol.pmf.hr,
elan@hazu.hr, branko.kincl@zg.t-com.hr,
tov@hiim.hr, fkrsinic@izor.hr, ignac.lovrek@fe

madic@vef.hr, vladimir.markovic.hazu@gmail.com,
ipu.hr, rmatasov@ffzg.hr, slavko.matic@zg.t.hr,
music@irb.hr, andrija.mutnjakovic@zg.t-co,
hardt@hazu.hr, knemec@ffzg.hr, dnovakov@ff,
roci@gmail.com, dtolic@ffzg.hr, morlic@gfz.h,
r@phy.hr, fparac@gmail.com,
o.pavlicic@ffzg.hr, marko.pecina@zg.t-com.hr,
ka.petrovic@stin.hr, pichler@ifs.hr,
ta.Pilizota@ptfos.hr, zreiner@kbc-zagreb.hr,
rin.rudolf@yahoo.com,
el.rukavina@medri.uniri.hr, boris.senker@ffzg.l,
senjanovic@fsb.hr, vlanko.silobrcic@h-1.hr,
a.stancic@zg.t-com.hr, rizavod@hazu.hr,
so@imi.hr, slaus@irb.hr, vsunjic@hazu.hr,
y@math.hr, rtomic@ipu.hr, ftomic@agr.hr,
[@irb.hr](mailto.@irb.hr), stanislavtuxar@gmail.com,
/icic.bozo@gmail.com, juzarevi@ffzg.hr,
[vlahovic@rgn.hr](mailto.vlahovic@rgn.hr), vretenar@phy.hr, vukicev@n,
ozelic@hazu.hr, mzicfuch@ffzg.hr,
den.Zinic@irb.hr, gmuic@math.hr, bacic@prav,
is@chem.pmf.hr, drmaticic@vef.hr,
evic.i@gmail.com, mirna.situm@kbcsn.hr,
o.tomicic@iarh.hr, davormilicic01@gmail.com,
o.kastelan@gmail.com, aakrap@efzg.hr,
ambuk@yahoo.com, kuzma.kovacic@gmail.com,
[star <ministar@mzos.hr>](mailto:star<ministar@mzos.hr>), Gordan Grlić-Radman
rdan.Grlic-Radman@mvep.hr

Poštovani druže Josipović,

Čini mi se da Vam moram zahvaliti na Vašem komentaru jer me je naveo na pomisao da bi bilo zanimljivo napraviti knjigu drugačiju od niza knjiga na kojima sam radio u posljednje vrijeme, Naime, prema

svojim publicističkim knjigama radio sam na knjigama o poznatim hrvatskim domoljubima. Na primjer napisao sam knjige o Vašim kolegama pravnicima za koje je jasno da su hrvatski domoljubi:

J. Pečarić, Prof. dr. sc. Zvonimir Šeparović, Zagreb, 2020., str. 336.

J. Pečarić, Dr. Milan Vuković, Portal dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vukovic.pdf>

Knjiga o Vama bi bila potpuna suprotnost. Vjerojatno čitateljima ne bi ni bila zanimljiva danas, ali možda i bude zanimljiva kada kriteriji izvrsnosti u znanosti budu drugačiji (ako budu) nego danas kada ste Vi izvrstan znanstvenik a ja neugledan. Vjerojatno je čak i Vama jasno da je razlika između Vas i mene kao znanstvenika ogromna i da je to jasno svima koji pročitaju moja pisma Vama. Osim naravno onima koji misle slično Vama 😊

Vjerojatno je i Vama jasno koliko sam loše mišljenje o Vama imao, tj. imam. To najbolje opisuje jedna zgoda sa FER-a. Kao akademik koji puno surađuje s matematičarima s njihove katedre za matematiku (jednom su na istoj sjednici izabrali TRI redovita profesora kojima sam bio mentor) kolega se pohvalio upozorivši me da je jedna od nagrađenih studentica, koja je kao jedna od najboljih završila FER, Vaša kćerka iznenađen sam upitao:

Zar on može imati pametnu kćerku?

Glupo reagiranje, ali dobro je znati da Vam se može sugerirati da ponekad kada pišete nešto što bi trebalo imati imalo logike – pitajte nju. I sam sam mr. sc. elektrotehnike pa mi možete vjerovati. Vjerujem da ona ne bi dopustila da napišete da ste većinu svojih radova napisali prije (valjda) nego što ste doktorirali, tj. da niste mogli objavljivati u uglednim časopisima kada su to radili stariji od Vas. I to pošto sam Vam napisao da Vi, kao uspješni znanstvenik, imate TRI takva rada, dakle manje nego što sam ja napravio znanstvenih časopisa koji su na svjetskim listama, a ja kao neuspješni znanstvenik 771, dakle 257 puta više!

Mislim da bi ova naša PISMA BILA IZVRSTAN Uvod u takvu knjigu!

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

I doista uslijedio je njegov odgovor, što je bio povod za moj novi komentar jer je u svom odgovoru zapravo sam sebe opisao kao pravnika:

SuZahvala znanstveniku prof. dr. sc. Ivu Josipoviću,
1, 15 Nov 2021 23:47:53 +0100
b Pecaric <pecaric@element.hr>
&josipovic.net, 'lili bencik' <bencik1195@gmail.com>
dsjednik@predsjednik.hr
dsjednik@predsjednik.hr>, predsjednik@sabor.hr
dsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr
dsjednik@vlada.hr>, Kabinet Predsjednika
pred@hazu.hr>,...

Poštovani druže profesore,

Da ste pitali kćerku i dali joj da pročita ono što je gđa Benčik komentirala rekla bi Vam da nije inteligentno pozivati se na Wikipediju :)

Sigurno bi Vas upozorila da se ne hvalite pravom jer je na čelu HNES-a, koji Vas je osudio za etičku veleizdaju, prof. emeritus Pravnog fakulteta.

Dakle postoje profesori Pravnog fakulteta koji misle da se u pravu takvi da mu i mi koji nismo u tome možemo suditi.

Bilo je i drugih pravnika koji su potpisali presudu HNES-a. Jedan od njih je jedan od najvećih kolumnista u RH i izuzetan odvjetnik koji je zastupao optužbu prof. Tomca i prof. Jurčevića protiv Vas, a Vi ste - znajući da ste nemoćni u srazu s Hodakom - iskoristili to što ste bili Predsjednik i pobjegli od toga. Kolege suci su Vas tada spašavale da ne bi svi vidjeli Vašu stručnost:)

Drago mi je što ste ipak nešto naučili u odnosu na prvi Vaš e-mail, pa Vaš smiješan znanstveni rad više ne spominjete.

Napredujete i što vidim počinjete razlikovati da je bolje biti na listama u Stanfordu nego biti znanstvenik tipa Mesića, i da ne ponavljam imena drugih Vaših kolega iz akademija znanosti i umjetnosti čiji ste član.

Nisam ni mislio da Vi možete cijeniti moj ustaški gard. Da gledate hrvatske emisije na 'manjim' televizijama znali bi i za moju priču kako nas Srbi dijele na Ustaše i Srpske slugе. A ja - to već mnogi znaju u RH - ne volim biti sluga!

Kćer Vam može objasniti što u toj podijeli znači činjenica da Vi predlažete - kao Predsjednik RH - da se povuče Tužba za genocid protiv Srbije, a onda Sud ipak presudi onako kako jeste. Ona bi Vam sigurno znala objasniti da Vaš prijedlog više odgovara Srbiji koja je izvršila naci-fašističku agresiju na RH od Presude tog Suda. Moj dojam je da to razumije i malo dijete, a ne moja kolegica koja je ipak završila fakultet koji mogu završiti oni koji znaju i da postoji nešto što se zove logika!

Trebam li Vam spomenuti da je i Predsjednik APZH-a prof. dr. sc. Željko Horvatić više cijenio moje mišljenje u svezi sa Sudom u Haagu od Vašeg. Zajedno smo sudjelovali i na znanstveno-stručnom skupu o našim generalima u Haagu. Vaše 'stručno' mišljenje bilo je suprotno od moga, a ako niste znali za Vaše je u konačnici ustanovljeno da je bilo najobičnije KLEPETANJE.

Kćerka Vam može objasniti da će svatko iole inteligentniji iz svega toga zaključiti da lupetate/KLEPETATE o onome što bi po tituli trebali najbolje znati.

A lijepo sam Vam objasnio da je pitate.

Šteta.

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Subject: RE: ++ Dr. Ivo Josipovic - nije moj brat u
Kristu

Date: Mon, 15 Nov 2021 23:14:25 +0100

Poštovani akademiče Pečariću,

Cijenim vaš doprinos znanosti. Ne cijenim vaš ustaški gard. Na žalost, za nas laike, poznatiji ste po njemu, nego po vašim, uopće ne sumnjam, velikim znanstvenim rezultatima. Eto, i Wikipedija je prepoznala po čemu ste najčuveniji, po negiranju holokausta i desničarenju. Ja osobno ne mogu procijeniti vaš doprinos znanosti, ali, ponavljam, poštujem ono što sam čuo o vašim dostignućima. Naravno, ni vi nemate pojma o pravu, pa bi bilo pristojno da ne klepećete o onome što ne znate.

Ivo Josipović

IX. BOJNA "RAFAEL VITEZ BOBAN", ZAGREB, 2022.

GAZDE KAŽU: SLAVA UKRAJINI - MOŽE, ZA DOM SPREMNI - NE MOŽE

Požurio sam s objavljivanjem knjige *Za dom spremni i Slava Ukrajini* jer nisam vjerovao da će gaze, svjesni istovjetnosti ta dva pozdrava, dozvoliti našim vlastima da budu *Za* (hrvatski) dom spremni. To se potvrdilo vrlo brzo:

Premijer i predsjednik HDZ-a Andrej Plenković rekao je u ponedjeljak da izjave izaslanika Ministarstva hrvatskih branitelja Matka Raosa u Splitu nisu nikakav stav Vlade niti bilo koga u Vladi, a istaknuo je da je pozdrav "Za dom spremni" i danas zabranjen. Komentirao je situaciju s ruskim diplomatima i predsjedničkim izborima u Francuskoj, prenosi hrt.

<https://narod.hr/hrvatska/plenkovic-uvjeren-u-macronovu-pobjedu-komentirao-pozdrav-zds>

Nema dvojbe da je ZDS i danas zabranjen jer tako gazde kažu, zar ne? Stvar je vrlo jednostavna i više puta sam upozoravao da su gazde današnjih hrvatskih vlasti bili protiv stvaranja hrvatske države i da su mrzili predsjednika Tuđmana jer je stvorio hrvatsku državu unatoč činjenici da su gazde podržavale naci-fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku. Zato mu ni na sprovod nisu došli. A zakon je u RH ono što gazde žele, a ne nekakvi glupi hrvatski zakoni, zar ne?

To se moglo naslutiti i iz izjave Ministarstva branitelj EH:

*MINISTARSTVO BRANITELJA OGRADILO SE OD RAOSOVE
IZJAVE O 10. TRAVNJU 1941.*

10/04/2022

Ministarstvo hrvatskih branitelja ogradilo se u nedjelju od izjave njihovog izaslanika Matka Raosa na obilježavanju HOS-ove obljetnice u Splitu kako "ne bi bilo današnje Hrvatske da nije bilo 10. travnja 1941.", te su poručili da njegovo obraćanje nije ni bilo predviđeno.

"Ističemo kako je g. Raos izjavu dao u svoje ime, a ne u ime Ministarstva te se ograđujemo od iste", ističe se u reakciji resornog ministarstva.

Raos je ranije danas prilikom polaganja vijenaca ispred spomenika poginulim pripadnicima IX. bojne HOS-a Rafael Vitez Boban u Splitu, izjavio: "Morate znati, da nije bilo 10. travnja 1941., ne bi bilo ni današnje Hrvatske."

Iz Ministarstva napominju da je Raos poslan da bude izaslanik isključivo svojom nazočnošću te polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća.

"Napominjemo kako nikakvo obraćanje njega kao izaslanika nije bilo predviđeno", poručili su. (Hina)

SDP je također osudio izjave koje je dao brigadir Matko Raos u priopćenju koje potpisuje potpredsjednik SDP-a Hrvatske Ranko Ostojić.

"Nedopustivo je da se Domovinski rat i stvaranje današnje Hrvatske dovodi na bilo koji način u vezu sa zločinačkom NDH, koja je bila kvistlinška tvorevina. Hrvatska, kao i cijela slobodna Europa, nastala je na temeljima i vrijednostima antifašizma, što je definirano našim Ustavom i na to trebamo biti ponosni", poručio je Ostojić.

"Ne možemo dopustiti niti tolerirati da ljudi koji predstavljaju ministra i Vladu imaju ovakav stav. Pozivamo ministra i Vladu da se ograde od ovog skupa i riječi njihovog izaslanika Raosa", navodi se u priopćenju SDP-a.

<https://kamenjar.com/ministarstvo-branitelja-ogradilo-se-od-raosove-izjave-o-10-travnju-1941/>

https://www.dragovoljac.com/index.php/8-sadrzaj/30258-u-sto-se-pretvorio-tomo-medved#disqus_thread

Da, pa svi znamo da se Hrvatska branila od naci-fašističke srpske agresije branila s zvijezdom petokrakom i sa Smrt fašizmu sloboda narodu, a ne sa ZDS. Zato je Plenkovićeva komisija za tu istinu i osudila ZDS, zar ne?

Možemo samo zamisliti kako je Pupovac očitao lekciju i Plenkoviću i Medvedu jer on je sigurno i prije njih doznao da su gazde i dalje ljute na OCA HRVATSKE DRŽAVE pa im Slava Ukrajini može, a Za dom spremni ne može. Pa zar se mediji nisu raspisale što misli ona gđa kojoj su se svi klanjali po imenu Carla del Ponte.

Sjetimo se što je o njoj i njenom radu govorio Predsjednik Akademije pravnih znanosti prof. dr. sc. Željko Horvatić:

Valja se također potpuno složiti s tvrdnjom da se "u optužbama za "udruženi zločinački pothvat" "pojavljuje čitav niz smišljenih, lažnih i neuravnoteženih kombinacija, čitav sustav skrivenih misli i hipotetičkih pretpostavki o fleksibilnom pojmu "zapovjedne odgovornosti". Po ovjerovljenom principu politički montiranoga monstre-procesa, tu se imputira čitav niz neutemeljenih optužaba, potencijalnih pretpostavki, difamantnih podvala, samovoljnih zaključaka, preliminarne predumišljaja, ishitrenih podrazumijevanja itd. da bi se zamaglila spoznaja pravne istine i iskonstruirala Optužnica" Osobno mi je po odabiru izričaja posebno blizak i ovaj tekst: "Haaška tužiteljica Carla Del Ponte se samouvjereno prijeti, da će se povijest hrvatskoga Domovinskog oslobodilačkog rata pisati u Haagu. Gospođa Carla Del Ponte bi ipak trebala znati da se valovi povijesti kreću po zakonima potpuno neovisnim od tih haaških tužiteljskih jednostranih i samovoljnih karakterizacija, paradoksalnih konstrukcija i protuhrvatskih tendencioznih kvalifikacija, od kojih se nijedna ne podudara s objektivnom stvarnošću." (N. Mihanović, "Paradoksi i apsurdni Haaške optužnice" publ. HKV o skupu Zgb 8.12.2006. str 103.)

Kada sam na spomenutom Okruglom stolu u Zagrebu govorio o svojim razočaranjima u međunarodno kazneno pravosuđe upravo zbog djelovanja MKSJ rekao sam između ostalog i ovo: "....spreman sam

dokazati da je djelovanje tog suda zapravo nanijelo veliku štetu zamisli međunarodnog kaznenog pravosuđa i značajno reduciralo očekivano povjerenje u njegovo djelovanje i učinak. Onako kako je to pravosuđe zamišljeno, da mora predstavljati optimum pravednosti čovječanstva koje nije opterećeno nacionalnim interesima pojedinih država i bilo čijim političkim interesima, da je u pravom smislu riječi i optimalno supranacionalno pravo i pravosuđe čovječanstva do sada se nažalost nije ostvarilo. Šteta koju je nanio Haaški tribunal u svojim postupcima je, skoro bih rekao, veća je od mogućnosti da se ona vremenom ispravi. " Istom prilikom sam se složio s tvrdnjom prof. Damaške da je MKSJ pod utjecajem političkih presija i upitao se: "Pa zbog čega mi onda znanstveno raspravljamo o kaznenopravnoj analizi zajedničkog zločinačkog pothvata, kad interpretacija tog zajedničkog zločinačkog pothvata ne će ovisiti toliko o pravnim temeljima nego na momentalnim zahtjevima koji pred Haaški sud postavlja njegova tužiteljica. (Okrugli stol APZH i PFZ, Zgb, 2005. str. 27.)

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/tribine/haaki-sud/959-dr-sc-eljko-horvati-istina-o-haakom-sudu-i-o-suvremenom-me%C4%91unarodnom>

A i mi se ne možemo puno ljutiti jer nam oni samo govore tj. priznaju kako je Franjo Tuđman bio veći od svih njih zajedno (i gazda i njihovih slugu), zar ne?

Josip Pečarić

Pogledajte:

<https://narod.hr/hrvatska/obljetnica-osnutka-ix-bojne-hos-a-nemjerljive-zasluge-za-obranu-hrvatske>

<https://narod.hr/hrvatska/thompson-legendarnom-pjesmom-bojna-cavoglave-iznenadio-splitske-hos-ovce-dvoranom-se-orilo-za-dom-spremni>

<https://bezcenzure.hr/branitelji/o-obljetnici-ix-bojne-hos-a-i-pozdravu-za-dom-spremni/>

<https://bezcenzure.hr/vlad/gazde-kazu-slava-ukrajini-moze-za-dom-spremni-ne-moze/>

NOVAK SRZIĆ VS. STANKOVIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

TRI PISMA HRT-U IZ 2009.

U gornjem prikazu rada Hloverke Novak Srzić na HRT dodao bih i epizodu iz 2009. godine i tri otvorena pisma koja smo poslali HTV-u. U toj epizodi zapaženu ulogu opre ima Aleksandar Stanković. Evo tih pisama:

OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI

Sučeljavanje predsjedničkih kandidata na Hrvatskoj Televiziji 20. studenoga navečer je najkvalitetniji program jačanja demokracije u Hrvatskoj u zadnjih deset godina.

Čestitamo i zahvaljujemo gđi Hloverki Novak Srzić i g. Branimiru Biliću na odličnom vođenju.

Građani su imali prilike vidjeti odnos kandidata prema strateškim pitanjima hrvatskih granica, odnosa sa Europom, poštovanja dostojanstva ljudi i naroda, vjeri, razvoju gospodarstva, školstva, odgovornosti prema Hrvatima izvan Hrvatske i drugog. Vidjeli smo snažnu raspravu što Hrvatska treba i što može učiniti. Vidjeli smo i karakterne crte kandidata, samopouzdanje, jasnoću, povjerenje u budućnost, tolerantnost i državništvo.

Predsjednik Republike se bira na razdoblje od pet, odnosno deset godina. To je razdoblje dovoljno dugo da se ocijeni kako su se Predsjednik, ali i cijela vlast i politika pa i Hrvatska uopće sve do svake

obitelji i čovjeka suočili i rješavali probleme kao i iskoristili mogućnosti razvoja.

Izbor predsjednika je okupljanje budućih suradnika u vođenju države, suočavanje sa građanima i preuzimanje svih i svakog od nas, a ne samo kandidata i budućeg Predsjednika/ce na odgovornost i ljubav za Hrvatsku.

Vrijeme od 1990. do 2000. bilo je biblijsko vrijeme Hrvatske slobode, uvođenja demokracije, obrane i preuzimanja odgovornosti za budućnost vlastitog naroda. Bilo je to vrijeme neponovljivog uspjeha koje svojom snagom potiče i na kritičko sagledavanje propuštenog.

Po prvi puta u modernoj povijesti 2000 godine imali smo mogućnost uživati slobodu u miru. Nikada Hrvatska nije imala veće mogućnosti i nikada nije više propušteno. Ovakva politika vođena kroz deset godina oštetila je i razočarala gotovo svakog u Hrvatskoj. Zbog toga se proširio pesimizam i opće odbacivanje politike. Velika odgovornost za to leži na Hrvatskoj televiziji, jer nije njegovala političko ozračje kakvo smo imali prigodu vidjeti u spomenutoj emisiji. O tome nam svjedoče i prigovori pojedinih kandidata o ogromnoj razlici u tretmanu u hrvatskim medijima, a posebno na televiziji.

Ipak, uvjereni smo da nema razloga za pesimizam. Hrvatska je lijepa, naša je, bogata je i vlastitim radom, pameću i ljubavi možemo je učiniti uspješnom, sigurnom, ponosnom i sretnom.

Zbog odgovornosti za Hrvatsku, budućnosti svakog građanina i svih kandidata, trebamo imati priliku za što više ovakvih emisija s kandidatima, da čujemo njihove stavove, upoznamo ih kao ljude i tako formiramo vlastite stavove, te kao birači odlučimo kome ćemo povjeriti da nas povede u zajedničko stvaranje Hrvatske.

Zbog ovakvih potreba nas građana tražimo da se ovakve emisije do izbora održavaju najmanje jednom tjedno. Ovo tražimo u ime svih hrvatskih građana, poštivanja medijskih sloboda, razvoja demokracije i odgovornosti za hrvatsku budućnost.

Zagreb, 21. studenoga 2009.

Akademik Ivan Aralica

Akademik Borislav Arapović (Inozemni član Ruske akademije znanosti)

Stjepan Asić, dizajner, predsjednik AHK (Australско-hrvatskog kongresa)

Don Miljenko Babaić

Marijan Babić, ing. cest. prometa

Nenad N. Bach, skladatelj (New York, SAD)

Tihomir Bajtek

Miljenko Baloković, knjižničar

Marin Belančić, nakladnik i dragovoljac Domovinskog rata

Božica Belančić

Katarina Belančić, prof.

Karolina Belančić, fiz. terapeutica

Kap. Darko Belović

Petar Bezjak, ekonomist i bivši predsjednik Hrvatskog studentskog zbora

Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.

Damir Borovčak, dipl. ing., samostalni publicist

Dr.sc. Srećko Botrić, doc

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu

Mr. sc. Tomislav Bradić

Branko Bralić, fotograf

Ivica Brešić, magistar ekonomije

Juraj Cigler, dipl.inž.grad., Čakovec

Prof. dr. sc. Marin Cikeš

Davor Cvitanić, dipl.ing

Joško Čelan, novinar i publicist, Split

Tomislav Čolak, profesor povijesti, Knin

Mirko Čondić, pukovnik HV u m.

Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek

Prof. dr. sc. Ante Čuvalo

Ikica Čuvalo, prof.

Marko Ćavar, umirovljenik

Mate Ćavar, pjesnik i publicist

Dr. Ružica Ćavar, dr. stomat. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj

Prim. Egidio Ćepulić, dr.med.

General Ljubo Ćesić Rojs

Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat.

Misija u Švicarskoj

Prof.dr.sc. Vlado Dadić

Prof. dr.h.c. Nikola Debelić

Zlata Derossi, prof.

Julije Derossi, knjiž.

Davor Dijanović, student

Admiral Davor Domazet Lošo

Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik "Hrvatskog lista"

Drago Duvnjak, dipl. ing.

Silvana Dvornik, dipl ing.

Željko Dvornik, ing.

Prof. dr. sc. Neven Elezović

Prof. dr. sc. Radoslav Galić

Dunja Gaupp, menadžer prodaje

Osvin Gaupp, dipl. el. ing.

Danica Glavaš

Vlado Glavaš

Tomo Gložinić, sudac vrhovnog suda u mirovini

Frano Grbavac

Mate Grbavac

Ivica Grgić, glavni urednik portala:

<http://www.lijepanasadomovinahrvarska.com>

Josip Grgić, mag. oec, stručni suradnik, Ploče

Prof. dr. sc. Vinko Grubišić

Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart

Andela Hodžić, ing. informatike

Elamer Hodžić, student

Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik
Mr. sc. Božidar Ivanković
Kornelija Ivoš, sluzbenica
Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog
zatvorenika
Prof. dr. sc. Drago Katović
Doc. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Alojzije Kokorić, ing.
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Stjepan Kovač, prevoditelj
Mate Kovačević, novinar i publicist
Matej Knežević, student
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr.sc.Damir Letinić, Zadar
Prof. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Ivica Luetić, novinar
Prof. Dr. sc. Aleksandar Lutkić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić, epidemolog
Ante Madunić, odvjetnik
Marijan Majstorović, novinar i publicist
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić
Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, P. Eng.
Rajka Martinec Mladinić, dipl. ing.
Dr. sc. Josip Matjan, die
Stipe Medvidović
Ivana Medvidović
Marijan Medvidović
Jela Medvidović-Grbavac
Dr. sc. Miroslav Međimorec

Ivica Mesić, dipl. iur.

Dr. sc. Jadranka Mičić Hot, docentica

Marko Mikulandra, književnik i redatelj

Slavica Mikulandra, glumica i pjesnikinja

Miroslav Mikuljan, filmski redatelj

Marko Milinković, umirovljenik, Varaždin

Petar Mladinić, prof.

Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništva 'Krasna zemljo', Pula

Nikola Mulanović, Mokošica

Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar

Dr. Ing. Marijan Papić

Mr. sci. Josip Papković, dipl. ing. fiz.

Ivo Paradžik, umirovljenik

Marija Peakić-Mikuljan, književnica

Ankica Pečarić, prof.

Akademik Josip Pečarić

Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić

Mr. sc. Marina Periša, prof. geologije i geografije

Marija Perković, dipl. iur., Split

Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor

Mile Pešorda, književnik i urednik

Daniel Pinjusić, radnik

Jasenska Polić Biliško, prof.

Akademik Stanko Popović

Davor Potočnjak

Mario Potočnjak

Damir Primorac, Belgija

Dr. Stjepan Razum

Božidar Ručević, dipl. ing.

Jakov Sedlar, redatelj

Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu

Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić⁴²

Barbara Stanić, pjevačica

Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik

Fra Miljenko Stojić

Jaroslav Stučka, umirovljenik, Osijek

Ante Šare, dipl.ing.el., sveučilišni nastavnik u mirovini i Predsjednik HUV-a ("Hrvatska udruga vlasnika otuđene imovine za vrijeme fašističkog i komunističkog režima")

Oskar Šarunić, novinar i snimatelj

42 U privitku Ti šaljem crticu koja je objavljena u jučerašnjem Večernjem. Možda će barem malo koristiti iako se u množini objavljenog materijala ovakva crtica lako izgubi.

Jedno je sigurno kraj ovakvog ponašanja medija Izbori nikako nisu demokratski.

Pozdrav i svako dobro Ivo

19. 11. 2009.

HRT I PREDSJEDNIČKI IZBORI

Još nije pravo ni počela kampanja za predsjedničke izbore, a već se mogu uočiti mnoge nepravilnosti na koje bar za sad nitko nije reagirao. To se osobito može uočiti u emisijama HRT-a. HRT je javna a ne komercijalna televizija, pa bi trebala u svojim emisijama jednako tretirati sve kandidate za predsjednika Republike koji su prema zakonskim propisima ravnopravni. Međutim to se ne događa. HRT daje prednost četvorici ili petorici kandidata koji prema njihovu mišljenju imaju šanse na izbor, a druge kao da je već unaprijed otpisala i jedva ih ili nikako ne spominje. Kako su emisije HRT-a vrlo mnogo gledane, takav tretman ima vrlo velik utjecaj na mišljenje i stav velikog broja birača, koji nemaju objektivne mogućnosti da se potpuno jednakopravno upoznaju sa svim kandidatima. Dakle HRT potpuno protuzakonito prejudicira izborne rezultate u korist od nje već određenih kandidata, ne dajući pri tom pravo drugim kandidatima da se ravnopravno natječu. Mislim da je ovakav rad i postupak potpuno protuzakonit i da direktno utječe na demokratsko pravo građana na slobodan izbor predsjednika RH.

Ivo Soljačić

Mr.sc. Ljubomir Škrinjar

Mr sc. Đuro Škvorc, umirovljeni časnik

Prof. Ivana Tanovitski

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac

Mile Tominac, poduzetnik

Damir Tučkar, dipl.ing.

Nevenka Vlaić, dipl. oec.

Zdravko Vlaić, dipl. ing

Prof. dr. sc. Rudolf Vouk

Dr. sc. Davor Vrsaljko, znanstveni suradnik i kustos

Marijana Vukadin, tajnica uprave

Daniel Mathew Zakarija, dia, aia

Mladen Zelić, dipl.ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike, Split

Prof. dr. sc. Ivan Zulim

Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog

Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrna EURO 1960 Paris

Prof. dr. sc. Tomislav Živković

Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

KOMENTARI S PORTALA

TKO JE TKO? — DUVNJAK DRAGO 27-11-2009 19:57

Poštovani gosp Pečariću posjetio sam portal HR svijet i upalo mi je u oči da pjeva odu Josipoviću pa sam onmah reagirao dole navedenim komentarom. Molio bi Vas za mišljenje o tom portalu i ljudima koji ga vode . Jesu li naivci ili tipični kako Carla kaže -"podli kurvini sinovi?"

Citiraj:

"Živimo u teškim vremenima, vremenima interesnih lobija i kontroliranih medija, vremenima u kojima prava istina uvijek biva proglašavana paranojom, a laž se konstantno pokušava pretvoriti u istinu i dogmu. Želimo upravo ovim portalom, kroz našu rubriku

"Vijesti", pokazati što je prava sloboda medija i u budućnosti se svim snagama, zajedno sa vama, našim čitateljima - boriti i izboriti za nju." Dragi osnivači portala ovo što navodite kao svoj motiv jest primamljivo, ali svojom uredničkom politikom koja slijedi postojeće režimske portale dakle u ime demokracije dajete prostor predsjedničkim kandidatima koji nemaju hrvatski predznak radite za ZAPADNI BALKAN ili da budem grub za KRAJINU. Imamo jednog nacionalnog kandidata dr Miroslava Tuđmana a vi umjesto da kompenzirate njegov medijski bojkot učestvujete u tome. Teško je vjerovati u politički diletantizam. Prof. Josipović je eksponent partije koja je svojedobno radničkim rukama stvorila Jugu a danas radi slično u gospodskim rukavicama. Ovi Dragačevski trubači kojima se okitio jesu žalosna slika hrvatske nacionalne svijesti. Jako sam razočaran da za ovu rabotu koristite prefix HR Pozdrav!

ODG: Otvoreno pismo hrvatskih građana HRT-u — Josip Pečarić 27-11-2009 20:25

Poštovani g. Duvnjak,

Spomenuti portal je tim svojim činom sam sebe definirao. Podsjetit ću Vas da sam o Josipoviću pisao u tekstu objavljenom na ovom portalu (vidjeti također „Hrvatsko slovo“, 25. srpnja 2009. i knjigu „Kraj vremena veleizdajnika?“). U tom tekstu sam ukazao na kontinuitet Josipovića i Haaškog krivokletnika – sadašnjeg predsjednika. Citiram slijedeći dio:

„Sjetimo se da su i Mesić i Josipović pravnici koji su nas svo ovo vrijeme učili da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost. Pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju. To znaju obojica, ali uvijek je dobro pokazati svjetskim moćnicima da im je važnije njihov interes od vlastite struke. Uvijek je dobro pokazati da si dobar sluga i da ne trebaju bolje od njih, zar ne?

I tu je zasluga Josipovića itekako velika jer je on profesor na Pravnom fakultetu pa je uspio osigurati skoro potpuni muk hrvatske pravne

znanosti. Da nije tako koji bi se profesor usudio govoriti takove gluposti. Da je on u svemu tome bio glavni pokazuje i knjiga:

Responsibility for war crimes : Croatian perspective - selected issues / Ivo Josipović, ed. - Zagreb, Pravni fakultet, 2005. - (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabienensis).

U Uvodu Josipović kaže: “Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje ad hoc tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja s Haškim tribunalom, a njezina budućnost u Europi i dalje ovisi uglavnom o njezinoj vezi s Haagom i ratnim zločinima općenito. Hrvatski su sudovi sproveli brojne sudske procese vezane uz ratne zločine, no njihovo iskustvo i (pravne i političke) posljedice tih procesa nisu još uvijek jasne. Štoviše, za vrijeme utemeljenja Međunarodnog kaznenog suda, Hrvatska je bila među onim zemljama koje su aktivno i snažno podupirale njegovo utemeljenje, preko 'Grupe istomišljenika'. No ipak, pitanje odgovornosti za ratne zločine često je stvaralo različite emocije i različite profesionalne, političke i moralne stavove i u široj javnosti i među pravnicima u Hrvatskoj. To je nedvojbeno bilo jedno od pitanja koje je u najvećoj mjeri zaokupljalo hrvatsku javnost u zadnjih petnaest godina. U svakom slučaju, pitanje odgovornosti za zločine počinjene tijekom posljednjeg rata ostat će relevantna tema još dugo vremena, a njezin će odgovor odlučiti o budućnosti Hrvatske. Zbog važnosti novih tendencija u međunarodnom kaznenom pravu za Hrvatsku, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, s potporom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, započelo je projekt pod nazivom „Hrvatska i međunarodno kazneno sudovanje.“ Ova je knjiga rezultat prve faze rada na ovom projektu, u kojoj mnogi hrvatski pravni stručnjaci sudjeluju kao istraživači. Cilj projekta je promicati proučavanje međunarodnog

kaznenog prava i odgovornosti za ratne zločine u hrvatskoj pravnoj znanosti.“

Dakle, Pravni fakultet pod dirigentskom palicom prof. Josipovića šalje svijetu cijelu knjigu na engleskom jeziku u kojoj se ne spominje agresija na Hrvatsku, u kojoj se ne spominje razlika ratnih zločina agresora i zločina u ratu onih koji se brane. Potom su stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU predstavili svoj projekt o „zločinačkom pothvatu“. Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da Sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije“ služi samo za obranu agresije i agresora. Na to sam ih osobno upozorio u diskusiji. Srećom prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. Između ostalog upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Poznato je da su mnogi stručnjaci zbog toga i napuštali taj sud.

Horvatić je potom sudjelovao na znanstveno-stručnom skupu Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?», u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine. Naime, poslije tog skupa HINA je izvijestila, a prenijele su i neke dnevne novine, slijedeće:

«Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko Horvatić izjavio je danas kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zlorabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe. Govoreći na današnjem, trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?", koji je u Zagrebu okupio poznate pravne stručnjake, povjesničare, akademike i neke članove hrvatske Vlade iz vremena srpske agresije na Hrvatsku, profesor emeritus Željko Horvatić istaknuo je kako je glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, jer kontinuirano,

kako je istaknuo, nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva. Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti. Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zloporabom međunarodnog kaznenog pravosuđa. "Ako ta zloporaba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća".

Poznato je kakvu je burnu reakciju izazvao tada prof. Horvatić. A zamislimo samo da su tako nastupali oni koji su to trebali – ostali profesori s Pravnog fakulteta. Ali oni su umjesto o struci i pravdi razmišljali o Josipovićevoj „pravdi“. Ipak Josipović može biti predsjednik države, a ne Horvatić, zar ne?

Naš poznati odvjetnik Željko Olujić je u „Hrvatskom listu“, 19. studenog 2009. kaže:

Tvrditi za „Oluju“ da je etničko čišćenje s pozicije profesora kazneno-procesnog prava i nakon toga se kandidirati za predsjednika države cinizam je najgore vrste.

Ne treba biti puno inteligentan i iz ponašanja profesora Horvatića i Josipovića zaključiti tko voli Hrvatsku, a tko ne.

Zato bi njegova pobjeda na izborima značio i odgovor na upitnik dan u naslovu knjige. Slijedeća bi očito imala naslov: Nastavlja se vrijeme veleizdajnika,

S poštovanjem,, Akademik Josip Pečarić

MOJA ANKICA, ZAGREB, 2023.

Zbornik radova Četvrtog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa “O ŽRTVAMA U RATU I U MIRU” – Zagreb – Škabrnja

POSTED 9. OŽUJKA 2021. HŽD

Zbornik IV. Hrvatskog žrtvoslovnog kongresa Zagreb – Škabrnja: **O ŽRTVAMA U RATU I U MIRU**

Promocija Zbornika u rujnu, 2008. godine, tisak: Grafički zavod Hrvatske, 694. str.

(...)

III. DOMOVINSKI RAT

Josip Pečarić – HRVATSKA ŽRTVA I HAAŠKI TRIBUNAL

(,,)

<https://viktimologija.com.hr/wp/zbornik-radova-cetvrtog-hrvatskog-zrtvolsovnog-kongresa-o-zrtvama-u-ratu-i-u-miru/>

HRVATSKA ŽRTVA I HAAŠKI TRIBUNAL

Biskup Juraj Jezerinac je još u trenutku kada je iz Haaga stigla prva optužnica protiv generala Gotovine upozorio da bi Hrvatska “jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta”!

Hrvatska žrtva bila je predodređena još u trenutcima osnivanja Haaškog tribunala kada u Statutu tog sudišta nije ugrađen «zločin protiv mira», tj. «zločin agresije».

Naime, podsjetimo se da Statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidira s tzv. Nürnbernškim načelima, dakle prema Nürnbernškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Suđeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onim koji su počinili zločin protiv mira, dakle onim koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

Danas je očito da Hrvatski državni sabor nije trebao 1996. godine usvojiti Ustavni zakon o suradnji s Haaškim sudom, jer nikada u povijesti pobjednicima u ratu i to obrambenome i oslobodilačkom ratu nije suđeno van pobjedničke države. Očito je procjena bila, zbog činjenice da su na strani gubitnika bile i svjetske velesile, da treba

prihvatiti sudište, ali na samom Sudu osporiti takve nečasne namjere. Tako se postupilo u poznatom slučaju «subpoeni» o ministru Šušku, a ministar Šeparović je uspješno vodio postupak osporavanja nadležnosti tog suda nad vojno-redarstvenim operacijama oslobađanja okupiranih teritorija RH.

Međutim, nije se vodilo računa da može doći do promjene vlasti koja će omogućiti današnje sramotno ponašanje Haaškog tribunala. Naime, Hrvatski sabor je 14. travnja 2000. godine donio Deklaraciju o suradnji s Haaškim sudom, kojom je prepustio tom tribunalu nadležnost nad spomenutim oslobodilačkim akcijama. Odlučilo se na žrtvu koja pripada gubitnicima u ratu. Na žrtvu koja poništava sve ono što je hrvatski narod učinio u pravednoj borbi za slobodu i neovisnu hrvatsku državu.

Kada je stigla optužnica protiv generala Gotovine postalo je očito da Hrvatska žrtva mora postojati ili na način kako je to uradila «treće-januarska» vlast, a sprovodi sadašnja, ili onako kako je to sugerirao biskup Jezerinac.

Zašto bi baš Hrvati trebali biti ti koji bi upozorili svjetske moćnike? Zašto su oni mogli biti ti koji će se žrtvovati na način na koji je pozivao biskup Jezerinac?

Zato što su u hrvatskom narodu još uvijek vrednote i sloboda i čast i dostojanstvo i ponos. U svijetu velikih te su vrednote zamijenjene «vrednotama» kao što su tržište, novac i sl. I ne samo da su te nekad opće-ljudske vrednote opstale kod Hrvata deklarativno već su Hrvati pokazali u Domovinskom ratu da im je npr. sloboda važnija od vlastitih života. Danas teško možemo naći u svijetu narod u kome živi velika većina ljudi koji se mogu time podičiti. Oduvijek su ljudi koji su davali svoje živote za slobodu svoga naroda i svoje domovine bili najviše poštivani. Svugdje, i to ne samo u svome narodu. Naravno, i u svijetu ima ljudi koji znaju za te vrednote. Tako je, na primjer, zapovjednik NATO-a, general Clarke, rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli interesirati za generala Gotovinu: "Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki

obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina." Zato nije slučajno što je francuski vojni biskup rekao (vidjeti npr. "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) kako »se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti«. Zato je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao Hrvatsku i prva mu je poruka u Dubrovniku bila ona o vrednoti slobode.

Zato su Hrvati posebice u nemilosti kod današnjih svjetskih moćnika. Zato treba pogaziti sve hrvatske vrednote. To je i uloga i suda u Haagu i sudova u Hrvatskoj. Na to ukazuju i najnovije spoznaje o prikrivanju srpskih zločina o čemu je pisao *New York Times*, glavni tužitelj u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffrey Nice i bivši istražitelj haškog tužiteljstva povjesničar Marco Hoare Attila. A očito je da su sve veličanstvene pobjede u Hrvatskom domovinskom ratu danas kriminalizirane.

General Gotovina je u zatvoru upravo zbog onih operacija zbog kojih mu se divio general Clarke. I logično je jer je on «Olujom», zajedno sa svojom «zločinačkom organizacijom» i «svojim «zločinačkim pothvatom», spasio Bihać od još većeg pokolja od onog u Srebrenici! A nizozemski vojnici su dobili ordene za svoju ulogu u Srebrenici. Slično tomu što su kanadski vojnici dobili ordene za navodno suprotstavljanje Hrvatskoj vojsci u operaciji Medački džep, dakle operaciji kojom je zaustavljeno 738-dnevno bombardiranje Gospića!

Ali vratimo se početku rata. Da je pao Osijek, pala bi Hrvatska. Da je pao Gospić, Hrvatska bi bila prepolovljena i osuđena na umiranje. Danas su i general Glavaš i general Norac u hrvatskim zatvorima. Na suđenju generalu Norca otkriveno je da je država krivotvorila kazetu kako bi ga se osudilo. To pokazuje da su dokazi protiv njega ništavni i svugdje u svijetu bi se obustavio taj proces, a pokrenula istraga protiv krivotvoritelja. Svugdje, samo ne kod nas.

Biskup Jezerinac upozorio je svjetske moćnike ne samo zato što se nepravda čini prema hrvatskom generalu i hrvatskom narodu već i zato što je ta sramotna uloga Haškog suda pogubna i za njih same. Upravo

to potpuno iskrivljavanje uloga žrtve i agresora vremenom će njih sve više optuživati. Biskupov apel nije uslišan. Ni u zemlji ni od svjetskih moćnika.

Dapače, izmišljena je formulacija o «zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije» kojoj je cilj upravo to izokretanje uloga agresora i branitelja a samim time izokretanja svih moralnih načela na kojima je izgrađena današnja civilizacija. Zapravo, optužiti vrh državne vlasti neke zemlje da je operacija oslobađanja okupiranih područja vlastite države, dakle ono što je njihovo pravo i obaveza i po zakonima vlastite države i po međunarodnom pravu «zločinački pothvat zločinačke organizacije» je suludo. Optužiti ih da nisu oslobađali taj teritorij zbog toga već zato da bi etnički očistili taj prostor jeste plod bolesna uma. A da sramota tribunala u Haagu bude još veća u tim optužnicama i protiv Hrvata iz BiH i protiv hrvatskih generala u RH ne figuriraju samo optužnice protiv hrvatskog vojnog i državnog vrha već su u njima optužbe protiv cijelog hrvatskog naroda, s tim što je u izmijenjenoj optužnici protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka ta optužnica dana u aneksu optužbe, na što je hrvatsku javnost upozorio predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić na trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?" nedavno održanom u Zagrebu.

Horvatić je također izjavio kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zlorabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe, jer je, kako je istaknuo, glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, te kontinuirano nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva. Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena

djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti. Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zloporabom međunarodnog kaznenog pravosuđa. "Ako ta zloporaba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća", smatra Horvatić.

Dakle, i Horvatić, kao i biskup Jezerinac uz ovakav rad Haaškog tribunala vezuje riječ – sramotan. Neka mi bude dopušteno reći da moj prvi tekst o tom tribunalu ima naslov «Sramotni sud u Haagu». Tiskan je 3. ožujka 1996. godine, a po njemu je i nazvana moja knjiga iz 2001. godine!

Ali neću završiti svoje izlaganje s time već s onim što je profesor Horvatić rekao u HAZU kada je održana javna rasprava na kojoj je govoreno i o tzv. «zajedničkom zločinačkom pothvatu». Rekao je da se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Hrvatskog domovinskog rata. Dapače, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Ja bih jedino dodao da se to odnosi i na one sudove u Hrvatskoj koji su već osudili, sude ili će suditi po istom receptu hrvatskim braniteljima najzaslužnijima što danas uopće imamo svoju državu! Odnosi se na sve koji sude i osuđuju hrvatsku žrtvu. A optužnica za "zajednički zločinački pothvat" nije ništa drugo nego nastavak agresije na Hrvatsku. To je zajednički zločinački pothvat Carle Del Ponte te krugova u inozemstvu i zemlji koji se s takvim djelovanjem slažu.

LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP ŠIMUNIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

FAH IDIOT TJEDNA S PRAVNOG FAKULTETA (LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP ŠIMUNIĆ 9.)

U *Hrvatskom tjedniku* od 2. 11. 2023. opet je sveučilišni profesor sa Zagrebačkog sveučilišta FAHIDIOT TJEDNA

Ivan RIMAC, sveučilišni profesor u Zagrebu o Penavinu pozivu da u Vukovar ne dolaze oni kojima smetaju HOS i pozdrav ZDS:

'Ovo je udar na dignitet cijelog Domovinskog rata i dijeljenje rata po jednoj ideološkoj osnovi koja je već odavno trebala biti riješena. Svi znamo što je bila NDH u odnosu na Hitlerovu Njemačku i koliko je takva država jednostavno bila oblačena suradnjom s Hitlerom... Činjenica je da nas nije napala komunistička jugoslavenska vojska, nego velikosrpski moćnici koji su htjeli dominaciju Srbije nad cijelom Jugoslavijom.'

HT: Kad slušamo ovakve dubokoumne apologije okupatora, onda zaključujemo da je to jačanje digniteta zdravoga razuma kakvo je i vinulo zagrebačko sveučilište na samo dno ljestvice svjetskih sveučilišta. Općepoznato je da su Hrvate napali i počinili genocid nad njima marsovci i u Domovinskom ratu i u Drugome svjetskom ratu, a ne Titova jugokomunistička vojska.

Zaista je nevjerojatno kako doista mnogi u RH nisu svjesni da au nas napali marsovci. Tako vidim kada je u pitanju Škabrnja znaju im se i imena:

ŠKABRNJANI I DALJE NE ŽELE RAZNE PUPOVCE I NJIHOVE
SATELITE U SVOM MJESTU!

Mladen Pavković

<https://cronika.hr/2023/11/skabrnjani-i-dalje-ne-zele-razne-pupovce-i-njihove-satelite-u-svom-mjestu/>

<https://bezczure.hr/branitelji/skabrnjani-i-dalje-ne-zele-razne-pupovce-i-njihove-satelite-u-svom-mjestu/>

Tekst članka dan je u Prilozima.

Da znaju im se i imena, a prave se ljudi i ne vjeruju profesoru sa Pravnog fakulteta da su to bili marsovci.

O ulozi JNA, pardon o ulozi marsovaca u napadu na Vukovar dovoljno je pogledati nastup Stipa Mlinarića kod Dujmovića 2. 11. 2013.:

<https://www.youtube.com/watch?v=uF6QTgaE8eM>

ili pročitati (cijeli tekst je dan u Prilozima):

MLINARIĆ: CENTAR DR. IVANA ŠRETERA PODNIO JE DORH-
U KAZNENU PRIJAVU PROTIV LJUDI KOJI SU NAREDILI
RATNI ZLOČIN NAD VUKOVAROM I OKOLNIM SELIMA

<https://kamenjar.com/mlinaric-centar-dr-ivana-sretera-podnio-je-dorh-u-kaznenu-prijavu-protiv-ljudi-koji-su-naredili-ratni-zlocin-nad-vukovarom-i-okolnim-selima/>

A dobro je i pročitati:

PENAVA: DORH-U PREDANA KAZNENA PRIJAVA ZA RATNI
ZLOČIN NAD VUKOVAROM

<https://kamenjar.com/penava-dorh-u-predana-kaznena-prijava-za-ratni-zlocin-nad-vukovarom/>

i

I NAKON TOLIKO GODINA, ZA MUČKI SMAKNUTE ŽRTVE
VUKOVARA NEMA ODGOVORNIH: 'OFICIRI JNA SU SVE
ZNALI'

<https://www.dragovoljac.com/index.php/nikad-zaboraviti/37225-i-nakon-toliko-godina-za-mucki-smaknute-zrtve-vukovara-nema-odgovornih-oficiri-jna-su-sve-znali>

A onda još u *Hrvatskom tjedniku* pišu o položaju Zagrebačkog sveučilišta na ljestvici svjetskih sveučilišta.

Strašno, zar ne?

A tako dobrih 'znanstvenika' tamo imamo.

Pogledajmo.

Kako stoji kolega Rimac na svjetskim listama?

U scopusu: 20 članaka, 215 citata, h-index 5.

U wosu, nisam siguran jesam li ga dobro razvrstao od ostalih s istim prezimenom i inicijalom, ali recimo da je: 14 članaka, 169 citata, h-index 4.

U istom broju *Hrvatskog tjednika* je FAH IDIOT **Hrvoje KLASIĆ**, profesor na zagrebačkome Filozofskom fakultetu o plakatu za Vukovar: *'Penava nema hrabrosti reći da se ponosi ustaštvom i da zato stavlja slovo U, nego ih simbolički pokušava vratiti kroz pozdrav Za dom spremni, predstavljajući ga kao stari hrvatski pozdrav... Radi se apsolutnoj provokaciji i kukavičluk koji jasno pokazuje da se ne radi o patriotima i domoljubima, bez obzira kako im se stranka zvala, nego o osobama kojima nije stalo do časti i ugleda Hrvatske koji svojim ponašanjem sramote ovu državu dugi niz godina...'*

HT: Kласić nema hrabrosti reći da se ponosi partizanskim genocidom nad Hrvatima i da se nadahnjuje Titovim koljačima i obućarima o kojima piše kao o državnicima.

Klasić je više puta bio FAH IDIOT TJEDNA, a njegov znanstveni opus je slijedeći:

Scopus: 3 članka, 4 citata, h-index 1;

Wos: 3 članka, 2 citata, h-index 1.

U mojim ranijim popisima FAH IDIOTA ponajbolji je bio Ivo Goldstein poznat i kao Ivo Drobilica. Još 22. 8. 2023. sam uspoređivao njegove i moje brojke:

Scopus:

Ja: članci 812, citati 7627, h-index 37

On: članci 9, citati 19, h-index 2

WoS:

Ja: članci 817, citati 6840, h-index 34

On: članci 11, citati 5, h-index 1

Jasno je da političari i u medijima vjeruju da su bolji znanstvenici oni kojima su ove brojke manje, pa je jasno zašto su takvima mediji širom otvoreni, zar ne?

Valjda tako misli i znanstvenik Goldstein, za koga jedan od ponajboljih hrvatskih povjesničara prof. dr. sc. Josip Jurčević kaže da ga ne treba smatrati znanstvenikom, jer je svojevremeno umislio da može postati redoviti član HAZU. Uspio je dogurati i do Izborne skupštine i nikad u povijesti HAZU nitko nije dobio manje glasova od njega. A tada mu je tata, poznati POVJESNIČAR AMATER bez nekakve škole bio posebni savjetnik predsjednika Vlade RH.

Uvijek veseli vidjeti kakvi su doista znanstvenici koji se bave politikom ili su u 'znanstvenom' radu sluge politici.

Sjećam se da sam tako uspoređivao i sebe s bivšim Predsjednikom RH prof. dr. sc. Ivom Josipovićem. Dio te prepiske je dan u knjizi:

J. Pečarić, Dopisivanje s Lili Benčik, dragovoljac.com, 2021.:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/28736-lili-bencik>

Počelo je mojim pismom:

- **From:** Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Sent: Monday, November 15, 2021 9:25 AM
To: lili bencik
Cc: Ivo Josipović <ivo@josipovic.net>;...

Poštovana gđo Benčik,

Ja se nadam da drug prof. dr. sc. Ivo Josipović smatra da sam i ja u 'ustašiji'. Bio bih doista nesretan da me ne smatra takvim.

Uvijek se smijem i ja i moje kolege kada usporedimo njegov opus kao znanstvenika s mojim.

Pogledajte npr. u Scopusu:

IVO JOSIPOVIĆ:

Scopus: publikacija: 3, citata: 10, h-index: 2;

JOSIP PEČARIĆ

Scopus: publikacija: 771, citata: 6271, h-index: 34.

Inače vidim da je on napredovao. Kao Predsjednik RH nije imao dovoljno da bi kod mene doktorirao (ako se dobro sjećam tada je imao

jedan rad i to iz glazbe, a profesor je bio na Pravnom fakultetu), ali sada s 3 publikacije mogao bi već biti i docent.

Čestitam mu na napretku.

Sve vas lijepo pozdravljam.

Akademik Josip Pečarić

P. S. Obično pitam kolegu oko podataka s tih znanstvenih mreža. Tako sam pitao i za velikog znanstvenika IJ:

Poslao mi je link uz komentar:

A jesi našao s kim ćeš se uspoređivati :)

Ovo mu je Scopus

<https://www.scopus.com/authid/detail.uri?authorId=36682415300>

Sada vidim da je dobro što imam te podatke i za Iva Josipovića jer očito njegov kolega koji vjeruje da su marsovcu napali Hrvatsku ima nekoliko puta više radova od njega.

Očito ga je pogodila činjenica da sam se tom usporedbom narugao njegovom znanstvenom opusu pa je Josipović odgovorio.

Prepiska je doista zanimljiva i trebali bi je pročitati. Na kraju je on konstatirao:

- Subject: – RE: Dr. Ivo Josipovic - nije moj brat u Kr*
- Date: – Mon, 15 Nov 2021 23:14:25 +0100*

Poštovani akademike Pečariću,

Cijenim vaš doprinos znanosti. Ne cijenim vaš ustaški gard. Na žalost, za nas laike, poznatiji ste po njemu, nego po vašim, uopće ne sumnjam, velikim znanstvenim rezultatima. Eto, i Wikipedija je prepoznala po čemu ste najčuvaniji, po negiranju holokausta i desničarenju. Ja osobno ne mogu procijeniti vaš doprinos znanosti, ali, ponavljam, poštujem ono što sam čuo o vašim dostignućima. Naravno, ni vi nemate pojma o pravu, pa bi bilo pristojno da ne klepećete o onome što ne znate.

Ivo Josipović

U svom odgovoru sam mu objasnio zašto je on pravnik klepetalo:

- Subject: – Re: Zahvala znanstveniku prof. dr. s Josipoviću*

- Date: – Mon, 15 Nov 2021 23:47:53 +0100
- From: – Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
- To: – ivo@josipovic.net, Lili Bencik'
- CC: – predsjednik@predsjednik.hr
<predsjednik@predsjednik.hr>,
predsjednik@sabor.hr <predsjednik@sabor.hr>
predsjednik@vlada.hr <predsjednik@vlada.hr>
Kabinet Predsjednika <kabpred@hazu.hr>

Poštovani druze profesore,

Da ste pitali kćerku i dali joj da pročita ono što je gđa Benčik komentirala rekla bi Vam da nije inteligentno pozivati se na Wikipediju :)

Sigurno bi Vas upozorila da se ne hvalite pravom jer je na čelu HNES-a, koji Vas je osudio za etičku veleizdaju, prof. emeritus Pravnog fakulteta.

Dakle postoje profesori Pravnog fakulteta koji misle da se u pravu takvi da mu i mi koji nismo u tome možemo suditi.

Bilo je i drugih pravnika koji su potpisali presudu HNES-a. Jedan od njih je jedan od najvećih kolumnista u RH i izuzetan odvjetnik koji je zastupao optužbu prof. Tomca i prof. Jurčevića protiv Vas, a Vi ste - znajući da ste nemoćni u srazu s Hodakom - iskoristili to što ste bili Predsjednik i pobjegli od toga. Kolege suci su Vas tada spašavale da ne bi svi vidjeli Vašu stručnost:)

Drago mi je što ste ipak nešto naučili u odnosu na prvi Vaš e-mail, pa Vaš smiješan znanstveni rad više ne spominjete.

Napredujete i što vidim počinjete razlikovati da je bolje biti na listama u Stanfordu nego biti znanstvenik tipa Mesića, i da ne ponavljam imena drugih Vaših kolega iz akademija znanosti i umjetnosti čiji ste član.

Nisam ni mislio da Vi možete cijeniti moj ustaški gard. Da gledate hrvatske emisije na 'manjim' televizijama znali bi i za moju priču kako nas Srbi dijele na Ustaše i Srpske slugu. A ja - to već mnogi znaju u RH - ne volim biti sluga!

Kćer Vam može objasniti što u toj podijeli znači činjenica da Vi predlažete - kao Predsjednik RH - da se povuče Tužba za genocid protiv Srbije, a onda Sud ipak presudi onako kako jeste. Ona bi Vam sigurno znala objasniti da Vaš prijedlog više odgovara Srbiji koja je izvršila naci-fašističku agresiju na RH od Presude tog Suda. Moj dojam je da to razumije i malo dijete, a ne moja kolegica koja je ipak završila fakultet koji mogu završiti oni koji znaju i da postoji nešto što se zove logika!

Trebam li Vam spomenuti da je i Predsjednik APZH-a prof. dr. sc. Željko Horvatić više cijenio moje mišljenje u svezi sa Sudom u Haagu od Vašeg. Zajedno smo sudjelovali i na znanstveno-stručnom skupu o našim generalima u Haagu. Vaše 'stručno' mišljenje bilo je suprotno od moga, a ako niste znali za Vaše je u konačnici ustanovljeno da je bilo najobičnije KLEPETANJE.

Kćerka Vam može objasniti da će svatko iole inteligentniji iz svega toga zaključiti da lupetate/KLEPETATE o onome što bi po tituli trebali najbolje znati.

A lijepo sam Vam objasnio da je pitate.

Šteta.

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Pisao sam još PRAVNIKU – KLEPETALU, ali odgovora nije bilo.

U prepisci sam mu i spomenuo kako sam prijatelj s nizom pravnika koji su izvrsni u logici. O nekima sam napisao i knjige.

Šteta što ranije nisam više citirao rubliku FUSNOTE ZA FAH IDIOTE iz Hrvatskog tjednika. Sigurno je i Josipović bio čest gost.

Ali vratimo se fah idiotima iz novog broja Hrvatskog tjednika. Tu su još na temu kolone sjećanja u Vukovaru:

Milorad PUPOVAC o Penavinu pozivu da ne dolaze u Vukovar oni kojima smetaju HOS i Za dom spremni: 'Znamenja koja su povezana s pokretom koji je iza sebe ostavio historijsko zlo u obilježavanje toga grada je povreda pijeteta. Pretvaranje Dana sjećanja na žrtve Vukovara

u predmet političke kampanje i nadmetanja također je povreda tog pijeteta.'

HT: Iz njegove perspektive, HOS je doista zlo - za četničke političke snove njegove braće i njega. Iz naše, na žalost, nedovoljno *zlo* da te snove riješi za sva vremena.

Milorad Pupovac ima u Scopusu: 1 članak, 0 citata i h-index 0.

Vjerovali ili ne! Tko ne vjeruje neka pogleda:

<https://www.scopus.com/authid/detail.uri?authorId=57034162300>

Da stvar bude bolja, taj jedini rad u Scopusu je o shizofreniji:

How many contexts are there in schizophrenia? An analysis of a schizophrenic patient's discourse

[Koliko konteksta ima u shizofreniji? Analiza diskursa osobe koja boluje od shizofrenije].

Tomo MEDVED, ministar branitelja o Penavinu pozivu da za Dan sjećanja u Vukovar ne dolaze oni kojima smeta HOS i pozdrav Za dom spremni: 'Mjesto HOS-a je sa svim postrojbama Hrvatske vojske i policije s hrvatskim braniteljima, baš onako kako je to bilo svih ovih godina... Nezamislivo je da se bilo kome ograničava odavanje počasti žrtvama Domovinskog rata...'

HT: Samo je u Kninu zamislivo da 5. kolovoza Vi i vaš 'komandant', glasoviti zapovjednik kroasanske pariške bojne, zaustavite HOS-ovce i ne dopuštate im dolazak na proslavu.

Andrej PLENKOVIĆ, predsjednik Vlade RH, nakon saborskoga izvješća o stanju nacije koje se nije čulo jer je oporba lupala po klupama: 'Nakon ovoga očekujem apsolutnu pobjedu na izborima!'

HT: Ako nastavite hapsiti i zatvarati hrvatske navijače, sigurno ćete odnijeti apsolutnu pobjedu na izborima – za izdajnika stoljeća.

Mate GRANIĆ, nekadašnji ministar vanjskih poslova, komunist, a sada Plenkovićev savjetnik, o glasovanju Hrvatske u UN-u protiv Deklaracije o primirju u Gazi.

„To je snažan državnički potez... Mi smo se svrstavali uz našeg saveznika SAD koji je omogućio završetak rata u BiH, a bez toga ne bi bilo ni Oluje.”

HT: Očenašek čuven po tri polovice u korupcijskome skandalu „*pola, meni, pola Bagi, pola tebi*“ doista je šampion u rektalnome alpinizmu. Ako smo se sada svrstali uz našega saveznika SAD-a, bez kojega ne bi bilo *Oluje* (što nema blage veze s istinom), onda smo se zacijelo i kupnjom francuskih vojnih zrakoplova svrstali uz SAD, zar ne?

Mate Granić na Scopusu ima 40 članaka, 259 citata i h-index 7.

Blizak je bivšem rektoru Damiru Borasu koji ima 31 članak, 157 citata i isti h-index 7.

Za usporedbu moja kćerka koja je uz Borasovu pomoć dugo bila bez posla i sada je na pola radog vremena ima 64 članka, 447 citata i h-index 12. Naravno i njoj i Borasu mentor je bio prof. dr. sc. Miroslav Tuđman koji je predložen za profesora emeritusa 2017. kada je rektor bio Boras, a umro je 2021., kada je rektor još uvijek bio Boras i nije izabran za profesora emeritusa.

A svo troje Granića, Borasa i moju kćerku vjerovali ili ne može se povezati s onom čuvenom pričom o tri polovine Mate Granića.

Ira PAYER, dizajnerica, o vukovarskome plakatu: 'Taj plakat ne govori jezikom dizajna, već jezikom toksične politike.'

HT: Dizajnerica ne govori jezikom dizajna, nego jezikom toksične politike i mržnje prema Vukovaru i Hrvatskoj!

Moji komentari ovih događanja oko kolone sjećanja išao je u znaku dva citata:

„*Da nije bilo HOS-a, Vukovar bi pao već u rujnu mjesecu.*“

(Siniša Glavašević, studeni 1991.)

„*Pustite da prvo prođu Hrvati*“

(Redar koloni Vlade u Vukovaru 2013.)

Mnogima je poznato kako ja ne volim biti sluga, pa valjda i nije neobično što mi se gadi taj sluganski mentalitet. A kod nas takve biraju na primjer u Vijeću za domovinski pijetet:

VIJEĆE ZA DOMOVINSKI PIJETET PROTIV PENAVINO
PLAKATA, A ISTICANJE HOS-A I BILO KOJE POSTROJBE
SMATRAJU NEPRAVEDNIM

<https://narod.hr/hrvatska/vijece-za-domovinski-pijetet-protiv-penavinog-plakata-a-isticanje-hos-a-i-bilo-koje-postrojbe-smatraju-nepavednim>

Kako ih nije sramota negirati jednog Sinišu Glavaševića koji je još u studenom 1991. ISTAKAO HOS-ovce!

Oni sebe stavljaju ispred Siniše Glavaševića. Da imaju imalo ljudskosti u sebi odmah bi se povukli iz tog vijeća!

<https://bezcenzure.hr/branitelji/reagiranja-sluga-svjetskih-mocnika/>

Možda će razumjeti o čemu govorim ako samo pročitaju neto o njemu.

Evo i danas:

<https://narod.hr/kultura/4-studenoga-1960-sinisa-glavasevic-roden-legendarni-ratni-izvjestitelj-iz-vukovara>

Zapravo, dovoljno je o svemu pročitati uvodni komentar glavnog urednika *Hrvatskog tjednika* Ivice Marijačića koji dajem u Prilozima.

Moj propust je što i u ranijim tekstovima nisam dao podatke o znanstvenicima koje spominjem kao fah idiote. Evo za neke od njih naprimjer sa Scopusa:

Žarko Puhovski: 1 članak, 1 citat i h-index 1;

Željko Jovanović: 20 članaka, 82 citata i h-index 6.

Sjećam se da mi je o Jovanovićevo znanstvenom radu pisao svojevremeno dr. sc. Josip Stjepandić:

... Jovanoviću (15 radova u znanstvenoj bazi Scopus), Mornaru (19), Pusički (1), Grčiću (2), Josipoviću (1), Kregaru (2), Flegi (0)...

Jovanović je objavio 6 radova u vrijeme dok je bio ministar!? Pa to nije radio niti njegov uzor Stipe Šuvar!?

Glas Brotnja, 24. 4. 2015.

Kamenjar.com, 24. 4. 2015.

Ovaj naš fah idiot odigrao je ključnu ulogu u napadu na Josipa Šimunića – vidjeti tekst u Prilozima.

Kad pogledaš znanstvene rezultate ovih naših fah idiota jasno je zašto su se dali u politiku. To jedino nije jasno za gradonačelnika Splita. **Ivica Puljak** ima na Scopusu 1430 članaka, 88998 citata i h-index 123.

Neobična mi je bila činjenica da Puljak ima na Scopusu toliko radova, a nema ga na listi najutjecajnijih hrvatskih znanstvenika Sveučilišta u Stanfordu:

<https://www.srednja.hr/faks/izasla-je-lista-najcitiranijih-znanstvenika-na-svijetu-na-njoj-i-brojni-profesori-s-hrvatskih-fakulteta/>

Na toj listi koja se radi po Scopusu ja imam daleko najviše radova 801, a Puljak koji nije na toj listi ima 1430. Neobično, zar ne?

Pogledao sam listu njegovih radova na HZB-u i za prvi ustanovio da ima više od 200 koautora.

Možda nije zadovoljan biti u tako velikim grupama od po više od 200 koautora kakva mu je većina članaka. Kod nas u matematici bi mu dijelili rad s brojem autora. Možda je problem u tome, jer bi mu se tako računalo nešto više od 7. Ipak valjda bi mu trebalo biti važnije što se radilo o značajnim otkrićima što je ipak bolje nego biti fah idiot.

(Ipak provjeravam kod poznatih kolega u Splitu:

„To su CERN radovi sa po 500 autora koje objavljuju kako mjere i rade pokuse na dnevnoj bazi.“)

S druge strane **Davor Božinović** je doktor znanosti, ali na Scopusu nema nijedan rad.

Toliko o našim znanstvenicima FAH IDIOTIMA.

Josip Pečarić

THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.:

JOSIP PEČARIĆ

26. srpnja ·

MOJI PRIJATELJI STANKO I MARKO

Koliko li domoljubnih pjesama imaju moji dragi prijatelji Stanko Šarić i Marko Perković Thompson. Zato mi je bilo drago vidjeti na portalu direktno.hr tri teksta o njima:

NIJE LAKO, ALI PREŽIVJELI SMO'

Što se zapravo dogodilo sa Zlatnim dukatima i Škorom: 'Ne znam je li se šalio ili to stvarno mislio'

<https://direktno.hr/.../sto-se-zapravo-dogodilo-sa.../>

PREMIJERA PJESME NA CMC TELEVIIZIJI

Točno u podne miljenik Hrvata podigao temperaturu: Objavljen spot kojega su svi čekali

<https://direktno.hr/.../tocno-u-podne-miljenik-hrvata.../>

'NEMA ZABRANJENOG DIJELA'

Thompsonov tim reagirao na podmetanja o zabrani: 'Razlog znaju samo oni koji su to izmislili'

<https://direktno.hr/.../thompsonov-tim-reagirao-na.../>

Na mom facebooku najviše lajkova ima slika Ankičina slika s Markom i sa mnom. Sliku nam je poslao Marko a napravljena je na Svečanoj večeri Međunarodne konferencije „Mathematical inequalities and

applications, Zagreb 2018.“ u povodu 70. obljetnice mog rođenja. S Draženom Žankom njih dvojica su bili moji posebni gosti.

Žanko nas se bio izgubio u trenutku kada smo se Ankica i ja slikali sa Stankom, Markom i našim kćerkama:

Kao i prva Markova i ova je danas u knjizi

J. Pečarić, *Moja Ankica*, Zagreb, 2023. str. 667.

Posebno je zanimljivo da se s Markovim povratkom ponovo pojavila neistina oko ovaj put njegove najnovije pjesme. S Markovim povratkom poklopila se i nova 'priča' o ZDS i dubrovačkim gradonačelnikom.

Je li to povezano? Neke nove direktive gazda naših političara? Tko bi to znao.

Umjesto toga, evo mog izlaganja s Okruglog stola iz 2011 koje je objavljeno i u mojoj knjizi

HAJKA NA THOMPSONA iz 2012. kao prvi tekst u poglavlju „Thompson kao inspiracija“ jer je i danas Thompson naša inspiracija:

Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a (1/2)

Objavljeno: 12. svibnja 2011.

Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a (1/2)

"Jučer gledam sliku naroda, baca cvijeće po herojima..."

Dozvolite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim, a posebno gospođu Ankicu Tuđman i obitelj Tuđman.

Za razliku od drugih sudionika ne mogu se zahvaliti organizatorima na pozivu za sudjelovanje na ovom Okruglom stolu. Naime, spadam među one ljude koje bi mogli definirati kao razočarane optimiste. A takvi su najopasniji za uspjeh onih stavova koje inače zastupaju. Zato sam prestao javno nastupati. Bolje se sam maknuti, nego da me vi maknete s govornice, zar ne? Međutim postoje neki "zločesti dečki" kojima ne mogu ništa odbiti. Oni, zapravo žele da me vi maknete s govornice.

Prvi od njih je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman koji me je pozvao na ovaj Okrugli stol. Drugi je Mate Kovačević koji je tražio da sakupim sve svoje tekstove o Sudu u Haagu. Tako će knjiga "Rasizam Suda u Haagu" biti promovirana početkom lipnja.

Ovaj Okrugli stol se naziva "Pamćenje i suverenost". Čini mi se da već sam naslov prve sekcije mog izlaganja puno govori o toj temi.

Za "dva dana" od "naroda nade" do naroda bez ponosa i dostojanstva Ivica Marijačić u "Hrvatskom listu" od 5. svibnja 2011. kaže:

"Velika prijevara i velika izdaja ostat će dugo mračna mrlja na savjesti svih onih koji su to dopustili. Je li narod svjestan jedne desetogodišnje izdajničke politike, je li se pokajao što je birao i održavao izdajnike na vlasti, je li taj narod svjestan i vlastite odgovornosti u tome smislu. Tko zna, ..."

Zapravo, kao da je Marijačić pogodio smisao moga predavanja čiji je naslov samo polovina jedne strofe pjesme Marka Perkovića Thompsona Kletva kralja Zvonimira:

Jučer gledam sliku naroda
baca cvijeće po herojima
a već sutra pobjednike sude
prodaše ih za Judine škude

Zapravo je nevjerojatan fenomen takve promjene u jednom narodu, kako Thompson to simbolički kaže u dva dana: Od najponosnijih ljudi do onih koje se može gaziti kako god hoćeš i koji na izborima biraju one koji to svima omogućavaju a i sami ih gaze. Od onih koji se ponose svojim herojima, do onih koji najbolje među sobom prodaju za judine škude onima koji će im suditi tako da do kraja zgaze i posljednju trunku ponosa u njima samima.

Možemo li uopće reći da smo ljudi ako nemamo ponosa? Je li moguće da je najveća zasluga jedinog hrvatskog predsjednika akademika Franje Tuđmana što je od Hrvata načinio ljude? Pa dok je trajalo – trajalo je!

Još 1996. g. pisao sam:[1]

Da, očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi nego ljudska prava. Nama je problem što je u Rusiji pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtno kazne. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne recimo donositi silne rezolucije o tome da se neće priznati rezultati etničkog čišćenja. a onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti. Naravno, u BiH. U

Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava - etničkim čišćenjem.

Ponosan, kakvi smo tada skoro svi bili, završio sam taj tekst riječima: Dolazi vrijeme kada će, kao kod nas Hrvata, ljudi biti u prvom planu. I na to nas upozorava Sveti Otac. Kada srednjoeuropske vrijednosti postanu ideal imat ćemo drugačiju Europu i svijet. A to će biti tim prije što to shvate i sve srednjoeuropske zemlje. To će biti kad, npr., Njemačka shvati kako ne treba klečeći čekati da uđe u Savjet sigurnosti UN-a, već se treba okrenuti Srednjoj Europi. Kako treba pomoći u spriječavanju povratka ideologiziranih društava na ovim prostorima, i tako da primjer cijelom svijetu. Jedino takova jedinstvena Europa je i moguća. Nikakva drugačija. Europa u kojoj će ljudi biti važniji od ljudskih prava. Europa u kojoj će ljudska prava biti nešto što proizilazi samo po sebi iz ljubavi prema ljudima.

Nisam samo ja tako mislio. Više puta sam upozoravao kako je bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekavši[2] da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Jednom mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kačunko:

«Evo sto sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznavao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe..." Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne

mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»

I Svetom ocu Ivanu Pavlu II. mi smo bili narod nade. To nam je i sam poručio kada je za svoj stoti posjet izabrao baš posjet narodu nade. A prva poruka, ona u Dubrovniku, bila mu je ona o slobodi.

A kao narod nade sigurno nismo dragi svjetskim moćnicima. Njima svakako ne odgovara svijet kakav bi želio naš Papa, sada već blaženik! Zato sam još 1992. godine u Australiji upozoravao tamošnje Hrvate da će svjetski moćnici vidjevši da nisu uspjeli kroz velikosrpsku agresiju na Hrvatsku, preći na ono što je uvijek prolazilo kod našeg naroda: zavadi pa vladaj!

A pet godina kasnije govorio sam:[3]

Da, što znači to - rat je gotov. Kakav rat? Oružani jest gotov, ali u tom ratu znaš tko ti je neprijatelj. A danas je na djelu hladni, "prljavi" rat protiv Hrvatske. Jer upravo je to ono o čemu govori i Davor Stier. Rat u kome ne znaš s koje strane i tko će te napasti. Sada je potrebna sva hrvatska pamet za obranu hrvatske države. I jedinstvo. Pa najnoviji događaji u BiH su pokazali koliko je zaista prljav rat koji je uperen protiv hrvatskog naroda. Ono što nisu Srbi i Muslimani postigli u ratu, međunarodna zajednica im pokušava ostvariti "izbornim inženjeringom", i tako uništiti opstojnost Hrvata u BiH. U stvari ta vrsta rata protiv Hrvatske i Hrvatstva traje svo vrijeme.

Da se mnogo toga nije promijenilo s priznanjem Hrvatske u njihovoj politici, moglo se najbolje uočiti u Australiji te iste 1992. Sjeća li se još netko priče o Predsjednikovom avionu. Ona se prije mogla čuti u Australiji, nego u Hrvatskoj. Tamo su prije, nego u Hrvatskoj, počele

priče o Predsjednikovoj kući. Sve sam lopovluk do lopovluka. Odmah se vidjelo i čemu te priče. Sve manje i manje novaca se skupljalo za pomoć Hrvatskoj. Mnogima je to bio i dobar izgovor da ne sudjeluju u prikupljanju pomoći za Hrvatsku. Ali na veliku žalost svih koji su vodili i vode dan danas specijalni rat protiv Hrvatske - nisu uspjeli spriječiti ni "Oluju", ni "Maestral", ni "Hrvatsko ljeto". Dapače, nisu znali sami razriješiti to što su zakuhali u BiH pa su to morali učiniti hrvatski vitezovi! A Australija je članica Commonwealtha! Jasno je da Englezi imaju itekako puno mogućnosti u "svojoj" državi laganije i jednostavnije raditi na razbijanju jedinstva među Hrvatima, nego što oni i njima slični to mogu u Hrvatskoj. Poznato je kako je UDBA imala mnogo svojih suradnika i među Hrvatima, a bila je itekako povezana s odgovarajućim organizacijama u zemljama koje su bile, i još uvijek jesu, protiv Hrvatske! Oni i danas djeluju i u Australiji i u Hrvatskoj. I dok se u Hrvatskoj zna što radi na primjer Soros, u Australiji su mogućnosti otkrivanja takvog subverzivnog djelovanja među našim ljudima mnogo teže. Pogrešno je takav utjecaj pripisivati samo žutom tisku u Hrvatskoj. Pa i mnoge od tih tiskovina su izravno plaćene od istih nalogodavaca i sprovode njihove interese!

A na predavanju "Sramotni sud u Haagu" u Dubrovniku, 7. studenog 2002.:

Zato je pravo pitanje je li hrvatska vlada tijekom Domovinskog rata ili bar u vrijeme stvaranja Suda u Hagu mogla reći svjetskim moćnicima istinu. A to je da su oni suodgovorni u velikosrpskoj agresiji i genocidu na hrvatski narod. Pače, Srbi i njihova agresija su vjerojatno bili samo oružje u njihovim rukama u borbi za njihovo čedo – Jugoslaviju, a ta njihova borba traje do dana današnjeg. Oni nisu odustali od toga i kada je velikosrpski agresor poražen.

I danas, poslije presude generalima u Haagu, očito je da su svjetski moćnici, dakle oni koji nisu željeli i još uvijek je ne žele, u svemu uspjeli. Teže nego što su očekivali – ali uspjeli su! Uspjeli su toliko da nam se s pravom svi smiju i rugaju. (Zar zapravo nisu ruganje "pohvale" bivšeg američkog veleposlanika u Republici Hrvatskoj Petera W.

Galbraitha što smo jedina zemlja u svijetu koja je izručila generale pobjedničke vojske da im se sudi.)

Kako je to moguće?

Tehnologija koju su u tome koristili svjetski moćnici odavno je poznata. Opisao je Sun Tzu. [4] U nizu svojih članaka, pa i na ovim okruglim stolovima, upozoravao sam na njegove riječi:

"Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate."

A ljudi koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije ima u Hrvatskoj puno. Na to su nas upozoravali i Šenoa i Matoš i Šegedin i Tuđman (Šenoa - tvrdeći da Hrvati znaju biti samo sluge, i Matoš - tvrdeći da Hrvati imaju više izdajica nego svi ostali narodi Europe zajedno, Šegedin je bio šokiran činjenicom da među Hrvatima ima tako mnogo pojedinaca koji strasno mrze svoj narod, a Tuđman govoreći o 20 posto onih koji ne vole Hrvatsku).

Međutim, izdajica ima svugdje, ali Hrvati im prepuštaju cijelu zemlju i sebe same na milost i nemilost. Među takvima biraju i predsjednike države. Zato sam i konstatirao da je akademik Franjo Tuđman jedini hrvatski predsjednik. Imamo još dva predsjednika RH, ali za njih se nipošto ne može koristiti pridjev "hrvatski"! Zato sam prilikom javnih nastupa volio reći kako su Englezi ukinuli smrtnu kaznu za sve zločine osim za zločin veleizdaje. A Hrvati takove biraju za predsjednike. Barem dva puta!

Zapravo, još sam te daleke 1992. godine upozoravao na nešto slično naše ljude u Australiji. Već na prvom susretu s nekim našim istaknutim ljudima u Melbourneu upozorio sam ih, kroz šalu, na nas - Hrvate iz domovine:

Znate, svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže.

I sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. Onda odem pred ogledalo i pljunem u njega.

Takovih mojih nastupa sjeća se i gosp. Zdenko Maričić iz Geelonga koji piše u Vjesniku od 22. veljače 1994. god.:

"Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj, Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti "ideojugoslavenčića" koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgčnih Hrvata, strpljivo je skriven negdje u malom mozgu".

Nekoliko godina kasnije upozoravao sam ih kroz tzv. "Sindrom zoološkog vrta" (prilikom gostovanja na hrvatskim radio programima u Melbournu, Adelaidu, Sydneyu):

Ne zaboravimo da je u skoro svim bivšim komunističkim zemljama sada na djelu povratak komunista na vlast. To je ono što ja nazivam "sindromom zoološkog vrta". Naime, životinja koja je predugo bila u kavezu, puštena iz njega, nije sposobna sebi sama pribaviti hranu. I zato se želi vratiti u kavez. Jer, tamo je hrana redovita. Istina, sve je manje ima i sve je gora. Ali ima je! Upravo se to dogodilo u Mađarskoj i Poljskoj. A glasovanje u Zagrebu pokazuje da se može desiti i kod nas. (O tome je predsjednik Tuđman i govorio na proširenom sastanku Vjeća obrane i nacionalne sigurnosti, baš u vrijeme mog boravka u Australiji. A kroz pozive za povratak u domovinu vidljiva je moja bojazan da Hrvati u domovini neće sačuvati domovinu:

U borbi za sutrašnju Hrvatsku Vaš udio kroz Vaš povratak je od izuzetne važnosti. Povratkom Vas, dakle ljudi neopterećenih "sindromom zoološkog vrta", i vašeg kapitala, sudbina Hrvatske bit će zauvijek riješena. Imat ćemo hrvatsku Hrvatsku. Hrvatsku u kojoj će hrvatski interes uvijek biti najveća svetinja. U ratu su mnogi naši ljudi dali ili bili spremni dati svoj život za Hrvatsku. To su bili uglavnom ljudi iz domovine. U borbi za sutrašnju Hrvatsku Vi morate na sličan način riskirati mnogo više nego do sada. Dobit ćemo i tu bitku, a onda će te upravo vi biti i najveći dobitnici. Zato ću vam i ja reći: Vraćajte se!!

Međutim, čini se da je prva hvalevrijedna raščlamba o podjeli koja postoji u hrvatskom narodu, a zbog koje je moguće sve ovo što nam se događa, dana nedavno u tekstu akademika Pavla Pavličića.[5]

Južna I sjeverna Hrvatska

Zapravo o tekstu akademika Pavličića piše Domagoj Barić:[6]

Vijenčev tekstopisac najprije napominje da se hrvatski jug i sjever razlikuju u shvaćanju sebe, ali i svoga odnosa prema velikome svijetu. Pavličić potom zaključuje da se južna Hrvatska "sama sebi sviđa", dok sjeverna u to "baš nije sigurna", 'Južna je Hrvatska svagda spremna da se sa svijetom mjeri i uspoređuje, pa često i da zaključi kako je od toga svijeta bolja', piše on, dok je 'na sjeveru posve suprotno: polazi se od pretpostavke da je svijet bolji od nas, a ako nije baš, da je veći i jači, pa da zato moramo paziti da mu ugodimo i još više da mu ne idemo na živce' (možda bismo, s obzirom na raspoloživu izbornu i drugu empiriju, mogli rabiti i dvojstvo sjeverozapad-jugoistok?)

I tu je već Pavličić s ponašanja u (popularnoj) kulturi prešao na kulturu, društvo i povijest u cjelini. 'Južni je svjetonazor – da pojednostavimo stvari – aktivan, dok je sjevernjački pasivan', kaže on. Dok južni Hrvati prihvaćaju takav 'aktivan stav', sjeverni Hrvati sebe i svoju zemlju ne shvaćaju 'kao subject, nego kao objekt'.

Iz toga, kaže dalje, proizilazi i međusobno nerazumijevanje i čuđenje. 'Samopouzdanim južnjacima izgleda sjevernjačka rezerviranost kao mekušstvo i kukavičluk', piše Pavličić. 'Rezerviranim sjevernjacima izgleda južnjačko samopouzdanje kao bahatost. Ne treba govoriti da je i jedno i drugo krivo'. Iako, dakle, autor i sam upozorava na opasnost od pojednostavljivanja, on se na kraju jasno opredjeljuje.

'A ipak kad bi se moralo birati, ja bih uvijek izabrao južnjački stav', zaključuje Pavličić, pisac koji je uvijek politiku tek potihom 'puštao u svoju butigu', ne ostavljajući pri tom nikad dvojbi o kakvoj je politici riječ. 'Ne samo zato što je (takav stav) dostojanstveniji i produktivniji, nego i zato što je u manjini: sjevernjaka ima više nego južnjaka, a i glavni grad nalazi se na sjeveru, pa cijela država pati od sjevernjačkih slabosti. A meni se čini da ovoj zemlji najviše nedostaje upravo samopouzdanje, upravo volja da se bude subject, a ne objekt'.

(...)

Istina, uvijek je – i u proteklome desetljeću hrvatskoga novoga potčinjavanja – bilo onih koji su, kao i Pavličić, rado priznavali: vi ste bolji Hrvati od nas. Tako je, recimo, akademik dr. Josip Pečarić, veliki hrvatski matematičar, 17. prosinca 2003. godine usred tog Zagreba od čijeg sjevernjaštva, prema Pavličiću, 'pati cijela država', na promociji svoje knjige 'Hercegovac iz Boke' sebe proglasio Hercegovcem, iako je porijeklom Bokelj. 'Volim Hrvatsku kao Hercegovci', uzviknuo je, 'jer više od toga nije moguće'.

Doista sam često pisao o Hercegovcima, pa otud i knjiga koju spominje Domagoj Barić. Međutim, još prije mene o Hercegovcima je knjigu napisao Joško Čelan. O toj knjizi govorio sam na predstavljanju u Zagrebu. [7]

Iz tog teksta izdvojit ću što je o Hercegovcima rekao veliki hrvatski književnik, akademik Slobodan Novak:[8]

A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov intervju u Hrvatskom obzoru, moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije o bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina u Zagrebu, Splitu i Rijeci – nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju.

Zar se ove riječi akademika Novaka najbolje ne ocrtavaju na generalu Slobodanu Praljku, koji je u Haagu u obrani hrvatske države učinio više nego sve hrvatske vlasti od 2000-te naovamo? Prijetili su mu Sudom u Haagu još od 1995. godine, U kolovozu 2001. tijekom boravka u Australiji pročitao sam da mu ponovno prijete. Tada sam na tribini u Sydneyu rekao slijedeće:[9]

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozoravao na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku" u Zagrebu promovirao uz prof. Dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: "Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali." Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelima i rade samo takvi, zar ne?

General Praljak je napisao prvi predgovor mojoj knjizi "Sramotni sud u Haagu" (Zagreb, 2001.), a i vodio je samo predstavljanje knjige 31. siječnja u Zagrebu.

Tada sam rekao:

Umjesto da se general boji optužbi za navodne zločine jer uviđa kako je to sudstvo kojemu istina ništa ne znači, pa se nevine ljude osuđuje na drakonske kazne, tužitelji i suci boje se suočiti s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.

Skupili su hrabrost tek 2004.

Domagoj Barić nam u svom tekstu poručuje:

Južni Hrvati su možda bolji od sjevernih, ali, na žalost, ne previše!

Da bi potvrdio svoju tezu Barić navodi niz pojedinaca - južnih Hrvata, koji po svome djelovanju ne spadaju u južne Hrvate kako ih opisuje Pavličić. Zapravo ni ja, a vjerujem ni kolega Pavličić, nismo u našim stavovima mislili drugačije tj. kako se ono što govorimo odnosi na sve pripadnike onih dijelova našeg naroda o kojima smo afirmativno govorili. To je vidljivo i iz upozorenja koja sam davao australskim

Hrvatima. Zapravo uvijek se takav govor odnosi na nešto što bi mogli nazvati kritičnom masom u nekom kolektivitetu.

Raščlambu akademika Pavličića, zapravo sam doživio kao sjajnu podjelu koja postoji u našem narodu. Čitajući ono što je govorio o Južnim Hrvatima izgledalo mi je doista kao da opisuje kako sam doživljavam sebe. Pri tome nisam uopće posumnjao da on isto misli i o sebi samom. U kriznim vremenima osobine koje imaju "južni Hrvati" su takve da se – iako manjina – nametnu "sjevernim Hrvatima". U miru je obrnuto. To zapravo opisuje Pavličić! Zato je moguće da danas u Hrvatskoj svugdje dominiraju oni koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije.

(Nastavlja se)

Akademik Josip Pečarić

[1] J. Pečarić, Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava? Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br 118, Večernji list (inozemno izdanje), 22. srpnja 1996.

[2] "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.

[3] J. Pečarić, O (ne)jedinstvu Hrvata u Australiji, Dom i Svijet, Informativni prilog za iseljenike Večernjeg lista, 22. rujna 1997.

[4] Umijeće ratovanja je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio tajanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji.

[5] P.Pavličić, Klapa i bend, Vijenac Matice hrvatske, 2. prosinca 2010.

[6] D.Barić, Dalmatinci bolji Hrvati od Purgera? – Jedan mogući odgovor na poticaj akademika Pavla Pavličića i Josipa Pečarića, "Hrvatski list", 6. siječnja 2011.

[7] J.Pečarić, Hrvati u BiH i stranka / Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima, Riječ na predstavljanju knjige Joška Čelana "Oklevetani narod" s predgovorom "Hercegovci žrtve apartheida" u izdanju ZIRAL-a iz Mostara, Hrvatsko Slovo od 22. prosinca 2000. Također: Nezavisna Država Hrvatska, Prosinac 2000.

[8] Hrvatsko slovo, 13. rujna 1996.

[9] Spremnost, hrvatski tjednik, 28. kolovoza 2001.

<https://www.hkv.hr/.../8335-izlaganje-akademika-josipa...>

Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a (2/2)

••

Objavljeno: 17. svibnja 2011.

Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a (2/2)

Dva predsjednika RH i pitanje ratnog zločina

Vjerojatno je za Sud u Haagu dovoljno samo reći što za njega misli Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. On je 4. svibnja 2011. na tribina HKV-a "Nasilje nad Hrvatskom" komentirajući presudu hrvatskim generalima ustvrdio da taj sud ne treba ni nazivati sudom.

S obzirom da je sudac Alphonse Orie praktično prepisao optužnicu glavnih haaških tužitelja Carle del Ponte i njenog nasljednika Sergea Brammertza, osvrnut ćemo se na nedavnu Brammertzovu izjavu. M. Barišić u "Vjesniku" od 22. travnja 2011. piše:

... glavni haaški tužitelj Serge Brammertz gostujući na konferenciji »Izazovi međunarodnih kaznenih istraga«, održanoj 20. travnja u Londonu, u organizaciji britanskoga Kraljevskog instituta za međunarodne odnose i Udruga za UN. »Oluja« je bila legitimna akcija oslobađanja okupiranog područja, jasno je kazao Brammertz koji je svoj istup počeo objašnjenjem o tome što je prethodilo toj hrvatskoj vojnoj operaciji.

Riječ je o hrvatskom teritoriju koji je nekoliko godina bio okupiran od lokalnih Srba potpomognutih Srbijom i Jugoslavenskom armijom, poručio je glavni haaški tužitelj dajući tako, za razliku od suca Alphonsea Oriea koji se time nije bavio u presudi, povijesni kontekst koji je prethodio toj hrvatskoj operaciji.

Brammertz je, očekivano, na spomenutom skupu ponovio i glavne teze tužiteljstva o udruženom zločinačkom pothvatu i zločinima za koje su hrvatski generali optuženi. Naglasio je i kako činjenica da je »Oluja« bila oslobodilačka operacija ne znači »da se u njezinu okviru mogu činiti zločini«. Ponovio je i kako presuda hrvatskim generalima nije

presuda protiv hrvatskoga naroda ili hrvatske države, nego protiv pojedinaca.

Jasno je da se konferencija na kojoj je mogao sudjelovati jedan Brammertz i jedino mogla održati u Velikoj Britaniji. Tamo ga sigurno nitko nije poučio onome što kaže profesor Horvatić:

"Onaj tko tvrdi da je u presudi Haaškoga suda 'Oluja' proglašena legitimnom, a da je riječ o pojedinačnoj odgovornosti, upada u *contradictio in adiecto*", rekao je, dodavši kako sintagma "zajednički zločinački pothvat" nema podlogu u međunarodnom pravu, nego konstrukcija koja ga je pretvorila u presudi u "politički pamflet". Presuda je, kako napominje, u suprotnosti i sa statutom suda koji govori o individualnoj odgovornosti.

Horvatić je ismijao tvrdnju "kolega" iz Haaga kako nisu sudili Hrvatskoj, a osudili su cijeli državni i vojni vrh – i žive i mrtve!

Vidimo kako Brammertz spominje nekakve zločine za koje su generali optuženi (zgodna konstrukcija jer ih se ne optužuje za zločine koje su počinili). Čak i ne spominje ratni zločin. Je li ga u Londonu netko upozorio ili je sam naučio ono na što već godinama upozorava umirovljeni sudac Ustavnog suda Milan Vuković:

Ratni zločin se definira u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.).

Odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

"ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države"!

Zapravo, sucima u Haagu, koji su dobili zadaću od svjetskih moćnika da osude Hrvatsku, jedino je ostala činjenica da je u tako velikoj operaciji, a pogotovo poslije nje, moralo biti i zločina poslije svih zvjerstava koje su okupatori počinili.

Na to su računali od samog početka. Zato u Statut Suda u Haagu nisu stavili Zločin protiv mira, tj. Zločin agresije iako je Generalna skupština Ujedinjenih naroda usvojila i objavila Deklaraciju o definiciji pojma 'Agresija', broj 3.314, od 14. prosinca 1974.

Zasto? Iz jednostavnog razloga što bi onda za ratni zločin mogli optužiti samo agresora. Ovako su mogli raditi što su htjeli i što je rezultiralo da se danas za Sud u Haagu, kako reče professor Horvatić, ne može uopće reći da je sud!

Kako je dr. Milan Vuković još 1995. godine upozorio na to, tj. da treba praviti razliku između ratnog zločina (koji čine agresori) i zločina u ratu (onih koji prekorače samobranu) imamo slatne napade na njega od strane onih koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnika „vučjeg čopora“ kako ih je nazvao admiral Davor Domazet Lošo.[10]

Naravno, kako se od takovih jedino može očekivati oni nikada ne kažu što je doista Vuković rekao, već prvo lažno prikažu njegovu izjavu pa onda napadaju tu navodnu Vukovićevu izjavu. Kako se taj postupak ponavlja kroz svih ovih 16. godina to pokazuje kako su oni koji vuku konce na lutkama u Haagu svo vrijeme znali da je to jedina stvar na koju bi se na kraju mogli uhvatiti.

Zato i ovdje ponovimo što je dr. Vuković kao sudac Ustavnog suda napisao u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Banimir Glavaš («Narodne novine», 20, 19. veljače 2007.):

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu zločin agresije (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.) kojima se "ratni zločin" definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni "oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava". Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina su "kvalificirani oblici nasilja", opisani u članku 3a-d, Ženevske

konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže:

"(citira dio koji smo gore naveli)"!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. ("Narodne novine", broj 102/2000.).

U takvom ponašanju onih koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnike „vučjeg čopora“ treba ponovno podsjetiti i na uloge dva predsjednika RH.

Što se tiče Stjepana Mesića ovih dana je napisano jako puno o njegovoj veleizdaji. Zato ću ovdje podsjetiti samo na taj dio oko pitanja ratnog zločina i zločina u ratu. Ili kako je o tome Stjepan Mesić lažno svjedočio u Haagu.[11]

Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegovog čelnika i psihozu u Hrvatskoj.

Interesantno je da se danas napada Mesić, a ne napada drugi Predsjednik RH Ivo Josipović. Naravno, on brani Mesića i haašku presudu, kako kaže dr. Zdravko Tomac “možda i zato što se i on boji odgovornosti jer je on pisao Račanu i Mesiću prijedlog rezolucije kojima se na milost i nemilost operacija Oluja ostavlja haaškome istražitelju”[12] Sjetimo se da je Josipović sveučilišni profesor na Pravnom fakultetu koji nas je svo ovo vrijeme učio da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost iako Pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju! Čestitao je Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.

U Uvodu knjige *Responsibility for war crimes : Croatian perspective - selected issues* / Ivo Josipović, ed. - Zagreb, Pravni fakultet, 2005. - (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagradiensis), Josipović kaže:

“Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje ad hoc tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja...”

Zapravo, očito je njegovo stalno izjednačavanje zločina agresora i branitelja suprotno međunarodnom pravu. To je išlo tako daleko, da je za potrebe takvog izjednačavanja napisao i knjigu *Ratni zločini - Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.

U njoj se može vidjeti i ovo:

- Pojam agresije se u toj knjizi od 123 str. nijednom ne spominje
- Zločin protiv mira - 3 puta
- Od poznatih dokumenata iz međunarodnog prava (koje spominje dr. Vuković u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu *Branimir Glavaš*) ovaj sveučilišni profesor u knjizi
- spominje Rimski Statut, a Londonski Statut iz 1945. – ne spominje.
- Josipović ne spominje ni Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, što ga je prihvatila Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.
- Ne spominje ni Rezoluciju br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.
- Dopunski protokol uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.) – spominje ali ne i dio koji je važan za obranu hrvatskih generala i same RH. Ponovimo taj dio:

"ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države"!

Naravno, to i ne čudi kada znamo da Josipović kao ne razumije razliku između agresije i obrane, između ratnog zločina i zločina u miru.

To je tako očito i iz priče kada je „na kavi“ primio mladu hrvatsku književnicu Ivanu Simić Bodrožić. Kao dijete je 1991. g. izbjegla iz Vukovara, otac joj je nestao:

Od nekih komšija koje su se noć nakon „oslobođenja“ tamo zatekle, čuli smo da je posljednji put viđen na Ovčari, a vjerujte, tko god se tamo zatekao, nije završio dobro.

Evo, iz njenog pera, kako je to izgledalo kod Josipovića:

„Kako je bilo u Vukovaru s predsjednikom Tadićem?“ pitam, to me stvarno zanima, a i tih sam dana silom prilika bila izvan zemlje.

„Ooo, sjajno je bilo!“ odgovara Josipović oduševljeno.

„A što je s tim dokumentima koje je donio? Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...”

„A s tim? Pa ne znam, nisam ja to gledao.“ Točka.

„Aha.“ Točka.

(Kasnije se ispostavilo da se radi o rendgenskim snimcima i povijestima bolesti pacijenata vukovarske bolnice iz ‘89., ‘90. Valjda za slučaj ako je netko od tih pacijenata još živ, pa mu na sljedećoj kontroli zatreba. Inače, postoji divna fotografija primopredaje tog paketa važnog sadržaja. Zbilja povijesni trenutak.)

„Ali, on je pokazao baš pravu volju. Naravno, bilo je tu nekih, eto kako da kažem, kojima se to nije svidjelo, ali, znate kako je to...” kaže Josipović.

„Dobro, ljudi možda misle da prije formalne isprike još neki preduvjeti trebaju postojati. Ipak, to je prvi dolazak u Vukovar, pitanje nestalih, recimo... A i vezanje posjeta Paulin Dvoru i Vukovaru, nije to baš isto.“

Ovdje samo želim napomenuti kako sam to rekla jedino iz razloga što je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulin Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.

„Kako to mislite?“ trgne se Josipović. „Tamo su divljački ubijeni civili!“

„Znam da jesu, i žao mi je, samo...” Prekine me i nastavi sad već grmjati.

„A znate li vi kako su ih ubijali?“

„Ne.“ Gotovo poštiđeno kaŹem.

„Stavljali su ih u burad i onda kotrljali niz neko brdo...“ Ovdje ću vas poštiđjeti detalja koje sam morala slušati, a kad je s tim završio nastavio je dalje.

„Ili zamislite da ste vi obitelj Zec.“ KaŹe Predsjednik meni.

„Da vas netko tako odvede usred noći, i ta djeca, pa to je strašno!“ (Radi se o srpskoj obitelji mućki ubijenoj usred rata, u Zagrebu).

Kimam glavom i zamišljam, i zaista, to je užasno i strašno, ali ne znam zašto bih to sada zamišljala jer mojoj obitelji u ratu se dogodilo sve što se moglo, osim što nisu ubijeni baš svi ćlanovi. I ponovno kaŹem:

„Źao mi je.“

Kad pokušam reći bilo što drugo osim toga, Predsjednik me prekine. Više ga baš i ne slušam, više mislim o tome koja sam ja budala. Povremeno se priberem i onda ga vidim kako mi pokazuje press clippinge o sebi, nezadovoljan velićinom ćlanka koji su dnevne novine posvetile njemu i njegovim povijesnim izjavama, u odnosu na velićinu ćlanka koji su posvetile branitelju iz Vukovara koji je izjavio kako Tadić mora osuditi režim i od njega se ograditi.

Naravno, mlada knjiŹevnica nije mogla ni pomisliti da Predsjedniku njene drŹave nije ni najmanje stalo do njenog oca. Na njeno “Moj otac je, naime, nestao na Ovćari pa me baš zanima...” – Ni rijeći! Zapravo, malo kasnije, joj je rekao nešto kao:

Što mi tu cmizdrite kad Vam nije pobijena cijela obitelj.

Da, zašt o bi njega zanimala sudbina njena oca. Pa on je Hrvat.

Mlada je, pa je povjerovala da on samo ne razumije ponajbolje o ćemu se radi pa mu je htjela objasniti kako je napad na Vukovar bio dio sluŹbene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulin Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slućaj.

Zapravo, pravo pitanje je kolika je Josipovićeva uloga u pisanju same presude. Sjećate li se kako je na završetku suđenja kada je svima bilo oćito koliko su isprazne haaške optuŹnice u srazu s obranama hrvatskih generala Josipović izjavio kako su se zloćini dogodili i za to netko mora

odgovarati. Zapravo se nameće dojam kako i on misli kako je Hrvatska agresor i da su stoga i hrvatski ratnici izvršili ratni zločin.

Možda kao pravnik Josipović i nije izravno pisao optužnicu, ali je ona pisana kao da jeste. A ako i nije, jedno je sigurno: danas svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj (oprostite mi ne mogu izgovoriti hrvatski mediji) o presudama u Haagu, tom zločinu prema generalima i cijelom hrvatskom narodu, samo ponavljaju Josipovićevo:

Zločini su se dogodili i za to netko treba odgovarati!

Treba li reći da misle na zločine koje su načili ili navodno načinili Hrvati!

Ili kako je to lijepo pokazao Josipović mladoj književnici Ivani Simić Bodrožić. Razgovor je počeo njegovim pitanjem:

„I, recite, koji je vaš problem?“

Kada je doznao da joj je otac nestao tamo na nekoj Ovčari, lijepo joj je objasnio da to ne može biti problem. Pa, pobogu, otac joj nije Srbin.

Da, na koga je mislio Marko Perković Thompson kada u istoj pjesmi kaže:

Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
buđenje je bilo tako lijepo, možda prekasno
i nevinom krvlju plaćeno
Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te
Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
pred vratima tuđim opet za pravdu molimo
težak sada križ mi nosimo
Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te

Ili da se narugamo, na način na koji je to nedavno učinio bivši americki veleposlanik u Hrvatskoj Peter Galbraith:

Kineski filozof Sun Tsu nije ni sanjao da će njegovo dijelo tek danas dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi

ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred svih takovih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj. Pa tko se drugi može pohvaliti s time da je jedini u povijesti, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!

Umjesto zaključka

Ali, činjenica je da su i zbog takvih svojih “zasluga” i Mesić i Josipović birani za predsjednike RH.

Zato ću završiti ovaj tekst nastavljajući s citiranjem Ivice Marijačića s početka ovog teksta:

ali sada u Splitu žele osuđenom Gotovini dati ulicu ili trg, baš kao što su, podsjeća Nenad Ivanković autor knjige “Što smo mu učinili”, i Atenjani nakon osude na smrt podigli spomenik Sokratu, a njegove tužitelje prognali. Gotovina i Markač su živi. Strašan će biti njihov susret s nezahvalnom Hrvatskom kojoj su dali slobodu, a ona njima robiju, još strašniji sa svim ovim manjim ili većim izdajnicima. Ako su imalo ljudi, oni to u moralnom smislu ne bi smjeli preživjeti. Franz Kafka i njegov Jozef K. pomažu nam da pronademo nešto utješno: slava će nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana i Ivu Sanadera kao i sve njihove stereotipne podanike.

Nadajmo se da će biti barem tako. Istina, Hrvate je nešto malo uznemirila presuda u Haagu, ali brzo su to zaboravili. (Zapravo, trajalo je to I doslovno – dva dana.) Dapače, i dalje im je najpopularnija osoba predsjednik Josipović.

S druge strane, Ivice Marijačić je nepravedan prema njemu kada ga nije stavio rame uz rame s Mesićem, Račanom i Sanaderom jer je on vjerojatno u presudi hrvatskim generalima odigrao ključnu ulogu. Podsjetimo se:

1. Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj, na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.
2. Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu je prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi Ratni zločini - Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007,

skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti s željenim postavkama;

3. Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i opužnica i presuda generalima.

4. Suprotno pravnim normama tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost;

5. čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.

6. na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!

Da, ostaje nam samo nadati se da će slava nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana, Ivu Sanadera i Ivu Josipovića kao i sve njihove stereotipne podanike.

Akademik Josip Pečarić

[10] O najnovijem takovom napadu vidjeti tekst M. Vukovića: Idiotska teza Nacionalova novinara Zorana Ferića. Hrvatski list, 5. svibnja 2011.

[11] Predmet IT-95-14.A, Svjedočenje S. Mesića, 16. – 19. 3. 1998.

[12] Dr. Zdravko Tomac, Krivokletnik Mesić na čelu zločinačkog pothvata protiv Hrvatske! "Hrvatski list", 5. svibnja 2011.

<https://www.hkv.hr/.../8374-izlaganje-akademika-josipa...>

**TOMISLAV TOMAŠEVIĆ / NAJOGAVNIJI
MEĐU NAJOGAVNIJIMA 2.,
DRAGOVOLJAC.COM., 2026.**

RUGLO OD PRAVNE ZNANOSTI

Josip Pečarić

**BUDALA TVRDI DA SU FAŠISTIČKU AGRESIJU NA
HRVATSKU IZVRŠILI I KINA, VIJETNAM I KUBA**

Ono što ne zna ovakav profesor:

"Inicijativa 'Hrvatski Glas' traži zakonsku zabranu simbola JNA i vojnih formacija koje su sudjelovale u agresiji na Hrvatsku, a za portal Direktno kazali su nam o čemu je riječ."

Nije napala Jugu pa mu je bitan samo komunizam a ne i hrvatska država i hrvatski narod.

Možda želi biti profesor u Kini, Vjetnamu iili Kubi?

Profesor Pravnog fakulteta u Zagrebu Aleksandar Maršavelski kod Nataše Božić u N1 Studiju uživo komentirao je tzv. Dabrin zakon kojim bi se zabranili simboli svih totalitarnih režima, uključujući Titove slike, petokraku ili slogan "Smrt fašizmu, sloboda narodu!"

ODGOVOR ZA DIREKTNO

INICIJATIVA O ZABRANI PETOKRAKE: 'KAD SMO TO
VIDJELI U CENTRU ZAGREBA, ZNALI SMO DA JE
DOSTA'

Andela Vuko/Josipa Galić

Inicijativa 'Hrvatski Glas' traži zakonsku zabranu simbola JNA i vojnih formacija koje su sudjelovale u agresiji na Hrvatsku, a za portal Direktno kazali su nam o čemu je riječ.

21.02.2026.

Foto: Facebook/Andro Krstulović Opara

Istaknuli su za portal Direktno kako je motiv inicijative sustavno zanemarivanje i gaženje digniteta Domovinskoga rata i branitelja. "U trenutku kada su se centrom Zagreba zavijorile iste zastave koje su nošene 1991. prilikom okupacije Vukovara, znali smo da je dosta. Nećemo dopustiti da niti jedna majka koja još traži svoje dijete mora gledati simbole onih koji i danas šute o lokacijama masovnih grobnica. Nijedan branitelj ne smije gledati isto ono znakovlje pod kojim se na njih pucalo i pod kojim su krvarili naši gradovi", poručili su.

Nadalje su naglasili kako zahtijevaju jasnu zakonsku zabranu simbola JNA (posebice zvijezde petokrake u vojnom kontekstu agresije) te svih vojnih i paravojnih formacija koje su napadale Republiku Hrvatsku od 1991. do 1995. godine. Što se kazni tiče, one trebaju biti rigorozne i odvraćajuće, istaknuli su, jer javno veličanje agresora ne može biti tretirano kao "sloboda govora", već kao izravna uvreda ustavnom poretku.

Od Vlade Republike Hrvatske zatražili su da se prestane s ignoriranjem činjenica: JNA i četničke postrojbe su po Ustavu RH i odlukama Sabora iz 1991. godine definirani kao agresori na našu zemlju. "Naš dopis je jasan zahtjev da se u skladu s Izvorišnim osnovama Ustava RH, koje jasno spominju pobjedu nad velikosrpskom agresijom, zakonski zabrani svako javno isticanje simbola tih istih agresora (JNA i četnika)", napominju iz inicijative.

'Stranke su imale više od 30 godina i nisu učinile ništa'

Traže i da Vlada preuzme odgovornost. "Ako je država u Ustavu utemeljena na obrani od te agresije, onda simbolima onih koji su tu agresiju provodili onih koji su klali po Vukovaru i Škabrnji nema mjesta u javnom prostoru Republike Hrvatske. Tražimo zakon koji će to provesti, a ne samo deklarativne izjave", poručili su za Direktno.

Datum prikupljanja potpisa nam nisu otkrili, ali su naglasili da će javnost i mediji biti obaviješteni u najkraćem mogućem roku. S tim da su poručili kako iza inicijative "Hrvatski glas" ne stoji niti jedna politička stranka. Naglasili su kako su sve stranke imale više od trideset

godina za ovo, ali nisu učinile ništa. "Ovo je građanska inicijativa i takva će ostati. Očekujemo podršku svih onih kojima je Domovinski rat svetinja, bez obzira na stranačku pripadnost", kazali su nam.

Hrvati reagirali na prijedlog zabrane simbola JNA: 'Dosta je da nas oni vrijeđaju'

Za prikupljanje potpisa potrebni su im volonteri. "Odazivom smo više nego zadovoljni. Svakodnevno nam se javljaju ljudi iz cijele Hrvatske, od Vukovara do Palagruže. Dok drugi ratovi imaju svoje predstavnike u institucijama, Domovinski rat ima hrvatski narod koji će obraniti njegov dignitet", zaključili su u razgovoru.

<https://direktno.hr/direkt/inicijativa-o-zabrani-petokrake-kad-smo-to-vidjeli-u-centru-zagreba-znali-smo-da-je-dosta-390832/>

MENI SU SMIJEŠNI OVI PROFESORI S PRAVNOG
FAKULTETA
NARAVNO NISU SVI TAKVI. PRIJATELJ MI JE BIO
TADAŠNJI PREDSEDNIK HRVATSKE AKADEMIJE
OPRAVNIH ZNANOSTI PROF. DR. SC. ŽELJKO
HORVASTIĆ.

Upoznao sam ga 2007. godine. Naime, stručnjaci s Pravnog fakulteta su u HAZU predstavili svoj projekt o „zločinačkom pothvatu“. Sa velikim prijateljem bivšim predsjednikom Vrhovnog suda RH, a tada Ustavnim sudcem dr. Milanom Vukovićem, koji je tada vodio znanstveno-stručni skup Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?», otišao sam čuti što su naši pravnici uradili na tom projektu koji im je financirala hrvatska država. Dr. Vuković je bio nezadovoljan onim što je čuo te je napustio to predstavljanje. Ostao sam s namjerom da izrazim svoje nezadovoljstvo činjenicom da se nitko od njih nije osvrnuo na činjenicu da Sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv

mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije“ služi samo za obranu agresije i agresora. To sam u diskusiji i učinio. Srećom prije mene je dobio riječ profesor Željko Horvatić. Između ostalog upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka.

Na kraju predstavljanja rekao mi je: “Nas dvojica se u potpunosti slažemo”. Upozorio sam dr. Vukovića na tu njegovu sjajnu diskusiju i profesor Horvatić je sudjelovao na slijedećem znanstveno-stručnom skupu Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?». u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine. Poslije tog skupa HINA je izvijestila, a prenijele su i neke dnevne novine, slijedeće:

«Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko Horvatić izjavio je danas kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zlorabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe.

Srećom vidimo da i danas imamo stručnjaka za Ustavno pravo koji razumiju to čime se bave, a ovi 'stručnjaci' koji misle da je glavni grad iznad države su meni obični šarlatani. Na razini Tomaševića koji je uvjeren da je Doček rukometaša zapravo Koncert Marka Perkovića Thompsona.

Na primjer:

Mato Palić, ustavni stručnjak s Pravnog fakulteta u Osijeku tvrdi da Vlada nije prekršila Ustav.

MATO PALIĆ: SUGLASNOST ZAGREBA NIJE NUŽNA, DOGAĐAJ JE VAŽAN ZA HRVATSKU

glas-slavonije.hr/novosti/hrvatska/2026/02/04/mato-palic-suglasnost-zagreba-nije-nuzna-dogadaj-je-vazan-za-hrvatsku-744638/

<https://www.24sata.hr/news/ustavni-strucnjak-vlada-nije-prekrasila-ustav-oko-organizacije-doceka-rukometasa-u-zagrebu-1105510>

<https://narod.hr/hrvatska/ustavni-strucnjak-palic-vlada-nije-oduzela-ovlasti-gradu-zagrebu>

<https://www.vecernji.hr/vijesti/ustavni-strucnjak-o-skandalu-oko-doceka-reprezentacija-je-nacionalni-interes-grad-nije-vlasnik-trga-1930674>

<https://www.tportal.hr/vijesti/clanak/palic-vlada-nije-prekrasila-ustav-zbog-organizacije-doceka-rukometasa-20260203>

<https://www.facebook.com/reel/886021751001118>

Naravno, očito je Palić stručnjak za Ustavno pravo RH, ali SRPSKIM SLUGAMA je važno za Jugu, pa je logično neslaganje

JASNA OMEJECi zašto ih se smatra da pripadaju NAJOGAVNIJIM MEĐU NAJOGAVNIJIMA.

USTAVNA STRUČNJAKINJA: 'VLADA NIJE NAPRAVILA NIŠTA ŠTO NE BI BILO U SKLADU S USTAVOM'

<https://www.vecernji.hr/vijesti/ustavna-strucnjakinja-vlada-nije-napravila-nista-sto-ne-bi-bilo-u-skladu-s-ustavom-1930679>

Politika & Kriminal

SAMO ZA PRETPLATNIKE

Šef katedre za ustavno pravo objasnio kako je sve prekršen zakon zbog Thompsona na Trgu: 'Ustavni sud je trebao reagirati'

Zorica Gregurić

★Favoriti · ·

Đorđe, crni Đorđe ako je bilo više prijavitelja uz Grad Zagreb, naravno da se Vlada mogla pozvati.

Ivan Pletikos**(sudac u mirovini)****PRAVNI OKVIR OVLASTI GRADONAČELNIKA I
ZAŠTITE USTAVNIH PRAVA I SLOBODA GRAĐANA RH**

Prema Ustavu i zakonima Republike Hrvatske gradonačelnik Tomašević može završiti zakonski u pritvoru, jer donosi odluke protivne odlukama Ustavnog Suda Republike Hrvatske.

U Republici Hrvatskoj vlast se temelji na Ustavu Republike Hrvatske, načelu vladavine prava i diobi vlasti na zakonodavnu, izvršnu i sudbenu. Nijedno tijelo, pa tako ni gradonačelnik, ne može djelovati izvan zakonom propisanih ovlasti.

I. PRAVNI STATUS I OVLASTI GRADONAČELNIKA

Gradonačelnik je, sukladno Zakonu o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi, izvršno tijelo jedinice lokalne samouprave. Njegove ovlasti su isključivo upravne i izvršne naravi.

Gradonačelnik može:

- provoditi zakone i podzakonske akte Republike Hrvatske na području grada,
- donositi opće i pojedinačne akte isključivo u okviru zakona,
- upravljati gradskom upravom i gradskom imovinom,
- donositi odluke koje se odnose na komunalni red, lokalne usluge i organizaciju grada, pod uvjetom da te odluke ne zadiru u ustavna prava građana.

Svaka odluka gradonačelnika mora imati:

- zakonski temelj,
- razmjernu svrhu,
- poštivanje Ustava Republike Hrvatske.

II. ZABRANE I OGRANIČENJA – ŠTO GRADONAČELNIK NE SMIJE

Gradonačelnik NEMA OVLAŠTENJE:

- ograničavati ili ukidati temeljna ljudska prava i slobode građana,
- zabranjivati javna okupljanja, izražavanje mišljenja ili političko djelovanje bez izričite zakonske osnove,
- ‘progoniti’ građane ili skupine građana,
- naređivati sankcije, kazne ili represivne mjere,
- postupati kao sud ili tijelo kaznenog progona.

Takvo postupanje predstavlja:

- prekoračenje ovlasti,
- tešku povredu Ustava,
- potencijalno kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti.

III. TKO PO USTAVU SMIJE OGRANIČAVATI PRAVA GRAĐANA

1. Ustav Republike Hrvatske

Prema članku 16. Ustava RH:

Slobode i prava mogu se ograničiti samo zakonom. To znači:

- ne odlukom gradonačelnika,
- ne političkom voljom,
- ne lokalnim pravilnikom bez zakonskog temelja.

2. Hrvatski sabor

Jedino Hrvatski sabor može donositi zakone kojima se propisuju ograničenja prava. Ta ograničenja moraju biti nužna, razmjerna i utemeljena na javnom interesu.

3. Policija i sudovi

Policija može privremeno postupati samo na temelju zakona. Sudovi su jedini nadležni za kažnjavanje, progon i izricanje sankcija.

IV. ULOGA USTAVNOG SUDA REPUBLIKE HRVATSKE

Ustavni sud Republike Hrvatske JEDINO JE TIJELO NADLEŽNO za:

- ocjenu suglasnosti zakona, odluka i mjera s Ustavom,
- ukidanje neustavnih odluka tijela lokalne i državne vlasti,

- zaštitu ustavnih prava građana putem ustavnih tužbi.

Nijedna zabrana koja zadire u ustavna prava ne može opstati bez kontrole Ustavnog suda.

V. ZAKLJUČAK

U Republici Hrvatskoj gradonačelnik nije zakonodavac, gradonačelnik nije sud, gradonačelnik nema pravo samovoljno uvoditi zabrane.

Vlast se ne temelji na volji pojedinca, nego na Ustavu Republike Hrvatske, zakonima koje donosi Hrvatski sabor, neovisnim sudovima s Ustavnim sudom kao vrhovnim čuvarom ustavnosti i ljudskih prava.

Svako postupanje izvan tog okvira predstavlja tešku povredu pravnog poretka Republike Hrvatske.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinose u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1729, citata: 26586, H-index: 58;

MathSciNet: publikacija: 1.399, citata: 7.609, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 859, citata: 9014 H-index: 42;

WoS: publikacija: 858, citata: 7935, H-index: 38.

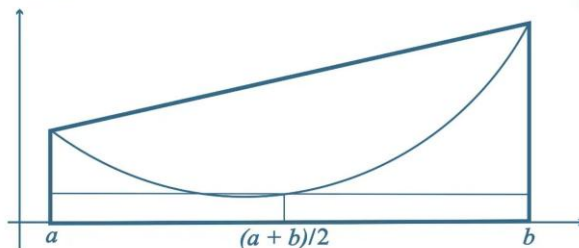
Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

PSR Press
Peer Review Scientific Research Press

The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities

ISSN: xxxxx (online)

ISSN: xxxxx (print)

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada

je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“ i „The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari.

Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*“

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 250 publicističkih knjiga.

5. 1. 2026.

PRILOZI ŽIVOTOPISU

PREKO 1400 MOJIH PUBLIKACIJA NA MATH.SCI.NETU: PISMO AKADEMIKA DUJELLE

ect: MathSciNet
: 17 Feb 2026
n: ej Dujella
o Pečarić
ej Dujella

Probao sam vidjeti bi li znao izvući iz MathSciNeta
listu matematičara s najviše radova,
pa sam zaključio da ne znam.

Ali za zbMATH (nekadasnji Zentralblatt für mathematik)
barem u teoriji znan što bi trebalo napraviti, ali praksa mi "šteka", tako
da lista koju sam dobio nije najpouzdanija,
ali nadam se da nije daleko od prave:

1864 Agarwal, Ravi P.
1646 O'Regan, Donal
1596 Srivastava, Hari Mohan
1574 Erdős, Pál
1471 Ballico, Edoardo
1392 Pečarić, Josip
1360 Dragomir, Sever Silvestru
1360 Shelah, Saharon
1278 Llibre, Jaume
1259 Argyros, Ioannis Konstantinos
1215 Godeaux, Lucien
1202 Cao, Jinde
1130 Papageorgiou, Nikolaos S.
1093 Băleanu, Dumitru I.

1060 Balakrishnan, Narayanaswamy
1007 Kim, Taekyun
1007 Yao, Jen-Chih

A kad za one s ove liste u MathSciNetu "ručno" izvucem podatke, dobijem (takodjer nepouzdanu) listu za MathSciNet:

Agarwal, Ravi P. (1836)
O'Regan, Donal (1660)
Srivastava, Hari Mohan (1509)
Erdős, Pál (1448)
Pečarić, Josip (1404)
Ballico, Edoardo (1399)
Dragomir, Sever Silvestru (1310)
Llibre, Jaume (1278)
Argyros, Ioannis Konstantinos (1250)
Băleanu, Dumitru I. (1241)
Cao, Jinde (1214)
Shelah, Saharon (1208)
Papageorgiou, Nikolaos S. (1133)
Balakrishnan, Narayanaswamy (1074)

I u jednoj i u drugoj listi,
izlistao sam one s preko 1000 radova
(prva lista za broj radova u zbMATH,
a druga za broj radova u MathSciNet).
Brojevi su točni, jedino je upitno
jesam li nekoga greškom izostavio
(pogotovo ako netko možda ima puno više radova u MathSciNetu
nego u zbMATH, među ovima koje sam izlistao čini se da nema
takvih).

I po jednoj i po drugoj si u samom svjetskom vrhu!

Čestitam!

Pozdrav, Duje

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES

Ptolemy Scientific Research Press (PSR Press), part of the *Ptolemy Institute of Scientific Research and Technology* **je krajem prošle godine počeo objavljivati novi matematički časopis THE PEČARIĆ JOURNAL OF MATHEMATICAL INEQUALITIES**
<https://pisrt.org/psr-press/journals/pjmi/>

Ove godine kreće i serija monografija:

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES.

Prva monografija će biti:

PEČARIĆ PSR SERIES ON MATHEMATICAL INEQUALITIES

Generalizations and Refinements of Sherman's Inequality with Applications

On Sherman's Inequality with Applications

AUTHORS

Slavica Ivelić Bradanović, Marek Niezgoda,
Đilda Pečarić, and Josip Pečarić

EDITORS

Muhammad Imran & Ghulam Farid

PSR Press

Ptolemy Scientific Research Press
Lahore, Pakistan